ИЗДАТЕЛСТВО
ИБИС
РИШЕЛ МИЙД
Духовна връзка
КНИГА ПЕТА
от поредицата Академия за вампири

РИШЕЛ МИЙД
ДУХОВНА ВРЪЗКА

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

След дълго и сърцераздирателно пътуване до Сибир, родното място на Дмитрий, Роуз Хатауей отново е в „Св. Владимир“ — при своята най-добра приятелка Лиса. Дипломирането им наближава и момичетата нямат търпение да започне новият им живот извън железните порти на Академията. Но въпреки вълнуващото бъдеще, което им предстои, сърцето на Роуз все още скърби за Дмитрий. Той е някъде там, навън.

Тя пропусна своя шанс да го убие и сега нейните най-големи страхове са на път да се сбъднат — той я преследва и няма да се откаже, докато не я намери. Защото на този свят няма място и за двамата…

На моя агент Джим Маккарти.

Благодаря за цялата тежка работа. Тази книга нямаше да види бял свят без теб.

БЛАГОДАРНОСТИ

Огромни благодарности на всичките приятели и на цялото ми семейство, които ме дариха с толкова голяма подкрепа, докато работех върху тази книга, особено на моя удивително търпелив съпруг. Зная, че не бих се справила без теб! Специални благодарности и на моята любимка Джен Лигът и нейните орлови очи.

Винаги съм била благодарна за упоритата работа на моя агент Джим Маккарти, както и на всички останали от Дистел енд Голдрич Литеръри Мениджмънт — включително и на Лорен Ейбрамоу, която помага за разпространението на „Академията за вампири“ из целия свят. Благодаря също и на екипа от „Пенгуин букс“ — Джесика Ротънбърг, Бен Шранк и Кейси Макинтайър — които сътвориха истински вълшебства за тази поредица. Моите издатели извън САЩ също свършиха чудесна работа, за да представят Роуз пред света. Непрекъснато се удивлявам на все по-нарастващата подкрепа, която получавам от всички краища на света.

И накрая: огромната ми благодарност към моите читатели, чийто непресекващ ентусиазъм все още продължава да ме удивлява. Благодаря ви, че четете за тези герои и ги обичате като мен.

ГЛАВА 1

Има голяма разлика между смъртните заплахи и любовните писма — дори когато този, който пише смъртните заплахи, твърди, че всъщност те обича. Разбира се, имайки предвид, че аз веднъж се опитах да убия някого, когото обичах, навярно нямах право да съдя.

Пристигането на днешното писмо бе идеално изчислено, не че очаквах нещо друго. Вече го бях прочела четири пъти и въпреки че закъснявах, не можах да устоя и го прочетох за пети път.

Моя най-скъпа Роуз,

Един от малкото недостатъци да си пробуден е, че ние не се нуждаем от сън; това означава, че не сънуваме. Жалко, защото, ако можех да сънувам, зная, че щях да сънувам теб. Щях да сънувам уханието ти, как тъмната ти коса гали като коприна пръстите ми. Щях да сънувам кадифената мекота на гладката ти кожа, пламтящата страст на устните ти, когато се целуваме.

Без сънищата обаче ще трябва да се задоволя само с въображението си — което е почти толкова добро. Мога да си представя всички тези неща идеално, както и какво ще изпитам, докато отнемам живота ти. Това е нещо, което ще сторя със съжаление, но ти направи този избор неизбежен. Отказът ти да се присъединиш с мен във вечността и любовта направиха невъзможно всяко друго действие, а аз не мога да позволя на някой, толкова опасен като теб, да остане жив. Освен това, дори и да те пробудя насила, ти имаш толкова много врагове сред стригоите, че някой от тях неминуемо ще те убие. Ако трябва да умреш, ще бъде от моята ръка. От никоя друга.

Независимо от всичко, днес ти пожелавам успех с изпитите — не че ти се нуждаеш от късмет или пожелания.

Ако наистина те накарат да се явиш на тях, за всички ще бъде загуба на време. Ти си най-добрата в групата и до вечерта ще си получила своя клетвен знак. Разбира се, това означава, че когато се срещнем отново, ще бъдеш още по-голямо предизвикателство, което наистина ще ми достави удоволствие.

А ние ще се срещнем отново. След като официално станеш пазител, ще напуснеш Академията, а щом веднъж се окажеш извън магическите й защити, аз ще те намеря. На тази земя няма място, където можеш да се скриеш от мен. Наблюдавам те.

С обич: Дмитрий

Въпреки „топлите“ му пожелания не намерих писмото за вдъхновяващо. Захвърлих го и излязох със замрежени от сълзи очи. Не исках думите му да ми повлияят, макар че бе почти невъзможно да не изпитваш страх от нещо подобно. *На тази земя няма място, където можеш да се скриеш от мен.*

Не се съмнявах в това. Знаех, че Дмитрий има шпиони. Откакто предишният ми инструктор и любим бе превърнат в зъл, нежив вампир, той бе станал нещо като лидер сред стригоите — и аз спомогнах за това, като убих шефката му. Подозирах, че повечето от шпионите му бяха хора, които следяха кога ще прекрача границите на училището. Нито един стригой не можеше да извършва двадесет и четири часово наблюдение. Хората обаче можеха, а напоследък разбрах, че мнозина от човешката раса доброволно сътрудничат на стригоите срещу обещанието някой ден да бъдат превърнати в безсмъртни. Тези хора смятаха, че вечният живот оправдава загубата на душите им и убиването на други, за да оцелееш. Подобни хора ме отвращаваха.

Но не хората бяха причина за несигурните ми стъпки, докато прекосявах тревата, тучна и ярко зелена от докосването на лятото. Беше Дмитрий. Винаги Дмитрий. Дмитрий, мъжът, когото обичах. Дмитрий, стригоят, когото исках да спася. Дмитрий, чудовището, което трябваше да убия. Нашата любов не спираше да гори в мен, независимо колко често си повтарях, че трябва да продължа напред,

независимо колко много вярваше останалият свят, че съм го сторила. Той винаги беше с мен, в съзнанието ми, в мислите ми; заради него не спирах да си задавам въпроси.

— Изглеждаш така, сякаш си готова да се изправиш срещу цяла армия.

Думите ме изтръгнаха от мрачните ми мисли. Бях толкова погълната от Дмитрий и писмото му, че вървях през кампуса, забравила за света и не бях забелязала най-добрата си приятелка, Лиса, която ме бе настигнала и вървеше до мен. Устните й бяха извити в шеговита усмивка. Да ме изненада беше рядкост, защото между нас съществуваше телепатична връзка, благодарение на която винаги усещах присъствието й и чувствата й. Трябва да съм била много отнесена, за да не я забележа, но мисълта за някой, който иска да те убие, е достатъчни причина да си разсеян.

Отвърнах на Лиса с усмивка, с която се надявах да я убедя, че всичко е наред. Тя знаеше за случилото се с Дмитрий и как сега той дебнеше изгоден момент, за да ме убие, след като аз се опитах — и не успях — да убия него. Писмата, които получавах всяка седмица от него, я тревожеха, а тя си имаше достатъчно грижи и без да прибавям моя нежив преследвач в списъка.

— Ами *аз* почти ще се изправя срещу цяла армия — изтъкнах.

Свечеряваше се, но през късното лято слънцето все още грееше на небето над Монтана и докато вървяхме, ни къпеше в златната си светлина. Аз го обичах, но като морой или миролюбив, жив вампир, Лиса не след дълго щеше да се почувства уморена и неспокойна под лъчите му.

Тя се засмя и отметна през рамо платинено русата си коса. Слънцето освети бледото й лице, придавайки му ангелски блясък.

— Предполагам, но не мисля, че има за какво да се тревожиш.

Можех да разбера увереността й. Дори Дмитрий беше казал, че изпитите ще са загуба на време. В крайна сметка, бях отишла в Русия, за да го търся и се бях изправила срещу истински стригои — убих доста от тях сама. Може би не биваше да се страхувам от наближаващите изпити, но всички хвалебствия и очаквания внезапно се стовариха като огромна тежест върху мен. Сърцето ми запрепуска ускорено. Ами ако не се справя? Ако не съм толкова добра, колкото си мислех? Пазителите, които щяха да се изправят срещу мен, може и да

не бяха истински стригои, но бяха опитни и закалени в битки. Арогантността и прекалената самоувереност можеха да ми изиграят лоша шега и ако се провалях, щеше да стане пред всички, които ме обичаха и бяха загрижени за мен. Пред всички, които толкова много ми вярваха.

Освен това ме безпокоеше и още нещо.

— Тревожа се и как тези изпити ще се отразят върху бъдещето ми — въздъхнах и това беше истина. Тези изпити бяха последното изпитание за начинаещите като мен, които се обучаваха за пазители. Вземането им означаваше, че съм се дипломирала от академията „Свети Владимир“ и мога да заема мястото си като истински пазител, който ще защитава мароите от стригоите. От тези изпити до голяма степен зависеше кой морой ще охранява пазителят.

През нашата връзка усетих съчувствието на Лиса — и тревогата й.

— Албърта смята, че има голяма вероятност да останем заедно, че ти все още можеш да бъдеш мой пазител.

Намръщих се.

— Мисля, че Албърта го казва, за да ме задържи в училището. — Преди няколко месеца напуснах, за да търся Дмитрий, и след това се върнах — нещо, което не беше плюс в училищното ми досие. Съществуваше още и „незначителният“ факт, че кралицата на мароите, Татяна, навярно щеше да направи всичко, което е по силите й, за да повлияе върху разпределението ми, но това е друга история. — Според мен Албърта отлично знае, че единственият начин да ми позволят да те защитавам, е да съм последният пазител на земята. А дори и тогава шансовете ми няма да са много големи.

Пред нас ревът на тълпата се усили. Едно от многобройните спортни игрища в училището бе превърнато в открита арена — напомняше донякъде на стадион от гладиаторските времена в древен Рим. Бяха сковани пейки без облегалки, като освен обикновени дървени седалки имаше и тапицирани, покрити от широка тента, за да се предпазят мароите от слънчевите лъчи. Около бойното поле се вееха знамена, чиито ярки цветове се забелязваха отдалеч. От мястото си не можех да ги видя, но знаех, че близо до входа са построени бараки, в които начинаещите чакаха с опънати докрай нерви. Самото игрище бе превърнато в бойно поле с най-различни препятствия, на което щяха да

се проведат опасните изпити. А от оглушителните викове беше ясно, че явно се е събрала многобройна публика, за да наблюдава събитието.

— Аз все още се надявам — заяви Лиса. Благодарение на връзката ни знаех, че е искрена. Това бе едно от прекрасните й качества — непоколебимата вяра и оптимизъм, които й помагаха да премине през най-ужасните изпитания. Те бяха в ярък контраст с цинизма, обзел ме напоследък. — Освен това ти донесох нещо, което днес може да ти помогне.

Тя спря, бръкна в джоба на джинсите си и извади малък сребърен пръстен, обсипан с дребни камъни, които приличаха на оливин. Нямах нужда от връзката, за да разбера какво е това.

— О, Лис… не зная. Не искам никакво, хм, нечестно предимство.

Лиса завъртя очи.

— Зная защо се притесняваш да го вземеш. Този е наред, кълна се.

Пръстенът, който ми даваше, беше омагьосан с рядък вид магия, която тя владееше. Всички морои контролираха един от петте елемента: земя, въздух, вода, огън или дух. Духът бе най-редкият — толкова рядък, че през вековете е бил забравен. Едва напоследък се появиха Лиса и още неколцина други, които го владееха. За разлика от останалите елементи, които по природа бяха физически, духът бе свързан със съзнанието и всякакви видове психически феномени. Все още никой не го разбираше напълно.

Да прави магии с духа бе нещо, което Лиса бе започнала да експериментира едва напоследък — и не беше много добра. При използването на духа най-силна бе дарбата й да лекува и затова тя продължаваше да се опитва да прави лечебни магии. Последната беше една гривна, която изгори ръката ми.

— Този ще проработи. Само малко, но ще помогне да прогони мрака по време на изпита.

Говореше безгрижно, но и двете съзнавахме сериозността на думите й. Магията на духа не идваше даром, имаше тежка цена: мракът, който сега се проявяваше като гняв и объркване, но накрая водеше до лудост. Мракът, който понякога се вливаше в мен през връзката. На двете с Лиса ни бе казано, че посредством магията и дарбата й да лекува бихме могли да се борим с него. Това беше още нещо, което тепърва трябваше да постигнем.

Усмихнах й се леко, трогната от загрижеността й, и приех пръстена. Той не изгори ръката ми, което беше обнадеждаващ знак. Пръстенът беше малък и ставаше само на кутрето ми. Когато си го сложих, не почувствах нищо. Понякога се случва с лечебните магии. Или би могло да означава, че няма никакви свойства. Така или иначе, нямаше да ми навреди.

— Благодаря — казах. Усетих как радостта избуя в нея. Продължихме да вървим.

Протегнах ръка, възхитена от начина, по който блестяха зелените камъни. Бижутата не са най-подходящият аксесоар, когато те очакват физически изпитания, но под ръкавицата нямаше да пречи.

— Трудно ми е да повярвам, че след това ще сме приключили обучението си и ще се озовем в реалния свят — изрекох замислено, без да се усетя.

До мен Лиса се скова и аз тутакси съжалих за думите си. „Да бъдем в реалния свят“ означаваше, че двете с Лиса трябваше да свършим една работа, за която тя — макар и без желание — преди два месеца обеща да ми помогне.

Докато бях в Сибир, узнах, че може би има начин Дмитрий отново да бъде превърнат в дампир като мен. Това беше малко вероятно — може би измислица — и имайки предвид обсебеността му да отнеме живота ми, аз не хранех илюзии, че ако се стигне до директен сблъсък между двама ни ще имам друг избор, освен да го убия. Но ако имаше начин да го спася, преди това да се случи, трябваше да го открия.

За съжаление този, който можеше да ни каже как това чудо да стане истина, бе престъпник. Но не кой да е престъпник, а Виктор Дашков, морой от кралска фамилия, който бе измъчвал Лиса и бе сторил и други отвратителни неща, превърнали живота ни в ад. Но справедливостта бе възтържествувала и Виктор бе хвърлен в затвор, което още повече усложняваше ситуацията. Бяхме узнали, че след като бе осъден да прекара остатъка от живота си зад решетките, той нямаше причина да сподели информацията за своя полубрат — единствената личност, за която се твърдеше, че някога е спасила стригой. Аз реших — навярно противно на всякаква логика — че Виктор може да ни каже това, което знае, ако му предложим единственото, което никой друг не можеше да му даде: свободата.

Тази идея не беше никак лесна за осъществяване по няколко причини. Първо, не знаехме дали ще успеем. Това беше нещо голямо. Второ, нямах представа как бихме могли да проникнем в охраняван затвор, като оставим настрани факта, че дори не знаехме къде се намира. И накрая, оставаше най-съществено — щяхме да освободим смъртния си враг. А това бе достатъчно съсипващо за мен, да не говорим за Лиса. Колкото и да я тормозеше тази идея — а повярвайте ми, наистина бе така — тя твърдо ми се закле, че ще ми помогне. През последните месеци не един път й предложих да я освободя от обещанието й, но тя остана непоколебима. Разбира се, имайки предвид, че нямаше начин да открием затвора, можеше никога да не й се наложи да изпълни обещанието си.

Опитах се да запълня неловкото мълчание помежду ни, като смених темата и се впуснах да й описвам как следващата седмица ще отпразнуваме рождения й ден с голям купон. Но обясненията ми бяха прекъснати от Стан, един от моите инструктори.

— Хатауей! — излая той, идвайки към нас откъм полигона за изпитите. — Много мило, че най-сетне се присъедини към нас. Отивай веднага там! — додаде и кимна към бараките.

Мислите за Виктор тутакси се изпариха от съзнанието на Лиса и тя бързо ме прегърна.

— Късмет! — прошепна ми. — Не че се нуждаеш от него.

Изражението на Стан красноречиво показваше, че това десетсекундно сбогуване е продължило с десет секунди повече. Усмихнах се на Лиса в знак на благодарност; тя се запъти към приятелите си, които вече бяха заели местата си на пейките, а аз забързах след Стан.

— Имаш късмет, че не си от първите — изръмжа той. — Някои дори се обзаложиха дали ще се появиш.

— Наистина ли? — попитах весело. — И какви са залозите? Защото все още мога да променя решението си и сама да заложа. Може да спечеля малко джобни.

Докато пристъпвахме в ограденото пространство срещу пейките, свързано с арената, където чакаха явяващите се на изпита, той присви очи и ми хвърли предупредителен поглед, който не се нуждаеше от думи. През изминалите години винаги ме е удивлявало колко много работа се вършеше за подготовката на тези изпити и сега, когато видях

всичко отблизо, бях още по-впечатлена. Бараките, където чакаха начинаещите, бяха построени от дърво и имаха дори покриви. Постройките изглеждаха така, сякаш винаги са били неотделима част от игрището. Бяха изградени забележително бързо и щяха да бъдат разглобени със същата скорост веднага след приключването на изпитите. Врата, достатъчно широка, за да минат трима през нея, откриваше частична гледка към полигона за изпитите, където една от съученичките ми чакаше притеснено да съобщят името й. Виждаха се най-различни препятствия — предизвикателства, за да се проверят балансът и координацията по време на бойна схватка, както и уменията да се избягват опитните пазители, които дебнеха иззад разположените клопки по ъглите. В единия край на арената бяха издигнати дървени стени, които образуваха тъмен и заплетен лабиринт. Мрежи и неустойчиви платформи висяха над други участъци, предназначени да се провери умението да се бием на трудни терени.

Неколцина от начинаещите се бяха скупчили край вратата с надеждата да добият някакво предимство, докато наблюдават онези, които бяха преди тях. Но не и аз. Предпочитах да изляза със завързани очи, готова на всичко. Оказа се, че наистина идвам последна и се чудех дали някои наистина са загубили пари, обзалагайки се за появата ми. Някои от съучениците ми си шепнеха, събрани на групички. Други правеха упражнения за разгрявка. Трети стояха с инструкторите си, които ги наставляваха. Тези учители говореха напрегнато на учениците си, като им даваха последни съвети. Долових думи като „съсредоточи се“ и „запази спокойствие“.

Сърцето ми се сви при гледката на инструкторите. Не беше много отдавна, когато точно така си представях този ден. Във въображението си виждах как двамата с Дмитрий стоим заедно, докато той ми обяснява за последен път как трябва да се отнасям сериозно към изпита и да не губя контрол, когато изляза на арената. Откакто се върнах от Русия, Албърта бе отделила доста време, за да ме наставлява, но като началник в момента тя беше на полигона, заета с многобройните си отговорности покрай изпитите. Нямаше време да дойде и да ме държи за ръката. Приятелите ми, които биха ми предложили подкрепата си — Еди, Мередит и другите, също се явяваха на изпита и бяха погълнати от собствените си страхове. Бях сама.

Без нея или Дмитрий — или без който и да е — изведнъж ме прободе изненадваща болка на самота. Не беше честно. Не биваше да съм сама. Дмитрий трябваше да е тук с мен. Ето как трябваше да бъде. Затворих очи и си представих, че наистина е тук, само на сантиметри от мен и разговаряме:

— Не се тревожи, другарю. Мога да взема този изпит със завързани очи. По дяволите, може пък наистина да го направя. Имаш ли нещо, което да използвам? Ако си мил с мен, може дори да ти позволя да ми завържеш очите.

И тъй като тази фантазия се случваше, след като се бяхме любили, имаше голяма вероятност по-късно да ми помогне да сваля превръзката — заедно с други неща по мен.

Можех да си представя съвсем ясно как ще поклати раздразнено глава:

— Роуз, кълна се, понякога имам чувството, че всеки ден, прекаран с теб, е истинско изпитание за мен.

Но знаех, че в същото време ще се усмихне, а погледът му, изпълнен с гордост и подкрепа, с който ще ме възнагради, докато се запътвам към арената, ще е всичко, от което се нуждая, за да взема този изпит…

— Да не би да медитираш?

Отворих очи, сепната от гласа.

— Мамо? Какво правиш тук?

Пред мен стоеше майка ми Джанин Хатауей. Тя беше с няколко сантиметра по-ниска от мен, но бе достатъчно борбена, за да се справи с някой два пъти по-висок от мен. Застрашителното изражение на загорялото й лице сякаш предизвикваше останалите да опитат късмета си. Усмихна ми се накриво и сложи ръка на кръста си.

— Наистина ли смяташе, че няма да дойда да те гледам?

— Не зная — признах, чувствайки известна вина, задето се бях усъмнила в нея. През годините двете не поддържахме много контакт и чак след последните събития — повечето от които лоши — започнахме да изграждаме наново отношенията си. През по-голямата част от времето все още не можех да определя чувствата си към нея. Люшках се между нуждата на малкото момиче от вечно отсъстващата му майка и естественото негодувание на една тийнейджърка, задето я бяха изоставили. Освен това не бях напълно сигурна, че съм простила и

забравила онзи път, когато тя „случайно“ ме фрасна здравата с юмрук в лицето по време на тренировъчна схватка. — Предположих, че имаш по-важни неща за вършене.

— Нищо не може да ме накара да пропусна това. — Тя наклони глава към пейките, като отметна кестенявите си къдрици с червеникави оттенъци. — Нито пък баща ти.

— *Какво?*

Забързах към вратата и се взрях в насядалите по пейките. Заради най-различните препятствия не можех да виждам добре, но и това, което се разкри пред очите ми, бе напълно достатъчно. Ето го и него: Ейб Мазур. Не беше трудно да го забележиш с черната брада и мустаци, както и изумрудено зеления шал, завързан с елегантна небрежност върху марковата риза. Дори мярнах златната обеца на ухото му. Сигурно се разтапяше в тази жега, но предположих, че е нужно нещо много повече от малко пот, за да го принуди да изневери на крещящия си моден вкус.

Ако връзката с майка ми досега е била съвсем бегла и повърхностна, то тази с баща ми си беше направо несъществуваща. Запознах се с него през май, но чак след като се върнах в Академията, узнах, че съм негова дъщеря. Всички дампири имат един родител морой и той беше моят. Все още не бях сигурна какви чувства изпитвам към него. Голяма част от личността му все още си оставаше загадка за мен, но се носеха доста слухове, че е замесен в нелегален бизнес. Освен това се говореше, че е от тези, които, без да се замислят, биха ти счупили капачката на коляното. Не се бях убедила лично в това, но не го намирах за изненадващо. В Русия го наричаха змей или дракон.

Докато се взирах сащисано в него, майка ми се приближи до мен.

— Той ще бъде щастлив, че дойде навреме — отбеляза тя. — Направил е голям залог дали ще се появиш. Заложил е на теб, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре.

Изпъшках.

— Разбира се. Разбира се, че той е тайният букмейкър. Трябваше да се досетя още щом… — Ченето ми увисна. — С Ейдриън ли говори?

Да. До Ейб седеше Ейдриън Ивашков — така да се каже моето гадже. Ейдриън също беше морой от кралски произход — още един

като Лиса, който владееше духа. Той беше луд по мен (и често само луд), откакто се запознахме, но за мен винаги е съществувал само Дмитрий. След провала ми в Русия аз се върнах и обещах на Ейдриън да дам шанс на връзката ни. За моя изненада нещата помежду ни бяха… добри. Дори страхотни. Той ми бе връчил писмено обяснение защо е разумно да излизам с него. Включваше неща като „ще се откажа от цигарите и ще пуша само в краен, много *краен* случай“ и „всяка седмица ще правя романтични изненади като: импровизиран пикник, рози или пътуване до Париж — е, не точно едно от тези неща, тъй като вече не са изненади“.

Да съм с него, не беше като да съм с Дмитрий, но предполагам, че две връзки никога не могат да са еднакви. В крайна сметка те бяха различни мъже. Понякога все още се събуждах с болка заради загубата на Дмитрий и нашата любов. Измъчвах се от проваления ми опит да го убия в Сибир и да го освободя от неживото му съществуване. Все пак това отчаяние не означаваше, че романтичният ми живот е приключил — макар че ми бе нужно известно време, за да го приема. Да продължа напред, ми беше трудно, но Ейдриън наистина ме правеше щастлива. О, да, засега това ми бе достатъчно.

Но това не означаваше, че исках да си „гука“ с моя баща мафиот.

— Той му влияе зле! — възкликнах възмутено.

Майка ми изсумтя.

— Съмнявам се, че Ейдриън би могъл чак толкова да повлияе на Ейб Мазур.

— Не говоря за Ейдриън, а за Ейб! Ейдриън се опитва да се държи добре, а Ейб ще съсипе всичко. — В писменото си предложение Ейдриън се бе заклел, че освен цигарите ще откаже пиенето и другите си пороци. Взрях се с присвити очи в него и Ейб през изпълнените докрай пейки, докато се опитвах да отгатна какво толкова интересно обсъждат. — За какво си говорят?

— Мисля, че в момента това е най-малкият ти проблем — заяви Джанин Хатауей, практична както винаги. — Тревожи се по-малко за тях и повече за предстоящия изпит.

— Мислиш ли, че говорят за *мен*!

— Роуз! — Майка ми ме смушка леко в ръката и аз отново насочих поглед към нея. — Трябва да се отнасяш сериозно към това. Бъди спокойна и не позволявай на нищо да те разсейва.

Думите й толкова много приличаха на тези, които би казал Дмитрий, че устните ми се извиха в лека усмивка. Все пак не бях сама.

— Какво е толкова забавно? — попита майка ми предпазливо.

— Нищо — отвърнах и я прегърнах. Отначало тя се скова, но сетне се отпусна и дори ме притисна за миг към гърдите си, преди да отстъпи назад. — Радвам се, че си тук.

Моята майка не бе от тези, които демонстрират чувствата си, но я сварих неподготвена.

— Е — поде тя с пламнало лице, — казах ти, че за нищо на света не бих го пропуснала.

Погледнах обратно към пейките.

— Не съм толкова сигурна за Ейб.

Или… почакай. Изведнъж ме осени една странна идея. Не, не беше чак толкова странна. Обвит в загадъчност или не, Ейб определено имаше връзки — такива, които дори му позволиха да изпрати послание на Виктор Дашков в затвора. Ейб бе този, който бе поискал информация за Робърт Дору, брата на Виктор, който владееше духа, като услуга за мен. Когато Виктор изпратил съобщение, че не вижда причина да помогне на Ейб, аз директно отписах баща си като помощник и се насочих към идеята да проникна в затвора. Но сега…

— Роузмари Хатауей!

Беше гласът на Албърта — висок и ясен. Приличаше на бойна тръба, призоваваща към битка. Всички мисли за Ейб и Ейдриън — и да, дори за Дмитрий — излетяха от главата ми. Мисля, че майка ми ми пожела късмет, но изобщо не чух точните думи, докато крачех през полигона към Албърта. Адреналинът се разля по вените ми. Сега цялото ми внимание бе съсредоточено върху това, което ме очакваше: изпита, който най-сетне щеше да ме направи пазител.

ГЛАВА 2

Изпитът ми мина като в мъгла.

Ще си помислите, че след като той е най-важната част от обучението ми в академията „Свети Владимир“, ще си спомням всичко до най-малката подробност. При все това не можех да не си задавам някои въпроси. Как би могъл този изпит да се сравни с това, което вече бях преживяла? Как биха могли тези престорени схватки да приличат на битките, които водихме с бандата стригои, нападнала училището ни? Тогава трябваше да се изправя срещу ужасяващата действителност, без да зная дали тези, които обичам, са живи или мъртви. И как бих могла да се страхувам от така наречената битка с някой от училищните инструктори, след като се бях сражавала с Дмитрий? Той беше смъртоносен като дампир и още по-непобедим като стригой.

Но това не означаваше, че подценявах изпита. Беше сериозно изпитание. Не беше рядко явление някои от начинаещите да се провалят и аз не възнамерявах да бъда една от тях. Бях нападната от всички страни от пазители, които се биеха и защитаваха морои още преди да съм се родила. Арената не беше равна, което усложняваше всичко. Бяха я осеяли с най-различни съоръжения и препятствия, греди и стъпала, които тестваха умението ми да пазя равновесие — включително имаше и мост, който мъчително ми напомняше за последната нощ, когато видях Дмитрий. Тогава го бутнах от онзи мост, след като забих сребърния кол в сърцето му — кол, който е паднал, докато е летял към реката отдолу.

Мостът на изпитната арена беше доста по-различен от солидния мост, на който се бихме двамата с Дмитрий в Сибир. Този беше нестабилен и представляваше лоша конструкция от грубо сковани дървени плоскости с въжени перила. При всяка стъпка целият мост се люлееше, а дупките в дъските показваха слабите му места, установени от съучениците ми, явили се на изпита преди мен (за тяхно нещастие). Изпитанието, на което ме подложиха върху този мост, може би беше

най-тежкото от всички. Целта ми бе да спася „морой“ от група „стригои“, които го преследваха. Ролята на моя морой се изпълняваше от Даниъл — един от новите пазители, пристигнали в Академията, за да заменят убитите при нападението на училището. Не го познавах много добре, но той се правеше на послушен и безпомощен — дори на малко изплашен, точно както всеки истински морой би бил.

Той оказа известна съпротива, когато трябваше да стъпи на моста, но аз използвах най-убедителния си и спокоен тон, за да го накарам да тръгне пред мен. Очевидно изпитната комисия проверяваше не само бойните, но и психологическите умения на кандидата за пазител. По петите ни следваха пазители, които изпълняваха ролята на приближаващи стригои.

Даниъл стъпи на моста, а аз го закрих, като не спирах да го увещавам, че всичко ще е наред. Всичките ми сетива бяха изострени до краен предел. Мостът силно се залюля, което означаваше, че преследвачите ни също са на него. Погледнах назад и видях трима „стригои“, които идваха след нас. Пазителите, които изпълняваха ролите им, се справяха удивително добре — движеха се с ловкостта и скоростта на истински стригои. Щяха да ни настигнат, ако не се размърдаме.

— Справяш се страхотно — уверих Даниъл. Беше ми трудно да налучкам най-подходящата интонация. Крясъците само щяха да изплашат и объркат истинския морой. А ако говориш прекалено нежно, ще реши, че заплахата не е сериозна. — Зная, че можеш да се движиш по-бързо. Не трябва да ни настигнат, а вече наближават. Зная, че можеш да се справиш. *Хайде!*

Трябва да съм минала успешно частта, свързана с убеждаването, защото той наистина ускори крачка — не достатъчно, за да увеличим разстоянието между нас и преследвачите, но все пак беше добро начало. Мостът отново се разклати. Даниъл изскимтя убедително и замръзна, вкопчен здраво във въжетата от двете страни. Пред него видях друг пазител-стригой, който ни чакаше в отсрещния край на моста. Доколкото си спомнях, името му беше Рандъл, също от новите инструктори. Аз бях застанала между него и групата зад гърба ми. Но Рандъл не помръдваше. Чакаше ни до първата дъска на моста, разклати я и ни затрудни още повече.

— Продължавай да вървиш — настоях аз, докато мислите ми бясно препускаха. — Можеш да го направиш.

— Но там има стригой! Ние сме в капан! — възкликна Даниъл.

— Не се тревожи. Аз ще се оправя с него. Ти само се движи.

Този път гласът ми прозвуча доста напрегнато и Даниъл се запромъква напред, пришпорен от заповедта ми. Следващите моменти изискваха изключителна прецизност и съгласуваност на действията ми. Трябваше да наблюдавам „стригоите“ от двете страни и да подканям Даниъл да върви, докато в същото време следя къде точно се намираме върху моста.

— Клекни и застани на четири крака! Веднага! Бързо! — наредих аз, когато изминахме почти три четвърти от разстоянието.

Той се подчини и спря. Аз тутакси коленичих и продължих да говоря приглушено.

— Сега ще ти се разкрещя. Не ми обръщай внимание. — Сетне възкликнах на висок глас, за да ме чуят преследвачите ни: — Какво правиш? Сега не можем да спираме!

Даниъл не помръдна и аз заговорих отново, този път по-тихо:

— Добре. Виждаш ли къде въжетата свързват дъските към перилата? Хвани се за тях. Стискай колкото можеш по-здраво и *не* се пускай, каквото и да стане. Ако се налага, увий ги около ръцете си. Направи го сега!

Той се подчини. Минутите течаха и не биваше да губя нито секунда. С едно движение, все още наведена, се извъртях и отрязах въжетата с ножа, който ми дадоха заедно със сребърния кол. Слава Богу, че беше остър. Пазителите, които провеждаха изпитите, си знаеха работата. Той не преряза веднага въжетата, но все пак достатъчно бързо, така че „стригоите“ от другата страна да нямат време да реагират.

Въжетата се скъсаха точно когато отново напомнях на Даниъл да не ги пуска. Двете половини на моста се залюляха към страните на дървеното скеле, поднесени от тежестта на стъпилите върху тях. Е, нашата половина се разклати яко. Но ние бяхме подготвени, докато тримата преследвачи зад нас не бяха. Двама паднаха. Единият едва успя да се улови за дъската, но тя му се изплъзна, преди да я хване по-здраво. Всъщност истинската височина беше метър и осемдесет, но ми

бяха казали да я смятам за петнадесет метра и половина. Ако бяхме паднали от толкова високо, и двамата с Даниъл щяхме да сме мъртви.

Но напук на всичко той все още се държеше за въжето. Аз също висях и в мига, в който въжето и дървото се опряха в скелето, започнах да се катеря по него като по стълба. Не беше лесно да се изкачвам над Даниъл, но се справих, което ми даде още една възможност да му кажа да не се пуска. Рандъл, който ни чакаше отпред, не беше паднал. Когато срязах моста, той беше стъпил върху него и действието ми го изненада. Рандъл бе изгубил равновесие, но бързо го възстанови. В момента се полюшваше заедно с въжето, докато се опитваше да се изкачи до неподвижните дъски над него. Беше много по-близо до тях от мен, но аз го сграбчих за крака и го спрях. Дръпнах го към себе си. Той успя да се задържи на моста и двамата се сбихме. Знаех, че навярно няма да успея да го съборя, но все повече го притисках. Най-сетне пуснах ножа, който държах, и измъкнах кола от колана си — още едно поредно изпитание за умението ми да пазя равновесие. Неудобната поза на Рандъл ми откри път към сърцето му и аз незабавно се възползвах.

За изпитите бяхме снабдени с колове с притъпени остриета, които да не наранява кожата, но можеха да се използват с достатъчно сила, така че да убедят противниците, че знаем какво правим. Ударът ми беше идеален и Рандъл нямаше как да не признае, че би бил смъртоносен. Затова се пусна и падна от моста.

Остана ми само нелеката задача да убедя Даниъл да се изкатери нагоре. Отне ми доста време, но поведението му не се различаваше от това на уплашен морой. Бях благодарна, задето не реши, че един истински морой щеше да изпусне въжето и да падне.

След това предизвикателство последваха още много, но аз се биех с цялото си усърдие и мощ, като нито за миг не забавих темпото и не позволих на умората да ме завладее. Напълно се бях вживяла в битката и сетивата ми бяха фокусирани върху основните инстинкти: *бий се, изплъзвай се, убивай.*

В същото време трябваше да проявявам достатъчно изобретателност и да не се отпускам нито за миг. Иначе нямаше да съумея да реагирам на изненадата, както го сторих на моста. Справих се с всичко и се сражавах с цялата си ярост и умение, без да мисля за нищо друго, освен за поставените ми задачи. Опитвах се да не

възприемам инструкторите като хора, които познавах. Отнасях се с тях като със стригои. Биех се открито и честно, без да отстъпвам.

Дори не разбрах кога свърши всичко. Стоях си просто в средата на арената и никой не ме нападна. Бях сама. Бавно започнах да осъзнавам отделни подробности от заобикалящия ме свят. Тълпата на пейките, която ме приветстваше. Неколцината инструктори, които си кимнаха един на друг и се присъединиха към бурните овации. Бясното препускане на сърцето ми.

Осъзнах, че всичко е приключило чак когато усмихнатата до уши Албърта ме дръпна за ръката. Изпитанието, което бях очаквала през целия си живот, свърши сякаш за миг.

— Ела с мен — подкани ме Албърта, прегърна ме през раменете и ме поведе към изхода. — Трябва да пийнеш вода и да седнеш.

Замаяна, аз се оставих да ме изведе от полигона, около който хората продължаваха да ме приветстват с радостни възгласи и да крещят името ми. Зад нас чух някой да казва, че трябва да се обяви прекъсване, за да се поправи моста. Албърта ме отведе до ограденото място за чакащи и нежно ме бутна да седна на една пейка. Някой се настани до мен и ми подаде бутилка с вода. Вдигнах глава и видях майка си. Сияещото ѝ лице изразяваше чиста и неподправена гордост.

— Това ли беше? — попитах накрая.

Тя отново ме изненада с искрения си, развеселен смях.

— Това ли беше? — повтори. — Роуз, ти беше там почти час. Профуча през изпита с развети знамена — навярно най-добрият изпит, който някога са виждали в това училище.

— Наистина ли? Просто ми се стори… — *Лесен* не беше най-точната дума. — Беше като в мъгла, това е всичко.

Моята майка стисна ръката ми.

— Ти беше невероятна. Толкова, толкова се гордея с теб.

Постепенно думите ѝ достигнаха до съзнанието ми и аз засиях в широка усмивка, най-сетне осъзнала истината.

— И какво ще стане сега? — попитах.

— Сега ти вече си пазител.

Татуирали са ме много пъти, но никое от онези събития не се доближаваше дори малко до тържествената церемония, докато получавах клетвения си знак. Вече бях получила *мълнии*, символ за убитите стригои при неочаквани и трагични обстоятелства: битката с

чудовищата в Споукан, нападението над училището и спасителната мисия в пещерата — все събития, които бяха поводи за скръб, а не за празнуване. Отдавна бяхме загубили бройката на всички тези убийства и въпреки че татуировчиците на пазителите се опитваха да поставят *мълния* за всеки премахнат стригой, накрая ми направиха една във форма на малка звезда, което беше елегантен начин да се каже, че не знаем точната бройка.

Татуирането не беше бърза процедура, дори и когато получаваш малка татуировка, а освен това днес всичките ми съученици трябваше да получат по една. Церемонията се състоя в трапезарията на Академията, която бе превърната в грандиозна и тържествена зала, каквато имаше в кралския двор. Зрителите — приятели, членове на семействата, пазители — изпълниха помещението докрай, докато Албърта извикваше имената ни, прочиташе резултатите от изпитите, след което пристъпвахме към художника, който поставяше татуировките. Резултатите бяха важни. Съобщаваха се публично и заедно с оценките по останалите училищни предмети влияеха върху нашите назначения. Мороите можеха да поискат определени дипломанти за свои пазители. Разбира се, Лиса бе поискала мен, но дори най-добрите оценки на света нямаше да компенсират черните точки по поведение, които бях натрупала в досието си.

На тази церемония не присъстваха морои, с изключение на малцината, поканени като гости от новите дипломанти. Всички останали бяха дампири: или вече утвърдени пазители, или бъдещи пазители като мен. Гостите седяха отзад, а старшите пазители — отпред, близо до сцената. Съучениците ми и аз стояхме изправени през цялото време — вероятно последното ни изпитание за издръжливост.

Нямах нищо против. Бях съблякла изпокъсаните си и мръсни дрехи и се бях преоблякла в семпли черни панталони и пуловер — облекло, което ми се струваше елегантно и в същото време подходящо за тържествения случай. Атмосферата в залата бе изпълнена с напрежение, всички лица изразяваха смесица от радост от успеха ни, но също и притеснение от новото ни и смъртоносно поприще, което ни очакваше в света. Наблюдавах с грейнали очи, докато извикваха имената на приятелите ми, изненадана и впечатлена от резултатите на мнозина.

Еди Кастъл, близък приятел, имаше отлична оценка на изпитанието за защита на морой. Не можах да сдържа усмивката си, докато гледах как го татуират.

— Чудя се как е превел своя морой през моста — промърморих тихо. Еди беше доста съобразителен.

Мередит, една от приятелките ми, която стоеше до мен, ме погледна озадачено.

— За какво говориш? — попита също толкова тихо.

— Когато ни преследваха по моста. Моят морой беше Даниъл. — Тя продължаваше да се взира неразбиращо в мен и аз поясних: — И когато от двете му страни дебнеха стригои.

— Аз прекосих моста — прошепна Мередит, — но преследваха само мен. Моят изпит с морой беше да го преведа през лабиринта.

Кръвнишкият поглед, който ни метна една съученичка, застанала наблизо, ни накара да млъкнем. Намръщих се. Може би не бях единствената, за която изпитите са били като в мъгла. Мередит явно също е била доста шашната и бъркаше нещата.

Когато съобщиха името ми, чух няколко ахвания, докато Албърта четеше резултатите ми. Бяха най-високите в класа. Бях доволна, че не прочетоха и оценките ми по другите предмети. Те щяха да помрачат днешното ми блестящо представяне. Винаги съм била добра в часовете по бойна техника, но математиката и историята… е, по тези предмети не ме биваше, особено след като май постоянно напусках и се връщах в училище.

Косата ми бе стегната на кок, като всеки немирен кичур бе прибран грижливо и придържан с фиби, за да не пречи на работата на татуировчика. Наведох се напред, за да открия още по-добре тила си, и го чух как изръмжа от изненада. Тъй като отзад вратът ми бе покрит със знаци, му се налагаше да прояви изобретателност. Обикновено новите пазители имат чисти вратове. Обаче този тип беше доста добър в работата си, защото успя много елегантно да впише клетвения знак в средата на тила ми. Клетвеният знак приличаше на дълго разтеглено S, с вълнисти краища. Той го смести между *мълниите ми*, като новият знак се обви около тях, все едно в прегръдка. Процесът бе доста болезнен, но докато траеше, запазих лицето си безизразно и дори не трепнах. Когато свърши, той ми показа резултата в огледалото, преди да сложи превръзка, за да не се замърси раната.

След това се присъединих отново към съучениците си, за да наблюдавам как останалите получават татуировките си. Това означаваше да остана права още два часа, но нямах нищо против. Все още бях замаяна от преживяното днес. Вече бях пазител. Истински, действащ пазител. Но тази мисъл пораждаше и въпроси. Какво ще стане сега? Дали резултатите ми са достатъчни, за да изтрият от досието ми лошото поведение? Дали ще бъда пазител на Лиса? Какво ще правя с Виктор? Ами Дмитрий?

Размърдах се неловко, когато напълно осъзнах значението на церемонията по случай дипломирането ми като пазител. Ставаше дума за мен — за остатъка от живота ми. Училището бе свършило. Повече нямаше да има учители, които да следят всяко мое движение или да ме поправят, когато греша. Оттук нататък аз трябваше да взимам всички решения, когато защитавах някого. Мороите и по-младите дампири ще гледат на мен като на авторитет, на когото могат да се доверят. И повече нямаше да имам привилегията в един момент да упражнявам поредната бойна схватка, а в следващия да се изтягам в стаята си. Вече нямаше да има точно определени учебни часове. През цялото време ще бъда на служба. Мисълта беше доста обезсърчаваща, напрежението — твърде голямо. Винаги досега съм си представяла дипломирането като свобода. Сега не бях толкова сигурна. Какъв щеше да бъде животът ми занапред? Кой ще го реши? И как ще се добера до Виктор, ако ме разпределят да пазя някой друг, а не Лиса?

Вдигнах глава и в другия край на залата, сред присъстващите, очите ми срещнаха тези на Лиса. Нейните горяха от гордост не по-малка от тази на майка ми и тя ми се усмихна, когато погледите ни се преплетоха.

Изтрий това изражение на лицето си, смъмри ме тя през връзката. *Не бива да изглеждаш толкова загрижена, не и днес. Днес трябва да празнуваш.*

Знаех, че е права. Можех да се справя с това, което ми предстоеше. Тревогите ми, които бяха много, можеха да почакат още един ден — особено след въодушевлението, обзело приятелите и семейството ми, които искаха да отпразнуваме събитието. Ейб, с влиянието, което явно имаше навсякъде, бе запазил малка банкетна зала и бе организирал купон, който повече би подхождал на

дебютантка от кралска фамилия, отколкото на някакъв си незначителен, безразсъден дампир.

Преди събитието отново се преоблякох. Официалното облекло за церемонията по татуирането не беше подходящо за вечерно парти. Затова си облякох изумрудено зелена рокля с дълги ръкави, която прилепваше около тялото, и си сложих на шията моя *назар*, въпреки че не й подхождаше особено. *Назарът* беше малък медальон, който приличаше на око, в което се преливаха различни оттенъци на синьото. В Турция, където бе роден Ейб, вярваха, че предпазва от зло. Той го бе подарил на майка ми преди години, а тя на свой ред го даде на мен.

След като се гримирах и разресах косата си, така че да пада на дълги, тъмни вълни (защото превръзката на тила ми *изобщо* не се връзваше с роклята) едва ли приличах на някой, способен да се бие с чудовища или да раздава юмручни удари. Не — не беше съвсем истина, осъзнах след миг. Докато се взирах в огледалото, с изненада забелязах неспокойния и измъчен поглед в кафявите ми очи. В него имаше болка, болка и загуба, които и най-хубавата рокля и най-готиният грим не биха могли да скрият.

Тръснах глава и се запътих към купона. Когато прекрачих прага, налетях на Ейдриън. Без да промълви нито дума, той ме сграбчи в обятията си и ме задуши с целувка. Направо ме шашна. Иди, че го разбери. Неживите създания не ме изненадваха, но един вятърничав морой го постигаше с лекота.

А и целувката си я биваше, от тези, за които почти се чувствах виновна, че им се наслаждавам. Когато в началото започнах да излизам с Ейдриън, имах известни опасения, но с времето голяма част от тях изчезнаха. След като толкова дълго го бях гледала да се сваля най-безсрамно и да не взема нищо на сериозно, никога не бях очаквала, че ще вложи такава отдаденост в нашата връзка. Освен това не очаквах, че чувствата ми към него ще нараснат — което изглеждаше толкова противоречиво, имайки предвид, че продължавах да обичам Дмитрий и обмислях най-невъзможните начини да го спася.

Засмях се, когато Ейдриън ме пусна. Наблизо неколцина по-млади морои се спряха, за да ни гледат. На нашата възраст не беше необичайно морои да излизат с дампири, но когато един известен дампир се среща с праплеменника на кралицата? Това вече си беше нещо доста сочно, особено след като беше всеизвестно, че кралица

Татяна ме мрази. На последната ми среща с нея, когато тя ми се разкрещя да стоя далеч от Ейдриън, имаше малко свидетели, но слухът за това се бе разнесъл, както ставаше винаги в подобни случаи.

— Хареса ли ви шоуто? — попитах аз зяпачите. Засрамени, хлапетата морои побързаха да се отдалечат. — Обърнах се към Ейдриън и се усмихнах. — Какво беше това? Доста страстна целувка за публично място.

— Това — заяви той важно — беше наградата ти, задето срита толкова много задници по време на изпита. — Замълча за миг. — И защото изглеждаш направо убийствено в тази рокля.

Изгледах го накриво.

— Награда, а? Гаджето на Мередит й подари диамантени обеци.

Той улови ръката ми, сви безгрижно рамене и ме поведе към купона.

— Искаш диаманти? Ще имаш диаманти. Ще те обсипя с тях. По дяволите, ще поръчам да ти ушият рокля от тях. Но ще трябва да е доста оскъдна.

— Мисля, че в крайна сметка ще се задоволя с целувката — промърморих, докато си представях как Ейдриън ме облича като някой модел на бански костюми. Или стриптийзьорка. Споменаването на бижутата внезапно пробуди неканен спомен. Когато Дмитрий ме държеше в плен в Сибир, упоена от ендорфините в блажено задоволство, той също ме обсипваше с бижута.

— Знаех си, че си страхотна и никой не може да ти излезе насреща — продължи Ейдриън. Топлият летен бриз разроши кестенявата му коса, която всеки ден той старателно оформяше в небрежно елегантна прическа, и със свободната си ръка разсеяно се опита да я приглади. — Но не съм осъзнавал колко си невероятна, докато не те видях да поваляш пазителите там, на арената.

— Това означава ли, че сега ще бъдеш по-мил с мен? — подразних го.

— Аз вече съм мил с теб — отвърна той надменно. — Знаеш ли колко ужасно ми се иска да запаля цигара в момента? Но не. Най-мъжествено страдам от никотинов глад — и всичко това заради теб. Но си мисля, че след като те видях там, ще бъда малко по-внимателен с теб. А и този твой луд баща също ще ме накара да съм по-предпазлив.

Аз изпъшках, припомняйки си как Ейдриън и Ейб седяха един до друг.

— Господи. Наистина ли е нужно да си общуваш с него?

— Хей, той е готин. Малко е откачен, но е готин. Разбираме се страхотно. — Ейдриън отвори вратата на сградата, в която отивахме. — Освен това по свой начин той също е невероятен. Искам да кажа, кой друг мъж би си позволил да носи подобни шалове? В това училище щяха да го скъсат от подигравки. Но не и Ейб. Той би набил всеки почти толкова лошо, колкото и ти. Всъщност… — В гласа му прозвуча нервна нотка и аз го погледнах изненадано.

— Всъщност какво?

— Ами… Ейб каза, че ме харесва. Но в същото време съвсем ясно даде да се разбере какво ще направи с мен, ако някога те нараня или ти сторя нещо лошо. — Ейдриън се намръщи. — Всъщност ми описа какво ще направи с най-живописни подробности. А след това, ей-така, сякаш нищо не е било, превключи на някаква забавна тема. Харесвам този тип, но ме плаши.

— Той наистина е прекалил! — възкликнах и се заковах на прага на залата, където щеше да се състои купонът. През вратата до мен долетяха приглушени разговори. Явно бяхме от последните пристигнали. Това означаваше, че появата ми ще е впечатляваща, както се полагаше на почетния гост. — Той няма право да заплашва гаджетата ми. Аз съм на осемнадесет. И вече съм пораснала. Не се нуждая от помощта му. Сама мога да сплашвам гаджетата си.

Възмущението ми, изглежда, развесели Ейдриън и той ми се усмихна лениво.

— Съгласен съм с теб. Но това не означава, че няма да приема съвсем сериозно съвета му. Лицето ми е твърде хубаво, за да го рискувам.

Лицето му наистина беше *хубаво*, но това не ми попречи да поклатя раздразнено глава. Протегнах се към дръжката на вратата, но Ейдриън ме дръпна.

— Почакай — рече.

Притегли ме отново в обятията си и устните ни се срещнаха за още една жарка целувка. Тялото ми се притискаше в неговото и аз се почувствах объркана от надигналите се в мен чувства и осъзнаването,

че достигам до точката, когато може би щях да поискам нещо повече от целувки.

— Добре — промърмори Ейдриън, когато най-сетне се отдръпнахме един от друг. — *Сега* вече можем да влезем.

Говореше с безгрижен тон, но в тъмнозелените му очи видях пламъка на страстта. Май не бях единствената, на която й се искаше нещо повече от целувки. При все това двамата избягвахме да обсъждаме секса; той беше много внимателен и никога досега не бе настоявал, нито ме бе притискал. Струва ми се знаеше, че още не съм готова след Дмитрий, но в някои мигове като този виждах колко му е трудно да се сдържа.

Нещо в мен омекна, повдигнах се на пръсти и го целунах.

— Какво беше това? — попита той миг по-късно.

Ухилих се.

— *Твоята* награда.

Когато най-сетне влязохме вътре, всички в залата ни посрещнаха с радостни възгласи и горди усмивки. Преди доста време се чувствах страшно готино, когато бях център на внимание. Това желание поизбледня малко, но сега си придадох уверен вид и приех похвалите на обичните си хора с щастлива усмивка. Вдигнах ръце триумфално, с което си спечелих още ръкопляскания и одобрение.

Купонът в моя чест мина за мен също като в мъгла, както и изпитите ми. Никога не осъзнаваш наистина колко много хора те обичат и са загрижени за теб, докато не изникне случай да те подкрепят. Това ме накара да се почувствам смирена и *дори* усетих как в очите ми напират сълзи. Разбира се, ги сдържах. Само това оставаше — да се разплача на купона в чест на моята победа.

Всички искаха да говорят с мен и аз бях изненадана и радостта, всеки път когато към мен приближаваше някой. Не се случваше често хората, които обичах най-много на този свят, да се съберат на едно място. Изпитах тъга, когато осъзнах, че може би никога вече нямаше да има такава възможност.

— Е, най-после се сдоби с разрешително за убиване. Време беше.

Извърнах се и срещнах развеселените очи на Кристиан Озера — някогашен дразнител, превърнал се в добър приятел. Толкова добър, че

в радостен порив се протегнах и го прегърнах — нещо, което той явно не очакваше. Днес изненадвах всички.

— Леле, леле — промърмори той, отстъпи назад и се изчерви. — Ясно. Ти си единственото момиче, което ще се развълнува при мисълта за убийство. Дори не искам да мисля какво става, когато двамата с Ивашков сте насаме.

— Хей, я виж кой го казва! Ти самият умираш от желание да станеш като мен.

Кристиан сви рамене в знак на съгласие. Това бе стандартно правило в нашия свят: пазителите защитават мороите. Мороите не участват в битките. При все това при последните нападения на стригоите доста от мороите — макар и съвсем не мнозинството — започнаха да спорят, че е време мороите да престанат да бъдат пасивни наблюдатели, а да помагат на пазителите. Такива като Кристиан, които владеят магията на огъня, бяха особено ценни, тъй като изгарянето е един от най-добрите начини да се убие стригой (заедно с пронизването със сребърен кол и обезглавяването). Понастоящем движението в защита на идеята мороите да се научат да се бият — при това съвсем целенасочено — се саботираше от правителството на мороите. Разбира се, това не бе спряло някои морои да се обучават тайно. Кристиан беше един от тях. Когато погледнах зад него, примигнах изненадано. С него имаше някой, когото не бях забелязала.

Джил Мастрано се извисяваше наблизо като сянка. Морой и първокурсничка — е, скоро щеше да бъде второкурсничка — Джил бе от онези, които също искаха да се бият. Беше нещо като ученичка на Кристиан.

— Здравей, Джил — усмихнах й се топло. — Благодаря, че дойде.

Джил се изчерви. Твърдо бе решила да се научи да се защитава, но се изчервяваше в обществото — особено когато наоколо имаше известни личности като мен. Изнервяше се и започваше да бъбри.

— Нямаше как да не дойда — отвърна тя и отметна от лицето си дългата, светлокестенява коса, която както винаги представляваше плетеница от къдрици. — Искам да кажа, че това, което направи, беше много яко. На изпитите. Всички бяха шашнати. Чух един от пазителите да казва, че никога не били виждали такова чудо като теб, така че когато Кристиан ме попита дали искам да дойда, *разбира се*, че

трябваше да го направя. Ох! — Светлозелените й очи се разшириха. — Не те поздравих. Извинявай. Поздравления!

До нея Кристиан се опитваше да запази сериозна физиономия. Аз не си дадох този труд, засмях се и я прегърнах. Имаше голяма опасност да ми стане горещо и да се размекна. Ако продължавах по този начин, репутацията ми на корав пазител щеше да отиде по дяволите.

— Благодаря. Вие двамата готови ли сте вече да се изправите срещу армия стригои?

— Скоро и това ще стане — заяви Кристиан. — Но може да имаме нужда от теб да ни пазиш гърба.

Той знаеше много добре, както и аз, че стригоите не бяха лъжица за неговата уста. Магията му с огъня ми бе помогнала доста, но ако беше сам? Тогава щеше да е съвсем различно. Двамата с Джил се обучаваха да използват магията, за да нападат, а когато имах свободно време между часовете, аз ги бях научила на няколко бойни хватки и движения.

Лицето на Джил леко помръкна.

— Всичко ще спре, когато Кристиан си замине.

Извърнах се към него. За мен не беше изненада, че ще замине. *Всички* щяхме да заминем.

— Какво смяташ да правиш? — попитах го.

Той сви рамене.

— Да отида в кралския двор с всички вас. Леля Таша каза, че ще „поговорим“ за бъдещето ми. — Намръщи се. Каквито и да бяха плановете му, изглежда, не съвпадаха с тези на Таша. Повечето морои от кралски семейства щяха да заминат в елитни колежи. Не бях сигурна какво си е наумил Кристиан.

Беше стандартна практика след дипломирането новите пазители да отиват в кралския двор, за да се ориентират и да получат назначенията си. Всички ние щяхме да заминем след два дни. Като проследих погледа на Кристиан през залата, видях леля му и, Господ да ми е на помощ, но тя говореше с Ейб.

Таша Озера наближаваше тридесетте и имаше същата лъскава черна коса и ледено сини очи като на Кристиан. Но лявата страна на красивото й лице бе обезобразена от грозен белег — резултат от раните, причинени й от родителите на Кристиан. Дмитрий бе

превърнат в стригой против волята си, но двамата Озера доброволно бяха избрали да станат стригои, за да постигнат безсмъртие. По ирония на съдбата тъкмо това им бе струвало живота, защото бяха убити от пазителите, които ги преследваха. Таша бе отгледала Кристиан (преди да постъпи в Академията) и беше една от влиятелните фигури в движението, поддържащо мороите, които искаха да се бият със стригоите.

С белег или не, аз й се възхищавах и я намирах за красива. От начина, по който й се мазнеше баща ми, беше съвсем ясно, че и той също. Наля й чаша шампанско и й прошепна нещо, което я разсмя. Тя се наведе напред, сякаш му споделяше съкровена тайна и той също се засмя. Ченето ми увисна. Дори от такова разстояние беше очевидно, че двамата флиртуват.

— Мили Боже! — промърморих и потръпнах. Побързах да се извърна отново към Кристиан и Джил.

Кристиан се разкъсваше между удоволствието, което му доставяше явното ми смущение, и собственото му притеснение да наблюдава как жената, на която гледаше като на своя майка, се сваля с някакъв тип с репутацията на опасен мафиот. Миг по-късно изражението на Кристиан омекна, той насочи поглед към Джил и ние подновихме разговора си.

— Хей, ти не се нуждаеш от мен — рече изведнъж Кристиан. — Наоколо има доста, които чакат да ти изкажат възхищението си. Преди да се усетиш, като супергероиня ще се сдобиеш с клуб от почитатели.

Усмихнах се, но приятните ми чувства изведнъж бяха разтърсени от изблик на ревност. Ала всъщност не беше моята. Беше на Лиса и нахлуваше в мен през връзката ни. Сепната, аз се огледах и я видях в другия край на помещението. Гледаше Кристиан, докато той говореше с Джил.

Трябва да отбележа, че доскоро Кристиан и Лиса излизаха заедно. Нещо повече от това. Двамата бяха лудо влюбени един в друг и честно казано, смятам, че още са. За нещастие, последните събития обтегнаха връзката им и Кристиан скъса с нея. Той я обичаше, но изгуби доверие в нея. Лиса бе загубила контрол над постъпките си, когато едно друго момиче морой на име Ейвъри Лазар, което също владееше магията на духа, реши да я подчини на волята си. Накрая ние спряхме Ейвъри и понастоящем тя бе заключена в заведение за

душевно болни, поне това чух за последно. Кристиан вече знаеше причините за ужасното поведение на Лиса, но злото бе сторено. Отначало Лиса беше много потисната, но после тъгата й се бе превърнала в гняв.

Тя твърдеше, че повече не желае да има нищо общо с него, но връзката ни я издаваше. Винаги ревнуваше от всяко момиче, с което Кристиан говореше — особено от Джил, с която той напоследък прекарваше доста време. Аз знаех със сигурност, че помежду им няма нищо романтично. Джил го възприемаше като страхотно мъдър учител и идол, но нищо повече. Ако тя си падаше по някого, то това беше Ейдриън, който винаги се бе отнасял към нея като към по-малка сестра. Всъщност всички ние гледахме по този начин на нея.

Кристиан проследи погледа ми и изражението му стана сериозно. Осъзнала, че е привлякла вниманието му, Лиса тутакси се извърна и се впусна в разговор с първия тип, който й попадна — един готин дампир от моя клас. Тя пусна в ход чара си, което се отдаваше много лесно на тези, които владееха духа, и много скоро двамата се смееха и бъбреха също както Таша и Ейб. Моят купон се бе превърнал в терен за скоростни свалки.

Кристиан се извърна отново към мен.

— Е, тя явно никак не скучае.

Завъртях очи. Лиса не беше единствената, която ревнуваше. Както тя се ядосваше, когато Кристиан се движеше с други момичета, така и Кристиан се дразнеше, когато тя говореше с други момчета. Беше адски вбесяващо. Вместо да признаят взаимните си чувства и да се опитат да оправят нещата помежду си, тези двама идиоти продължаваха да демонстрират нарастваща враждебност един към друг.

— Ще престанеш ли да се държиш като глупак и някой ден да поговориш с нея като разумна личност? — изпъшках аз.

— Разбира се — отвърна той горчиво. — В деня, когато *тя* започне да се държи като разумна личност.

— Господи! Вие, приятели, ще ме накарате да си оскубя косата.

— Ще бъде жалко да се съсипе толкова хубава коса — подметна Кристиан. — Освен това поведението й е пределно ясно.

Понечих да възразя и да му кажа колко е глупав, но той явно нямаше намерение да изслуша лекцията, която щеше да чуе най-малко

за десети път.

— Хайде, Джил, да вървим — рече безцеремонно. — Роуз трябва да обърне внимание и на останалите си гости.

Той побърза да отстъпи настрани. Мина ми мисълта дали да не използвам нещо по-убедително от думите, за да му налея малко здрав разум, когато се разнесе друг глас.

— Кога ще оправиш това? — Таша стоеше до мен и клатеше глава, докато наблюдаваше как племенникът й се отдалечава. — Тези двамата трябва пак да се съберат.

— Аз го зная. Ти го знаеш. Само те, изглежда, не го проумяват.

— Е, по-добре се заеми с това — не се отказваше Таша. — Ще стане твърде късно, ако Кристиан замине за някой колеж в другия край на страната. — Изрече последното някак сухо и раздразнено.

Съгласно споразумението си с Татяна, Лиса щеше да постъпи в Лихай — университет, който се намираше близо до кралския двор. Така Лиса щеше да учи в по-голям университет от тези, които обикновено посещаваха мароите, но в замяна щеше да прекарва голяма част от времето си в двора, за да се научи на кралския етикет.

— Зная — промърморих недоволно. — Но защо *аз* трябва да оправям нещата помежду им?

Таша се усмихна.

— Защото само ти си достатъчно силна, за да ги накараш да се вразумят.

Реших да не обръщам внимание на намека на Таша, най-вече защото докато разговаряше с мен, нямаше да говори с Ейб. Погледнах през залата и внезапно замръзнах. Сега той говореше с *моята майка*. Въпреки околния шум, откъслеци от разговора им достигнаха до мен.

— Джанин — с чаровна усмивка поде той, — не си остаряла нито с ден. Би могла да бъдеш сестра на Роуз. Спомняш ли си онази нощ в Кападокия?

Може да се каже, че майка ми се изкиска. Никога досега не я бях чувала да го прави. Реших, че нямам желание да го чуя отново.

— Разбира се. И много добре си спомням с какво желание ми помогна, когато се скъса презрамката на роклята ми.

— Мили Боже — промърморих. — Той е непоправим.

Таша ме изгледа озадачено, докато не видя за кого говоря.

— Ейб? Всъщност е голям чаровник.

Изпъшках.

— Извини ме.

Насочих се към родителите си. Бях приела, че някога са имали любовна връзка, която е довела до зачеването ми, но това не означаваше, че исках да съживят миналите чувства. Когато ги приближих, двамата обсъждаха някаква разходка по плажа. Незабавно дръпнах баща си за ръката. Стоеше прекалено близо до нея.

— Хей, може ли да поговоря с теб? — попитах го.

Той изглеждаше изненадан, но сви рамене.

— Разбира се. — Усмихна се многозначително на майка ми. — По-късно ще си поговорим.

— Нима никоя жена не е в безопасност около теб? — изсумтях възмутено, докато го отвеждах.

— За какво говориш?

Спряхме до купата с пунш.

— Ти флиртуваш с всяка жена в тази стая!

Обвинението ми изобщо не го притесни.

— Е, тук има толкова много хубави жени… За това ли искаше да говорим?

— Не! Исках да разбера защо си заплашвал гаджето ми! Нямаш право на това.

Тъмните му вежди отскочиха нагоре.

— Какво, онова ли? Не беше нищо. Само малко бащинска загриженост за обичната дъщеря.

— Повечето бащи не заплашват да изкормят гаджетата на дъщерите си.

— Това не е вярно. А и не съм казал точно това. Беше много по-лошо.

Въздъхнах. Гневът ми, изглежда, го забавляваше.

— Помисли какъв подарък искаш по случай дипломирането си. Гордея се с теб. Всички знаеха, че си добра, но никой не подозираше, че си чак *толкова* добра. — Смигна ми. — Те определено не са очаквали да разрушиш собствеността им.

— Каква собственост?

— Мостът.

Намръщих се.

— Налагаше се. Това беше най-ефикасният начин. Господи, онзи мост беше едно от изпитанията. Какво са правили останалите дипломанти? Сигурно не са се били по средата на онова нещо, нали?

Ейб поклати глава, наслаждавайки се на всеки миг от своята осведоменост.

— Никой друг не е бил поставен в подобна ситуация.

— Разбира се, че са били. Всички държим едни и същи изпити.

— Не и ти. Когато са планирали изпитите, пазителите са решили, че се нуждаеш от нещо… допълнително. Нещо специално. В крайна сметка ти си водила битки в реалния свят.

— Какво? — Несъзнателно бях повишила глас и привлякох вниманието на неколцина от присъстващите. Снижих глас и в същия миг си припомних думите на Мередит отпреди малко. — Но това не е честно!

Баща ми не изглеждаше разтревожен.

— Ти превъзхождаш всички останали. Не би било честно, ако те изпитват на лесни неща.

В живота си съм се сблъсквала с много абсурди, но това ги надминаваше.

— И затова са измислили тези откачени трикове с моста? И ако са изненадани, че съм го срязала, какво, по дяволите, са очаквали да направя? Как се предполага да оцелея в подобна ситуация?

— Хмм. — Той погали разсеяно брадата си. — Честно казано, не мисля, че и те са знаели.

— О, за Бога! Това е невероятно.

— Защо си толкова ядосана? Ти се справи.

— Защото са ме поставили в ситуация, в която дори те не са знаели как да реагират. — Стрелнах го подозрително. — А ти откъде знаеш за всичко това? Тези неща са работа на пазителите.

Върху лицето му се изписа изражение, което никак не харесвах.

— Е, добре, миналата нощ бях с майка ти и…

— Господи! Просто спри — прекъснах го. — Не желая да чувам какво сте правили двамата с майка ми миналата нощ. Мисля, че ще е по-лошо от моста.

Той се ухили.

— И двете неща вече са в миналото, така че сега няма защо да се тревожиш. Наслаждавай се на успеха си.

— Ще опитам. Просто не ми прави повече услуги с Ейдриън, става ли? Искам да кажа, радвам се, че дойде, за да ми изразиш подкрепата си, но това е повече от достатъчно.

Ейб ме погледна изпитателно, което ми напомни, че под крещящата му външност и наперено поведение се крие умен и опасен мъж.

— Но беше повече от щастлива, когато ти направих онази услуга след завръщането ти от Русия.

Намръщих се. Имаше право. Тъкмо той бе *предал* едно съобщение в строго охраняван затвор. Дори и да нямаше резултат, услугата си беше услуга.

— Добре — признах. — Онова беше наистина невероятно. И аз съм ти благодарна. Все още не зная как си успял. — Внезапно, като сън, който си припомняш на следващия ден, си спомних идеята, която ме осени преди изпитите. Снижих глас. — Ти не си ходил лично там, нали?

Той изсумтя.

— Разбира се, че не. Кракът ми не би стъпил на подобно място. Просто задвижих мрежата си.

— И къде *е* това място? — попитах, надявайки се да звуча равнодушно.

Но не успях да го заблудя.

— И защо искаш да знаеш?

— Защото съм любопитна! Осъдените престъпници винаги изчезват без следа. Сега вече съм пазител, а все още не зная нищо за затворническата ни система. Само един затвор ли има? Или са много?

Ейб не ми отговори веднага. Изучаваше ме внимателно. С неговия бизнес подозираше, че всички имат скрити мотиви. Като негова дъщеря аз навярно бях двойно по-подозрителна. Беше генетично заложено.

— Има повече от един — рече накрая, явно подценил потенциала ми за лудост. — Виктор е в един от най-лошите. Нарича се Тарасов.

— И къде се намира?

— В момента ли? — Той се замисли. — Струва ми се, в Аляска.

— Какво искаш да кажеш с това „в момента“?

— Всеки сезон се мести. В момента е в Аляска. По-късно ще бъде в Аржентина. — Усмихна ми се лукаво, очевидно питайки се

доколко съм проницателна. — Можеш ли да се сетиш защо?

— Не, аз… почакай. — Пасваше идеално. — По това време на годината в Аляска почти през цялото време е ден, а през зимата — дълга полярна нощ.

Мисля, че се почувства много по-горд с прозрението ми, отколкото с представянето ми на изпитите.

— Всеки затворник, който се опита да избяга, доста ще се затрудни. — Когато слънцето грее ярко през деня, мороите не могат да стигнат много далеч. — Макар че никой не би могъл да избяга от затвор с подобно ниво на сигурността.

Опитах се да не мисля колко обречено прозвуча последното.

— Изглежда, в такъв случай са го разположи доста на север в Аляска — заключих, опитвайки се индиректно да узная нещо повече за местонахождението му. — Така ще се осигури повече светлина.

Ейб за изкиска тихо.

— Дори аз не мога да ти кажа това. Тази информация се пази много строго от пазителите — на сигурно място в главната им квартира.

Замръзнах. *Главна квартира…*

Ейб, въпреки обичайната си наблюдателност, явно не забеляза реакцията ми. Погледът му бе насочен към нещо в другия край на залата.

— Това Рене Шелски ли е? Боже, Боже… с годините става все по-хубава.

Неохотно му махнах да върви, най-вече защото исках да обмисля по-обстойно новия си план — а и защото не познавах добре Рене, което правеше поредната му свалка по-малко възмутителна за мен.

— Е, не искам да те задържам. Върви да примамваш още жени в мрежата си.

Ейб нямаше нужда от много подканяне. Останала сама, се отдадох на мислите си, питайки се дали планът ми има някакъв шанс за успех. Думите му бяха родили нова идея в главата ми. Не беше много по-откачена от останалите ми хрумвания. През стаята очите ми отново срещнаха нефритено зелените дълбини на Лиса. Кристиан не се виждаше никъде и настроението й се бе подобрило. Тя се наслаждаваше на купона и бе развълнувана от приключенията, които ни очакваха сега, след като бяхме свободни да хукнем по света.

Мислите ми се върнаха към тревогата, обзела ме по-рано през деня. Сега може и да бяхме свободни, но действителността много скоро щеше да ни сграбчи. Часовникът тиктакаше. Дмитрий чакаше, наблюдаваше. Зачудих се за миг дали сега, когато напускам училището, ще продължа да получавам седмичните му писма.

Усмихнах й се и се почувствах зле, че ще разваля настроението й, когато й кажа, че може да имаме реална възможност да измъкнем Виктор Дашков от затвора.

ГЛАВА 3

Следващите няколко дни бяха странни. Аз и останалите начинаещи може и да имахме вълнуващо дипломиране, но не бяхме единствените, които завършваха обучението си в академията „Свети Владимир“. Мороите имаха своя годишна церемония и кампусът се изпълни с посетители. После, също толкова бързо, както се бяха появили, родителите изчезнаха, отвеждайки синовете и дъщерите със себе си. Мороите от кралските фамилии щяха да прекарат лятото с родителите си в луксозните им имения — повечето от които в южното полукълбо, където дните бяха по-къси по това време на годината. „Обикновените“ морои също заминаха с родителите си за по-скромните си домове и вероятно щяха да си намерят някоя работа за през лятото, преди да заминат в колеж.

И, разбира се, тъй като училището се подготвяше за лятото, всички останали ученици също заминаваха. Някои, които нямаха семейства, при които да отидат — обикновено дампири — оставаха в Академията през цялата година и посещаваха факултативно учебните часове, но те бяха съвсем малко. С всеки изминал ден кампусът все повече опустяваше, докато съучениците ми и аз чакахме деня, когато ще ни отведат в кралския двор. Сбогувахме се с останалите — с мороите, които заминаваха да учат на други места, както и с по-малките дампири, които много скоро щяха да поемат по нашите стъпки.

Джил беше една от тези, с които ми беше мъчно да се разделя. Случи се така, че се натъкнах на нея, докато вървях към общежитието на Лиса в деня преди заминаването ми за кралския двор. Една жена беше с Джил, за която предположих, че е майка й. И двете носеха кутии. Когато ме видя, лицето на Джил светна.

— Здравей, Роуз! Сбогувах се с всички, само теб не можах да открия — заговори развълнувано.

Усмихнах се.

— Е, радвам се, че ме откри.

Не можех да й кажа, че аз също се сбогувах. Прекарах последния си ден в „Свети Владимир“, като обиколих всички познати места, като започнах от кампуса за първолаците, където двете с Лиса се срещнахме за пръв път. Обходих коридорите и ъглите на общежитието, минах покрай любимите ми класни стаи и дори посетих параклиса. Освен това прекарах доста време на местата, изпълнени с горчиво-сладки спомени, като тренировъчната зала, където опознах Дмитрий. Пътеката, където ме караше да тичам. Хижата, където най-после се отдадохме един на друг. Това бе най-удивителната нощ в живота ми и при спомена за нея винаги изпитвах едновременно радост и болка.

Обаче нямаше защо да натоварвам Джил с всичко това. Извърнах се към майка й и понечих да й подам ръка, когато осъзнах, че не би могла да я поеме, защото държеше кутиите.

— Аз съм Роуз Хатауей. Позволете да ви помогна.

Побързах да взема кутиите, преди да дочакам отговора й, защото бях сигурна, че ще откаже.

— Благодаря ти — рече тя, приятно изненадана. Закрачих редом до тях. — Аз съм Емили Мастрано. Джил ми е разказвала много за теб.

— О, нима? — попитах и се усмихнах шеговито на Джил.

— Не чак толкова много. Просто как понякога съм излизала с теб. — В зелените очи на Джил се мярна предупреждение и аз се досетих, че навярно Емили не подозира, че през свободното си време дъщеря й упражнява забранени форми на магията, за да се научи да убива стригои.

— С Джил сме добри приятели — казах, без да я издавам. — Някой ден ще я научим да се справя с тази нейна буйна коса.

Емили се засмя.

— Аз се опитвам вече петнадесет години. Желая ти късмет.

Майката на Джил беше зашеметяваща. Двете не си приличаха много, поне външно. Разкошната коса на Емили беше права и черна, а очите — сини, обрамчени с дълги мигли. Тя се движеше грациозно и гъвкаво, доста различно от малко тромавата походка на Джил. При все това общите гени си личаха тук-там: в сърцевидните лица и формата на устните. Джил беше още много млада и тепърва щеше да се оформя, предполагам, че един ден ще се превърне в покорителка на мъжки сърца — нещо, което в момента изобщо не й минаваше през ума. Надявах се, че самоувереността й също ще порасне.

— Къде е домът ви? — попитах след малко.

— В Детройт — отвърна Джил и недоволно изкриви устни.

— Не е чак толкова лошо — засмя се майка й.

— Няма планини. Само магистрали.

— Аз съм от балетната трупа в града — обясни Емили. — Затова живеем там, където мога да плащам сметките.

Струва ми се, че бях много по-изненадана от това, че хората в Детройт ходят на балет, отколкото че Емили е балерина. Докато я гледах, осъзнах, че е напълно подходяща за тази професия. Всъщност с високите си и стройни фигури мороите бяха идеални за танцьори от гледна точка на човешките стандарти.

— Хей, това е голям град — изтъкнах на Джил. — Радвай се на развлеченията, докато можеш, преди отново да си се озовала в някаква пустош. — Разбира се, непозволените бойни тренировки и нападенията на стригои едва ли биха могли да се нарекат нещо скучно, но исках да накарам Джил да се почувства по-добре. — А и няма да е толкова дълго. — Летните ваканции на мороите продължаваха едва два месеца. Родителите нямаха търпение да изпратят децата си в Академията, където щяха да са в безопасност.

— Предполагам — промълви Джил, но не изглеждаше много убедена. Стигнахме до колата им и аз сложих кутиите в багажника.

— Ще ти пиша имейли — обещах й. — Обзалагам се, че и Кристиан също. Може би дори ще успея да убедя и Ейдриън да го направи.

Джил засия и аз се зарадвах да я видя отново в обичайното й превъзбудено състояние.

— Наистина ли? Би било велико. Искам да зная всички новини от двора. Предполагам, че с Лиса и Ейдриън ще правите един куп готини неща, а се обзалагам, че Кристиан ще открие всякакви неща за… нещата.

Емили, изглежда, не забеляза непохватния опит на Джил да ми каже нещо, без да се издава, и ми се усмихна приятелски.

— Благодаря ти за помощта, Роуз. Радвам се, че се запознах с теб.

— Аз също — ъъх!

Джил се хвърли към мен и направо ме задуши в прегръдката си.

— Късмет с всичко — прошепна ми тя. — Ти си такава щастливка, оттук нататък те очаква страхотен живот!

Отвърнах на прегръдката й. Нямаше как да й обясня колко й завиждам. Животът й беше безопасен и невинен. В момента може и да негодуваше, че ще прекара лятото в Детройт, но престоят й там щеше да бъде кратък и много скоро щеше да се завърне в познатия и спокоен свят на „Свети Владимир“. Не я очакваше неизвестният и опасен свят.

Чак след като двете с майка й потеглиха, отвърнах на последните й думи.

— Надявам се — промърморих, замислена за това, което ми предстоеше. — Наистина се надявам…

Заедно със съучениците ми и избраните морои отлетяхме на следващия ден, оставяйки зад себе си скалистите планини на Монтана и вълнистите хълмове на Пенсилвания. Кралският двор си беше такъв, какъвто го помнех с високите си сгради и сложна каменна архитектура — същата внушителна и древна атмосфера, която се опитваше да пресъздаде и „Свети Владимир“. Но докато училището внушаваше мъдрост и познания, дворът бе по-показен и пищен. Самите сгради те караха да усетиш, че тук са съсредоточени върховната мощ и кралското величие в света на мороите. Сякаш кралският двор искаше да ни смае и може би малко поизплаши.

И въпреки че вече бях идвала тук, пак бях впечатлена. Вратите и прозорците на светлокафявите каменни сгради бяха украсени със сложни релефни изображения и позлата. Не бяха толкова просторни и пълни със светлина, както сградите, които бях виждала в Русия. Осъзнах, че дворцовите архитекти са ги построили в стила на старите европейски замъци, като крепостите и дворците на Санкт Петербург. Във вътрешните дворове на „Свети Владимир“ имаше пейки и алеи, но кралският двор беше с крачка напред. Фонтани и статуи на минали владетели украсяваха моравите — прекрасни мраморни творения, които при предишното ми посещение бяха скрити от снега. Сега, в разгара на лятото, те блестяха в пълната си красота. И навсякъде, навсякъде имаше цветя — по дърветата, храстите, пътеките. Наистина беше ослепително.

Беше логично новите дипломанти да посетят централата на пазителите, но на мен ми хрумна, че има и друга причина, за да доведат новите пазители през лятото. Те искаха аз и съучениците ми да

видим всичко това, да бъдем поразени и да оценим славата и величието, заради които се бием. Като видях лицата на новата смяна пазители, разбрах, че тактиката е сработила. Повечето от тях никога не бяха стъпвали тук.

Аз пътувах заедно с Лиса и Ейдриън и сега тримата вървяхме заедно, за да се присъединим към останалата група. И тук беше топло като в Монтана, но много по-влажно. Вече се бях изпотила дори след толкова малко ходене.

— Този път си носиш *рокля*, нали? — попита ме Ейдриън.

— Разбира се — отвърнах. — Трябва да посетим няколко изискани сбирки, освен официалния прием. Макар че за тази цел биха могли да ми дадат черни панталони и бяла блуза.

Той поклати глава и аз забелязах как ръката му се насочи към джоба, преди да се поколебае и да се дръпне обратно. Той може и да постигаше успех в отказването на цигарите, но бях сигурна, че подсъзнателното желание да запали цигара, когато е навън, е твърде силно, за да се отърве толкова бързо от него.

— Имах предвид тази нощ. За вечерята.

Погледнах въпросително към Лиса. Графикът й в двора винаги бе запълнен с приеми и сбирки, на които не присъстваха тези от „средната“ класа. С новия ми и неясен статус не бях сигурна, че ще ми позволят да я придружавам. През връзката ни усетих недоумението й и със сигурност можех да заявя, че тя не знаеше за никакви специални планове.

— Каква вечеря? — попитах Ейдриън.

— Тази, която организирах със семейството си.

— Тази, която си… — Спрях рязко и зяпнах с широко отворени очи. Самодоволната усмивка на лицето му никак не ми допадаше. — Ейдриън! — Неколцина от дипломантите се извърнаха, за да ни изгледат любопитно, след което продължиха напред.

— Хайде, стига, излизаме заедно от два месеца. Щом сме гаджета, запознанството с родителите е част от ритуала. Аз се запознах с майка ти. Дори се срещнах със страховития ти баща. Сега е твой ред. Гарантирам ти, че никой от семейството ми няма да ти отправи предупреждения като тези на баща ти.

Всъщност може да се каже, че вече бях срещала бащата на Ейдриън. Или, ами да, видях го на едно парти. Съмнявам се, че той

имаше представа коя съм — като оставим настрана репутацията ми на луда. Не знаех почти нищо за майката на Ейдриън. Той ми е разказвал съвсем малко за членовете на семейството си.

— *Само* родителите ти? — попитах предпазливо. — Поканено ли е друго семейство, за което трябва да зная?

— Ами… — Ръката на Ейдриън отново се размърда. Мисля, че този път цигарата му бе нужна като защита срещу предупредителната нотка в гласа ми. Лиса, както забелязах, явно много се забавляваше от разиграващата се сцена. — Моята любима пралеля може да се отбие.

— Татяна? — възкликнах. За стотен път се запитах каква бе тази моя липса на късмет, че да си хвана за гадже тип, който бе роднина на лидера на всички морои. — Тя ме мрази! Знаеш какво стана последния път, когато разговаряхме. — Тогава Нейно кралско величество се нахвърли срещу мен и ми се разкрещя колко съм долнопробна да искам да уловя в мрежите си племенника й, след като тя имала такива велики „планове“ за него и Лиса.

— Мисля, че вече се е осъзнала.

— О, я *стига*.

— Не, наистина. — Имаше вид, сякаш казваше истината. — Онзи ден говорих с майка ми и… не зная. Изглежда, леля Татяна вече не те мрази толкова много.

Намръщих се и тримата отново закрачихме.

— Може би се възхищава на последните ти подвизи — рече Лиса замислено.

— Може би — повторих, но всъщност не го вярвах. Ако не друго, самотните ми изпълнения в Русия би трябвало да ме направят още по-презряна в очите на кралицата.

Почувствах се донякъде предадена, задето Ейдриън бе организирал вечеря, без да ме попита, но вече нищо не можеше да се направи. Единственият светъл лъч в цялата история беше, че той сигурно само ме дразнеше, че леля му ще се отбие. Казах му, че ще отида на вечерята и решението ми дотолкова подобри настроението му, че не ми зададе прекалено много въпроси, когато двете с Лиса заявихме, че следобеда ще вършим „наши си неща“. Предвиждаше се съучениците ми да бъдат разведени из кралския двор и околностите му, като въведение към предстоящите им задължения, но аз бях виждала всичко преди, така че можех да се измъкна. Двете с Лиса стоварихме

багажа в стаите си и след това се запътихме към отдалечения край на кралския двор, където живееха тези, които не бяха от кралски произход.

— Ще ми кажеш ли каква е тази *друга* част от плана ти? — не се стърпя Лиса.

Откакто Ейб ми бе обяснил за затвора на Виктор, аз си правех мислен списък с проблемите, на които щяхме да се натъкнем при проникването в затвора. Бяха главно два, което беше с един по-малко от преди да говоря с Ейб. Не че това правеше нещата много по-лесни. Първо, нямахме представа *къде* в Аляска се намира това място. Второ, не знаехме каква е охранителната система, нито разполагахме с план на затвора. Нямахме идея през какво трябва да проникнем.

При все това нещо ми подсказваше, че всички тези отговори могат да бъдат намерени от един източник, което означаваше, че имам един непосредствен проблем: как да достигна до този източник. За щастие, познавах някого, който можеше да ни помогне да се доберем до него.

— Отиваме да видим Мия — отвърнах аз.

Мия Риналди беше морой и наша бивша съученичка — всъщност бивш наш враг. Освен това можеше да послужи за реклама за пълно личностно превъплъщение. От злобна интригантска кучка, готова да прегази или да спи с всеки, който може да й осигури популярност, се превърна в разумно, вдъхващо доверие момиче, нетърпеливо да се научи да се защитава от стригоите. Тя живееше в двора с баща си.

— Мислиш, че Мия знае как да влезем в затвора?

— Мия е добра, но не смятам, че е чак толкова добра. Но вероятно може да ни помогне да се сдобием с вътрешна информация.

Лиса изпъшка.

— Не мога да повярвам, че използваш думи като „вътрешна информация“. Това започва да прилича на шпионски филм. — Говореше привидно весело, но аз усещах тревогата в нея. Безгрижният й тон прикриваше страха и безпокойството, които изпитваше към Виктор, въпреки обещанието, което ми бе дала.

Онези, които нямаха кралски произход, се занимаваха с обикновени дейности в двора и живееха в апартаменти, разположени далеч от покоите на кралицата и главната приемна зала. Аз

предварително се бях сдобила с адреса на Мия и сега закрачихме през идеално поддържаните морави, докато се оплаквахме една на друга от горещия ден. Открихме я в дома ѝ, облечена в обикновени джинси и тениска, със сладолед на клечка в ръка. Когато ни видя на прага си, очите ѝ се разшириха.

— Е, дяволите да ме вземат! — възкликна.

Засмях се. Това беше нещо, което и аз бих казала.

— И на мен ми е приятно да те видя. Може ли да влезем?

— Разбира се. — Тя отстъпи настрани. — Искаш ли сладолед?

Кога ли съм отказвала? Взех си един с вкус на грозде и трите се настанихме в малката дневна. Мястото беше на светлинни години далеч от разкоша в сградата за гости на кралския двор, но беше уютно и чисто и несъмнено обичано от Мия и баща ѝ.

— Знаех, че дипломантите ще пристигнат — отбеляза Мия и отметна една руса къдрица от лицето си. — Но не бях сигурна дали ти ще си сред тях. Наистина ли се дипломира?

— Да — потвърдих. — Получих клетвен знак и всичко останало. — Повдигнах косата си, за да види превръзката ми.

— Изненадана съм, че ти позволиха да се върнеш след всички онези шеметни убийства. Или те са били предимство?

Очевидно Мия, като всички останали, бе чула същата преувеличена и доста изопачена история за моите приключения. Нямах нищо против. И без това нямах голямо желание да говоря за истината. Не исках да говоря за Дмитрий.

— Мислиш ли, че някой би могъл да спре Роуз да направи това, което иска? — попита Лиса е усмивка. Опитваше се да отклони темата, така че да не ни се налага да се впускаме в твърде много подробности за това къде съм била, за което ѝ бях благодарна.

Мия се засмя и отхапа голямо парче от сладоледа си. Истинско чудо беше, че мозъкът ѝ още не бе замръзнал.

— Вярно е. — Усмивката ѝ помръкна и тя преглътна парчето. Сините ѝ очи, както винаги умни и проницателни, ме гледаха изучаващо няколко секунди. — И сега Роуз иска нещо.

— Хей, ние просто искаме да те видим — възпротивих се аз.

— Вярвам ти. Но в същото време съм сигурна, че имаш скрит мотив.

Усмивката на Лиса стана по-широка. Тя бе развеселена, че ме бяха спипали в „шпионската“ ми игра.

— И какво те кара да смяташ така? Можеш да четеш мислите на Роуз или просто предполагаш, че тя *винаги* има скрит мотив?

Сега Мия отново се усмихна.

— И двете. — Отправи се забързано към дивана, седна и отново впери сериозния си поглед в мен. Откога бе станала толкова прозорлива? — Добре. Няма смисъл да си губим времето. За какво ти е нужна помощта ми?

Въздъхнах, но нямаше защо да протакам.

— Трябва да вляза в главната квартира на пазителите.

До мен Лиса нададе приглушен вик. Чувствах се малко виновна пред нея. Въпреки че понякога можеше да прикрива мислите си от мен, нямаше много, което тя да направи или каже, което да ме изненада. А аз? Аз постоянно я изненадвах. През половината време тя нямаше и понятие какво ще последва, но честно казано, щом планирахме да измъкнем известен престъпник от затвора, то проникването в главната квартира не би трябвало да е кой знае каква изненада.

— Леле! — подсвирна Мия. — Не си губиш времето с дреболии. — Усмивката й леко потрепна. — Разбира се, ти не би дошла при мен за дреболии. С тях и сама би могла да се справиш.

— Можеш ли да ме вкараш — да ни вкараш — там? — попитах. — Сигурно си приятелка с някои от пазителите тук… а баща ти има достъп до много места… — Не знаех с какво точно се занимава господин Риналди, но мислех, че е нещо, свързано с поддръжката.

— Какво търсиш? — попита Мия. Вдигна ръка, когато отворих уста да възразя. — Не, не. Не ми трябват подробности. Само основната идея, за да преценя какво мога да направя. Зная, че не отивате на екскурзионен оглед на мястото.

— Нужна ми е малко информация — обясних.

Веждите й отскочиха нагоре.

— За личния състав? Опитваш се да си намериш работа?

— Аз… не. — Ха. Идеята никак не беше лоша, имайки предвид несигурното ми положение дали ще ме определят за пазител на Лиса. Но не. Всяко нещо с времето си. — Нужна ми е информация за сигурността на други места — училища, домове на кралски фамилии,

затвори. — При произнасянето на последното се опитах да запазя невъзмутимо изражение. Мия можеше да се съгласи да върши някои откачени неща, но дори и тя си имаше граници. — Предположих, че там могат да пазят подобни неща.

— Истина е — кимна тя. — Но по-голямата част от информацията е в електронен вид. Не искам да те обидя, но това може да е отвъд дори твоите способности. Даже и да се доберем до някой от компютрите, всичко е защитено с пароли. А когато си тръгват, заключват компютрите. Не вярвам да си станала хакер от последния път, когато се видяхме.

Не, със сигурност не бях. И за разлика от героите в онези шпионски филми, за които Лиса ме подкачаше, нямах приятели компютърни гении, които да могат да пробият всякакви защитни кодове. По дяволите. Вторачих се мрачно в краката си, питайки се дали имах някакъв шанс да измъкна повече информация от Ейб.

— Но — продължи Мия, — ако информацията, от която се нуждаеш, не е *съвсем* нова, може да са направили копия на хартия.

Вдигнах рязко глава.

— Къде?

— В един от сутеренитe има помещения, където пазят архивите. Море от папки. Също е заключено. Но вероятно е по-лесно да се проникне там, отколкото да се преборим с компютрите. И отново зависи какво ти трябва. Откога е.

Ейб ме бе оставил с впечатлението, че затворът Тарасов съществува от доста време. Със сигурност пазеха данни за него в тези архиви. Не се съмнявах, че пазителите отдавна са започнали да използват цифрови носители на информация, което означаваше, че навярно нямаше да намерим най-новите планове, но щях да се задоволя и с хелиографски копия.

— Може да е точно това, от което се нуждаем. Ще можеш ли да ни вкараш вътре?

Мия остана мълчалива за няколко секунди. Сякаш виждах как се въртят колелцата в мозъка й.

— Вероятно. — Погледна към Лиса. — Можеш ли още да караш другите да ти бъдат роби?

Лиса се нацупи.

— Не обичам да мисля за това по този начин, но да, мога. — Това беше още едно от свойствата на духа.

Мия помисли още малко, след което кимна отсечено.

— Добре. Елате пак към два часа и ще видим какво можем да направим.

Два часът следобед за останалия свят означаваше полунощ за мороите, които живееха по нощно разписание. Да си навън на ярка дневна светлина, не ми звучеше особено потайно, но реших, че планът на Мия се основава на предположението, че по това време на деня наоколо ще има по-малко народ.

Тъкмо се опитвах да реша дали да останем още малко или да си тръгнем, когато почукването на вратата прекъсна мислите ми. Мия трепна и явно се смути. Стана и отиде да отвори. Откъм коридора се разнесе познат глас.

— Извинявай, че идвам по-рано, но аз…

Кристиан влезе в дневната. Когато ни видя двете с Лиса, млъкна рязко. Всички се вцепенихме. Явно аз бях тази, която трябваше да се престори, че не е станало нищо и не сме се озовали в тази ужасно неловка ситуация.

— Здравей, Кристиан — заговорих весело. — Как си?

Очите му бяха приковани в Лиса и му трябваше минута, за да ги насочи към мен.

— Добре. — Погледна към Мия. — Мога да дойда по…

Лиса се изправи припряно.

— Не — рече със студен глас като на истинска принцеса. — Двете с Роуз и без това си тръгвахме.

— Да — побързах да се съглася. — Имаме… да вършим разни работи. А и не искаме да прекъсваме вашата… — По дяволите, нямах представа какво смятаха да правят. И не бях сигурна, че искам да науча.

Мия най-сетне се окопити.

— Кристиан искаше да му покажа някои движения, които тренирах с пазителите в кампуса.

— Страхотно. — Продължих да се усмихвам, докато с Лиса вървяхме към вратата. Тя заобиколи колкото можа по-далеч Кристиан. — Джил ще ревнува.

И не само Джил. След като отново си казахме довиждане, двете с Лиса си тръгнахме и закрачихме през моравата. Усещах гнева и ревността, които се излъчваха през връзката.

— Това е само техният боен клуб, Лис — заявих, без да я чакам да заговори. — Няма нищо между тях. Ще си говорят за юмруци, ритници и други скучни неща. — Е, всъщност всички тези неща бяха доста готини, но нямах намерение да разкрасявам факта, че Мия и Кристиан се виждат.

— Може би *сега* няма нищо между тях — изръмжа тя, загледана с каменно изражение напред. — Но кой знае какво ще се случи? Прекарват заедно времето си, упражняват някои физически движения, едното води до другото и…

— Това е абсурдно! — възкликнах. — Такива неща изобщо не са романтични. — Още една лъжа, имайки предвид, че тъкмо така бе започнала връзката ми с Дмитрий. Но отново беше по-добре да не го споменавам. — Освен това Кристиан не може да има връзка с всяко момиче, с което се вижда. Мия, Джил — не се обиждай, но той не е от мъжете, които са мечтата на всяка жена по света.

— Но той е много хубав — възрази приятелката ми, в която продължаваха да бушуват мрачни чувства.

— Да-а — признах, като внимавах да не откъсвам поглед от пътеката пред нас. — Но се иска повече от това. Освен това, мислех, че не ти пука какво прави той.

— Не ми пука — съгласи се тя, но не успя да убеди себе си, камо ли мен. — Изобщо.

През останалата част от деня усилията ми да я отвлека от мрачните й мисли останаха напразни. Думите на Таша изплуваха в главата ми: *Кога ще оправиш това?* Лиса и Кристиан бяха толкова дяволски неразумни, ядосани един на друг, и двамата в плен на гордостта и обидата — което на свой ред вбесяваше и мен. Кристиан щеше да ми бъде много полезен в незаконните ми авантюри, но заради Лиса трябваше да стоя далеч от него.

Накрая я оставих с лошото й настроение, защото наближи часът на вечерята с родителите на Ейдриън. В сравнение с нейния любовен живот, моята връзка с полуразглезения плейбой от кралски произход и семейство, което не ме одобряваше, си изглеждаше направо оптимистична. В какво тъжно и плашещо място се бе превърнал този

свят. Уверих Лиса, че ще се върна веднага след вечерята и двете заедно ще отидем да видим Мия. Споменаването на Мия не я ощастливи, но мисълта за предстоящото тайно нахлуване мигом отвлече мислите й от Кристиан.

Роклята, която избрах за вечерта, беше вишневочервена, от ефирна материя, великолепна за лятото. Деколтето беше прилично, а късите паднали ръкави й придаваха класическа елегантност. С косата си, вързана на опашка ниско на тила, за да закрива превръзката, почти имах вид на порядъчна приятелка — което за пореден път доказва колко измамна е понякога външността, имайки предвид, че кроях налудничав план да върна предишния си възлюбен от света на мъртвите.

Ейдриън ме изгледа от главата до петите, когато пристигнах в къщата на родителите му. Те поддържаха постоянна резиденция в кралския двор. Усмивката му беше знак, че е харесал това, което е видял.

— Одобряваш ли? — попитах го и се завъртях.

Той плъзна ръка около кръста ми.

— За нещастие, да. Надявах се, че ще се появиш в нещо по-предизвикателно. Нещо, което би скандализирало родителите ми.

— Понякога изглежда така, сякаш не се интересуваш от мен като личност — отбелязах, докато влизахме вътре. — Сякаш ме използваш само за да шокираш околните.

— И двете, малък дампир. Интересувам се от теб като личност и те използвам, за да шокирам околните.

Прикрих усмивката си, докато икономката на семейство Ивашков ни водеше към трапезарията. В кралския двор имаше ресторанти и кафенета, закътани сред сградите, но благородниците морои като родителите на Ейдриън смятаха, че е много по-стилно да дадат изискана вечеря в дома си. Аз бих предпочела да сме на публично място. Така щях да имам много повече възможности да избягам.

— Ти сигурно си Роуз.

Мислите ми за евентуално бягство бяха прекъснати от много висока и много елегантна жена морой, която влезе в стаята. Носеше дълга, тъмнозелена сатенена рокля, идеално подхождаща на цвета на нейните — и на Ейдриън — очи и която тутакси ме накара да се

почувствам не на място. Тъмната ѝ коса бе прибрана в кок и тя ми се усмихна с искрена топлота, докато стискаше ръката ми.

— Аз съм Даниела Ивашков — представи се жената. — Приятно ми е най-после да се запозная с теб.

Така ли бе наистина? Аз машинално отвърнах на ръкостискането ѝ.

— На мен също ми е приятно, лейди Ивашков.

— Наричай ме Даниела, моля те. — Извърна се към Ейдриън и зацъка, докато оправяше яката на закопчаната му догоре риза. — Честно, скъпи — промърмори укорително, — поглеждаш ли се някога в огледалото, преди да излезеш от стаята? Косата ти е ужасна.

Той я отбягна ловко, когато посегна към косата му.

— Шегуваш ли се? Прекарах часове пред огледалото, за да постигна *това* съвършенство.

Майка му въздъхна измъчено.

— Понякога не мога да реша дали съм щастливка или не, че нямам други деца. — Зад нея прислугата безшумно подреждаше храната върху масата. От чиниите се надигаше пара и стомахът ми реагира. Надявах се никой да не е чул. Даниела погледна към коридора пред нея. — Нейтан, ще побързаш ли? Храната изстива.

Няколко минути по-късно по украсения дървен под отекнаха тежки стъпки и Нейтан Ивашков влезе в стаята. Също като съпругата си и той бе облечен официално, синята сатенена вратовръзка блестеше на фона на строгото черно сако. Добре, че в стаята имаше климатик, иначе сигурно щеше да заври под дебелия плат. Най-отличителното във външността му и това, което си спомнях от първата ни среща, бе сребристата му коса и мустаците. Запитах се дали и косата на Ейдриън ще изглежда така, когато остарее. Не, никога нямаше да разбера. Ейдриън сигурно щеше да започне да я боядисва при първия сив косъм, появил се в косата му.

Бащата на Ейдриън може и да беше точно такъв, какъвто го помнех, но беше съвсем ясно, че той няма понятие коя съм аз. Всъщност изглеждаше искрено стъписан, когато ме видя.

— Това е приятелката на Ейдриън, Роуз Хатауей — представи ме мило Даниела. — Нали си спомняш, той спомена, че ще я покани тази вечер.

— Приятно ми е да се запозная с вас, лорд Ивашков.

За разлика от съпругата си, той не предложи да го наричам на малко име, което малко ме успокои. Стригоят, който насилствено бе превърнал Дмитрий, също се казваше Нейтан и за нищо на света не исках да произнасям това име. Бащата на Ейдриън ме огледа от горе до долу, но не с възхищението, което Ейдриън бе показал по-рано. Приличаше на някой, изправил се пред нещо странно.

— О, момичето дампир.

Забележката му не прозвуча грубо, само незаинтересовано. Искам да кажа, не ме беше нарекъл кървава курва или нещо подобно. Седнахме на масата и въпреки че Ейдриън запазваше типичната си усмивка „на кого му пука“, имах чувството, че много, ама *много* се нуждае от една цигара. Вероятно и от силен алкохол. Явно компанията на родителите му не му доставяше особено удоволствие. Когато един от прислугата напълни чашите ни с вино, Ейдриън живна и тутакси изпразни своята. Метнах му предупредителен поглед, който той напълно пренебрегна.

Нейтан със завидна бързина успяваше да се справи с печеното свинско, полято с балсамов сос, без това да накърни елегантния му и благопристоен вид.

— И така — поде той, насочил вниманието си към Ейдриън, — сега, след като Василиса се дипломира, какво смяташ да правиш със себе си? Няма да продължиш да се мотаеш с учениците от горните класове, нали? Повече няма смисъл да оставаш в Академията.

— Не зная — отвърна Ейдриън лениво. Поклати глава, увеличавайки допълнително внимателно постигнатия елегантен безпорядък на косата си. — Доста ми харесва да движа с тях. Те смятат, че съм много по-забавен, отколкото наистина съм.

— Не се учудвам — процеди баща му. — Ти изобщо не си забавен. Време е да се заемеш с нещо продуктивно. Ако нямаш намерение да се върнеш в колежа, не е зле поне да присъстваш на някоя от семейните бизнес срещи. Татяна доста те е разглезила, но можеш да научиш много от Руфъс.

Бях осведомена достатъчно за кралските политици, за да позная името. Най-възрастният член на всяка фамилия обикновено беше „принц“ или „принцеса“, участваше в Кралския съвет и можеше да бъде избран за крал или кралица. Когато Татяна взе короната, Руфъс

стана принцът във фамилията Ивашков, тъй като беше следващият й най-възрастен член.

— Вярно е — отвърна Ейдриън с безизразна физиономия. Почти не бе докоснал храната си, само я побутваше в чинията. — Наистина бих искал да разбера как успява да държи в тайна от жена си двете си любовници.

— Ейдриън! — рече рязко Даниела и по бледите й страни плъзна руменина. — Не говори подобни неща на масата, особено пред гости.

Нейтан, изглежда, отново ме забеляза и махна пренебрежително с ръка.

— Тя няма значение. — Прехапах долната си устна и потиснах желанието да проверя дали бих могла да хвърля чинията си от китайски порцелан като фризби и да го цапардосам по главата. Реших да се въздържа. Не само щях да съсипя вечерята, но и вероятно нямаше да улуча. Нейтан отново извърна намръщеното си лице към сина си. — Но *ти* имаш. Няма да търпя да се шляеш наоколо и да не вършиш нищо, нито пък да използваш моите пари за целта.

Нещо ми подсказваше да не се меся в това, но не можех да понеса да гледам как бащата на Ейдриън го унижава. Ейдриън наистина се шляеше и пилееше пари, но Нейтан нямаше право да му натяква това. Искам да кажа, аз го подигравах през цялото време, но това беше различно.

— Може би трябва да отидеш в Лихай с Лиса — предложих. — Да продължиш да изучаваш духа с нея и междувременно… да вършиш това, което си правил, докато си бил в колежа…

— Да пие и да не посещава часовете — довърши Нейтан.

— Изобразително изкуство — намеси се Даниела. — Ейдриън изучаваше изобразително изкуство.

— Наистина ли? — възкликнах и се извърнах изненадано към него. Не зная защо, но можех да си го представя като артистична натура. Напълно пасваше на непостоянното му и капризно поведение. — Това би било страхотно. Можеш да продължиш.

Той сви рамене и довърши втората си чаша вино.

— Не зная. Този колеж навярно ще има същия проблем като последния.

Намръщих се.

— И какъв беше този проблем?

— Домашни упражнения.

— Ейдриън! — изръмжа баща му.

— Всичко е наред — безгрижно заяви Ейдриън. Отпусна нехайно ръка върху масата. — Всъщност не се нуждая от работа или допълнителни пари. След като двамата с Роуз се оженим и си народим деца, просто ще си живея от заплатата й като пазител.

Всички замръзнаха, дори и аз. Знаех отлично, че се шегува. Искам да кажа, че дори и да имаше някакви фантазии за брак и деца (а аз бях *съвсем* сигурна, че няма), скромната заплата на пазител никога нямаше да му осигури разточителния начин на живот, на който бе свикнал.

Явно обаче бащата на Ейдриън не смяташе, че синът му се шегува. Даниела, изглежда, се колебаеше. А аз се чувствах адски неудобно. Това беше много, много неподходяща тема за разговор на подобна вечеря. Не можех да повярвам, че Ейдриън бе стигнал толкова далеч. Дори не смятах, че виното е виновно. Ейдриън просто обичаше да дразни баща си.

Ужасната тишина ставаше все по-тягостна. Моят инстинкт ми крещеше да запълня празнотата в разговора, ала нещо друго ми подсказа да запазя мълчание. Напрежението се увеличи. Когато входният звънец иззвъня, четиримата едва не подскочихме от столовете си.

Икономката, Тори, побърза да отвори, а аз мислено си отдъхнах. Неочакваният посетител може би щеше да разсее напрежението.

А може би не.

Когато се върна, Тори се прокашля и страните й пламнаха, докато местеше поглед от Даниела към Нейтан и обратно.

— Нейно кралско величество кралица Татяна е тук.

Не. Не може да бъде!

Тримата Ивашков се изправиха рязко, а секунда по-късно и аз се присъединих към тях. Когато по-рано Ейдриън ми каза, че кралица Татяна можела да се отбие, изобщо не му повярвах. По изражението на лицето му можех да заключа, че той също бе изненадан. Но нямаше съмнение, че тя наистина бе тук. Плъзна се в стаята, облечена елегантно в това, което за нея беше обикновеното бизнес облекло: ушити по поръчка черни панталони, сако, поръбено с кантове от червена коприна, и отдолу дантелена блуза. В тъмната й коса блестеше

малка шнола, украсена със скъпоценни камъни, а онзи неин надменен поглед се втренчи в нас, докато припряно се кланяхме. Дори членовете на собственото й семейство спазваха официалностите.

— Лельо Татяна — заговори Нейтан, насилвайки се да изобрази нещо като усмивка на лицето си. Не мисля, че му се случваше често да го прави. — Ще се присъединиш ли към нас за вечеря?

Тя махна нетърпеливо с ръка.

— Не, не. Не мога да остана. Имам среща с Присила, но реших да се отбия, когато чух, че Ейдриън се е върнал. — Погледът й се спря върху него. — Не мога да повярвам, че си тук цял ден, а не си дошъл да ме посетиш. — Гласът й беше студен, но се кълна, че в очите й блеснаха развеселени пламъчета. Беше плашещо. Никога не съм мислила за нея като за топла и мила личност. Цялото това преживяване да я видя извън някоя от приемните й зали ми се струваше абсолютно нереално.

Ейдриън й се ухили. Явно в момента само той се чувстваше удобно в присъствието на владетелката на мороите. Поради причини, които така и не проумявах, Татяна обичаше и глезеше Ейдриън. Не може да се каже, че не обичаше останалите членове на семейството си; просто беше ясно, че той е любимецът й. Това винаги ме е изненадвало, имайки предвид какъв негодник беше той понякога.

— Ами, предположих, че имаш много по-важни неща за вършене, отколкото да се срещаш с мен — рече той. — Освен това отказах цигарите и сега няма да можем да се промъкваме в стаичката зад тройната зала, за да изпушим тайно по една.

— Ейдриън! — произнесе възмутено Нейтан, почервенял като рак. Хрумна ми, че мога да устроя състезание по надпиване, основаващо се на това колко пъти досега бе възкликнал неодобрително името на сина си. — Лельо, съж…

Татяна вдигна отново ръка.

— О, млъкни, Нейтан. Никой няма желание да слуша излиянията ти. — Едва не се задавих. Да се намираш в една и съща стая с кралицата, си беше страховито, но почти си заслужаваше възможността да видиш как Нейно величество небрежно скастря самия лорд Ивашков. Извърна се отново към Ейдриън и изражението й омекна. — Най-после си ги отказал? Време беше. Предполагам, че се дължи на теб?

Отне ми миг, за да включа, че говори на мен. До този момент някак си се надявах, че може да не ме е забелязала. Това изглеждаше единственото възможно обяснение защо още не им се бе разкрещяла да изгонят незабавно непокорната кървава курва. Беше шокиращо. Тонът й съвсем не беше обвиняващ. По-скоро… впечатлен.

— А-ами, не бях аз, Ваше Величество — смотолевих. Смиреното ми поведение беше далеч от държанието ми при последната ни среща. — Ейдриън бе този, който прояви, ъ-ъ-ъ, решителността да го направи.

Бог да ми е на помощ, но Татяна се изкиска.

— Много дипломатично. Би трябвало да те разпределят да охраняваш някой политик.

На Нейтан никак не му се нравеше това, че бях станала център на вниманието. Аз също не бях сигурна дали се чувствам поласкана или не.

— Двете с Присила делова среща ли имате тази вечер? Или просто приятелска вечеря?

Татяна отмести погледа си от мен.

— И двете. В семейството възникнаха някои спорове. Още не са станали публично достояние, но започват да се разнасят слухове. Надигат се гласове заради безопасността. Някои са готови да започнат да се обучават още сега. Други пък се питат дали пазителите могат да минат без сън. — Завъртя очи. — И това са най-умерените предложения.

Нямаше съмнение. Това посещение ставаше все по-интересно.

— Надявам се, че ще сложиш край на брътвежите на онези „бъдещи воини“ — изръмжа Нейтан. — Абсурдно е ние да се бием рамо до рамо с пазителите.

— Това, което е *абсурдно* — заговори Татяна, — са брожението и споровете сред кралските фамилии. Това е, на което искам да сложа *край*. — Тонът й стана високомерен, като на истинска кралица. — Ние сме лидерите на мороите. Ние трябва да дадем пример. За да оцелеем, трябва да сме единни.

Изгледах я с любопитство. Какво означаваше това? Тя не бе изразила нито съгласие, нито несъгласие с мнението на Нейтан дали мороите трябва да се бият наравно с пазителите. Само бе споменала, че сред поданиците й трябва да се установи мир. Но как? Дали методът й се състоеше в окуражаване на новото движение или в смазването му?

След атаката на стригоите безопасността бе предмет на огромна загриженост за всички, но на кралицата се падаше задължението да се справи с проблема.

— Звучи ми доста сложно — заяви Ейдриън, преструвайки се, че не схваща сериозността на проблема. — Ако все пак после искаш да изпушиш една цигара, склонен съм да направя изключение.

— Ще се задоволя с обещанието утре да дойдеш да ме посетиш, както подобава — рече Татяна сухо. — И си остави цигарите у дома. — Погледна към празната му чаша. — Заедно с други неща. — В очите й се мярна стоманена решителност, но изчезна също толкова бързо, колкото се появи. При все това се почувствах почти облекчена. Това бе ледената кралица Татяна, която познавах.

Ейдриън козирува.

— Тъй вярно.

Татяна огледа кратко останалите.

— Желая ви приятна вечер — бяха единствените й думи за сбогуване. Ние отново се поклонихме, след което тя се запъти към входната врата. До мен достигна шум от трополене на крака и приглушен шепот. Осъзнах, че е дошла, придружена от свита придворни и ги бе оставила да чакат във фоайето, докато влезе и поздрави Ейдриън.

След това вечерята премина тихо. Още не можехме да се съвземем от внезапното посещение на Татяна, слисало всички ни. Поне нямаше да съм свидетел как Ейдриън и баща му се препират. Почти замрелият разговор се поддържаше най-вече от Даниела. Опитваше се да ме разпитва за интересите ми и аз осъзнах, че не бе казала нито дума по време на кратката визита на Татяна. Даниела бе снаха в семейство Ивашков и аз се питах дали не изпитваше страх от кралицата.

Когато стана време да си вървим, домакинята се разтопи от усмивки, а Нейтан се оттегли в кабинета си.

— Трябва да идваш по-често — обърна се тя към сина си и приглади косата му, въпреки протестите му. — Ти също си добре дошла по всяко време, Роуз.

— Благодаря — промърморих смаяно. Огледах изпитателно лицето й, за да разбера дали лъже, но останах с впечатлението, че е искрена. В това нямаше смисъл. Мороите не гледат с добро око на

сериозните връзки с дампирите. Особено мороите от кралски произход. *Особено* мороите от кралски произход, роднини на кралицата, ако се съдеше по фактите от миналото.

Ейдриън въздъхна.

— Може би, ако той не е наоколо. О, по дяволите. Това ми напомни нещо. Последният път си забравих палтото тук, наложи се да си тръгна твърде бързо.

— Ти имаш поне петдесет палта — изтъкнах.

— Попитай Тори — посъветва го Даниела. — Тя ще знае къде е.

Ейдриън отиде да намери икономката, оставяйки ме насаме с майка му. Би трябвало да поведа любезен, неангажиращ разговор, но любопитството ми надделя.

— Вечерята беше наистина страхотна — казах й честно. — И се надявам, че няма да ме разберете погрешно… искам да кажа… ами, струва ми се, че нямате нищо против да излизам с Ейдриън.

Тя кимна спокойно.

— Така е, нямам.

— И… — Е, все пак трябваше да го кажа. — Тат… кралица Татяна също, изглежда, го приема.

— Да.

Едва удържах челюстта си да не увисне до пода.

— Но… искам да кажа, последния път, когато говорих с нея, тя беше много бясна. Не спираше да ми повтаря, че никога няма да позволи да бъдем заедно, да се оженим или нещо такова. — Свих се, като си спомних шегата на Ейдриън. — Помислих, че и вие ще се чувствате по същия начин. Лорд Ивашков определено се чувства. Не може наистина да искате синът ви да остане завинаги с някаква жена дампир.

Усмивката на Даниела беше мила, но малко принудена.

— А ти *смяташ* ли да останеш завинаги с него? Планираш ли да се омъжиш за него и да създадеш семейство?

Въпросът й ме свари напълно неподготвена.

— Аз… не… имам предвид, не искам да обидя Ейдриън. Просто никога…

— Не си планирала изобщо да имаш семейство? — Лейди Даниела кимна с разбиране. — Така си помислих и аз. Повярвай ми, зная, че Ейдриън не говореше сериозно. Понякога всички започват да

си правят заключения за неща, които дори не са се случили. Чувала съм за теб, Роуз — всички са чували. И ти се възхищавам. Въз основа на това, което съм научила, предположих, че не си от този тип жени, които ще се откажат от професията си, за да станат съпруги и майки.

— Права сте — признах.

— В такъв случай не виждам никакъв проблем. И двамата сте млади. Ти имаш право да се забавляваш и да правиш каквото си искаш сега, но аз — и двете — знаем, че дори и през целия си живот да се виждаш от време на време с Ейдриън, ти никога няма да се омъжиш, нито да създадеш семейство. И няма нищо общо с това, което Нейтан или някой друг казва. Просто така е устроен светът. Ти си устроена така. Виждам го в очите ти. Татяна също го е осъзнала и затова се е успокоила. Ти имаш нужда да се биеш и това ще правиш. Поне ако наистина смяташ да бъдеш пазител.

— Смятам. — Взирах се удивено в нея. Поведението й ме шашваше. Тя беше първата представителка на аристократичен род, която не се плашеше, нито побесняваше от идеята за връзка между морой и дампир. Ако и други споделяха възгледите й, това щеше да направи много по-лесен живота на мнозина. И тя беше права. Нямаше значение какво мисли Нейтан. Нямаше да има значение, дори Дмитрий да беше тук. Най-важното беше, че двамата с Ейдриън никога нямаше да бъдем заедно до края на живота си, защото аз винаги щях да съм пазител и никога нямаше да си прахосвам времето, както правеше той. Осъзнаването на това ме изпълни с усещане за свобода, но и с… малко тъга.

Зад нея видях Ейдриън, който приближаваше по коридора. Даниела се наведе напред и снижи глас. Когато заговори, в тона й се долавяше тъжна нотка, като на майка, загрижена за сина си.

— Но, Роуз, независимо че нямам нищо против двамата да сте заедно и да сте щастливи, моля те, опитай се да не разбиеш сърцето му твърде много, когато настъпи моментът да се разделите.

ГЛАВА 4

Реших, че е по-добре да не споменавам пред Ейдриън за разговора си с майка му. Докато вървяхме обратно към сградата за гости, не беше нужно да притежавам по-специални психически способности, за да усетя объркаките му чувства. Баща му го беше ядосал, но разбирането на майка му го бе обнадеждило. Не исках да развалям това, като му съобщя, че тя няма нищо против да се срещаме, защото е сигурна, че отношенията ни са нещо временно, само за забавление.

— Значи ще излизаш с Лиса? — попита той, когато пристигнахме пред стаята ми.

— Да, съжалявам. Нали се сещаш, момичешки работи. — И под момичешки работи имах предвид влизане с взлом.

Ейдриън изглеждаше малко разочарован, но знаех, че не ревнува от нашето приятелство. Усмихна ми се леко, прегърна ме през кръста и се наведе, за да ме целуне. Устните ни се срещнаха и онази топлина, която винаги ме изненадваше, се разля по тялото ми. След няколко сладки мига двамата се разделихме, но погледът в очите му показваше, че не му беше лесно да го стори.

— Ще се видим по-късно — обещах му.

Той ме целуна още веднъж набързо и се запъти към стаята си.

Незабавно тръгнах да търся Лиса, която си беше в стаята. Взираше се настойчиво в една сребърна лъжица и през връзката ни усетих намерението й. Опитваше се да я пропие с внушението на духа, така че този, който я вземе, да се развесели.

Запитах се дали го прави заради себе си, или е просто случаен експеримент. Не проникнах по-дълбоко в съзнанието й, за да разбера.

— Лъжица? — попитах развеселено.

Тя сви рамене и я остави.

— Хей, не е лесно да намериш сребро, удобно за държане. Трябва да се задоволя с това, което ми е под ръка.

— Е, така може да устройваш весели партита.

Тя ми се усмихна и вдигна крака си върху абаносовата масичка за кафе, поставена в средата на дневната на малкия й апартамент. Всеки път щом я видех, неволно си спомнях за лъскавите черни мебели в моя апартамент-затвор в Русия. Бих се с Дмитрий с кол, направен от крака на стол в подобен стил.

— Като заговорихме за партита… как мина *твоето* вечерно парти?

— Не беше толкова лошо, колкото се опасявах — признах. — Обаче не съм знаела какъв задник е бащата на Ейдриън. Майка му си е направо готина. Няма нищо против, че сме заедно.

— Да, срещала съм я. Тя е мила… макар че никога не съм смятала, че е чак толкова мила, че да няма нищо против една скандална връзка. Предполагам, че Нейно кралско величество не се е появила? — Лиса се шегуваше, затова отговорът ми я шашна.

— Появи се и… не беше ужасно.

— Какво? „Не беше“ ли каза?

— Зная, зная. Беше толкова откачено. Беше посещение съвсем набързо, за да види Ейдриън, и се държа така, сякаш не е кой знае какво да присъствам и аз там. — Не си дадох труд да се задълбочавам в политическите възгледи на Татяна за бойните тренировки на мороите. — Разбира се, не се знае какво щеше да стане, ако беше останала. Може би щеше да се държи като предишната Татяна. В такъв случай щеше да ми е нужен пълен сребърен комплект от омагьосани прибори, за да ми попречат да забия нож в нея.

Лиса изохка.

— Роуз, *не можеш* да си правиш подобни шеги.

Ухилих се.

— Аз казвам неща, които ти се боиш да изречеш.

Това върна усмивката й.

— От доста време не съм чувала това — рече тя тихо. Пътуването ми до Русия бе накърнило нашето приятелство, но накрая осъзнах колко много означава то за мен.

През останалото време мързелувахме, говорихме за Ейдриън, клюкарствахме. Изпитах облекчение, че е преодоляла мрачното си настроение заради Кристиан, но с напредването на деня безпокойството й за предстоящата ни мисия с Мия нарастваше.

— Всичко ще е наред — уверих я, когато стана време да тръгваме. Прекосихме отново моравите на кралския двор, облечени в удобни джинси и тениски. Беше хубаво да нямаш вечерен час, но в същото време ярката слънчева светлина ме правеше неспокойна. — Ще е лесно.

Лиса ме стрелна косо, но не каза нищо. Пазителите бяха специалните служби за сигурност в нашия свят, а това беше тяхната главна квартира. Проникването вътре щеше да е всичко друго, но не и лесно.

Когато се срещнахме с Мия, тя изглеждаше изпълнена с решителност и се почувствах окуражена от поведението ѝ — и от това, че цялата бе облечена в черно. Истина е, че това нямаше да помогне много на слънчевата светлина, но по този начин се създаваше впечатлението, че в цялото начинание няма нищо нередно. Също като Лиса и аз умирах да разбера какво се бе случило с Кристиан. Но в същото време това бе тема, която беше по-добре да не се коментира.

Обаче Мия ни обясни плана си и трябва честно да призная, че имах чувството, че шансът е шестдесет и пет процента да сработи. Лиса се притесняваше за собственото си участие, тъй като то включваше внушението, но тя бе човек, който държеше на думата си и щеше да ми помогне. Няколко пъти обсъдихме всяка подробност, след което потеглихме към сградата, където се намираше главната квартира на пазителите. Бях идвала веднъж, когато Дмитрий ме доведе да се срещна с Виктор. Това беше преди да осъдят Виктор. Тогава го държаха в една от килиите, помещаващи се в крило, свързано с главната квартира. Както бе предвидила Мия, по това време почти нямаше хора.

Когато влязохме, ни посрещнаха на рецепцията, където можеше да се намери информация за всички административни офиси. Строг на вид пазител седеше зад бюро с компютър, заобиколен от маси и шкафове, пълни с папки. По това време на денонощието вероятно нямаше много работа, но си личеше, че дежури зорко на поста си. Зад него се виждаше врата, която привлече вниманието ми. Мия ни беше обяснила, че това е входът към тайните на пазителите, към досиетата им и главните офиси, но също и място, което се следеше с повишено внимание като една от рисковите зони в кралския двор.

Строг или не, служителят все пак се усмихна на Мия.

— Не е ли малко късно за теб? Не си дошла на урок, нали?

В отговор тя му се ухили. Навярно беше един от пазителите, с които се бе сприятелила, откакто живееше в двора.

— Не, просто доведох едни приятелки, които искат да ги разведа наоколо.

Той повдигна вежди и погледна към Лиса и мен. Кимна леко в знак на съгласие.

— Принцеса Драгомир. Пазител Хатауей — представи ни Мия.

Явно репутацията ни бе изпреварила. За пръв път ме назоваваха с новата ми титла. Това ме сепна и ме накара да се почувствам малко виновна, задето предавах групата, на която вече бях член.

— Това е Дон — обясни Мия. — Дон, принцесата иска да те помоли за услуга. — Погледна многозначително към Лиса.

Лиса пое дълбоко дъх и аз усетих през връзката изгарящия прилив на магическите сили на внушението, докато тя фокусираше погледа си върху него.

— Дон — рече твърдо, — дай ни ключовете и кодовете за достъп до архивите в сутерена. И след това изключи охранителните камери.

Той се намръщи.

— Защо бих… — Но докато очите й оставаха впити в неговите, усетих как внушението го завладява. Бръчките му се изгладиха и по лицето му се изписа израз на съгласие. Въздъхнах облекчено. Мнозина бяха достатъчно силни, за да устоят на внушението — особено ако бяха морои. Ала внушението на Лиса беше много по-силно заради духа.

— Разбира се — рече той и се изправи. Отвори чекмеджето на бюрото и подаде на Мия връзка ключове, които тя веднага ми връчи. — Кодът е 4312578.

Запомних го, а той ни поведе през брониранатa врата. Зад нея във всички посоки се простираха коридори. Той посочи надясно.

— Оттук. В края завийте наляво, слезте два етажа, първата врата вдясно.

Мия ме погледна, за да се увери, че съм разбрала. Кимнах й и тя отново се обърна към него.

— Сега изключи охранителните камери.

— Заведи ни там — рече Лиса твърдо.

Дон не можа да устои на заповедта й и двете с Мия го последваха, като ме оставиха сама. Тази част от плана зависеше изцяло от мен и аз забързах надолу по коридора. Наоколо може и да беше пусто, но не беше изключено да налетя на някой служител, а аз не владеех внушението, за да ми помогне да се измъкна от евентуална беда.

Указанията на Дон бяха съвсем точни, но все пак се изненадах, когато въведох кода и влязох в подземието. По протежение на огромния коридор се простираха редици с шкафове, натъпкани с папки. Не им виждах края. Чекмеджета достигаха височина метър и половина, а приглушената флуоресцентна светлина и тайнствената тишина придаваха на всичко наоколо зловеща, почти призрачна атмосфера. Цялата информация на пазителите отпреди цифровата ера. Само един Бог знаеше откога датираха всички тези архиви. Средните векове в Европа? Внезапно се почувствах уплашена и обезкуражена и се запитах дали ще се справя.

Приближих към първия шкаф от лявата ми страна и изпитах облекчение, когато видях, че има надпис. AA1 пишеше върху картончето. Под него беше AA2 и т.н. О, Боже. Трябваше да прегледам няколко шкафа, за да проверя всички А. Бях благодарна, че архивите са подредени по азбучен ред — проста организация, но сега разбрах защо тези шкафове ми се струват безкрайни. Трябваше да извървя повече от три четвърти от коридора, докато стигна до буква Т. Чак на TA27 открих папката за затвора Тарасов.

Ахнах. Папката беше дебела, пълна е всякакви документи. Имаше цели страници, посветени на историята на затвора и схемите за преместванията му, архитектурните планове на всяка от сградите. Направо не можех да повярвам. Какво ли щеше да ми е от полза? Отговорът дойде бързо: всичко. Затворих чекмеджето и пъхнах папката под мишницата си. Добре. Време беше да изчезвам оттук.

Обърнах се и се насочих към изхода, като леко подтичвах. Сега, след като се бях сдобила с всичко, от което се нуждаех, исках час по-скоро да се махна. Бях почти стигнала, когато чух тихо изщракване и вратата се отвори. Заковах се на място, когато един дампир, когото не познавах, премина през нея. Той също се закова, явно изненадан. Приех го като малка милост, че не ме притисна незабавно към стената и не започна да ме разпитва.

— Ти си Роуз Хатауей — рече той. *Мили Боже. Имаше ли някой, който не ме познаваше?*

Стегнах се, несигурна какво да очаквам, но заговорих с тон, сякаш срещата ни тук е нещо съвсем естествено.

— Признавам си, че съм аз. А ти кой си?

— Михаил Танър — отвърна той, все още озадачен. — Какво правиш тук?

— Изпълнявам едно поръчение — заявих безгрижно. Посочих папката. — Пазителят, който отговаря за архива тук долу, имаше нужда от нещо.

— Лъжеш — отсече той. — *Аз* съм пазителят, който отговаря за архива тук долу. Ако някой се нуждае от нещо, изпращат мен.

О, мамка му! Истина беше, че понякога и най-добрите планове могат да се провалят. Но докато стоях там, изведнъж ме осени странна мисъл. Той ми се струваше познат отнякъде: къдрава кестенява коса, среден ръст, наближаваше тридесетте. Всъщност доста готин. Но името му… имаше нещо в името му…

— Госпожа Карп — ахнах. — Ти си онзи… ти беше замесен с госпожа Карп.

Той се скова, но сините му очи се присвиха предпазливо.

— Какво знаеш за това?

Преглътнах. Това, което бях направила — или се опитах да направя за Дмитрий — не беше прецедент.

— Ти я обичаше. Тръгна да я търсиш, за да я убиеш, след като тя… след като се превърна в стригой.

Госпожа Карп беше наша учителка преди няколко години. Тя владееше духа и когато страничните ефекти започнаха да помрачават разсъдъка й, тя направи единственото нещо, което можеше, за да го запази: стана стригой. Михаил, нейният любим, направи единственото, което той знаеше, че ще сложи край на това й състояние: да я открие и убие. Изведнъж осъзнах, че съм изправена пред герой на любовна история почти толкова драматична колкото моята.

— Но така и не я откри — додадох тихо. — Нали?

Той остана дълго време мълчалив, без да откъсва изпитателния си поглед от мен. Питах се за какво ли мисли. За нея? За собствената си болка? Или анализира мен?

— Не — рече накрая. — Наложи се да се откажа. Пазителите имаха повече нужда от мен.

Говореше със спокойния и овладян тон, типичен за пазителите, но в очите му видях болка — много по-голяма, отколкото изглеждаше. Поколебах се, преди да рискувам единствената възможност, която имах, за да не ме арестуват и вкарат зад решетките.

— Зная… зная, че имаш всички причини да ме измъкнеш оттук и да ме предадеш на властите. Би трябвало да го сториш. Това се предполага, че трябва да правиш… че аз трябва да правя. Но работата е там, че… — Отново кимнах към папката. — Ами, опитвам се да направя това, което и ти. Опитвам се да спася някого.

Той остана безмълвен. Вероятно можеше да се досети кого имах предвид и бе предположил, че „да спася“ означаваше „да убия“. След като ме познаваше, знаеше и кой е бил наставникът ми. Малцина знаеха за връзката ми с Дмитрий, но не беше трудно да се предположи, че съм загрижена за него.

— Безполезно е и ти го знаеш — рече накрая Михаил. Този път гласът му пресекна за миг. — Аз се опитах… опитах се толкова усърдно да я открия. Но когато веднъж изчезнат… те не искат да бъдат намерени… — Поклати глава. — Нищо не можем да направим. Разбирам защо го искаш. Повярвай ми, наистина разбирам. Но е невъзможно. Никога няма да го откриеш, ако той не желае.

Запитах се доколко мога да се доверя на Михаил, доколко би трябвало. Хрумна ми, че ако на този свят има друг, който да разбира какво преживявам, то това е този мъж. Освен това нямах много възможности за избор.

— Всъщност мисля, че мога да го намеря — казах бавно. — Той ме търси.

— Какво? — Веждите на Михаил отскочиха нагоре. — Откъде знаеш?

— Защото той, хм, изпраща ми писма.

Свирепото изражение на воин тутакси се завърна.

— Ако знаеш къде е, ако *можеш* да го намериш… трябва да поискаш подкрепление, за да го убиеш.

Последното ме накара да трепна и отново ме обзе колебание какви да са следващите ми думи.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че има начин да го спася?

— Имаш предвид като го унищожиш?

Поклатих глава.

— Не… имам предвид наистина да го спася. Да се върне към първоначалната си същност.

— Не — незабавно възрази Михаил. — Това е невъзможно.

— Може и да е възможно. Познавам някой, който го е направил — превърнал е стригой в такъв, какъвто е бил преди това. — Е, добре, беше малка лъжа. Всъщност не познавах този някой, но нямах намерение да се впускам в обяснения за някой-който-познавал-друг-някой.

— Това е невъзможно — повтори Михаил. — Стригоите са мъртви. Неживи. Все същото.

— А ако има шанс? — настоях. — Ами ако може да бъде направено? Ами ако госпожа Карп — ако Соня — може отново да стане морой? Ако можете отново да сте заедно? — Според мен тя пак щеше да си е луда, но това бе допълнителна техническа подробност.

Стори ми се, че измина дяла вечност, преди да ми отговори. В мен се надигна още по-силно безпокойство. Лиса не можеше да поддържа внушението вечно, а аз бях казала на Мия, че ще свърша бързо. Планът можеше да се издъни, ако не изчезна по-бързо оттук. Но докато наблюдавах колебанията му, видях как маската му се пропуква. След цялото това време той продължаваше да обича своята Соня.

— Ако това, което казваш, е истина, макар че аз не го вярвам, тогава ще дойда с теб.

О, не! Това не влизаше в плана.

— Не можеш — отвърнах припряно. — Вече имам хора, които ще ми помогнат. — Още една малка лъжа. — Ако дойдат още, нещата може да се оплескат. Няма да тръгна сама — побързах да го уверя, предполагайки, че това ще е следващият му аргумент. — Ако наистина искаш да ми помогнеш, наистина искаш да получиш шанс да я върнеш обратно, сега трябва да ме оставиш да си отида.

— Няма начин това да е истина — повтори той. Но в гласа му се прокрадна несигурност и аз не се поколебах да се възползвам.

— Би ли рискувал да провалиш този шанс?

Отново се възцари тишина. Започвах да се потя. Михаил затвори очи за миг и пое дълбоко дъх. Сетне отстъпи настрани и посочи към вратата.

— Върви.

Едва не припаднах от облекчение и тутакси сграбчих дръжката.

— Благодаря ти. Много ти благодаря.

— Може да си навлека много неприятности с всичко това — рече той уморено. — И все още не вярвам, че е възможно.

— Но се надяваш да е. — Нямаше нужда да ми отговаря, за да се уверя, че съм права. Отворих вратата, но преди да мина през нея, се спрях и го погледнах. Този път той не прикри мъката и болката, изписани на лицето му. — Ако наистина го мислиш… ако наистина искаш да помогнеш… има начин да го сториш.

Още едно парче от мозайката си бе дошло на мястото, още един шанс да успеем. Обясних му какво се иска от него и се изненадах колко бързо се съгласи. Наистина си приличаме, осъзнах. И двамата знаехме, че идеята да се върнат обратно стригоите е невъзможна… при все това толкова много искахме да повярваме, че може да е истина.

След това се прокраднах сама нагоре по стълбите. Дон не беше зад бюрото си и аз се запитах какво ли е направила Мия с него. Не исках да разбера и побързах да се изнижа навън в малкия двор, където се бяхме уговорили да се срещнем. Мия и Лиса ме чакаха, като неспокойно кръстосваха наоколо. Тъй като вече тревогата не ме разсейваше, отворих съзнанието си и почувствах безпокойството на Лиса.

— Слава Богу! — възкликна тя, като ме видя. — Помислихме, че са те заловили.

— Ами… това е дълга история. — Такава, с която нямах намерение да се занимавам повече. — Взех това, което ми трябваше. И… всъщност се сдобих с нещо повече. Мисля, че ще успеем.

Погледът, който ми хвърли Мия, беше едновременно недоверчив и тъжен.

— Наистина ми се ще да зная какво сте замислили.

Поклатих глава, докато трите се отдалечавахме.

— Не — отвърнах, — не съм сигурна, че го искаш.

ГЛАВА 5

След като се върнахме в стаята й, реших, че ще е по-добре двете с Лиса да останем до късно, за да проучим документите. Когато й казах за срещата си с Михаил — което не споменах пред Мия — в Лиса избухна вихрушка от смесени чувства. Първата й реакция бе изненада, но тя скоро бе изместена от страха за неприятностите, в които бих могла да се забъркам. Изблик на романтична топлота заради това, което двамата с Михаил бяхме решени да направим в името на нашите любими. Чудене дали тя би направила същото за Кристиан, ако бяха в подобна ситуация. Мигновено реши, че би го сторила; любовта й към него продължаваше да е силна. Сетне си каза, че вече не й пука за него, което щеше да ме раздразни, ако мислите ми не бяха другаде.

— Какво не е наред? — попита Лиса.

Въздъхнах шумно, обзета от тревога, която не бях напълно осъзнала, докато четях мислите й. Тъй като не исках тя да разбере, че се ровя из съзнанието й, посочих към документите, пръснати по леглото.

— Просто се опитвам да проумея това. — Не беше много далеч от истината.

Планът на затвора беше сложен. Килиите заемаха два етажа и бяха съвсем малки — по един затворник във всяка. В документите не се обясняваше защо, но причината беше очевидна. Пасваше с това, което Ейб ми бе казал, че е мярка, с която да предотвратят превръщането на престъпниците в стригои. Ако аз бях осъдена да прекарам години зад решетките, бих разбрала изкушението да убиеш съкилийника си, да станеш стригой и да избягаш. Освен това килиите се намираха в средата на сградата, заобиколени от пазителите, кабинетите, „залите за упражнения“, кухнята и помещението със захранващите. В документите бе описана смяната на охраната, както и графикът на захранване. Очевидно ги водеха при захранващите един по един, под строга охрана и им позволяваха да поемат само

минимално количество кръв. Отново с цел да се държат затворниците слаби, за да им се попречи да станат стригои.

Информацията беше доста подробна и точна, ала не бях сигурна доколко е актуална, тъй като архивите бяха отпреди пет години. Не беше изключено затворът да е снабден с най-модерно оборудване за наблюдение. Навярно единствените неща, за които можехме да бъдем сигурни, че са верни, бяха местоположението и архитектурният план на сградата.

— Какво става с магическите ти умения? — попитах Лиса.

Въпреки че досега не бе успяла да вдъхне толкова много лековита сила на моя пръстен, както една жена на име Оксана, забелязах, че избухливостта и раздразнението ми, предизвиквани от мрака, който се преливаше в мен като страничен ефект от използването на духа, бяха донякъде намалели. Лиса бе направила пръстен и на Ейдриън, макар че не бях сигурна дали това му помага да контролира пороците си напоследък — пороци, на които той обикновено се отдаваше, за да контролира духа.

Тя сви рамене и се излегна по гръб върху леглото. Беше изтощена, но заради мен се опитваше да остане будна.

— Подобряват се. Иска ми се да се запозная с Оксана.

— И това може да стане някой ден — отвърнах уклончиво. Не смятам, че Оксана някога би напуснала Сибир. Тя бе избягала със своя пазител и искаше да живее кротко и незабележимо. Освен това не желаех Лиса да отива в Сибир толкова скоро след всички премеждия, през които преминах там. — Можеш ли да вдъхнеш нещо друго, освен лековита сила? — Миг по-късно сама отговорих на въпроса си. — О, сетих се. Лъжицата.

Лиса се намръщи, сетне се прозина.

— Не мисля, че се получи особено успешно.

— Хм.

— Хм?

Погледнах отново към хелиографските копия.

— Мисля, че ако направиш още няколко магии, свързани с внушението, доста ще ми помогнеш. Трябва да накараме хората да видят това, което ние искаме да видят. — Щом като Виктор — чиято сила за внушение бе значително по-ограничена от нейната — бе успял с магията за съблазняване, тя би могла да направи това, от което се

нуждаех. Просто й трябваше още практика. Разбираше основните принципи, но изпиташе затруднение да накара желаните ефекти да траят по-дълго. Единственият проблем беше, че като исках това от нея, я карах да използва повече от духа. Дори и страничните ефекти да не се проявят веднага, в бъдеще неминуемо щяха да й се отразят.

Тя ме погледна с любопитство, но когато видях, че отново се прозява, й казах да не се тревожи за това. Утре щях да й обясня. Лиса не възрази и след кратка прегръдка двете се запътихме към леглата си. Не ни оставаше много време за сън, но трябваше да се възползваме и от малкото, за да си починем. Утре беше големият ден.

На процеса срещу Виктор Дашков бях облечена в един от вариантите на черно-бялото официално облекло на пазителите. Когато изпълнявахме обичайните си задължения на бодигардове, носехме обикновено облекло. Но за официални случаи искаха от нас да изглеждаме безупречни и професионални. Сутринта след дръзкото ни проникване в главната квартира на пазителите за пръв път се запознах с модния стил в облеклото на пазителите.

На процеса срещу Виктор дрехите ми бяха евтина конфекция, но сега облеклото ми за официални случаи бе ушито по поръчка специално за мен: прави черни панталони, бяла блуза, закопчана до горе, и черно сако, които ми стояха идеално. Определено идеята не беше да са секси, но начинът, по който обгръщаха талията и бедрата ми, правеше чудеса с тялото ми. Останах доволна от отражението си в огледалото и след няколко минути на размисъл вдигнах косата си в елегантен кок, който оставяше тила ми открит и така се виждаха моите *мълнии*. Кожата още беше леко зачервена, но поне нямах превръзка. Изглеждах много… професионално. Донякъде приличах на Сидни. Тя беше алхимик — представители на човешката раса, които работеха заедно с мороите и дампирите, за да скрият от света съществуването на вампирите. С безупречния си вкус за модно облекло тя винаги изглеждаше издокарана като за делова среща. Още ми се искаше да й изпратя дипломатическо куфарче за Коледа.

Ако някога съм имала истинска възможност да се изтъкна и да блесна, то това беше днешният ден. След зрелостните изпити и дипломирането това беше следващата голяма стъпка в кариерата на един пазител. И тази стъпка бе официалният обяд, на който присъстваха всички нови пазители. Мороите, които нямаха пазители,

също присъстваха с надеждата да си изберат подходящ кандидат. Оценките ни от училище и резултатите от зрелостните изпити вече бяха публично достояние, а това беше шанс за мороите да се запознаят с нас и да посочат кого биха искали за личен пазител.

Естествено повечето гости бяха морои от кралски произход, но щяха да присъстват и още неколцина влиятелни морои.

Аз наистина нямах никакъв интерес да се впускам на лов за някоя нафукана фамилия. Лиса беше единствената личност, която исках да пазя. Въпреки това трябваше да направя добро впечатление. Трябваше да стане ясно, че *аз* съм тази, която е най-подходяща за неин пазител.

Двете влязохме заедно в кралската бална зала. Беше единственото място в двореца, което можеше да побере всички нас, тъй като не присъстваха само дипломантите от академията „Свети Владимир“. Всички американски училища бяха изпратили випускниците си и за миг се заслепих от черно-бялото море, разкрило се пред очите ми. Отделни цветни проблясъци — кралски потомци, облечени в най-красивите си и елегантни дрехи — малко оживяваха строгата черно-бяла палитра. Меките тонове на фреските около нас караха стените да излъчват особено сияние. Лиса не носеше бална рокля, но изглеждаше елегантна в плътно прилепналата по тялото й рокля от изумрудено зелена коприна.

Аристократите общуваха с останалите с изисканост и лекота, с които бяха възпитани, но моите съученици се движеха доста тромаво наоколо. Обаче, изглежда, на никого не му пукаше. Не беше наша работа да си търсим работодатели; те щяха да ни намерят. Всички зрелостници носеха метални плочки с имената си, гравирани върху тях. Никакви обикновени картончета с надпис от рода: „Здравейте, името ми е…“ Плочките ни идентифицираха, така че кралските персони можеха да ни приближат и да се представят.

Не очаквах да ме заговори някой, освен приятелите ми, затова двете с Лиса се запътихме направо към бюфета и се настанихме в един тих ъгъл, за да похапнем от канапетата и хайвера. Е, Лиса ядеше хайвер. На мен ми напомняше твърде много за Русия.

Ейдриън, разбира се, ни видя пръв. Извих устни в лека усмивка.

— Ти какво правиш тук? Зная, че не си търсиш пазител.

Поради липсата на конкретни планове се предполагаше, че Ейдриън просто ще живее в кралския двор. И поради това не се нуждаеше от защита, въпреки че със сигурност щеше да му бъде осигурена, ако реши да се впусне по широкия свят.

— Вярно е, но не бих могъл да пропусна нито един купон — заяви той. Държеше в ръката си чаша с шампанско и аз се запитах дали ефектите от пръстена, който Лиса му бе дала, губеха силата си. Разбира се, да си пийне от време на време не означаваше краят на света, а и в списъка с предложения, който бе изготвил, за да ми стане гадже, се говореше доста общо по въпроса за алкохола. Ограниченията се отнасяха най-вече до цигарите, които настоявах да откаже. — Сигурно вече поне десетина души са дошли при теб с молба да им станеш пазител?

Поклатих глава.

— Кой би поискал безразсъдната Роуз Хатауей? Тази, която е способна да зареже всичко заради собствените си дела?

— Много — отвърна той. — Сигурен съм. Ти си непобедима в битка и не забравяй — всички смятат, че си напуснала Академията, за да избиваш стригои. Някои може да мислят, че това си заслужава да се примирят с откачения ти характер.

— Той е прав — прозвуча внезапно един глас. Вдигнах глава и видях Таша Озера, застанала близо до нас, с усмивка на лице. Въпреки белега днес изглеждаше красива — много по-царствена, отколкото я бях виждала досега. Дългата й черна коса блестеше; беше облечена с тъмносиня пола и елегантно дантелено горнище. Дори бе обула високи токчета и си бе сложила бижута, каквито със сигурност не я бях виждала да носи.

Зарадвах се да я видя; не знаех, че е дошла в двора. Хрумна ми странна мисъл.

— Да не би най-сетне да са ти позволили да имаш пазител?

Аристократите имаха безброй дискретни и любезни начини да изолират онези, които са изпаднали в немилост. В случая с Озера правото им на пазители бе отнето като един вид наказание заради това, което бяха направили родителите на Кристиан. Беше абсолютно нечестно. Озера имаха същите права, както и останалите кралски фамилии.

Тя кимна.

— Мисля, че по този начин се надяват да ми затворят устата, за да спра да призовавам мороите да се бият наравно с дампирите. Нещо като подкуп.

— Сигурна съм, че няма да се поддадеш.

— Няма. Така просто ще имам на разположение някой, с когото ще мога да тренирам. — Усмивката й помръкна и тя плъзна несигурния си поглед по лицата ни. — Надявам се, че няма да се почувстваш засегната… но аз помолих да ми определят за пазител теб, Роуз.

Двете с Лиса се спогледахме смаяно.

— О! — Не знаех какво друго да кажа.

— Надявам се, че ще те прикрепят към Лиса — додаде припряно Таша, явно чувствайки се неудобно. — Но кралицата обикновено не отстъпва от взетите решения. Ако и в този случай…

— Всичко е наред — побързах да я уверя. — Ако не мога да бъда с Лиса, тогава наистина предпочитам да съм с теб. — Истина беше. Исках Лиса повече от всичко на този свят, но ако бяха решили да ни разделят, предпочитах Таша пред която и да било от останалите кралски особи. Разбира се, бях почти сигурна, че шансовете ми да ме назначат за пазител на Таша бяха също толкова нищожни, колкото тези да бъда с Лиса.

Онези, които се бяха вбесили, задето напуснах Академията, биха направили всичко, за да ме поставят във възможно най-неприятната за мен ситуация. И въпреки че се бяха съгласили да й дадат пазител, имах чувството, че едва ли предпочитанията на Таша ще бъдат взети под внимание. Бъдещето ми все още си оставаше една голяма въпросителна.

— Хей! — възкликна Ейдриън, обиден, че не го бях назовала като втори избор след Лиса.

Поклатих глава срещу него.

— Знаеш, че и без това ще ме разпределят към жена. Освен това първо ще трябва да решиш какво ще правиш с живота си, за да заслужиш да имаш пазител.

Казах го на шега, но малката бръчка на челото му ми подсказа, че може би наистина бях наранила чувствата му. Докато Таша изглеждаше облекчена.

— Радвам се, че нямаш нищо против. Междувременно ще направя всичко, което е по силите ми, за да помогна на двете ви с Лиса. — Завъртя очи. — Не че мнението ми означава кой знае колко.

Нямаше смисъл да й споделям опасенията си, че шансовете ми да ме назначат за неин пазител също не са кой знае колко големи. Вместо това понечих да й благодаря за предложението, но бях прекъсната от друг посетител: Даниела Ивашков.

Ейдриън — смъмри го нежно тя и леко се усмихна. — Не може да окупираш Роуз и Василиса единствено за себе си. — Извърна се към Лиса и мен. — Кралицата би искала да види и двете ви.

Страхотно. Двете се изправихме, но Ейдриън остана седнал. Явно нямаше желание да се среща с леля си. Очевидно същото изпитваше и Таша. Като я видя, Даниела я удостои с кратко и любезно кимване.

— Лейди Озера — промълви, докато се отдалечаваше, сигурна, че ще я последваме. Намирах го за донякъде иронично, че Даниела бе склонна да приеме мен, но не можеше да се отърси от типичното отчуждение и предразсъдъците към представителите на рода Озера. Предполагам, че любезността й си имаше определени граници.

Но Таша отдавна бе имунизирана срещу подобно отношение.

— Забавлявайте се — пожела ни тя. Погледна към Ейдриън. — Още шампанско?

— Лейди Озера — отвърна с престорена тържественост той, — ние двамата сме два ума с една и съща мисъл.

Поколебах се, преди да последвам Лиса при Татяна. Бях забелязала внушителния външен вид на Таша, но чак сега нещо друго привлече вниманието ми.

— Всичките ли бижута са сребърни? — попитах я.

Тя докосна разсеяно огърлицата от опали около врата си. Три от пръстите й бяха украсени с пръстени.

— Да — отвърна смутено. — Защо?

— Това ще ти прозвучи странно… е, може би не чак толкова, като се има предвид, че поначало съм си странна. Дали би могла, хм, да ни ги заемеш?

Лиса ме стрелна с поглед, тутакси отгатнала мотивите ми. Таша повдигна вежди, но като всички мои приятели и тя притежаваше забележителната способност да приема странните идеи.

— Разбира се — кимна тя. — Но може ли да ти ги дам по-късно? Не ми се ще да си свалям бижутата по средата на партито.

— Няма проблеми.

— Ще ги изпратя в стаята ти.

След като уредихме този въпрос, двете с Лиса се запътихме към мястото, където беше кралица Татяна, заобиколена от почитателите и подлизурковците си. Даниела сигурно е сгрешила, когато е помислила, че Татяна иска да види и *двете* ни. Споменът как ми крещя заради Ейдриън все още прогаряше мозъка ми, а кратката ни среща по време на вечерята в дома на семейство Ивашков не бе достатъчна да ме заблуди и да ме накара да си мисля, че двете с кралицата изведнъж сме станали първи приятелки.

При все това, колкото и да е шашващо, когато ни видя двете с Лиса, тя цялата засия в усмивка.

— Василиса. И Роузмари. — Даде ни знак да я приближим и групата около нея се раздели, за да ни пропусне. Докато я приближавах, стъпките ми ставаха все по-нерешителни. Дали щеше да ми се разкрещи пред всички тези хора?

Очевидно не. Винаги имаше новопристигнали благородници и Татяна ги представи на Лиса. Всички бяха любопитни да се запознаят с принцеса Драгомир. Аз също бях представена, макар че кралицата не се впусна в хвалебствия по мой адрес, както преди миг с Лиса. Но дори и фактът, че ме забелязва, беше невероятно постижение.

— Василиса — поде Татяна, след като приключиха формалностите. — Мислех си, че не е зле в най-близко бъдеще да посетиш Лихай. Уредено е да отидеш там след… може би след седмица и половина. Решихме, че ще е хубав подарък за рождения ти ден. Естествено Серена и Грант ще те придружат, ще изпратя и още неколцина други. — Серена и Грант бяха пазителите, които замениха Дмитрий и мен като бъдещи охранители на Лиса. Разбира се, че щяха да отидат с нея. Тогава Татяна каза най-смайващото нещо. — Ако искаш, можеш и ти да отидеш, Роуз. Василиса едва ли би могла да празнува без теб.

Лиса засия. Лихай. Университетът. Примамката, заради която бе приела да живее в двора. Лиса копнееше за повече познания и кралицата й даваше шанс да продължи образованието си. Перспективата за това посещение я изпълни с нетърпение и вълнение

— особено след като можеше да отпразнува осемнадесетия си рожден ден с мен. Това бе достатъчно, за да отвлече мислите й от Виктор и Кристиан, което не беше никак малко постижение.

— Благодаря ви, Ваше Величество. Това би било чудесно.

Имаше обаче огромна вероятност и да не сме тук за това уредено посещение — не и ако планът ми за Виктор сработи. Но не исках да помрачавам щастието на Лиса, а и едва ли бих могла да й го напомня пред тази кралска тълпа. Освен това още не можех да се освестя от факта, че изобщо бях поканена. След като хвърли тази бомба, кралицата не ми каза нищо повече, а продължи да разговаря с тълпата си от приближени. Въпреки това тя беше мила — доколкото това изобщо можеше да се каже за *нея* — докато разговаряше с мен, също както в дома на Ивашков. Е, не чак като най-добра приятелка, но със сигурност не и като крещяща кучка, полудяла от бяс. Може би Даниела имаше право.

Последваха още размени на любезности, докато всички бъбреха и се опитваха да впечатлят кралицата. Скоро стана ясно, че присъствието ми повече не е нужно. Огледах се наоколо и зърнах някого, с когото трябваше да поговоря. Измъкнах се незабелязано от групата. Знаех, че Лиса ще съумее да се погрижи за себе си.

— Еди! — извиках като стигнах до другия край на залата. — Най-после си сам.

Еди Кастъл, стар мой приятел, се ухили, щом ме видя. Той също беше дампир, висок, с дълго, тясно лице, което бе запазило сладкия си момчешки вид. За разнообразие бе сресал старателно буйната си тъмноруса коса. Някога Лиса се надяваше, че двамата с него ще станем гаджета, но ние бяхме само добри приятели. Той беше най-добрият приятел на Мейсън — страхотен тип, който беше луд по мен и който бе убит от стригои. След смъртта му двамата с Еди започнахме да изпитваме закрилнически чувства един към друг. По-късно той бе отвлечен при нападението над „Свети Владимир“ и преживяното го бе превърнало в сериозен и решителен пазител — понякога *твърде* сериозен. Исках той да се забавлява повече и се зарадвах, когато сега видях щастливи пламъчета в очите му.

— Мисля, че всички кралски особи в тази зала се опитват да те подкупят — подкачих го аз. Не беше съвсем шега. По време на партито го наблюдавах отдалеч и около него винаги имаше някой. Досието му

беше чисто. Ужасяващите изпитания, през които бе преминал в живота си, може и да го бяха белязали, но се бяха отразили благоприятно върху уменията му. Той се бе дипломирал с отлични оценки по всички предмети, а резултатите от последните му изпити бяха страхотни. Всеки би желал да има такъв пазител.

— Така изглежда — засмя се той. — Всъщност не го очаквах.

— Прекалено си скромен. Ти си най-печеният в тази зала.

— Не и в сравнение с теб.

— Да бе. Май не видях опашка от желаещи да говорят с мен. Доколкото зная, Таша Озера е единствената, която ме иска за пазител. И Лиса, разбира се.

Бръчки на загриженост набраздиха челото му.

— Можеше да е и по-лошо.

— И сигурно ще бъде. Няма начин да получа някоя от тях двете.

Двамата се умълчахме за миг. Обзе ме внезапно безпокойство. Бях дошла да искам услуга от Еди, но идеята вече не ми се струваше толкова добра. На Еди му предстоеше блестяща кариера. Той беше верен приятел и бях сигурна, че ще ми помогне, когато имам нужда… но изведнъж реших, че не бих могла да го моля за това. Но също като Мия, и Еди беше наблюдателен.

— Какво не е наред, Роуз? — Тонът му бе загрижен, закрилническата природа отново се обаждаше.

Поклатих глава. Не можех да го направя.

— Нищо.

— Роуз — рече той предупредително.

Извърнах поглед, неспособна да срещна очите му.

— Не е нещо важно, наистина. — Щях да намеря друг начин, някой друг.

За моя изненада, той се протегна, докосна брадичката ми и повдигна главата ми. Очите му се приковаха в моите, нямаше измъкване.

— От какво имаш нужда?

Взирах се дълго в него. Бях такава егоистка, рискувах живота и репутацията на приятелите си, които обичах. Ако Кристиан и Лиса не се бяха разделили, щях да помоля и него за помощ. Но Еди беше всичко, което ми остана.

— Имам нужда от нещо… нещо, което е доста необикновено и опасно.

Лицето му остана сериозно, но устните му се изкривиха в лека усмивка.

— Всичко, свързано с теб, е необикновено и опасно, Роуз.

— Не и като това. Това е… ами, нещо, което може да съсипе целия ти живот. Може да те забърка в огромни неприятности. Не мога да ти го причиня.

Онази крива усмивка се стопи.

— Няма значение — заяви разпалено. — Щом имаш нужда от мен, ще го направя. Без значение какво е.

— Но ти дори не знаеш за какво става дума.

— Вярвам ти.

— Може да се каже, че е незаконно. Дори предателство.

Това го стресна за миг, но бързо се съвзе.

— Каквото и да е. Не ме е грижа. Длъжник съм ти. — Бях спасила Еди два пъти и знаех, че не говори празни приказки. Наистина се чувстваше задължен към мен. Би направил всичко, за което го помоля, но не от романтични подбуди, а защото ми беше лоялен приятел.

— Незаконно е — повторих. — Ще трябва да се измъкнеш от кралския двор… тази нощ. Не зная кога ще се върнем. — Беше напълно възможно *изобщо* да не се върнем. Ако влезехме в стълкновение с пазачите на затвора… е, те можеха да предприемат фатални за нас мерки, за да изпълнят задълженията си. Тъкмо за това бяхме обучени всички ние. Но не можех да проникна в строго охраняван затвор, разчитайки единствено на внушението на Лиса. Нуждаех се от доверен съюзник, който да ми пази гърба.

— Само ми кажи кога.

И това беше всичко. Не му споделих подробности от плана, но му казах къде да се срещнем и какво да носи. Той не ме разпитва повече. Каза, че ще бъде там. В този момент към нас приближиха други кралски особи, за да говорят с него, и аз го оставих. Знаех, че по-късно ще се видим. Никак не ми беше лесно, но пропъдих надигналото се чувство на вина, че навярно застрашавам бъдещето му.

По-късно същата вечер започна изпълнението на плана ми. Еди дойде точно както бе обещал. Лиса също. Отново ще напомня, че *нощ*

означаваше най-ярка дневна светлина. Изпитвах същото безпокойство, както когато се прокрадвахме наоколо с Мия. Светлината разкриваше всичко, но повечето обитатели на двореца бяха заспали. Лиса, Еди и аз се придвижвахме из района на кралския двор колкото бе възможно по-прикрито. Срещнахме се с Михаил в двора на гаража, където държаха най-различни коли. Гаражът представляваше големи метални постройки, които приличаха на промишлени сгради, разположени в покрайнините на кралския двор. Наоколо не се виждаше жива душа.

Промъкнахме се в гаража, който той ни показа миналата нощ. Въздъхнах облекчено, когато не заварихме там никой друг. Михаил огледа и трима ни и остана изненадан от моя „ударен отряд“, но не зададе никакви въпроси, нито настоя да ни придружи. Отново се изпълних с вина. Ето още някой, който рискуваше бъдещето си за мен.

— Ще бъде доста тясно и задушно — рече той замислено.

Насилих се да се усмихна.

— Всички тук сме задушевни приятели.

Михаил не се засмя на шегата ми, а вместо това отвори багажника на един черен додж чарджър. Не беше преувеличил, когато каза, че ще е „тясно и задушно“. Жалко, че колата беше нова. По-старите модели бяха по-големи, но пазителите ползваха само най-новите марки.

— След като се отдалечим достатъчно, ще спра, за да излезете — рече той.

— Не се тревожи за нас — уверих го. — Да го направим.

Лиса, Еди и аз пропълзяхме в багажника.

— О, Господи! — промърмори Лиса. — Надявам се, че никой не страда от клаустрофобия.

Приличаше на лош гейм от „Туистър“[1]. Багажникът бе достатъчно широк, за да побере нечий багаж, но не беше предназначен за пътници. Притиснахме се плътно един до друг. И дума не можеше да става за лично пространство. Доволен, че всички се побрахме, Михаил затвори капака и мракът ни погълна. След минута моторът забръмча и аз усетих, че колата потегли.

— Как мислиш, след колко време ще спрем? — попита Лиса. — Или ще умрем, задушени от въглероден окис?

— Още не сме излезли от границите на двора — отбелязах. Тя въздъхна.

Колата продължи и не след дълго спряхме. Михаил сигурно бе стигнал до портала и сега бъбреше с охраната. По-рано ми беше казал, че ще измисли някакво извинение — че изпълнява поръчка или нещо подобно — и няма защо да се притесняваме, че пазачите няма да му повярват, ще го разпитват или ще претърсят колата. В кралския двор не се притесняваха особено, когато някой се измъкваше навън, както в училището ни. Най-голямата им грижа тук беше, когато някой искаше да влезе вътре.

Мина около минута и аз вече се чудех дали нещо не се е оплескало. Но колата отново потегли и тримата въздъхнахме облекчено. Скоростта се увеличи и след около два километра автомобилът отби и спря. Капакът на багажника се отвори и ние се изсипахме навън. Никога не съм била толкова зажадняла за чист въздух. Отпуснах се на седалката до Михаил, а Лиса и Еди заеха задната. След като се настанихме, Михаил отново потегли, без да каже нито дума.

Позволих си за кратко да се отдам на чувството си на вина заради тези, които замесвах, но бързо го прогоних. Вече беше твърде късно да се притеснявам. Потиснах и надигналата се вина към Ейдриън. Той щеше да бъде добър съюзник, но не можех да го моля да ми помогне точно в това начинание.

След това се облегнах назад и се замислих за работата, която ни предстоеше. Щеше да ни е нужен час, за да стигнем до летището, откъдето тримата щяхме да се отправим към Аляска.

---

[1] Игра с кръгове на пода, в която участниците оплитат ръцете и краката си, като правилото е да не буташ другия, но и да не паднеш на земята. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 6

— Знаете ли от какво имаме нужда?

Седях между Еди и Лиса по време на полета ни от Сиатъл до Феърбанкс. Като най-ниска от всичките — несъществен факт — но и като мозъкът на операцията се озовах на средната седалка.

— Нов план? — допусна Лиса.

— Чудо? — подметна Еди.

Замълчах за секунда и ги изгледах кръвнишки, преди да им отговоря. Откога се извъдиха такива майтапчии?

— *Не*. От оборудване. Имаме нужда от модерни джаджи, ако искаме да се справим. — Потупах с пръст плановете, разстлани върху скута ми, с които не се разделях, откакто поехме на това пътуване. Михаил ни остави на малкото летище, намиращо се на един час път от кралския двор. Оттам хванахме ежедневния полет до Филаделфия, след това до Сиатъл, а сега пътувахме до Феърбанкс. Това ми напомни малко за безумните ми полети от Сибир до Щатите. Тогава също трябваше да мина през Сиатъл. Започвах да вярвам, че градът е център, откъдето се потегля за всички тайнствени места.

— Мислех, че единствените инструменти, от които се нуждаем, са умовете ни — отбеляза Еди замислено. Може и да се отнасяше прекалено сериозно към работата си на пазител, но понякога, когато бе спокоен, пускаше в действие сдържания си хумор. Не че беше напълно спокоен с предстоящата ни мисия, особено след като вече знаеше повечето (но не всички) подробности. Знаех, че когато се приземим, отново ще бъде нащрек и готов за действие. Съвсем разбираемо, остана сащисан, когато му съобщих, че отиваме да освободим Виктор Дашков. Не казах на Еди нищо за Дмитрий, нито за духа, а само, че Виктор играе важна роля в нещо, което е за добро. Доверието на Еди в мен бе толкова безусловно, че той повярва на думите ми и не разпитва нищо повече. Чудех се как ли ще реагира, когато узнае истината.

— Най-малкото имаме нужда от джи пи ес — заявих. — На това нещо са отбелязани само географската ширина и дължина. Не са

отбелязани посоките.

— Не би трябвало да е трудно да се снабдим с такъв — обади се Лиса, която въртеше гривната в ръцете си. Беше спуснала табличката пред себе си и бе разпръснала върху нея бижутата на Таша. — Сигурна съм, че дори и в Аляска има модерни технологии. — Тя също бе превключила на шеговита вълна, въпреки че през връзката усещах безпокойството й.

Доброто настроение на Еди малко помръкна.

— Надявам се, че нямаш предвид оръжия или нещо такова.

— Не. Абсолютно не. Ако всичко се получи, както го искаме, никой дори няма да разбере, че сме били там. — Не беше изключено да се стигне до физически сблъсък, но се надявах никой да не пострада сериозно.

Лиса въздъхна и ми подаде гривната. Притесняваше се, защото планът ми зависеше от нейните магии — и в прекия, и в преносния смисъл.

— Не зная дали това ще проработи, но се надявам да засили вътрешната ти съпротива.

Взех гривната и я плъзнах на китката си. Не почувствах нищо, но пък и рядко се случваше да усетя нещо при омагьосаните предмети. Оставих на Ейдриън бележка, в която му пишех, че двете с Лиса сме решили да избягаме „за малко женски лудории“, преди моето назначение и нейното посещение в колежа. Знаех, че ще се почувства наранен. Женската нотка щеше донякъде да го успокои, но щеше да му стане мъчно, задето не е бил поканен на лудешката ни ваканция, ако изобщо повярваше, че сме на такава. Вероятно вече ме познаваше достатъчно добре, за да се досети, че зад повечето от действията ми има скрити мотиви. Надявах се, че ще съобщи тази история пред официалните власти в двора, когато се разбереше за изчезването ни. Пак можеше да ни очакват неприятности, но един див уикенд беше по-малко провинение в сравнение с проникването в строго охраняван затвор. А и честно, нима нещата биха могли да станат още по-лоши за мен? Единственият недостатък тук беше, че Ейдриън можеше да ме посети в съня ми и да ме пече на шиш, докато не измъкне истината. Това бе една от най-интересните — и доста често дразнещи — способности на духа. Лиса още не се бе научила да се появява в сънищата, но имаше груби познания за основните принципи. С това,

както и чрез внушението се бе опитала да омагьоса гривната така, че да блокира появата на Ейдриън, когато по-късно заспя.

Самолетът започна да се спуска към летището във Феърбанкс и аз погледнах през прозореца към високите борове и ширналите се зелени полета. В мислите на Лиса прочетох, че почти очакваше да види ледници и снежни преспи, макар да знаеше, че сега тук е разгарът на лятото. След Сибир се научих да не робувам на предразсъдъци, когато става дума за географски райони. Най-голямата ми грижа беше слънцето. То грееше с пълната си сила, когато напуснахме кралския двор, а тъй като пътувахме на запад, смяната на часовите пояси означаваше, че то ни следва. Сега, макар че беше почти девет вечерта, благодарение на северната географска ширина над нас се синееха ясни и слънчеви небеса.

Приличаха на огромно безопасно одеяло. Не го споменах пред Лиса и Еди, но беше напълно вероятно Дмитрий да има шпиони навсякъде. Докато бях в „Свети Владимир“ и в кралския двор бях недосегаема, но в писмата си той съвсем ясно казваше, че ме чака да изляза извън техните граници. Не знаех докъде се простира шпионската му мрежа, но нямаше да се изненадам, ако представители на човешката раса наблюдават кралския двор през деня. И въпреки че го напуснах, скрита в багажник, имаше голяма вероятност Дмитрий вече да е тръгнал по следите ми. Ала същата светлина, която охраняваше затворниците, щеше да осигури и нашата безопасност. Оставаха ни само няколко часа от нощта, през които да сме нащрек, а ако свършим бързо, за нула време щяхме да напуснем Аляска. Е, това можеше и да не е толкова добре. Щяхме да изгубим слънцето.

Когато се приземихме и се опитахме да наемем кола, се натъкнахме на първото усложнение. Двамата с Еди бяхме навършили осемнадесет години, но никоя от компаниите за коли под наем не искаше да даде кола на някой толкова млад. След третия отказ, гневът ми започна да нараства. Кой би си помислил, че ще ни забави нещо толкова идиотско? Накрая, след четвъртия напразен опит, служителката ни каза колебливо, че един тип, който държал гараж на около километър и половина от летището, сигурно щял да ни даде кола, ако имаме кредитна карта и оставим достатъчно голям депозит.

Тръгнахме пеша. Времето беше приятно, но когато стигнахме нашата цел, забелязах, че слънцето започваше да тормози Лиса. Бъд —

от „Бъд, коли под наем“ — не изглеждаше чак *толкова* гаден и наистина ни даде кола, след като извадихме достатъчно пари. След това си запазихме стая в скромен мотел и отново се заехме с обсъждането на плана.

Цялата информация, с която разполагахме, показваше, че затворът се подчинява на вампирското разписание, което означаваше, че за тях това е активната част от денонощието. Планът ни беше да останем в мотела до следващия ден, когато за мороите ще настъпи „нощта“, а преди това да поспим. Това щеше да осигури време на Лиса да работи върху магиите си. Стаята ни беше лесна за охраняване.

Ейдриън не се появи в съня ми, за което бях благодарна. Това означаваше, че или беше повярвал на „момичешките лудории“, или не можеше да проникне през защитата, осигурявана от гривната на Лиса. На сутринта си купихме понички за закуска, но всички бяхме с леко помътнели очи. Нарушаването на вампирското разписание малко ни бе замаяло.

Но ударната порция захар ни помогна да живнем. Двамата с Еди оставихме Лиса сама и към десет излязохме на малко разузнаване. Пътьом купихме от един магазин за спортни стоки така желания от мен джи пи ес, както и още няколко други неща. Използвахме ги, за да се ориентираме из пустите и отдалечени провинциални пътища, които сякаш водеха наникъде. Когато нашият джи пи ес показа, че се намираме на малко повече от километър и половина от затвора, спряхме отстрани на тесния прашен път и поехме през полето от висока трева, чийто край не се виждаше.

— Мислех си, че Аляска е тундра — отбеляза Еди, докато се промъкваше през високите стъбла. Небето отново беше ясно — синьо и чисто, само тук-там се виждаха малки облаци, които не бяха никаква заплаха за слънцето. Тръгнах облечена с леко яке, но след като плувнах в пот, го свалих и го вързах около кръста си. От време на време лекият бриз навеждаше високата трева пред нас и рошеше косата ми.

— Предполагам, че не покрива всичките нейни части. Може би трябва да отидем по-далеч на север. О, чакай! Това изглежда обещаващо.

Спряхме пред висока ограда от бодлива тел с огромна табела:

ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ — НЕ СЕ ДОПУСКА ВЛИЗАНЕТО БЕЗ РАЗРЕШЕНИЕ.

Буквите бяха червени, очевидно, за да се наблегне на сериозността на надписа. Лично аз бих добавила череп е кръстосани кости за още по-нагледно предупреждение.

Двамата с Еди огледахме оградата за няколко минути, сетне се спогледахме примирено.

— Лиса ще ни излекува, ако се одерем — казах с надежда.

Не е невъзможно да се изкачиш по ограда от бодлива тел, но никак не е забавно. Хвърлих якето си върху нея, за да се хвана за телта, но не ми се размина без няколко драскотини и скъсани дрехи. След като се озовах горе, скочих. Предпочитах да се натъртя малко от удара, отколкото да слизам с катерене. Еди последва примера ми и се намръщи при срещата с твърдата земя.

Повървяхме малко по-навътре и пред нас се появиха тъмните очертания на някаква сграда. И двамата спряхме рязко и залегнахме, за да се скрием сред тревата. Според информацията в папката на затвора тук имаше външни камери, което означаваше, че рискуваме да ни забележат, ако приближим твърде много. Освен с джи пи ес се бях снабдила и с мощен бинокъл и сега го извадих, за да огледам местността.

Бинокълът беше добър — наистина добър — както и би трябвало за тази цена. Удивително колко подробности се виждаха. Както много други постройки на мороите, и тази бе смесица от стар и нов стил. Високите стени, които я ограждаха, бяха построени от зловещи наглед сиви каменни блокове и почти скриваха затвора, чиито покрив едва се подаваше над тях. Отгоре върху стените крачеха две фигури — живи очи като подкрепление към тези на камерите. Мястото приличаше на непристъпна крепост, еднакво трудна за проникване и за бягство. Щеше да е още по-впечатляващо, ако затворът бе разположен на върха на стръмна скала, със злокобно черно небе отзад. Зеленото поле и слънцето изглеждаха не на място.

Подадох бинокъла на Еди. Той направи своя оглед, сетне посочи наляво.

— Там.

Присвих очи и едва успях да забележа нещо като камион или джип, който караше към затвора. Зави отзад и изчезна от погледите ни.

— Единственият начин да влезем — промърморих аз, като си спомних плана на затвора. Знаехме, че не можем да се изкатерим по стените или да приближим достатъчно близо пеша, без да ни забележат. Трябваше, както се казва, да влезем през предната врата и тъкмо тук планът малко издишаше.

Еди свали бинокъла и погледна към мен със смръщени вежди.

— Знаеш, че бях напълно сериозен, когато ти казах, че ти вярвам. Каквато и причина да имаш, за да правиш това, зная, че е за добро. Но преди да пристъпим към действие, *сигурна* ли си, че искаш точно това?

Изсмях се горчиво.

— Да го искам? Не. Но *трябва* да го направя.

Той кимна.

— Достатъчно добро основание.

Наблюдавахме затвора още известно време от различни ъгли, като спазвахме дистанция. Всичко беше така, както го очаквахме, но огледът със стереоскопичен бинокъл само щеше да ни е от полза.

След около половин час решихме да се върнем в хотела. Лиса седеше с кръстосани крака върху едно от леглата и още работеше върху магиите. Чувствата, които идваха от нея, бяха топли и изпълнени със задоволство. Духът винаги я караше да се чувства добре — въпреки страничните ефекти, които се проявяваха по-късно — и тя мислеше, че доста е напреднала.

— Ейдриън се обади два пъти на мобилния ми телефон — осведоми ме тя, когато влязохме.

— Но ти не му вдигна, нали?

— Не. Бедното момче.

Свих рамене.

— Така е по-добре.

Разказахме й набързо какво сме видели и щастливото й настроение леко помръкна. Разузнавателната ни мисия правеше все по-реално това, което смятахме да извършим по-късно, а дългата работа с духа я бе изтощила и бе изострила нервите й. Няколко минути по-късно я усетих как потиска страха си. Изпълни се с решителност. Беше ми казала, че ще ми помогне и възнамеряваше да удържи на думата си,

въпреки че всяка изминала секунда я приближаваше все повече до Виктор Дашков.

След това обядвахме и няколко часа по-късно настана време да приведем плана си в действие. За човешките създания беше ранна вечер, което означаваше, че нощта на вампирите клонеше към своя край. Сега или никога. Лиса разпредели нервно заредените с магия предмети, притеснена дали ще сработят. Еди беше облечен в новата си черно-бяла униформа на пазител, а двете с Лиса останахме с ежедневните си дрехи — с малки промени. Косата на Лиса беше боядисана в белезникаво кестеняво с помощта на бързо измиващ се цветен шампоан. Моята пък беше пъхната под къдрава червена перука, която притеснително ми напомняше на майка ми. Двете седнахме на задната седалка и Еди подкара колата по пустия и отдалечен път, който бяхме изминали по-рано. Но за разлика отпреди не спряхме. Продължихме, докато стигнем до затвора — или по-точно до караулката. Докато пътувахме, никой не проговори, но напрежението и безпокойството ни все повече нарастваха.

Още преди да приближим външната стена, имаше пропускателен пункт, охраняван от един пазач. Еди спря колата и се опита да изглежда спокоен. Смъкна прозореца, а пазачът приближи и се наведе, така че очите им да са на едно ниво.

— По каква работа сте тук?

Еди му подаде лист хартия, държанието му беше уверено и незаинтересовано, сякаш всичко беше съвсем нормално.

— Карам нови захранващи.

В папката, която отмъкнах, имаше всякакви формуляри и документи, свързани със затворите, включително отчети и заявки за различни доставки — като захранващи. Ние бяхме направили копие на един от формулярите за заявки и го бяхме попълнили.

— Не са ме уведомили за никаква доставка — отвърна пазачът, не толкова подозрителен, колкото озадачен. Вгледа се в документа. — Това е стар формуляр.

Еди сви рамене.

— Това ми дадоха. Аз съм още нов.

Мъжът се ухили.

— Да, като те гледам, сигурно току-що си завършил училище.

Той погледна към Лиса и мен и въпреки тренирания ми самоконтрол аз се напрегнах. Докато ни изучаваше, пазачът се намръщи. Лиса ми бе дала огърлицата, а тя бе взела пръстена — и двата предмета бяха омагьосани с леко внушение да карат останалите да мислят, че сме човешки същества. Щеше да бъде много по-лесно да се внуши, че сме такива, ако жертвата носеше предмета, ала това беше невъзможно. По нашия начин магията сработваше по-трудно. Той присви очи, сякаш ни виждаше през мъгла. Ако магията действаше на сто процента, нямаше да ни погледне втори път. Но нашите магии не бяха съвсем съвършени. Те променяха външния ни вид, но не толкова добре, колкото се надявахме. Затова се наложи да сменим цвета на косите си: ако илюзията, че сме човеци, се провали, все пак нямаше да ни познаят веднага. Лиса се бе подготвила за директно внушение, макар че се надявахме да не се стигне до прилагането му с всеки срещнат.

След малко пазачът се извърна от нас, очевидно решил, че сме от човешката раса. Аз издишах въздуха от дробовете си и отпуснах юмруци. Не бях осъзнала, че ги стискам.

— Почакайте за минута, ще се обадя да докладвам — каза той на Еди.

Отстъпи няколко крачки и вдигна телефона в будката. Еди погледна към нас.

— Дотук всичко наред ли е?

— С изключение на стария формуляр — измърморих аз.

— Май няма начин да се разбере дали моята магия е сработила, нали? — попита Еди.

Лиса бе дала на Еди един от пръстените на Таша, като го бе омагьосала така, че той да изглежда със загоряла кожа и черна коса. Тъй като не бе променила лицето му, магията трябваше да направи чертите му леко размазани. Също както при нашите магии, които трябваше да ни направят да изглеждаме човешки същества, подозирах, че и тази не бе сработила, както Лиса се надяваше, но щеше да промени достатъчно външността му, така че след това никой да не идентифицира Еди. С нашата противоустойчивост на внушението двете с Лиса не можехме да сме сигурни как изглежда той в очите на другите.

— Сигурна съм, че всичко е наред — увери го Лиса.

Пазачът се върна.

— Казаха да влезете, а те ще оправят нещата на място.

— Благодаря — кимна Еди и взе формуляра.

Поведението на мъжа показваше, че смята, че става дума за чиновническа грешка. Изпълняваше съвестно задълженията си, но идеята някой да вкара незаконно захранващи в затвора едва ли е едно от нещата, които би очаквал — или да го възприеме като риск за сигурността. Горкият нещастник.

Когато пристигнахме пред вратата в стената на затвора, ни посрещнаха двама пазачи. Тримата слязохме и ни поведоха към зоната между стената и самия затвор. Докато откритите пространства в „Свети Владимир“ и кралския двор бяха изпълнени с тучна зеленина, растения и дървета, земята тук беше гола и пуста. Нямаше дори трева, само отъпкана земя. Дали служеше като „място за разходки“ на затворниците? Дали изобщо им позволяваха да излизат навън? Бях изненадана, че затворът не е ограден с дълбок ров, пълен с вода.

Отвътре сградата бе също толкова мрачна, колкото и отвън. Килиите за арестантите в кралския двор бяха стерилни и студени, само метал и голи стени. И тук очаквах нещо подобно. Но който и да беше проектирал Тарасов, явно не е бил привърженик на модните архитектурни тенденции и вместо това е сътворил затвор, който би могъл да се открие през средните векове в Румъния. Грубите каменни стени продължаваха надолу по коридора, сиви и зловещи, а въздухът бе студен и влажен. Това определено влошаваше условията на труд за пазачите и надзирателите. Явно искаха всичко да внушава страх още щом затворниците прекрачат прага на това злокобно място. Според нашите планове имаше малка секция със спални, където живееха служителите. Надявах се там помещенията да са по-приятни.

Независимо че декорът наподобяваше началото на Средновековието, докато вървяхме през коридора, минахме покрай няколко камери. Мерките за сигурност и охрана в никакъв случай не бяха примитивни. От време на време чувахме затръшване на врата, но като цяло навсякъде цареше идеална, тайнствена тишина, която беше дори по-зловеща от виковете и писъците.

Заведоха ни в кабинета на директора — стая в същия мрачен архитектурен стил, но пълна с обичайните административни принадлежности: бюро, компютър и т.н. Изглеждаше практично

оборудвана, без излишества. Нашите придружители ни обясниха, че ще се срещнем със заместник-директора, тъй като самият директор все още бил в леглото. Имаше логика. На заместника се беше паднала нощната смяна. Надявах се, че ще е изморен и не толкова наблюдателен. Или пък не. Това рядко се случваше с пазителите, без значение от службата им.

— Тео Маркс — представи се заместник-директорът и стисна ръката на Еди. Беше дампир, не много по-възрастен от нас и аз се запитах дали не са го изпратили наскоро тук.

— Лари Браун — отвърна Еди. Бяхме му измислили това скучно име, такова, което да не бие на очи. С него бе попълнил документите си.

Тео не заговори Лиса и мен, но ни удостои със същия озадачен поглед като първия тип, докато магията създаваше своята илюзия. Последва кратко забавяне, но явно минахме теста. Тео насочи отново вниманието си към Еди и взе формуляра за заявката.

— Този е различен от обичайните — отбеляза.

— Нямам никаква представа — извини се Еди. — Това е първата ми задача.

Тео въздъхна и погледна към часовника.

— Директорът ще бъде на работа след два часа. Мисля, че е по-добре да почакам, докато дойде и разбере какво става. Обикновено нещата се съгласуват със Съмърфийлд.

В страната имаше няколко места, където се събираха захранващи — представители на най-долните прослойки от човешкото общество, доволни да прекарат остатъка от живота си, дрогирани от вампирските ендорфини — и откъдето ги разпределяха. Съмърфийлд беше името на едно от тях, разположено в Канзас сити.

— Аз не съм единственият нов служител — поясни Еди. — Може би някой се е объркал.

— Типично — изсумтя Тео. — Е, най-добре е да седнете и да почакате. Ако искате, може да ви предложа кафе.

— Кога ще захранваме? — попитах внезапно с най-хленчещия си, замаян глас. — Мина толкова време.

— Казаха, че ще е още щом пристигнем — присъедини се Лиса към мен.

Еди завъртя очи при това поведение, типично за захранващите.

— Така са почти през цялото време.

— Мога да си представя — промърмори Тео. — Хм. Захранващи. — Вратата на кабинета му беше полуотворена и той подвикна: — Хей, Уес? Можеш ли да дойдеш тук?

Един от пазачите, които ни бяха придружили дотук, надникна в стаята.

— Да?

Тео махна отегчено с ръка.

— Заведи тези двете долу в зоната за захранване, за да не ни подлудят. Ако някой е буден, дайте им го.

Уес ни кимна да го последваме. Двамата с Еди се спогледахме за секунда. Лицето му не изразяваше нищо, но знаех, че е нервен. Оттук нататък измъкването на Виктор беше наша работа, а на Еди никак не му харесваше да ни изпраща сами в леговището на звяра.

Уес ни поведе през още врати и пропускателни пунктове, докато навлизахме все по-навътре в затвора. Осъзнах, че на връщане трябваше отново да минем всяко ниво на сигурност, през което преминавахме сега. Според плановете зоната на захранващите се намираше в другия край на затвора. Предположих, че ще минем по обиколен маршрут по периферията, ала вместо това ни поведоха направо към центъра на сградата, където държаха затворниците. По този начин добих известна представа за вътрешното разположение, но Лиса не знаеше къде сме, докато не се насочихме към голям предупредителен надпис:

ВНИМАНИЕ! НАВЛИЗАТЕ В ЗАТВОРНИЧЕСКАТА ЗОНА (ПРЕСТЪПНИЦИ).

Помислих си, че пояснението е малко странно. Не бяха ли тук всички престъпници?

Тежки двойни врати блокираха входа към секцията. Уес използва и електронен код и ключ, за да минем през тях. Походката на Лиса не се промени, но аз усетих, че тревогата й се усили, когато влязохме в дългия коридор с килии с решетки от двете страни. Самата аз не се чувствах по-добре, но Уес — макар и все още нащрек — не показа

никаква следа от страх. Осъзнах, че той влизаше тук през цялото време. Познаваше охранителната система. Затворниците може и да бяха опасни, но да минава покрай тях си беше нещо обичайно за него.

При все това сърцето ми едва не спря, когато надникнах в килиите. Малките помещения бяха тъмни и мрачни като всичко наоколо. Вътре имаше съвсем оскъдна мебелировка. Слава Богу, повечето от затворниците спяха. Но неколцина ни наблюдаваха, докато минавахме покрай килиите им. Никой не каза нищо, но тишината беше още по-плашеща. Някои от мороите затворници имаха вид на обикновени хора, които бихте подминали на улицата, и аз се запитах какво ли бяха сторили, за да попаднат тук. Лицата им бяха тъжни, лишени от надежда. Когато се вгледах по-внимателно, забелязах, че част от затворниците не бяха морои, бяха дампири. Нямаше нищо странно, но все пак се сепнах. И представители на моята раса вършеха престъпления, за които трябваше да си платят.

Ала не всички затворници изглеждаха толкова кротки. Някои имаха вид, все едно определено са родени за затвора Тарасов. Излъчваха злоба и отмъстителност, а в очите им, приковани в нас, сякаш бе стаена цялата омраза на света. Оглеждаха ни внимателно, сякаш искаха да запомнят всяка подробност, макар че не можех да си обясня защо. Дали търсеха някакъв начин за бягство? Дали можеха да проникнат зад фасадите ни? Или просто бяха гладни? Не знаех, но бях благодарна за мълчаливите пазачи, изправени по продължение на коридора. Бях благодарна и задето не видях Виктор. Предположих, че килията му се намира в друг коридор. Още не можехме да рискуваме да ни познаят.

Най-сетне излязохме от коридора със затворниците през друга двойна врата и най-после стигнахме до зоната за захранване. Тя също приличаше на средновековна тъмница, предполагам, за да се създаде подходяща атмосфера за затворниците. Като оставим настрани декора, помещението за захранване приличаше на това в „Свети Владимир“, само дето беше по-малко. Няколкото кабини осигуряваха сравнително усамотение. Един отегчен морой четеше книга зад бюрото, но имаше вид сякаш всеки миг ще заспи. В стаята имаше само един захранващ, с доста опърпан вид, на средна възраст, който седеше на един стол с отнесената усмивка на наркоман, втренчен в пространството.

Когато влязохме, моряят трепна и очите му се разшириха. Явно ние бяхме най-вълнуващото нещо, което му се случваше през нощта. Когато ни видя, в погледа му нямаше объркване; очевидно имаше ниско ниво на устойчивост към внушението, което бе добре дошло за нас.

— Какво е това?

— Две нови, които току-що пристигнаха — отвърна Уес.

— Но ние не очакваме нови попълнения — възрази моряят. — Освен това никога досега не са изпращали толкова млади. Винаги са ни давали стари, вече използвани захранващи.

— Не питай мен — отвърна Уес и се запъти към вратата, след като ни даде знак да седнем. Явно смяташе, че придружаването на захранващи е под достойнството му. — Маркс каза да стоят тук, докато Съливан стане. Според мен е станала някаква грешка, но те се оплакват, че вече не могат да издържат.

— Страхотно, няма що — изпъшка моряят. — Е, следващото захранване е след петнадесет минути, така че ще дам почивка на Брадли. Той толкова се е отнесъл, че едва ли ще забележи, ако някой даде кръв вместо него.

Уес кимна.

— Ние ще се обадим, когато оправим тази бъркотия.

Пазачът излезе, а моряят въздъхна и взе клипборда. Имах чувството, че всички тук са уморени от работата си. Можех да разбера защо. Мястото беше доста потискащо. Предпочитах просторите на широкия свят.

— Кой е наред да се захранва след петнадесет минути? — попитах аз.

Изненаданият морой вдигна рязко глава. Не беше от въпросите, които захранващите задаваха.

— Какво каза?

Лиса се изправи и впи поглед в него.

— Отговори на въпроса.

Лицето на мъжа се отпусна. Той беше *много* податлив на внушението.

— Рудолф Кайзер.

Нито една от двете ни не го познаваше. Можеше да е тук за убийство или за каквото и да е друго тежко престъпление.

— А кога е редът на Виктор Дашков? — попита Лиса.

— След два часа.

— Смени графика. Кажи на охраната му, че има промяна и той трябва да дойде вместо Рудолф.

Празните очи на мороя — сега имаше същия отнесен поглед като захранващия Брадли — регистрираха думите й чак след една минута.

— Да — кимна той.

— Това е нещо съвсем нормално. Няма да събуди никакви подозрения.

— Няма да събуди подозрения — повтори монотонно моройт.

— Направи го — заповяда Лиса със строг глас. — Извикай ги, уреди всичко и не отделяй очи от мен.

Мъжът се подчини. Докато говореше по телефона, той се представи като Нортуд. Когато затвори, всичко бе уредено. Сега не ни оставаше нищо друго, освен да чакаме. Цялото ми тяло бе опънато като струна от напрежение. Тео беше казал, че разполагаме с около час, преди директорът да поеме задълженията си. Еди просто трябваше да убива времето с Тео и да се постарае да не събуди никакви подозрения. Тео трябваше да вярва, че е станала някаква грешка с документите. *Успокой се, Роуз. Можеш да го направиш.*

Докато чакахме, Лиса внуши на захранващия Брадли да потъне в дълбок сън. Не исках никакви свидетели, дори и дрогирани. Успях да обърна леко камерата, така че да не обхваща цялата стая. Естествено, преди да си тръгнем, трябваше да се справим със системата за наблюдение на затвора, но засега нямахме нужда някой от охраната да види това, което щеше да се случи.

Тъкмо се бях настанила в една от кабинките, когато вратата се отвори. Лиса бе останала на стола близо до бюрото на Нортуд, така че да продължи да му въздейства чрез внушението. Бяхме го инструктирали, че аз ще съм захранващата. Вратата на кабинката бе затворена, но през погледа на Лиса видях групата: двама пазачи… и Виктор Дашков.

Същият ужас, който я бе обзел, когато го видя на процеса, се надигна и сега в нея. Ръцете й трепереха. Единственото, което я бе успокоило по време на процеса, беше предстоящата развръзка — Лиса знаеше, че Виктор ще бъде затворен завинаги и никога повече няма да я нарани.

А сега ние смятахме да променим всичко това.

Лиса се насили да прогони страха от съзнанието си, докато продължаваше да се взира в Нортуд. Пазачите до Виктор бяха сурови и готови да действат, макар че всъщност нямаше нужда. Болестта, която го измъчваше от години — тази, която Лиса временно бе излекувала, отново бе започнала да надига глава. Липсата на движения и чист въздух явно също оказваха неблагоприятно въздействие, както и ограничените количества кръв, които се даваха на затворниците. Пазачите го бяха оковали във вериги като допълнителна предпазна мярка и той се бе прегърбил още повече под тежестта им. Едва тътреше крака.

— Ето там — рече Нортуд и посочи към мен. — Онази.

Пазачите поведоха Виктор покрай Лиса, но той почти не я удостои с поглед. В този момент тя бе заета с двойно внушение: да държи Нортуд под контрол и да изглежда незначителна, когато Виктор мине покрай нея. Пазачите го настаниха на стола до мен, след което отстъпиха назад, но без да го изпускат от поглед. Един от тях поведе разговор с Нортуд, като отбеляза колко сме млади. Ако отново се наложи да правя същото, ще накарам Лиса да направи магия да изглеждаме по-възрастни.

Седнал до мен, Виктор се наведе и отвори устата си. Захранването беше като втора природа, движенията бяха винаги едни и същи, така че той нямаше нужда да мисли за това, което прави. Имах чувството, че дори не ме вижда.

Само че тогава… ме видя.

Той замръзна, очите му се разшириха. Кралските фамилии на мороите се отличаваха с общи характерни черти и светлите, нефритено зелени очи бяха такива за потомците на родовете Дашков и Драгомир. Умореното, примирено изражение в неговите изчезна и на негово място се появи типичната за него лукава интелигентност, която познавах толкова добре. По някакъв странен начин ми напомни за един от затворниците, покрай който бяхме минали.

Но Виктор беше смутен. Както останалите, с които се бяхме срещнали, моята магия объркваше мислите му. Сетивата му казваха, че съм човешко същество… ала в същото време илюзията не беше съвършена. Съществуваше също и фактът, че Виктор като силна личност, макар и да не владееше магията на духа, беше сравнително

устойчив срещу внушението. Също както Еди, Лиса и аз, които бяхме имунизирани към нашите магии, защото знаехме истинската си идентичност, така и Виктор изпитваше нещо подобно. Мозъкът му настояваше, че съм човек, но очите му казваха, че съм Роуз Хатауей, дори и с перуката. И след като веднъж това знание се затвърди, за него изчезна илюзията, че съм човек.

Устните му се извиха в бавна, интригуваща усмивка, която безсрамно откри кучешките му зъби.

— О, виж ти. Това трябва да е най-добрата храна, която някога съм получавал. — Гласът му едва се долавяше, заглушаван от разговора на останалите.

— Доближи зъбите си към мен и това ще е последната ти храна — промърморих също толкова тихо. — Но ако искаш да се измъкнеш оттук и отново да видиш света, ще направиш точно това, което ще ти кажа.

Той ме изгледа въпросително. Аз поех дълбоко дъх, ужасена от това, което щях да кажа.

— Нападни ме.

ГЛАВА 7

— Не със зъби — додадох припряно. — Хвърли се върху мен. Разтърси веригите си. Каквото можеш.

Виктор Дашков не беше глупак. Друг на негово място би се поколебал или би задал въпроси. Но не и той. Може и да не разбираше какво точно става, но усети, че това е шанс за свобода. Вероятно единственият, който щеше да има, по-голямата част от живота си бе прекарал, замисляйки сложни планове, затова се прояви като професионалист, когато трябваше да действа.

Вдигна ръце, доколкото му позволяваха веригите, хвърли се върху мен и изигра добро шоу, давайки вид, че се опитва да ме задуши с веригата между белезниците. Аз нададох смразяващ кръвта писък. В този миг пазачите се озоваха до нас, за да спрат този полудял затворник, нападнал бедното момиче. Но щом понечиха да го усмирят, аз скочих и *ги* нападнах. Дори и да очакваха, че съм опасна, което не беше така, аз ги изненадах толкова много, че нямаха време да реагират. *Почти* се почувствах виновна от нечестната си постъпка.

Ударих първия с юмрук толкова силно, че той пусна Виктор, политна назад и се удари в стената, докато сред настъпилия хаос Лиса трескаво внушаваше на Нортуд да остане спокоен и да не вика за помощ. Другият пазач имаше малко повече време да реагира, но се забави да пусне Виктор, за да се извърне към мен. Възползвах се, цапардосах го и се вкопчих в него, въвличайки го в директна схватка. Той беше едър и силен и след като разбра, че съм заплаха, отвърна на атаката ми. Удари ме по рамото и ръката ми изтръпна от пронизващата болка. Отвърнах със силен ритник в корема му. Междувременно другарят му се изправи на крака и се насочи към мен. Трябваше бързо да сложа край на това не само заради мен, а и за да им попреча да извикат помощ.

Сграбчих този, който беше по-близо до мен и с все сила блъснах главата му в стената. Той се олюля, зашеметен от удара, а аз отново го тласнах към стената тъкмо когато партньорът му ме достигна. Първият

пазач се свлече в безсъзнание на пода. Не исках да го правя, но част от обучението ми бе да науча разликата между това временно да извадиш противника си от строя и да го убиеш. Щеше да се отърве само със силно главоболие. Поне така се надявах. Другият пазач обаче отново се хвърли в атака и двамата обикаляхме в кръг, като си нанасяхме удари и избягвахме други.

— Не мога да го поваля в безсъзнание! — извиках към Лиса. — Имаме нужда от него. Въздействай му с внушението.

Отговорът й дойде през връзката. Тя можеше да подчинява на волята си двама души едновременно, но това отнемаше голяма част от силата й. Още не бяхме приключили и тя не биваше да се изразходва докрай. Притеснението измести страха й.

— Нортуд, заспивай — нареди грубо тя. — Веднага. Върху бюрото си. Ти си изтощен и ще спиш с часове.

С периферното си зрение видях как Нортуд се отпусна и чух глухо *тупване*, когато главата му се удари в бюрото. Май докато приключим, всички работещи тук щяха да имат мозъчно сътресение. В този миг се нахвърлих на пазача, като използвах цялата тежест на тялото си, за да го изтласкам в полезрението на Лиса. Тя се вклини помежду ни. Той я погледна изненадано и това й стигаше.

— Спри!

Мъжът не откликна толкова бързо като Нортуд, но се поколеба. Този тип беше по-устойчив.

— *Спри да се биеш!* — повтори тя настоятелно, като усили внушението.

Силен или не, той не можеше да устои срещу духа. Ръцете му се отпуснаха безволево и той спря да се бие с мен. Аз отстъпих назад, за да си поема дъх и да оправя перуката си.

— Ще ми е трудно да задържа този — каза ми Лиса.

— Трудно за колко време — пет минути или пет часа?

— Някъде по средата.

— Тогава да тръгваме. Вземи от него ключа за Виктор.

Тя заповяда на пазача да й даде ключа от веригите. Той ни каза, че е у другия пазач. Претърсих набързо безчувственото му тяло — слава Богу, дишането му беше равномерно — и измъкнах ключа. Сега насочих цялото си внимание към Виктор. Откакто започна боят, той се

бе дръпнал настрани и мълчаливо наблюдаваше схватката. Не се съмнявах, че извратеният му мозък обмисляше нови възможности.

Приближих се до него с най-страшната си физиономия и с ключа в ръка.

— Сега ще отключа белезниците ти — казах му тихо, но със застрашителна нотка в гласа. — Ще направиш точно това, което ти кажа. Няма да побегнеш, няма да се съпротивляваш или по какъвто и да е начин да се намесваш в плана ни.

— О? Да не би напоследък и ти да си започнала да използваш внушението, Роуз? — попита той иронично.

— Не ми е нужно. — Отключих белезниците. — Мога да те поваля в безсъзнание също толкова лесно като този тип и да те извлека навън. За мен е все едно.

Тежките белезници и веригите паднаха на пода. Подигравателното и самодоволно изражение не изчезна от лицето му, но веднага започна да разтрива китките си. Белезниците бяха оставили дълбоки синини по тях, но не исках да изпитвам състрадание към него. Той вдигна поглед към нас.

— Колко мило — промърмори замислено. — Никога не съм очаквал, че точно вие двете ще се втурнете да ме спасявате… макар че, като се замисля, вие навярно сте най-способни да го сторите.

— Спести си коментарите, Ханибал[1] — срязах го. — И не използвай думата „спасение“, все едно си някой несправедливо осъден герой.

Той повдигна вежди, сякаш наистина вярваше в това. Вместо да спори с мен, кимна към Брадли, който бе заспал по време на борбата. В дрогираното му състояние внушението на Лиса бе достатъчно, за да го приспи.

— Дай ми го — рече Виктор.

— Какво? — възкликнах аз. — Нямаме време за това!

— А аз нямам сили за каквото и да сте намислили — изсъска Виктор. Любезната маска на всезнайко бе изчезнала, заменена от зло и отчаяно изражение. — Затворническият живот не означава само решетки, Роуз. Те ни лишават от храна и кръв, за да ни държат слаби. Ходенето е единственото упражнение, което ми е позволено, и то изисква доста усилия. Освен ако наистина не възнамеряваш да ме влачиш, трябва да ми дадеш кръв!

— Побързай — намеси се Лиса, преди да успея да отговоря каквото и да било.

Втренчих се изумено в нея. Щях да откажа на Виктор, но през връзката усетих смесените чувства, идващи от нея. Състрадание и… разбиране. О, тя продължаваше да го мрази, това беше безспорно. Ала в същото време знаеше какво означава да живееш с ограничено количество кръв.

Слава Богу, Виктор беше бърз. Устата му бе върху шията на захранващия още преди Лиса да бе свършила да говори. Замаян или не, но вливането на зъбите в шията му събуди Брадли. Той се сепна, но върху лицето му бързо се изписа блаженото изражение, което добиваха захранващите от вампирските ендорфини. Виктор се нуждаеше само от няколко всмуквания, но когато очите на Брадли започнаха да се разширяват, разбрах, че Виктор изсмуква много повече кръв. Скочих и издърпах мороя от уплашения захранващ.

— Какво, по дяволите, правиш? — избухнах, като разтърсих грубо Виктор. Отдавна ми се искаше да го направя. — Да не мислиш, че можеш да изпиеш кръвта му и да се превърнеш в стригой пред очите ни?

— Едва ли — промърмори Виктор и потръпна от болката, която му причиняваше хватката ми.

— Не смяташе да го направи — намеси се Лиса. — Просто за миг изгуби контрол.

След като задоволи жаждата си за кръв, Виктор отново стана любезен.

— Ах, Василиса. Винаги толкова разбираща.

— Не си прави погрешни заключения — изръмжа тя.

Изгледах кръвнишки и двамата.

— Трябва да вървим. Веднага. — Извърнах се към пазача, който бе под въздействието на внушението. — Заведи ни в помещението, откъдето следят записите от охранителните камери.

Той не ми отговори и аз погледнах с очакване към Лиса. Тя повтори искането ми и той незабавно се запъти към вратата. Адреналинът ми се бе покачил по време на схватката и нямах търпение да приключим по-бързо и да се махнем оттук. През връзката усетих нервността на Лиса. Тя може и да бе защитила Виктор, когато настоя за кръв, но докато вървяхме, се държеше колкото бе възможно по-далеч

от него. Осъзнаването на грубата действителност за това кой е той и какво вършим, бе започнало да се промъква в душата й и това я изпълваше с ужас. Искаше ми се да я успокоя, но нямаше време.

Последвахме пазача — Лиса го попита как се казва, името му беше Джовани — през още коридори и пропускателни пунктове. Маршрутът, по който ни водеше, минаваше по периферията на затвора, а не през килиите. Почти през цялото време бях затаила дъх, ужасена, че може да налетим на някого. И без това твърде много фактори бяха против нас; не се нуждаехме от допълнителни усложнения. Но късметът явно беше на наша страна, защото не срещнахме никого. Вероятно се дължеше на факта, че беше още рано, а и не минавахме през най-строго охраняваната зона.

Лиса и Мия бяха накарали пазача в кралския двор да изтрие записите от камерите, но аз не бях свидетел на това. Сега, когато Джовани ни въведе в залата за наблюдение, не можах да сдържа ахването си. Целите стени бяха покрити с монитори, а пред тях имаше пултове със сложна плетеница от бутони и всякакви ключове. Навсякъде се виждаха бюра, отрупани с компютри. Почувствах се като в контролна зала за космически полети. Всичко в затвора се виждаше: всяка килия, няколко коридора, дори кабинетът на директора, където седеше Еди и си бъбреше с Тео. В залата имаше двама пазачи и аз се запитах дали са ни видели в коридорите. Но не, вниманието им беше съсредоточено върху нещо друго: камерата, която бе обърната към голата стена. Беше тази, която отместих в помещението за захранване.

Наведоха се към монитора и единият каза, че би трябвало да извикат някой, за да провери на място. После двамата вдигнаха глави и ни забелязаха.

— Помогни й да ги обезвреди — заповяда Лиса на Джовани.

Той отново се поколеба. Щеше да е по-добре да имаме „помощник“ с по-слаба воля, но Лиса нямаше представа, когато го избра. Както и преди, в крайна сметка той се подчини. И както преди, изненадата се оказа решаваща при схватката с тези двама охранители. Аз бях непозната — незабавно събудих защитните им реакции, но все още приличах на човек. Джовани беше техен колега, не очакваха атака от него.

Ала все пак не беше лесно да ги обезвредим. Не беше зле, че имахме подкрепление, а и Джовани свърши добра работа. Не след

дълго единият пазач се озова в безсъзнание на пода — Джовани използва една хватка, за да спре за кратко притока на въздух към дробовете му, докато той изгуби съзнание. Другият охранител стоеше на известно разстояние от нас и аз забелязах, че постоянно поглежда към една от стените. Там имаше пожарогасител, ключ за осветлението и кръгъл сребрист бутон.

— Това е аларма! — възкликна Виктор точно когато мъжът се хвърли натам.

Двамата с Джовани го уловихме едновременно и го спряхме секунда преди ръката му да натисне бутона и да изпрати легион охранители срещу нас. Силен удар по главата го извади от строя. С всеки пореден противник, когото повалях при това нахлуване в затвора, чувството ми на вина все повече се засилваше, а стомахът ми се бе свил на топка от угризенията, които ме глождеха. Пазачите бяха добри мъже, не можех да се отърся от мисълта, че се бия на страната на злото.

Сега, след като останахме сами, Лиса предприе следващата стъпка.

— Джовани, изключи всички камери и изтрий записите от последния час.

Този път колебанието му бе много по-голямо. Да го накара да се бие срещу приятелите си бе изисквало огромно внушение от страна на Лиса. Тя продължаваше да го държи под контрол, но все повече се изтощаваше. Силите й щяха да отслабнат още повече, докато го принуждаваше да изпълнява командите ни.

— Направи го — изръмжа Виктор, който застана до Лиса. Тя трепна при близостта му, но когато погледът му се присъедини към нейния, Джовани се подчини на заповедта и започна да изключва камерите. Виктор изобщо не можеше да се мери със силата на Лиса, но дори малкият изблик на внушението му увеличи мощта на нейното.

Един след друг мониторите угасваха, след което Джовани написа няколко команди в компютъра, в който се запомняха цифровите видеозаписи от камерите. Върху пулта замигаха червените лампички за грешка, но нямаше кой да реагира.

— Дори и да ги изтрие, биха могли да бъдат възстановени от харддиска — отбеляза Виктор.

— Ще се наложи да поемем този риск — отвърнах раздразнено. — Препрограмирането или както там се казва не е по моята част.

Виктор завъртя очи.

— Може би, но разрушението определено е.

Беше ми нужно известно време, за да разбера какво има предвид, но накрая зацепих. Въздъхнах, грабнах пожарогасителя от стената и заудрях с него компютъра, докато не се превърна в купчина пластмаса и метални части. Лиса не откъсваше поглед от вратата, като потръпваше при всеки удар.

— Надявам се, че е звукоизолирана — промърмори тя.

— Изглежда доста яка — отвърнах уверено. — А сега е време да вървим.

Лиса заповяда на Джовани да ни заведе в кабинета на директора в предната част на затвора. Той се подчини и ни поведе обратно през лабиринта от коридори, през който минахме на идване. Благодарение на кодовете и електронния му пропуск минахме през всичките пропускателни пунктове.

— Предполагам, че няма да можеш да заставиш Тео да ни изведе? — попитах Лиса.

Лицето й бе мрачно, а устните — плътно стиснати. Тя поклати глава.

— Дори не зная колко още ще контролирам Джовани. Никога досега не съм използвала някого като кукла.

— Всичко е наред — опитах се да успокоя и двете ни. — Вече почти приключихме.

Но нямаше начин да ни се размине толкова лесно, неминуемо щеше да се наложи да влезем в нова схватка. Битките със стригоите в Русия ми бяха вдъхнали увереност в собствените ми сили, но сега не можех да се отърся от чувството за вина. Ако срещу нас се изправят десетина охранители, дори и моите сили нямаше да бъдат достатъчни.

Аз бях изгубила ориентация, но се оказа, че обратният маршрут до кабинета на директора, по който ни водеше Джовани, все пак минаваше през секция с килии. Над главите ни се появи друг надпис:

ВНИМАНИЕ! НАВЛИЗАТЕ В ЗОНА СЪС ЗАТВОРНИЦИ (ДУШЕВНОБОЛНИ).

— Душевноболни? — попитах изненадано.

— Разбира се — промърмори Виктор. — Къде мислиш, че изпращат затворниците с умствени проблеми?

— В болниците — отвърнах, като преглътнах шегата, че всички престъпници имат умствени проблеми.

— Е, това невинаги е…

— Спри!

Лиса го прекъсна и спря изведнъж пред вратата. Ние останалите едва не връхлетяхме върху нея. Тя се дръпна рязко на няколко крачки встрани.

— Какво не е наред? — попитах аз.

Лиса се обърна към Джовани.

— Намери друг път до кабинета.

— Оттук е най-бързо — възрази той.

Лиса поклати бавно глава.

— Не ме интересува. Намери друг път, където няма да попаднем на други.

Той се намръщи, но внушението продължаваше да действа. Обърна се рязко и ние закрачихме забързано след него.

— Какво не е наред? — повторих въпроса си. Мислите на Лиса бяха твърде объркани, за да стигна сама до отговора. Тя се намръщи.

— Усетих аури на духа.

— *Какво?* Колко?

— Поне две. Не зная дали и те са ме усетили.

Ако не беше Джовани, който всеки миг можеше да дойде на себе си, и необходимостта да се махнем по-скоро оттук, щях да спра.

— Личности, владеещи духа…

Лиса толкова отдавна и толкова усилено търсеше други като нея. Кой би си помислил, че ще ги открием точно тук? Всъщност… навярно би трябвало да го очакваме. Знаехме, че тези, които владеят духа, танцуват по ръба на лудостта. Защо да не свършат в подобно място? Като се имаше предвид колко усилия ни струваше да научим за съществуването на този затвор, нищо чудно, че владеещите духа оставаха скрити. Съмнявам се, че някой тук знаеше какви способности притежават.

Двете с Лиса се спогледахме за кратко. Знаех колко отчаяно иска да разучи това, но сега не беше моментът. Виктор изглеждаше твърде заинтригуван от това, което си казахме, затова следващите си думи Лиса предаде по телепатичната ни връзка: *Сигурна съм, че всеки, който владее духа, може да прозре през моите магии. Не можем да рискуваме да разкрият истинската ни идентичност, дори описанието да идва от хора, за които се твърди, че са луди.*

Кимнах в знак, че разбирам и пропъдих любопитството и съжалението. Друг път щяхме да проверим това, да речем следващия път, когато решим да проникнем в строго охраняван затвор.

Най-после стигнахме до кабинета на Тео. Нямаше повече инциденти, въпреки че сърцето ми препускаше лудешки през цялото време, а мозъкът ми не спираше да повтаря: *Върви! Върви! Върви!* Когато групата ни влезе в кабинета, Тео и Еди си бъбреха приятелски за дворцова политика. Еди мигом скочи и отиде при Тео, разбрал, че е дошъл моментът да тръгваме. Задуши заместник-директора със същата ловка хватка, която Джовани бе приложил на един от другарите си. Бях доволна, че този път някой друг ще свърши мръсната работа вместо мен. За нещастие Тео успя да извика, преди да се строполи в безсъзнание на пода.

Незабавно двамата охранители, които ни бяха придружили по-рано, се втурнаха в кабинета. Двамата с Еди скочихме срещу тях, а Лиса и Виктор заповядаха на Джовани да се включи на наша страна. Но за да станат нещата още по-трудни, веднага след като обезвредихме единия от пазачите, Джовани се отърси от внушението и започна да се бие *срещу* нас. Още по-лошо — изтича до стената, където твърде късно открих, че има друг сребърен алармен бутон. Удари юмрука си в него и пронизващ вой разцепи въздуха.

— Мамка му! — изругах.

Физическият бой не беше сред уменията на Лиса, а и Виктор не беше по-добър. Двамата с Еди трябваше да довършим последните двама — при това *бързо*. Вторият от пазачите, който ни бе ескортирал, рухна и останахме само ние двамата и Джовани. Той замахна и ме удари силно — главата ми отхвръкна и се блъсна в стената. Ударът не беше достатъчен, за да загубя съзнание, но светът се завъртя около мен и пред очите ми затанцуваха блестящи точици. Застинах за миг, но Еди скочи върху него и след миг Джовани повече не беше заплаха.

Еди ме улови за ръката, за да ме изправи, след което четиримата хукнахме навън от стаята. Хвърлих един поглед през рамо към неподвижните тела. Мразех се за това, но нямахме време за угризения. Трябваше да се махаме. Сега. Всеки момент тук можеха да нахлуят останалите пазачи на затвора.

Групата ни изтича към предната врата, но установихме, че е заключена отвътре. Еди изруга и ни каза да го почакаме. Хукна обратно към офиса на Тео и след секунда се върна с електронната карта на Джовани, с която бяхме отворили доста врати. Слава Богу, вратата щракна и ние хукнахме като обезумели към наетата кола. Влязохме вътре, като Виктор не изоставаше. Бях доволна, че не направи никой от дразнещите си коментари.

Еди даде газ и поехме с пълна скорост обратно по пътя, по който бяхме дошли. Аз седях на предната седалка до него.

— Сигурна съм, че охраната на входа ще знае за алармата — предупредих го. Първоначалната ни надежда беше да излезем спокойно и да му кажем, че все пак е станала някаква чиновническа грешка.

— Да — кимна Еди със сурово изражение. И наистина пазачът излезе от караулката и размаха ръце.

— Това оръжие ли е? — възкликнах аз.

— Няма да спра, за да разбера. — Еди натисна яко педала на газта и когато пазачът разбра, че ще минем независимо от знаците му, отскочи настрани. Профучахме през дървената бариера, заграждаща пътя, оставяйки зад себе си облак от трески и прахоляк.

— Изглежда, Бъд ще задържи депозита ни — промърморих аз.

Зад нас се чуха изстрели. Еди изруга отново, но докато се отдалечавахме, изстрелите ставаха все по-слаби и скоро вече бяхме извън обсега на куршумите.

— Ако бяха улучили прозорците или гумите, щяхме да се тревожим много повече за това, отколкото за депозита — въздъхна Еди.

— Те ще изпратят хора по следите ни — обади се Виктор от задната седалка. Лиса отново се бе отдръпнала колкото бе възможно по-далеч от него. — Колите сигурно вече потеглят.

— Мислиш ли, че не съм се досетила? — скастрих го аз. Знаех, че се опитва да помогне, но той беше последният, когото исках да

чувам в момента. Докато говорех, се озърнах назад и видях тъмните очертания на две возила, които се носеха по пътя към нас. Напредваха бързо и без съмнение не след дълго мощните джипове щяха да настигнат малката ни наета кола.

Погледнах към нашия джи пи ес.

— Скоро трябва да завием — предупредих Еди, не че той имаше нужда от съвета ми.

Предварително бяхме начертали маршрута си за бягство, състоящ се от множество остри завои по тези отдалечени шосета. Имахме късмет, че бяха доста. Еди зави наляво и почти веднага сви надясно. Но аз продължавах да виждам в огледалото за обратно виждане преследващите ни автомобили.

В нашата кола се възцари напрегнато мълчание, докато чакахме пазачите да ни настигнат. Ала за щастие не успяха. Направихме твърде много объркващи завои, но ми бяха нужни десет минути, за да повярвам, че наистина сме се измъкнали.

— Мисля, че ни изгубиха — рече Еди. Нотката на недоверие в гласа му отговаряше напълно на моите чувства. Лицето му продължаваше да е изопнато от тревога, а ръцете му стискаха здраво волана.

— Няма да им се изплъзнем напълно, докато не се махнем от Феърбанкс — заявих аз. — Сигурна съм, че ще ни търсят, а градът не е много голям.

— Къде отиваме? — попита Виктор. — Ако ми е позволено да попитам.

Извъртях се на седалката си, за да го погледна в очите.

— Това ще ни кажеш ти. Колкото и да не ти се вярва, не правим всичко това, защото ни липсва приятната ти компания.

— Наистина *е* трудно да се повярва.

Присвих очи.

— Искаме да намерим брат ти. Робърт Дору.

Наслади х се на удоволствието да хвана Виктор неподготвен. След миг лукавото му изражение се завърна.

— Естествено. Това е продължение на молбата на Ейб Мазур, нали? Трябваше да зная, че той няма да приеме „не“ за отговор. Разбира се, никога не бих се досетил, че играете в един отбор.

Виктор очевидно не знаеше, че ние с Ейб сме в един семеен отбор, но нямах намерение да го осветлявам по въпроса.

— В случая няма значение — процедих студено. — Сега ти ще ни заведеш при Робърт. Къде е той?

— Забрави, Роуз — отвърна Виктор замислено. — Не си тази, която владее внушението.

— Не, но аз съм тази, която може да те върже отстрани на пътя и да се обади анонимно в затвора, за да съобщи за местонахождението ти.

— Откъде да съм сигурен, че пак няма да го направиш, след като получиш необходимата ти информация от мен? — парира той. — Нямам причина да ти вярвам.

— Прав си. На твое място и аз не бих си вярвала. Но ако нещата се получат, наистина има шанс след това да те пуснем. — Не, всъщност нямаше. — Това е риск, който трябва да поемеш, нали така? Знаеш, че никога няма да имаш подобна възможност.

Остроумните забележки на Виктор секнаха. Едно на нула за мен.

Мисли, които не можех да прочета, бушуваха зад очите му. Несъмнено обмисляше хитри планове как да обърне всичко това в своя полза, вероятно как да избяга от нас, преди да сме намерили Робърт. Това бих направила и аз.

— Лас Вегас — рече Виктор накрая. — Трябва да отидем в Лас Вегас.

---

[1] Алюзия с д-р Ханибал Лектър от „Мълчанието на агнетата“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 8

След всичките ми оплаквания пред Ейб, че все попадам на тъпи и гадни места, би трябвало да се развълнувам от перспективата да се озова в Града на греха. Уви, имах няколко предубеждения относно следващото ми епично пътешествие. Първо на първо, Лас Вегас беше *последното място*, където бих очаквала да се намира един почти луд отшелник. От малкото неща, които бях чула, Робърт бе изчезнал от света и искаше да бъде сам. Оживеният, пълен с туристи град едва ли отговаряше на изискванията му. Второ, градове като този бяха идеалното свърталище за стригоите. Там беше много лесно хората да изчезнат — особено през нощта.

Част от мен беше сигурна, че това е поредната измама на Виктор, но той се закле, че това е истината. И така, след като нямахме никакви други следи, Лас Вегас се превърна в следващата ни дестинация. А и без това не разполагахме с много време, за да обсъдим идеята, тъй като пазителите навярно вече претърсваха Феърбанкс за нас. Естествено магиите на Лиса бяха променили външността ни, така че те не търсеха хора с нашето описание. Обаче знаеха как изглежда Виктор и затова трябваше час по-скоро да се махнем от Аляска.

За нещастие се сблъскахме с малък проблем.

— Виктор няма документ за самоличност — каза Еди. — Не можем да го качим на самолет.

Вярно беше. Всички вещи на Виктор бяха иззети от властите на затвора и в суматохата да обезвредим охранителната система и да се преборим с дузина пазачи най-малко имахме време да търсим личните му вещи. Внушението на Лиса беше наистина феноменално, но сега тя бе адски изтощена, след като толкова много го бе прилагала в затвора. Освен това пазителите със сигурност щяха да наблюдават летищата.

Нашият „приятел“ Бъд, който ни даде колата под наем, намери решение. Той не беше очарован да види одрасканата си и очукана кола след лудешкото шофиране на Еди, но достатъчно количество пари в брой сложи край на мрънканията му „какво става, като дадеш под наем

кола на група тийнейджъри“. Всъщност Виктор измисли алтернативния план и го предложи на Бъд.

— Има ли наблизо частно летище, където могат да се наемат чартърни самолети?

— Разбира се — кимна Бъд. — Но няма да е евтино.

— Това не е проблем — отсякох.

Бъд ме изгледа подозрително.

— Да не би вие, хлапета, да сте обрали банка или нещо подобно?

Не, но разполагахме с достатъчно. Лиса имаше попечителски фонд, от който й се отпускаше редовна месечна издръжка, докато навърши осемнадесет години, както и кредитна карта с почти неограничен лимит. Аз също имах кредитна карта, която ми бе останала от онези, които ми даде Ейдриън, когато заминах за Русия. Отказах се от другите си финансови придобивки, като огромната банкова сметка, която бе открил на мое име. Но грешно или не, реших да задържа една кредитна карта за спешни случаи.

А този определено беше спешен, така че използвахме картата, за да платим наетия самолет. Пилотът не можеше да ни отведе до Лас Вегас, но можеше да ни заведе до Сиатъл, където щеше да ни свърже със свой познат пилот и той да ни закара до Лас Вегас. Още пари.

— И отново Сиатъл — промърморих аз замислено, малко преди да потеглим. В малкия самолет имаше четири седалки, по две от двете страни, разположени една срещу друга. Аз седях до Виктор, а Еди срещу него. Решихме, че така е най-безопасно.

— Какво за Сиатъл? — попита Еди озадачено.

— Няма значение.

Малкият частен самолет не беше толкова бърз, колкото другите самолети и пътуването ни отне по-голямата част от деня. През това време продължих да разпитвам Виктор какво прави брат му в Лас Вегас и накрая получих отговора, от който се нуждаех. Виктор, така или иначе, щеше да ми каже, но мисля, че изпитваше садистично удоволствие да протака.

— Робърт не живее точно в Лас Вегас — обясни той. — Има малка къща, по-скоро хижа, извън града, край каньона Ред Рок, намира се на няколко километра.

Аха. *Това* беше повече, отколкото очаквах. Лиса застина при споменаването на хижата и аз усетих безпокойството й през връзката.

Когато Виктор я беше отвлякъл, я бе завел в една хижа в планината и там я бе измъчвал. Опитах се да й вдъхна кураж с поглед. Именно в такива случаи ми се искаше връзката да е двустранна, за да мога по нея да й изпратя утехата и подкрепата си.

— Значи ще отидем там?

Виктор изсумтя.

— Разбира се, че не. Робърт държи твърде много на усамотението си. Не би пуснал непознати в дома си. Но ще дойде в града, ако го помоля.

Лиса ме погледна. *Виктор може да ни мами. Той има много поддръжници. Сега, след като е на свобода, може да се обади на тях, вместо на Робърт.*

Кимнах й леко, като отново съжалих, задето не мога да й отговоря през връзката. Аз също се бях досетила за това. Беше изключително важно да не оставяме Виктор нито за секунда сам, за да предотвратим евентуални нежелани разговори. Всъщност този план да се срещнем с брат му в Лас Вегас ми допадаше. Заради собствената ни безопасност от привържениците на Виктор беше по-добре да сме в голям град, отколкото в някакво отдалечено и пусто място.

— Като се вземе предвид колко бях полезен — поде Виктор, — имам право да зная какво искате от брат ми. — Погледна към Лиса. — Да не би да искаш да вземеш уроци по овладяване на духа? Трябва да сте свършили доста добра разузнавателна работа, след като сте разбрали за него.

— Нямаш право да знаеш нищо за плановете ни — отсякох аз. — И сериозно ли си мислиш, че заслужаваш каквото и да било? Ако водим сметка кой е бил по-полезен, то ние *абсолютно* те водим по точки. Изобщо не можеш да ни достигнеш след това, което направихме в Тарасов за теб.

Отговорът на Виктор бе само една лека усмивка.

Част от полета ни беше през нощта, така че се приземихме в Лас Вегас рано сутринта. Закрилата на слънчевата светлина. Изненадах се, като видях колко е оживено летището.

В частното летище в Сиатъл имаше няколко самолета, а това във Феърбанкс беше съвсем празно. Но тук пистата бе претъпкана с малки самолети, които направо крещяха „лукс“. Не би трябвало да съм изненадана. Лас Вегас беше любимото място за развлечение на

знаменитости и всякакви тузари, много от които никога нямаше да паднат толкова ниско, че да пътуват с обикновен пътнически самолет заедно с простолюдието.

Имаше дълга редица с таксита, което ни спести изпитанието да наемаме кола. Но когато шофьорът ни попита къде отиваме, не знаехме какво да кажем. Обърнах се към Виктор.

— В центъра на града, нали? Булевард „Стрил“[1]?

— Да — съгласи се той. Беше сигурен, че Робърт ще предпочете да се срещне с непознати на оживено публично място, откъдето лесно можеше да избяга.

— „Стрип“ е разтегливо понятие — каза шофьорът. — Искате ли да отидете на някое конкретно място, или да ви стоваря в средата на улицата?

Отново се умълчахме. Лиса ме стрелна многозначително.

— „Часът на вещиците“?

Замислих се. Лас Вегас беше любимото място на някои морои. Яркото слънце не беше привлекателно за стригоите, а казината без прозорци осигуряваха комфортна, затъмнена обстановка. „Часът на вещиците“ беше хотел с казино, за който всички бяхме чували. Въпреки че имаше много клиенти сред човешката раса, всъщност собствениците му бяха морои и затова имаше някои скрити особености, които го превръщаха в любимо място за развлечения и отдих на вампирите. Тайни стаи за захранване. Специални салони само за морои. И голям брой пазители, които осигуряваха безопасността им.

Пазители…

Поклатих глава и стрелнах косо Виктор.

— Не можем да го заведем там. — От всички хотели в Лас Вегас „Часът на вещиците“ беше последният, в който трябваше да отседнем. Бягството на Виктор сигурно вече се бе превърнало във водеща новина за света на мороите. Да го заведем там, където имаше съсредоточени най-много морои и пазители, беше навярно най-лошото, което бихме могли да сторим на този етап.

Лицето на шофьора в огледалото за обратно виждане доби нетърпеливо изражение. Еди беше този, който накрая намери разрешението.

— „Луксор“.

Двамата с него бяхме на задната седалка с Виктор помежду ни и аз проточих врат към него.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Така ще сме по-далеч от „Часът на вещиците“. — Еди внезапно доби леко смутен вид. — Винаги съм искал да отседна там. Искам да кажа, ако идваш в Лас Вегас, защо да не отседнеш в пирамида?

— Необорима логика — подкрепи го Лиса.

— Тогава нека е „Луксор“ — казах на шофьора.

Пътувахме мълчаливо — е, с изключение на Виктор, който се взираше смаяно в околните гледки и от време на време надаваше изумени възклицания. Дори през деня улиците на Лас Вегас бяха претъпкани с хора. Млади и красиви вървяха рамо до рамо с възрастни двойки от средните части на Америка, които вероятно бяха спестявали през целия си живот, за да дойдат тук. Хотелите и казината, покрай които минахме, бяха огромни, блестящи и мамещи.

А когато стигнахме до „Луксор“… леле! Беше точно както каза Еди. Хотел с формата на пирамида. Когато слязохме от колата, се втренчих невярващо в него. С все сили се стараех да удържа ченето си да не увисне до земята като на някакъв въодушевен и наивен турист. Платих на шофьора и ни въведоха вътре. Не знаех колко ще останем, но определено се нуждаехме от стая като щаб, откъдето да ръководим нашата операция.

Когато влязох вътре в хотела, ме обзе чувството, че отново се намирам в някой от нощните клубове в Санкт Петербург или Новосибирск. Проблясващи светлини и задушаваща миризма на цигарен дим. И шум. Шум, шум, шум. Игралните автомати бибипкаха и звъняха, жетоните се сипеха, хората крещяха от отчаяние или радост, а приглушените разговори изпълваха помещението като жужене на пчели. Намръщих се. Всичко това направо стържеше по сетивата ми.

Минахме покрай дъното на казиното, за да отидем до рецепцията, където служителят дори не трепна, когато трима тийнейджъри и един възрастен мъж поискаха да се настанят в една стая. Явно тук се бяха нагледали на всякакви неща. Стаята ни беше средна по големина, с две двойни легла. Късметът ни бе проработил, защото от прозореца се откриваше страхотна гледка. Лиса застана до

него, омагьосана от пъстроцветното множество и колите по булевард „Стрип“, но аз пристъпих направо към деловата част.

— Добре, обади му се — наредих на Виктор. Той се бе настанил на едно от леглата със скръстени ръце и ведро изражение, все едно беше на почивка. Въпреки самодоволната му усмивка, умората бе белязала лицето му. Независимо от кръвта, която бе погълнал, бягството и дългото пътуване го бяха изтощили, а и бавно завръщащата се болест също оказваше опустошително въздействие върху физическите му сили.

Виктор тутакси посегна към телефона в хотелската стая, но аз поклатих глава.

— Лис, дай му мобилния си телефон. Искам този номер да се запише.

Тя му подаде предпазливо телефона, сякаш той щеше да го омърси. Виктор го взе и ме погледна с едва ли не ангелско изражение.

— Предполагам, че няма да ми се разреши да се усамотя? Много отдавна не съм говорил с Робърт.

— Не — срязах го.

Грубостта в гласа ми стресна дори мен. Хрумна ми, че днес Лиса не е единствената, която страда от страничните ефекти на духа.

Виктор сви леко рамене и започна да набира номера. По време на един от полетите ни беше казал, че е запомнил номера на Робърт и аз трябваше да му се доверя, че се обажда тъкмо на него. Както и да се надявам, че номерът на Робърт не е бил сменен. Независимо че Виктор не беше виждал брат си от години, той беше отскоро в затвора и навярно знаеше адреса и телефона му отпреди това.

Докато телефонът звънеше, в стаята се възцари напрегнато мълчание. Миг по-късно чух глас от другия край на линията, макар че не можах да различа точните думи.

— Робърт — заговори мило Виктор — Виктор е.

От другия край последва словесен порой. Чувах само половината от разговора, но пак беше интригуващо. Първо на Виктор му бе нужно доста време, за да убеди Робърт, че е извън затвора. Очевидно Робърт не беше чак толкова откъснат от обществото на мъртвите, че да не е в течение на последните новини. Виктор му каза, че по-късно ще му съобщи подробности и се зае да убеждава брат си да дойде да се срещне с нас.

Отне доста време. Имах чувството, че Робърт живее в постоянен страх и параноя. Това ми напомни за госпожа Карп, когато беше в напреднал стадий на лудостта вследствие използването на духа. По време на целия разговор Лиса не откъсна поглед от гледката долу на улицата, но чувствата й бяха отражение на моите: страх, че това може да бъде и нейната съдба. Или моята, ако всмуквах тъмните ефекти на духа. В съзнанието ми за кратко изплува надписът в затвора Тарасов: ВНИМАНИЕ! НАВЛИЗАТЕ В ЗОНА СЪС ЗАТВОРНИЦИ (ДУШЕВНОБОЛНИ).

Тонът на Виктор бе изненадващо подмамващ, докато говореше с брат си, дори нежен. С известно смущение си припомних отминалите дни, преди да знаем за безумните планове на Виктор да властва над мороите. Тогава той също се отнасяше мило към нас и на практика беше член на семейството на Лиса. Запитах се дали е бил искрен, или всичко е било преструвка.

Накрая, след почти двадесет минути, Виктор убеди Робърт да дойде да се срещне с нас. Неразбираемите думи от другия край на линията бяха пълни с тревога и вече бях убедена, че Виктор наистина говори с лудия си брат, а не с някой от привържениците си. Виктор се уговори с Робърт да се срещнем за вечеря в един от ресторантите на хотела и най-после затвори.

— Вечеря? — попитах, когато нашият пленник остави телефона. — Той не се ли притеснява да бъде навън след мръкване?

— Ще бъде ранна вечеря — отвърна Виктор. — Четири и половина. А слънцето залязва чак към осем.

— Четири и половина? — учудих се. — Мили Боже.

Но той имаше право за времето и слънцето. Без безопасността, осигурявана от почти непрекъснатата слънчева светлина на Аляска, започвах да се чувствам притисната от ограниченията на изгрева и залеза, въпреки че тук беше лято. За нещастие безопасната ранна вечеря означаваше, че ни оставаха доста часове на чакане.

Виктор се облегна назад в леглото, скръстил ръце зад главата си. Мисля, че се правеше на непукист, но предполагах, че изтощението го караше да търси удобството на леглото.

— Искаш ли да опиташ късмета си в казиното? — Той погледна към Лиса. — Владеещите духа могат да са забележително добри с

картите. Не е нужно да ти казвам колко си добра в преценката си за хората.

Тя не отвърна нищо.

— Никой няма да напуска тази стая — заявих твърдо. Идеята всички да останем затворени в стаята не ми харесваше, но не можех да рискувам Виктор да избяга или да попаднем на стригои, дебнещи в някой от тъмните ъгли на казиното.

След като изми боята от косата си, Лиса се настани до прозореца. Не искаше да се доближава до Виктор. Аз седях с кръстосани крака на второто легло. Имаше достатъчно място да седне и Еди, но той остана прав до стената, заел идеалната поза на пазител, без да сваля очи от пленника ни. Не се съмнявах, че Еди може да остане така с часове, независимо колко му е неудобно. Всички бяхме обучени да издържаме при тежки условия. Той си бе надянал маската на суров пазител, но от време на време го улавях, че изучава Виктор с любопитство. Еди ме бе подкрепил в този предателски акт, но все още нямаше представа защо го бях направила.

Бяха изминали няколко часа, когато на вратата се почука. Аз скочих.

С Еди реагирахме по един и същ начин: и двамата се изправихме с изострено внимание, готови да извадим коловете си. Преди час бяхме поръчали обяд, но сервитьорът отдавна го бе донесъл и след това отнесъл празните чинии. За Робърт беше рано, а и той не знаеше коя е стаята ни. Но не изпитах познатото гадене при близостта на стригои. Зад нашата врата не дебнеше стригой. Срещнах погледа на Еди. Двамата се съветвахме безмълвно какво да правим.

Но Лиса бе тази, която реагира първа. Стана от стола си и прекоси стаята.

— Ейдриън е.

— Какво? — възкликнах. — Сигурна ли си?

Тя кимна. Владеещите духа обикновено виждат само аурите, но могат да се усетят един друг, когато са достатъчно близо — също както в затвора, когато бе предугадила присъствието им. При все това никой от нас не помръдна. Тя ме погледна спокойно.

— Той знае, че съм тук — изтъкна. — Той също ме усеща.

Въздъхнах и се запътих към вратата, с ръка върху кола.

Надзърнах през шпионката. И там с развеселено и нетърпеливо изражение стоеше Ейдриън. Не видях никой друг, а след като не усещах близостта на стригои, накрая отворих вратата. Като ме видя, лицето му светна от радост. Наведе се и ме целуна набързо по бузата, преди да влезе в стаята.

— Приятели, не вярвам наистина да сте си мислели, че можете да офейкате на купонджийски уикенд без мен, нали? Особено пък *тук…*

Замлъкна насред изречението. Това бе един от редките случаи, когато Ейдриън бе хванат напълно неподготвен.

— Знаеш ли — рече той бавно, — че Виктор Дашков седи на леглото ти?

— Да — рекох. — И за нас беше голям шок.

Ейдриън се извърна от Виктор и обходи с поглед стаята. Първо забеляза Еди, който стоеше толкова неподвижно, че можеше да бъде сметнат за част от мебелировката. Неканеният гост се извърна към мен.

— Какво, *по дяволите*, става? Всички го търсят!

Думите на Лиса нахлуха през връзката ни. *Трябва да му кажеш. Знаеш, че сега вече няма да си тръгне.*

Беше права. Не знаех как Ейдриън ни беше открил, но сега, след като го бе направил, нямаше начин да си тръгне. Погледнах колебливо към Еди, който отгатна мислите ми.

— Всичко ще е наред — увери ме той. — Вървете и поговорете. Няма да позволя да се случи нещо.

А и аз съм достатъчно силна, за да го подчиня на волята си, ако се опита… — додаде мислено Лиса.

Въздъхнах.

— Добре. Веднага се връщаме.

Улових ръката на Ейдриън и го поведох навън. Щом се озовахме в коридора, той отново поде:

— Роуз, какво…

Поклатих глава. По време на престоя ни тук бях чула достатъчно разговори на останалите гости в коридора, за да зная, че приятелите ми щяха да чуят какво си говорим, ако останем тук. Вместо това двамата с Ейдриън взехме асансьора и слязохме долу, където шумът от казиното щеше да заглуши думите ни. Намерихме един сравнително усамотен

ъгъл и Ейдриън направо ме избута към стената с мрачно изражение. Нехайното му поведение понякога ме дразнеше, но го предпочитах пред това да е разстроен, най-вече защото се боях, че духът ще усили нестабилността му.

— Оставила си ми бележка, че ще се измъкнете за един последен купонджийски уикенд, а вместо това те намирам в компанията на един от най-прочутите престъпници! Когато напуснах двора, всички говореха само за това! Този тип да не се е опитал да те убие?

— Как изобщо ни намери? — отвърнах на въпроса му с въпрос.

— Кредитната карта. Чаках да я използваш.

Очите ми се разшириха.

— Ти ми обеща, когато ми даде всички онези карти, че няма да ме шпиониращ! — Тъй като всичките пари, с които разполагах, както и кредитните карти бяха негови, знаех, че има достъп до извлеченията от сметките, но му повярвах, когато ме увери, че ще уважи тайната ми.

— Когато беше в Русия, спазвах обещанието си. Това е различно. Проверявах непрекъснато в компанията, издала кредитната карта, и веднага щом се появи сумата за чартърния полет, се обадих и разбрах къде си отишла. — Пристигането на Ейдриън толкова скоро след нашето не беше изненада, ако е наблюдавал движението на парите по картата. След като се е сдобил с нужната информация, не му е било трудно да си запази билет за самолета. С обикновен пътнически самолет, който не спираше никъде, се пристигаше много по-бързо, отколкото с нашия чартърен, който кацна на няколко места. — Нямаше начин да устоя на едно пътуване до Лас Вегас — продължи той. — И така реших да ви изненадам и да се позабавляваме заедно.

Сетих се, че бях използвала картата, за да платя за стаята и така съвсем бях издала местоположението ни. Никой досега не ни бе свързал с моята или кредитната карта на Лиса, ала лекотата, с която той ни бе проследил, ме изнерви.

— Не биваше да го правиш — промърморих. — Може и да сме заедно, но има граници, които си длъжен да уважаваш. Това не е твоя работа.

— Не е като да съм прочел дневника ти! Просто исках да намеря гаджето си и… — Ейдриън чак сега започваше да навързва отделните събития, което бе знак колко е разстроен. — О, Господи. Роуз, моля те, кажи ми, че вие не сте тези, които са проникнали в затвора. Те търсят

две момичета от човешката раса и един дампир. Описанията изобщо не съвпадат с вашите… — Изпъшка. — Но сте били *вие двете*, нали? Неясно как сте проникнали в строго охранявания затвор. С Еди.

— Явно не е бил толкова строго охраняван — отбелязах безгрижно.

— Роуз! Този тип едва не съсипа живота и на двете ви. Защо сте го освободили?

— Защото… — Поколебах се. Как можех да го обясня на Ейдриън? Как бих могла да обясня това, което според всички доказателства в нашия свят беше невъзможно? И как бих могла да му обясня конкретната цел, причината за всичко това? — Виктор разполага с информация, от която се нуждаем. Ами, има достъп до някой, който ни трябва. Това беше единственият начин да я получим.

— Какво, за Бога, би могло да те накара да направиш всичко това?

Преглътнах. Бях влязла в затвор, в леговището на стригои, но това, което щях да кажа на Ейдриън, ме изпълни със страх.

— Защото може да има начин да се спаси стригой. Да се превърне отново в това, което някога е бил. И Виктор… Виктор познава някой, който може да го направи.

Ейдриън се втренчи в мен за няколко секунди, които ми се сториха цяла вечност. Дори сред цялата глъч и оживление в казиното изведнъж ми се стори, че светът застина в безмълвие.

— Роуз, това е невъзможно.

— Може и да не е невъзможно.

— Ако имаше някакъв начин да се направи, щяхме да го знаем.

— Свързано е само с онези, които владеят магията на духа. И ние го научихме съвсем наскоро.

— Това не означава, че е… о, разбирам. — Тъмнозелените му очи проблеснаха. Този път гневно. — Заради него е, нали? Всичко това е последният ти безумен опит да стигнеш до него. До Дмитрий.

— Не е само заради него — изрекох тихо. — Това би могло да спаси всички стригои.

— А аз си мислех, че всичко е приключило! — избухна Ейдриън. Гласът му бе достатъчно висок и неколцината желаещи да опитат късмета си пред игралните автомати погледнаха към нас. — Ти ми каза, че е приключило. Каза ми, че можеш да продължиш напред с мен.

— И наистина го мислех — отвърнах, изненадана от отчаяната нотка в гласа си. — Това е нещо, което наскоро узнахме. Трябва да опитаме.

— И после какво? Какво ще стане, ако тази глупава фантазия се сбъдне? Ще освободиш Дмитрий с помощта на някакво чудо и ще ме зарежеш просто *така*? — Той щракна с пръсти.

— Не зная — признах уморено. — В момента не зная какво ще стане. Хубаво ми е с теб. Наистина. Но не мога да не опитам.

— Разбира се, че не можеш. — Той вдигна поглед към тавана. — Мечти, мечти. Лелея ги. Живея с тях. Самозалъгвам се с тях. Истинско чудо е, че все още различавам действителността. — Умората в гласа му ме обезпокои. Разпознах началото на един от налудничавите му пристъпи на депресия, породени от духа. После се извърна с въздишка от мен. — Имам нужда от питие.

Каквато и жал да изпитвах към него, тутакси се превърна в гняв.

— О, добре. Това ще оправи всичко. Радвам се, че дори и светът да се стовари върху главата ти, ти ще има с какво да се утешиш.

Той ме изгледа толкова свирепо, че неволно трепнах. Не го правеше много често, затова, когато се случеше, въздействието бе много силно.

— А ти какво очакваш да направя? — попита Ейдриън.

— Би могъл… би могъл… — О, Господи. — Ами, след като си тук, би могъл да ни помогнеш. А и този тип, с когото ще се срещнем. И той владее духа.

По изражението му не можех да отгатна мислите му, но имах чувството, че е заинтригуван.

— Да, точно това е най-голямото ми желание. Да помогна на приятелката си да си върне старото гадже. — Отново се извърна и го чух как промърмори: — Имам нужда от *две* питиета.

— Четири и половина! — Извиках след него. — Срещата ни е в четири и половина.

Отговор не последва и Ейдриън изчезна сред тълпата.

Върнах се в стаята мрачна като облак, което нямаше как да убегне на никого. Еди и Лиса бяха достатъчно умни, за да не задават въпроси, но Виктор, разбира се, нямаше намерение да проявява деликатно разбиране.

— Какво? Господин Ивашков няма ли да се присъедини към нас? Компанията му щеше да ми достави голямо удоволствие.

— Млъквай — скастрих го, скръстих ръце и се облегнах на стената близо до Еди. — Не говори, освен ако не те питат нещо.

Следващите два часа сякаш нямаха край. Бях убедена, че Ейдриън ще се върне всеки миг и неохотно ще се съгласи да ни помогне. Можехме да използваме внушението му, ако нещата тръгнат на зле, независимо че неговата сила не можеше да се сравнява с тази на Лиса. Сигурно… сигурно ме обичаше достатъчно, за да ми помогне, нали? Не би ме изоставил? *Ти си идиотка, Роуз*. Моят глас ме кастреше, не този на Лиса.

Няма причина да ти помага. Само отново и отново го нараняваш. Също както правеше с Мейсън.

Когато стана четири и петнадесет, Еди ме погледна.

— Да отидем ли да си запазим маса?

— Да.

Бях неспокойна и разстроена. Не исках да оставам повече в тази стая, уловена в капана на тъмни чувства, които не искаха да изчезнат. Виктор се надигна от леглото и се протегна, сякаш ставаше от следобедна дрямка. При все това можех да се закълна, че видях нетърпение в глъбините на очите му. По думите на всички той бил доста близък със своя полубрат, въпреки че не бях забелязала никакъв признак Виктор да изпитва обич или лоялност към когото и да било. Но пък кои знае. Може би някъде дълбоко в сърцето му бе скрита искрена привързаност към Робърт.

Оформихме нещо като защитен строи: аз отпред, Еди зад а двамата морои помежду ни. Отворих вратата и се озовах срещу Ейдриън. Ръката му бе вдигната, сякаш се канеше да почука. Повдигна вежди.

— О, здрасти. — Беше лепнал на лицето си безгрижното изражение, запазена марка на Ейдриън, но в гласа му прозвуча напрегната нотка. Знаех, че не се чувства никак щастлив от всичко това. Забелязах стиснатата му челюст и тревогата в очите му. Но пред останалите се преструваше, че всичко е наред, за което му бях благодарна. А най-важното — беше се върнал. Само това имаше значение и затова можех да пренебрегна миризмата на алкохол и

кълбата цигарен дим, които се носеха от него. — Чух, че сте спретнали купон. Може ли да се присъединя.

Възнаградих го с немощна и уморена усмивка.

— Идвай.

И така нашата група, сега вече от петима, се насочи надолу по коридора към асансьора.

— Тъкмо се бях развихрил на покер — додаде Ейдриън. Така че надявам се това да си заслужава.

— Не зная дали ще си заслужава — отвърнах умислено. Вратите на асансьора се отвориха. — Но мисля, че ще е запомнящо се.

И ние влязохме вътре, на път за срещата с Робърт Дору. И към това, което можеше да бъде спасението на Дмитрий.

---

[1] Централен булевард с дължина шест километра, на който се намират най-големите хотели в Лас Вегас, сред които 19 от 25-те най-големи хотела в света. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

Не беше трудно да се забележи Робърт Дору.

И не защото приличаше на Виктор. Не беше дори и заради драматичната и емоционална среща между него и брат му. По-скоро съзнанието на Лиса ми го посочи. Видях Робърт през нейните очи, златната аура на владеещ духа сияеше като звезда от ъгъла на ресторанта, където се бе настанил. Това я изненада и тя леко се препъна. Тези, които владееха духа, бяха такава рядкост, че не беше свикнала с тях. Да вижда аури, беше нещо, което Лиса можеше да настройва или да изключва. Само миг преди „да изключи“ неговата, тя забеляза, че макар Робърт Дору да имаше блестяща златна аура като тази на Ейдриън, в нея се усещаше някаква нестабилност. Проблясваха и други цветове, които трепкаха и угасваха. Тя се запита дали това е признак, че полудява вследствие използването на магията на духа.

Очите му грейнаха, когато Виктор приближи масата, но двамата не се прегърнаха, нито се докоснаха. Виктор просто седна до брат си. Останалите стояхме прави, застинали в неловко мълчание. Цялата ситуация беше твърде странна. Но тази среща бе причината да дойдем и след още няколко секунди аз и моите приятели се присъединихме към двамата братя на масата.

— Виктор… — промълви Робърт с разширени очи. Той може и да притежаваше някои от характерните черти на рода Дашков, но очите му бяха кафяви, а не зелени. Ръцете му мачкаха една кърпичка. — Не мога да повярвам… Толкова отдавна исках да те видя.

Гласът на Виктор беше нежен, както по телефона, все едно говореше с дете.

— Зная, Робърт. Ти също много ми липсваше.

— Ще останеш ли? Може ли да останеш с мен? — Част от мен искаше веднага да сложи край на тази нелепа идея, но отчаянието в гласа на Робърт докосна някаква жалостива струна в мен. Останах мълчалива, докато наблюдавах драмата, която се разиграваше пред мен. — Ще те скрия. Ще бъде прекрасно. Само ние двамата.

Виктор се поколеба. Той не беше глупав. Въпреки неясните ми обещания в самолета, знаеше, че шансовете да го пусна са нулеви.

— Не зная — отвърна тихо. — Не зная.

Появата на сервитьора ни изтръгна от мъглата, в която бяхме потънали, и си поръчахме напитки. Ейдриън пожела джин с тоник и дори не му поискаха лична карта. Не зная дали беше защото приличаше на двадесет и една годишен, или бе пуснал в действие внушението. На каквото и да се дължеше, аз никак не останах очарована. Алкохолът притъпяваше духа. Намирахме се в опасна ситуация и аз исках той да е в перфектна кондиция. Разбира се, имайки предвид, че вече беше пил, едно питие в повече едва ли имаше значение в момента.

След като сервитьорът се отдалечи, Робърт, изглежда, най-после ни забеляза. Погледът му се плъзна набързо по Еди, изостри се, когато попадна върху Лиса и Ейдриън, и се задържа по-дълго върху мен. Аз настръхнах, не ми харесваше изпитателната му настойчивост. Най-после той се извърна отново към брат си.

— Кого си довел със себе си, Виктор? — Робърт все още изглеждаше разсеян и отнесен, но сега в него се промъкна сянка на подозрение. — Кои са тези деца? Двама морои, които владеят духа, и… — Погледът му отново падна върху мен. Четеше аурата ми. — И една целуната от сянката?

За миг се изненадах, че използва този термин. После си спомних какво ми бе казал Марк, съпругът на Оксана. Робърт някога е бил свързан с дампир, който умрял и това се отразило пагубно върху психиката на Робърт, ускорявайки дегенерацията на ума му.

— Мои приятели — отвърна Виктор спокойно. — Приятели, които искат да говорят с теб и да ти зададат някои въпроси.

Робърт се намръщи.

— Лъжеш. Виждам го. И те не те смятат за свой приятел. Напрегнати са. Държат се настрани от теб.

Виктор не отрече твърдението за приятелите.

— Както и да е, те се нуждаят от помощта ти и аз им я обещах. Това беше цената, за да се срещнем.

— Не би трябвало да даваш обещания от мое име. — Кърпичката на Робърт вече беше на парцали. Не зная защо, но ми се искаше да му дам моята.

— Но ти не искаше ли да ме видиш? — попита Виктор с чаровна усмивка. Тонът му беше топъл, а усмивката *почти* искрена.

Робърт изглеждаше обезпокоен. Объркан. Отново ми заприлича на дете и аз започнах да се съмнявам, че този тип някога е трансформирал стригой.

Отговорът му бе спестен, защото пристигнаха питиетата. Никой от нас не бе разгледал менюто пред себе си за очевидното неудоволствие на сервитьора. Той се отдалечи, а аз отворих моето, без да виждам нищо от написаното.

След това Виктор ни представи на Робърт с официален маниер, сякаш се намирахме на дипломатически прием. Затворът не го бе лишил от изисканите маниери на кралски потомък. Казваше само първите ни имена. Робърт се обърна отново към мен. Веждите му бяха смръщени, докато местеше поглед от мен към Лиса. Ейдриън ни бе казал, че когато сме заедно, аурите ни показвали, че сме свързани.

— Връзка… почти бях забравил какво е… но Олдън. Никога не забравих Олдън… — Погледът му доби замечтано, почти отсъстващо изражение. Явно си спомняше миналото.

— Съжалявам — промълвих, изненадана от симпатията в тона си. Това едва ли приличаше на грубия разпит, който си представях. — Мога да си представя какво си изпитал… когато си го загубил…

Замечтаните очи отново станаха остри и твърди.

— Не. Не можеш. Не прилича на нищо, което можеш да си представиш. *На нищо*. Точно сега… точно сега… целият свят е твой. Една вселена от усещания, надхвърляща онези на останалите, разбирането на друга личност, което никой друг не може да постигне. Да изгубиш това… да ти бъде жестоко отнето… ще те накара да пожелаеш смъртта.

Леле. Робърт много го биваше да скапва разговора. Всички се надявахме сервитьорът да се върне. Когато го направи, се напънахме да си поръчаме храна. С изключение на Робърт повечето избирахме първото, което ни попадна. Ресторантът предлагаше азиатска кухня и аз си поръчах яйчени ролца.

Когато приключихме с поръчките, Виктор продължи да направлява Робърт с твърда ръка, нещо, което смятах за почти невъзможно.

— Ще им помогнеш ли? Ще отговориш ли на въпросите им?

Имах чувството, че Виктор притиска Робърт не защото искаше да ни се отплати, че го измъкнахме от затвора, а защото интригантската му природа умираше да узнае тайните на всички и мотивите им.

Робърт въздъхна. Винаги когато погледнеше към Виктор, върху лицето му се изписваше изражение на безусловна преданост и дори идолопоклонничество. Навярно Робърт не можеше да откаже нищо на брат си. Той беше идеалната марионетка в ръцете на Виктор и осъзнах, че би трябвало да съм благодарна за нестабилността на Робърт. Ако той контролираше напълно силите си, предишният път Виктор никога не би се занимавал с Лиса. Навярно вече би имал своя личен магьосник на духа, за да го използва за постигане на желанията си.

— Какво искаш да знаеш? — попита Робърт отнесено. Обръщаше се към мен, очевидно разбрал, че аз съм лидерът в групата.

Погледнах към приятелите си за морална подкрепа, но не я получих. Нито Лиса, нито Ейдриън одобряваха тази мисия, а Еди все още не знаеше каква е целта й. Преглътнах и се въоръжих с цялата си сила, сетне насочих вниманието си към Робърт.

— Чухме, че веднъж си освободил стригой. Успял си да преобразиш него — или нея — в първоначалното му състояние.

По обикновено овладяното лице на Виктор пробягна изненада. Определено не беше очаквал това.

— Къде сте го чули? — попита Робърт настоятелно.

— От една двойка, с която се запознах в Русия. Казват се Марк и Оксана.

— Марк и Оксана… — Погледът на Робърт отново се отнесе за миг. Имах чувството, че често се случва и той не пребивава дълго в реалността. — Не знаех, че още са заедно.

— Заедно са. Всъщност се справят страхотно. — Трябваше да го върна в настоящето. — Вярно ли е? Направил ли си това, което те ми казаха? Възможно ли е?

Отговорите на Робърт винаги се предшестваха от кратка пауза.

— Тя.

— А?

— Беше жена. Освободих я.

Ахнах смаяно. Не смеех да осмисля думите му.

— Лъжеш. — Заговори Ейдриън, а тонът му беше рязък.

Изражението на Робърт, когато го погледна, бе едновременно развеселено и пренебрежително.

— И кой си ти, че да го кажеш? Откъде знаеш? Ти толкова много си увредил и злоупотребил със силите си, че е истинско чудо, че изобщо можеш да се докоснеш до магията. Всички тези неща, които сам си причиняваш… всъщност не помагат, нали? Духът продължава да те наказва… много скоро няма да можеш да отличиш реалността от фантазията…

Думите му смаяха Ейдриън за миг, но той рече:

— Не се нуждая от физически доказателства, за да разбера, че лъжеш. Зная, че е така, защото описваш невъзможното. Няма начин да се спаси стригой. Когато си отидат, това е завинаги. Те са мъртви. Неживи. Завинаги.

— Мъртвите невинаги остават мъртви… — Думите на Робърт не бяха адресирани към Ейдриън. Говореше на мен. Потръпнах.

— Как? Как си го направил?

— Със сребърен кол. Тя беше убита с кол и след това се върна към живота.

— Добре — казах аз. — Това *е* лъжа. Убила съм много стригои с кол и повярвай ми, те си остават мъртви.

— Не с обикновен сребърен кол. — Пръстите на Робърт описваха кръгове по ръба на чашата му. — Със специален кол.

— С кол, омагьосан с духа — обади се Лиса внезапно.

Той вдигна поглед към нея и се усмихна. От усмивката му ме полазиха тръпки.

— Да. Ти си умно, много умно момиче. Едно умно, нежно момиче. Нежно и мило. Виждам го в аурата ти.

Вторачих се в масата. Мислите ми бясно препускаха. Кол, омагьосан с духа. Сребърните колове са омагьосани с четирите основни елемента на мороите: земя, въздух, вода и огън. Именно животът, заложен в тях, унищожаваше неживата сила в стригоите. Въпреки последното ни откритие как да се омагьосват предмети с духа, никога не ни бе хрумвало, че и колът може да се омагьоса. Духът лекуваше. Духът ме бе върнал от мъртвите. Ако се добави към останалите елементи в сребърния кол, дали наистина бе възможно да се унищожи отвратителният мрак, оковал душите на стригоите, и отделната личност да бъде върната към първоначалното си състояние?

Зарадвах се, че храната пристигна, защото мозъкът ми продължаваше да работи мудно. Яйчените ролца ми предоставяха идеалната възможност да помисля.

— Наистина ли е толкова лесно? — попитах накрая.

Робърт изсумтя.

— Изобщо не е лесно.

— Но ти току-що каза… каза, че имаме нужда само от сребърен кол, омагьосан с духа. Тогава ще убия стригоя с него. — Или няма да го убия. Техническите подробности не бяха важни.

Робърт отново се усмихна.

— Не ти. Ти не можеш да го направиш.

— Тогава кой… — Млъкнах и останалата част от думите замряха на устните ми. — Не. *Не*.

— Целунатите от сянката не притежават дарбата на живота. Само тези, които са благословени с духа — обясни той. — Въпросът е кой е способен да го направи? Нежното момиче или Пияния глупак? — Погледът му се стрелна между Лиса и Ейдриън. — Залагам на Нежното момиче.

Думите му ме изтръгнаха от смаяното ми състояние.

Всъщност тъкмо те разбиха всичко, тази недостижима мечта да спася Дмитрий.

— Не — повторих. — Дори и да беше възможно, а аз не съм сигурна, че мога да ти вярвам, тя не може да го направи. Аз няма да й позволя.

Внезапно и не по-малко смайващо от разкритията на Робърт, Лиса се извъртя към мен, а гневът й нахлу през връзката ни.

— И откога *ти* имаш право да ми казваш какво мога или не мога да правя?

— Откогато не си спомням да си се обучавала за пазител и да си се научила да пронизваш стригой — отвърнах накрая, като се опитвах да запазя гласа си спокоен. — Ти удари Рийд, но това не беше достатъчно.

Когато Ейвъри Лазар се опита да завладее съзнанието на Лиса, тя изпрати своя целунат от сянката брат да й свърши малко мръсна работа. С моя помощ Лиса го удари и неутрализира. Справи се страхотно, но юмручните удари никак не й харесаха.

— Но го направих, нали? — възкликна тя сега.

— Лис, да раздаваш удари е *нищо* в сравнение с това да пронижеш стригой. И това дори не включва факта, че първо трябва да се доближиш до него. Мислиш ли, че може да си близо до някой стригой, без той да те ухапе или да прекърши врата ти? Не.

— Ще се науча. — Решителността в гласа й и вътрешната й непоколебимост да го стори може и да заслужаваха възхищение, но на пазителите бяха нужни доста години, за да получат нужните умения и при все това мнозина загиваха.

Ейдриън и Еди явно се чувстваха неудобно насред нашата караница, но Виктор и Робърт изглеждаха по-скоро заинтригувани и развеселени. Това никак не ми хареса. Не бяхме тук за тяхно развлечение. Опитах се да отклоня опасната тема и отново се обърнах към Робърт.

— Ако някой, който владее духа, върне обратно стригой, тогава тази личност ще стане целуната от сянката. — Не изтъкнах на Лиса очевидното заключение. Част от това, което бе накарало Ейвъри да полудее (освен ефектите от нормалното използване на магията на духа), беше връзката с повече от една персона. По този начин се създаваше нестабилна ситуация, която много бързо водеше замесените в нея към мрака и лудостта.

Очите на Робърт се замъглиха и той се втренчи някъде зад мен.

— Връзката се формира, когато някой умре. Душата напуска тялото му и се премества в света на мъртвите. А завръщането й обратно го превръща в целунат от сянката. И той остава завинаги белязан от смъртта. — Погледът му внезапно се избистри и се насочи към мен. — Както си белязана и ти.

Не отклоних очи, макар че от думите му ме полазиха ледени тръпки.

— Стригоите са мъртви. Да спасиш стригой означава, че душата му също ще се върне от света на мъртвите.

— Не — възрази той. — Техните души не се преместват. Техните души остават да витаят… нито в този свят, нито в следващия. Това е грешно и противоестествено. Тъкмо то ги прави това, което са. Убиването или спасяването на стригой изпраща душата му обратно в нормалното й състояние. Няма връзка.

— Тогава няма опасност — каза ми Лиса.

— С изключение на тази, че стригоят ще те убие — изтъкнах аз.

— Роуз…

— Ще довършим този разговор по-късно. — Изгледах я твърдо. Погледите ни останаха кръстосани за миг, после тя се обърна към Робърт. През връзката все още усещах упорство, което никак не ми хареса.

— Как омагьосваш сребърния кол? — попита го тя. — Аз все още се уча.

Отворих уста, за да я смъмря отново, но размислих. Може би Робърт грешеше. Може би, за да се преобрази един стригой, е нужен само кол, омагьосан с духа. Навярно смяташе, че може да го извърши само владеещ духа, защото *той* го бе направил. Поне така твърдеше. Освен това предпочитах Лиса да е заета с магията, отколкото с битки. А ако омагьосването се окаже прекалено трудно, може би тя щеше да се откаже.

Робърт погледна към мен, след това към Еди.

— Един от вас сигурно има в себе си кол. Ще ти покажа.

— Не можеш да извадиш кол на публично място! — възкликна Ейдриън и беше напълно прав. — Освен че ще изглежда странно за околните, е съвсем очевидно, че е оръжие.

— Той е прав — съгласи се Еди.

— Бихме могли да се върнем в стаята след вечеря — предложи Виктор.

Лицето му запазваше все същото любезно и невъзмутимо изражение. Вгледах се изпитателно в него, като се надявах, че физиономията ми красноречиво показва недоверието ми. Въпреки нетърпението да разбере повече, усещах, че и Лиса се колебае. Нямаше желание да следва предложенията на Виктор. В миналото и двете бяхме свидетели колко отчаяно Виктор преследва плановете си. Беше убедил собствената си дъщеря да стане стригой, за да му помогне да избяга от затвора. Доколкото знаехме, планираше същото и за…

— Това е! — ахнах аз. Усетих как очите ми се разширяват, докато се взирах в него.

— Това е какво? — попита Виктор.

— Заради това си накарал Натали да се превърне в стригой. Мислил си… знаел си за това. За това, което е направил Робърт. Смятал си да използваш силата й като стригой, а след това той е щял да я превърне обратно в морой.

И без това бледото лице на Виктор пребледня още повече и сякаш се състари пред очите ни. Самодоволното му изражение изчезна и той извърна глава.

— Натали отдавна е мъртва — рече сковано. — Няма смисъл да я обсъждаме.

След това някои от нас се насилиха да ядат, но яйчените ролца ми се сториха безвкусни. Двете с Лиса мислехме за едно и също. От всички грехове на Виктор винаги съм смятала убеждаването на дъщеря му да се превърне в стригой за най-ужасния. Това беше, което завинаги го затвърди в моите очи като чудовище. Внезапно бях принудена да преосмисля нещата — да преоценя *него*. Ако е знаел, че ще може да я върне, това, което бе извършил, си оставаше ужасно, но не чак *толкова* ужасно. За мен той си беше зло, по това спор нямаше. Но ако е вярвал, че може да върне Натали, то това означаваше, че е вярвал и в силата на Робърт. Разбира се, нямаше начин да допусна Лиса да приближи до стригой, но в тази невероятна история май имаше зрънце истина. И аз нямаше да се откажа, докато не разнищя всичко докрай.

— Можем да се качим в стаята, след като приключим с вечерята — заявих накрая. — Но не за дълго. — Последните ми думи бяха предназначени за Виктор и Робърт. Робърт, изглежда, отново се бе отнесъл в собствения си свят, но Виктор кимна.

Стрелнах Еди с поглед и той ми кимна кратко, но неговият жест имаше по-различно значение. Той разбираше риска да заведем двамата братя на усамотено място. Еди ми казваше, че ще бъде още по-внимателен — не че вече не беше.

Когато свършихме вечерята, двамата с Еди бяхме изпълнени с напрежение. Той вървеше близо до Робърт, а аз — до Виктор. Лиса и Ейдриън бяха между двамата братя. Въпреки че се движехме толкова близо, никак не беше лесно да прекосим претъпканото казино. На пътя ни постоянно се изпречваха хора, заобикаляха ни, промушваха се помежду ни… истински хаос. На два пъти групата ни бе разделяна от нехайни туристи. Вече почти стигнахме до асансьорите, но аз ставах все по-неспокойна от възможността Виктор или Робърт да хукнат сред множеството.

— Трябва да се махнем от тази тълпа! — извиках на Еди.

Той ме удостои е едно от кратките си кимвания и зави рязко наляво, с което ме изненада. Подкарах Виктор в същата посока, а Лиса

и Ейдриън отстъпиха встрани, за да не изостанат от нас. Бях озадачена, докато не видях, че приближаваме към коридор с надпис: АВАРИЕН ИЗХОД. Далеч от оживеното казино, нивото на шума значително бе намаляло.

— Предположих, че тук сигурно има стълби — обясни Еди.

— Съобразителен пазител — усмихнах му се аз.

След още един завой видяхме отдясно шкафа на чистачките, а пред нас: врата със знак за стълби. Вратата, изглежда водеше навън и към горните етажи.

— Идеално — промърморих.

— Вие май бяхте… на десетия етаж — изтъкна Ейдриън. Това беше първият път, когато проговори от доста време.

— Едно малко упражнение няма да ни… по дяволите. — Заковах се пред вратата. Имаше малък предупредителен надпис, който гласеше, че алармата ще се задейства, ако вратата се отвори. — Трябваше да се сетя.

— Съжалявам — промълви Еди, сякаш беше лично отговорен.

— Вината не е твоя. — Обърнах се. — Връщаме се обратно. — В крайна сметка щеше да се наложи да рискуваме и да минем през тълпата. Може би обиколката бе уморила достатъчно Виктор и Робърт, за да нямат желание да избягат. И двамата не бяха в първа младост, а Виктор все още не се чувстваше добре.

Лиса беше прекалено напрегната, за да мисли за това, че я карат да обикаля, но Ейдриън ми хвърли поглед, който красноречиво казваше, че смята това мотаене наоколо за чиста загуба на времето му. Разбира се, той смяташе, че цялата тази работа с Робърт е загуба на време. Бях искрено изненадана, че реши да дойде с нас в стаята. Очаквах да остане в казиното в компанията на цигарите и поредното питие.

Еди, начело на групата ни, направи няколко крачки към казиното в дъното на коридора. И тогава го усетих.

— Спри! — изкрещях.

Той реагира мигом и застина в тясното пространство. Последва малко объркване. От изненада Виктор се спъна в Еди, а след това Лиса се спъна във Виктор. Инстинктът накара Еди да посегне към сребърния си кол, но моят вече беше изваден. Сграбчих го веднага щом почувствах гаденето.

Между нас и казиното имаше стригои.

ГЛАВА 10

И един от тях… един от тях…

— Не — промълвих, докато се хвърлях към най-близкия стригой — беше жена. Около нас се бяха появили трима стригои.

Еди също се задейства и двамата се опитвахме да избутаме мороите зад нас. Те не се нуждаеха от много подканяне. При вида на стригоите мороите заотстъпваха, образувайки нещо като тесен клин. Заради мигновените рефлекси на Еди и паниката на мороите бях сигурна, че никой не е забелязал това, което вече бях видяла.

Дмитрий беше сред тях.

Не, не, не, казах, този път на себе си. Той ме беше предупредил. Отново и отново го казваше в писмата си, че в мига, в който напусна сигурността на магическите пръстени, той ще дойде за мен. Повярвах му и все пак… да видиш реалността е нещо съвсем различно. Бяха минали три месеца, ала в този миг милиони спомени нахлуха в съзнанието ми с кристално чиста острота. Пленничеството ми при Дмитрий. Начинът, по който устните му — толкова, толкова топли въпреки студената му кожа — целуваха моите. Усещането за кучешките зъби, притиснати до шията ми и сладкото блаженство, което следваше…

Той изглеждаше съвсем същият, с тази тебеширена белота на лицето и червените пръстени около зениците на очите, които така силно контрастираха с меката, дълга до брадичката кестенява коса и иначе прекрасните черти на лицето му. Дори носеше дълго кожено палто. Сигурно беше ново, тъй като предишното доста се разкъса при последната ни битка на моста. Откъде се снабдяваше с тях?

— Махайте се оттук! — изкрещях. Думите ми бяха насочени към мороите, докато колът ми се забиваше в сърцето на жената стригой. Моментното объркване в коридора се оказа по-пагубно за нея, отколкото за мен. Тя се откри, а и не очакваше да съм толкова бърза. Убила съм много стригои, защото са ме подценявали.

Еди нямаше моя късмет. Той се препъна, когато Виктор се мушна покрай него, което позволи на другия стригой отпред — мъж — да запрати Еди в стената. Все пак това бе ситуация, с която се бяхме сблъсквали и преди и Еди реагира блестящо. Той тутакси се окопити от удара и след като мороите вече не му се пречкаха, се хвърли към стригоя и двамата влязоха в люта схватка.

А аз? Моето внимание бе насочено към Дмитрий.

Прекрачих падналата жена стригой, без дори да я погледна. Дмитрий изчакваше отзад, изпращайки подчинените си на предната линия на битката. Навярно защото го познавах толкова добре, подозирах, че той не бе изненадан, че ще се справя с единия стригой толкова бързо, а Еди ще затрудни другия. Съмнявах се, че му пукаше дали те ще оцелеят, или ще умрат. Те бяха само за отвличане на вниманието, за да се добере до мен.

— Нали те предупредих — заговори ме Дмитрий. Очите му бяха едновременно развеселени и пронизващи. Наблюдаваше всяко мое движение, двамата подсъзнателно се копирахме един друг, изчаквайки сгодния момент за атака. — Предупредих те, че ще те намеря.

— Да — отвърнах, като се опитах да не обръщам внимание на ръмжащите звуци, които издаваха Еди и другият стригой. Еди щеше да го победи. Знаех, че може. — Получих писмата ти.

По устните му пробягна усмивка, която разкри острите кучешки зъби, събуждайки у мен смесица от копнеж и отвращение. Тутакси пропъдих тези чувства. Преди се бях поколебала при срещата с Дмитрий и едва не бях изгубила живота си. Нямаше да позволя да се случи отново, а адреналинът, пулсиращ в тялото ми, ми напомняше, че в тази битка залогът е аз или той.

Той направи първото движение, но аз го избегнах — почти го предусетих. Това беше проблемът при нас. Познавахме се толкова добре — знаехме движенията си. Разбира се, това не означаваше, че бяхме равностойни противници. Дори като дампир той беше много по-опитен от мен, а като стригой уменията му се бяха увеличили.

— И въпреки това си тук — усмихна се той. — Съвсем глупаво си излязла навън, когато е трябвало да останеш на безопасно място в кралския двор. Не можах да повярвам, когато шпионите ми докладваха.

Не отвърнах нищо, а вместо това замахнах силно с кола. Той отскочи ловко встрани. Не се изненадах, че има шпиони дори през деня. Той контролираше мрежа от стригои и човешки създания и знаех, че има очи и уши, които наблюдават двора. Въпросът беше: как, по дяволите, бе влязъл в хотела посред бял ден? Дори да разполагаха с доверени лица сред човеците на летището или да следяха кредитните карти, както бе направил Ейдриън, Дмитрий и приятелите му стригои би трябвало да изчакат падането на нощта, за да влязат тук.

Не, не беше необходимо, осъзнах миг по-късно. Стригоите имаха начини да се справят с почти всяка ситуация. Камиони и ванове с тъмни, напълно защитени от слънчевата светлина купета. Подземни входове. Мороите, които искаха да отидат в някое от казината от хотела си, без да бъдат забелязани, познаваха тайните тунели, свързващи съответните сгради. Дмитрий сигурно също знаеше за тях. След като бе чакал да изляза извън защитата на магическите пръстени, бе направил всичко необходимо, за да се добере до мен. По-добре от всеки друг познавах изключителната му съобразителност и невероятни възможности.

Знаех също и че се опитва да ме разсее с приказките си.

— А най-странното от всичко е — продължи, — че не си дошла сама. Довела си морои. Винаги си рискувала живота си, но не очаквах от теб да си непредпазлива с техния.

Тогава ми хрумна нещо. Като се изключи едва доловимата глъч, идваща откъм казиното в другия край на коридора и звуците от нашата битка, всичко останало беше тихо. Не бяхме чули много важен шум. Да кажем като алармата при отварянето на противопожарната врата.

— Лиса! — изкрещях аз. — Махайте се оттук! Изведи *всички* оттук!

Тя би трябвало да се досети. Всички трябваше да се досетят. Тази врата водеше към горните етажи и навън. Слънцето още не беше залязло. Нямаше значение, ако алармата доведе охраната на хотела. По дяволите, това би могло да подплаши стригоите. Най-важното беше мороите да са в безопасност.

Но бързата проверка през връзката ни регистрира проблем. Лиса бе вцепенена. Зашеметена. Внезапно бе видяла с кого се бия и шокът бе твърде голям. Да знае, че Дмитрий е стригой, беше едно. Да го види — наистина, наистина да го види, съвсем различно. Знаех го от личен

опит. Дори след като бях подготвена, появата му все още ме изнервяше. Тя беше изумена, неспособна да мисли или да се движи.

Отне ми само миг, за да усетя чувствата й, но в битката със стригой дори една секунда може да е разликата между живота и смъртта. Бъбренето на Дмитрий бе постигнало целта си и въпреки че го наблюдавах и вярвах, че съм нащрек, той успя да пробие защитата ми, тласна ме към стената и притисна ръцете ми толкова болезнено, че колът се измести в ръката ми.

Лицето му се озова толкова близо до моето, че челата ни се докоснаха.

— Роза — промълви. Дъхът му бе топъл и сладък до кожата ми. Би трябвало да мирише на смърт и разлагане, но не беше така. — Защо? Защо всичко с теб е толкова трудно? Бихме могли да прекараме вечността заедно…

Сърцето ми туптеше бясно в гърдите ми. Бях изплашена, ужасена от смъртта, от която знаех, че ме делят само секунди. И в същото време бях изпълнена с тъга, че ще го изгубя. Да видя познатите черти на лицето му, да чуя същия глас с лек акцент, който дори в този миг ме обгръщаше като кадифе… усетих, че сърцето ми отново се разбива на хиляди късчета. Защо? Защо трябваше да ни се случи това? Защо вселената бе толкова жестока?

Отново успях да се окопитя, да забравя, че това е Дмитрий.

Ние бяхме хищник и плячка — и ме застрашаваше опасността да бъда изядена.

— Съжалявам — процедих през стиснатите си зъби и го бутнах силно, но не успях да се измъкна от хватката му. — Представата ми за вечността не включва членството ми в мафията на неживите.

— Зная — рече той. Можех да се закълна, че видях тъга на лицето му, но по-късно се убедих, че сигурно съм си въобразила. — Вечността ще е самотна без теб.

Пронизващ писък отекна внезапно в ушите ми. И двамата трепнахме. Шумовете, предназначени да стреснат човешките същества, щом ги чуят, бяха наистина дяволски усещания, ако се чуят, както ние ги чувахме. При все това се изпълних с огромно облекчение. Пожарната врата. Най-после онези идиоти — и, да не се колебая да нарека приятелите си идиоти, когато се държат като такива — бяха напуснали сградата. През връзката усетих слънчева светлина и това ме

изпълни с успокоение, макар че кучешките зъби на Дмитрий приближаваха артерията ми, откъдето само след миг щеше да бликне кръвта ми, за да бъде изсмукана ведно с живота от тялото ми.

Надявах се, че алармата ще отвлече вниманието му, ала той бе прекалено добър. Съпротивлявах се още известно време, надявайки се, че може да го изненадам с някое движение, но напразно. Това, което го *изненада*, беше колът на Еди, който се заби отстрани в корема му.

Дмитрий изръмжа от болка, пусна ме и се извърна към Еди. Лицето на Еди беше сурово и неумолимо. Погледът му не трепна. Дори появата на Дмитрий да го бе стреснала, приятелят ми не го показваше. Доколкото го познавах, за Еди той вече въобще не беше Дмитрий. Вероятно виждаше само един стригой. Така бяхме обучени. Да виждаме чудовищата, не хората.

Вниманието на Дмитрий се отклони за миг от мен. Той искаше да удължи смъртта ми. Еди беше само един незначителен дразнител, от който трябваше да се отърве, за да продължи играта.

Еди и Дмитрий се впуснаха в същия танц, както преди малко ние двамата с Дмитрий, с тази разлика, че Еди не познаваше толкова добре като мен движенията на противника си. Затова приятелят ми не успя да се изплъзне навреме, Дмитрий го сграбчи за рамото и го запрати към стената. Маньовърът бе предназначен да смаже черепа на Еди, но Еди успя да се извърти и така тялото му пое голяма част от удара. Болката сигурно е била ужасна, но той беше жив.

Всичко това стана за части от секундата. И в тези отлитащи мигове нещата се промениха. Когато Дмитрий се бе надвесил над мен, готов да ме ухапе, успях да преодолея импулса да мисля за него *като* за Дмитрий, личността, която познавах и която обичах. Приклещена в ролята на жертвата, която всеки миг очаква животът й да свърши, аз все пак успявах да се стегна и да впрегна всичките си сили за достоен отпор.

Но сега, докато наблюдавах как някой друг се бие с Дмитрий… като видях как колът на Еди се стрелна към него… ами, внезапно цялата ми хладнокръвна устремност се стопи. Спомних си защо бях дошла тук. Припомних си това, което току-що бях научила от Робърт.

Крехка. Надеждата беше толкова крехка. Бях се заклела пред себе си, че ако настъпи моментът, когато Дмитрий е на път да ме убие и аз още не съм узнала как могат да се спасяват стригои, ще го

направя. Ще го убия. И това беше моят шанс. Заедно с Еди можехме да победим Дмитрий. Можехме да сложим край на дяволското му състояние, така както някога той сам бе желал.

И все пак… преди по-малко от половин час ми бе дадена малката надежда, че един стригой може да бъде спасен. Наистина продължаваше да ми се струва абсурдна онази част, че това трябва да бъде направено от някой, който владее духа, но Виктор го вярваше. А след като някой като него бе повярвал…

Не можех да го направя. Дмитрий не можеше да умре. Още не.

Замахнах с кола си, силен удар, с който забих сребърния връх в тила на Дмитрий. Той изрева яростно, успя да се извърти и ме отблъсна, докато продължаваше да парира атаките на Еди. Дмитрий беше изключително добър. Но колът на Еди все повече приближаваше до сърцето на моя любим, а в безмилостния поглед на приятеля си прочетох твърдото намерение да го убие.

Вниманието на Дмитрий беше разделено между нас двамата и след една малка грешка — разсейване за частица от секундата — видях как сребърният кол на Еди се стрелна в открилата се пролука, готов да се забие в сърцето на Дмитрий. Удар, който може би щеше да успее там, където моят се бе провалил.

И тъкмо заради това, с едно плавно движение замахнах със своя кол през лицето на Дмитрий, като междувременно избутах настрани ръката на Еди. Беше красиво лице. Мразех мисълта да го обезобразя, но Дмитрий щеше да се възстанови. Докато атакувах, се промуших покрай него и бутнах Еди, така че двамата политнахме към пожарната врата, от която продължаваше да се разнася пронизителен вой. Каменното лице на приятеля ми трепна изненадано и за миг двамата се озовахме в задънена улица: аз го тласках към вратата, а той се теглеше назад към Дмитрий, въпреки че видях колебанието му. Положението беше такова, че Еди за малко да ме хвърли в ръцете на стригой, което обучението му за пазител в никакъв случай не можеше да позволи.

Ала Дмитрий незабавно се възползва от възможността. Ръката му се стрелна напред и ме сграбчи за рамото, опитвайки се да ме издърпа назад. Извиках от изненада и болка. Имах чувството, че ще ме разкъсат на две. Дмитрий беше по-силният, но дори и притисната в средата, тежестта на тялото ми изигра своята роля. Присъединих силата си към тази на Еди и това ни помогна да напреднем. Но едва-

едва. Все едно ходехме по разтопен мед. След всяка стъпка, която успявах да направя напред, Дмитрий ме издърпваше назад.

Но двамата с Еди продължавахме да вървим бавно — и много, много болезнено — към пищящата врата. След няколко минути чух трополене на крака и гласове.

— Охраната — изръмжа Еди и ме дръпна.

— Мамка му — изругах.

— Не можеш да спечелиш — изсъска Дмитрий. Беше успял да ме сграбчи с две ръце за раменете и всеки миг щеше да ни надвие.

— О, нима? След секунди охранителният отряд на „Луксор“ ще е тук.

— И ще имаме купчина тела. Човешки — додаде Дмитрий пренебрежително.

Охранителите вече бяха близо до нас. Не зная какво си помислиха отначало. Някакъв тип нападa двама тийнейджъри.

Извикаха ни да престанем, но ние тримата не им обърнахме внимание, вкопчени в епичната си битка на живот и смърт. Сигурно са достигнали Дмитрий. Той продължаваше да ме стиска, но хватката му отслабна дотолкова, че когато Еди ме дръпна силно, аз се извъртях и се освободих. Двамата с Еди дори не погледнахме назад, въпреки че охранителите крещяха нещо след нас.

Но те не бяха единствените. Малко преди да мина през вратата, чух Дмитрий да ме вика през смях.

— Нищо не е свършило, Роза. Наистина ли мислиш, че има място на този свят, където да се скриеш и аз да не те намеря?

Същото предупреждение, винаги едно и също предупреждение.

Постарах се да пропъдя страха, предизвикан от тези думи. Двамата с Еди изскочихме сред задушния смог на пустинята. Слънцето още грееше, въпреки че вече беше ранна вечер. Озовахме се на паркинга на хотел „Луксор“, който не беше достатъчно оживен, за да се скрием. Без да разменим нито дума, двамата се втурнахме към булевард „Стрип“. Знаехме, че можем да избягаме от човешките си преследвачи и да се изгубим в тълпата.

И наистина се получи. Не видях някой да ни последва. Предположих, че охраната бе твърде заета с високия тип, който убиваше хора в хотела им. Гласовете, които крещяха след нас, заглъхнаха, а двамата с Еди най-после спряхме пред хотел „Ню Йорк-

Ню Йорк“ и отново, без да си говорим, влязохме незабавно вътре. Хотелът, плетеница от извити коридори, фоайета и зали, беше още по-претъпкан от „Луксор“, така че лесно се сляхме с множеството, докато открием едно празно място до стената в далечния край на хотелското казино.

И двамата бяхме тичали здравата, затова ни беше нужна минута да си поемем дъх и да се освестим. Разбрах, че нещата са сериозни, когато Еди се извърна към мен. Лицето му пламтеше от гняв. Еди винаги е бил образец на спокойствие и контрол, дори и след първото му отвличане от стригоите миналата година. Преживяването го беше закалило, беше го изпълнило с много по-голяма решителност да посреща предизвикателствата. Но, о, в момента наистина ми беше бесен.

— Какво, по дяволите, беше онова? — възкликна Еди. — Ти го остави да се измъкне!

Придадох си възможно най-твърдия и непреклонен вид, ала, изглежда, днес той ме надминаваше.

— Какво, да не би да не видя как го порязах с кола си?

— Аз можех да пронижа сърцето му! Имах отлична възможност и ти ме спря!

— Охраната идваше. Нямахме време. Трябваше час по-скоро да се махнем оттам и не можехме да им позволим да ни видят как убиваме.

— Не мисля, че от тях е останал някой, който да докладва какво е видял — отвърна Еди спокойно. Явно се опитваше да се овладее. — Дмитрий е оставил там купчина трупове. И ти го знаеш. Загинаха човешки същества, защото ти не ми позволи да го пронижа.

Трепнах, осъзнала, че Еди е прав. Сигурно там вече всичко в свършило. Не видях колко на брой са охранителите. Колко бяха загинали? Не беше без значение. Дори само фактът, че са умрели невинни хора, имаше значение. Един да беше изгубил живота си, пак беше много. И аз бях виновна за всичко.

Мълчанието ми окуражи Еди да продължи с нападките.

— Как може точно ти да забравиш най-важния урок? Зная, че ти е бил инструктор — *в минало време*. Набиваха ни го в главите през цялото време. Не се колебайте. Не мислете за тях като за истински личности.

— Аз го обичам — изтърсих неочаквано за себе си. Еди не знаеше. Само шепа хора бяха посветени в романтичната ми връзка с Дмитрий и за случилото се в Сибир.

— Какво? — възкликна Еди слисано. Гневът му се смени с шок.

— Дмитрий… беше повече от мой инструктор…

Няколко мъчителни секунди Еди продължи да се взира в мен.

— Бил е — рече накрая.

— А?

— Той е *бил* повече от твой инструктор. Ти си го *обичала*. — Моментното смущение на Еди бе изчезнало. Отново беше непреклонният пазител, никаква симпатия. — Съжалявам, но каквото и да е имало помежду ви, вече е минало. И ти трябва да го знаеш. Личността, която си обичала, вече я няма. Онзи тип, когото видя преди малко, той не е същият.

Поклатих бавно глава.

— Аз… зная. Зная, че не е той. Зная, че е чудовище, но ние можем да го спасим… ако успеем да направим това, за което Робърт ни разказа…

Очите на Еди се разшириха и за миг беше толкова шашнат, че изгуби дар слово.

— За *това* ли е всичко? Роуз, но това е абсурдно! Ти не можеш да вярваш в това. Стригоите са мъртви. Завинаги. Робърт и Виктор ти напълниха главата с безсмислици и лъжи.

Сега бе мой ред да се изненадам.

— Тогава защо си тук? Защо остана с нас?

Той вдигна раздразнено ръце.

— Защото си мой приятел. Останах с теб по време на всичко това… нахлуването в затвора и освобождаването на Виктор, изслушването на лудия му брат… защото знаех, че се нуждаеш от мен. Всички се нуждаехте, за да сте в безопасност. Мислех, че имаш реална причина да освободиш Виктор от затвора и смятах, че ще го върнеш. Звучи ли откачено? Да, но за теб е нормално. Ти винаги си имала разумна причина за това, което правиш. — Той въздъхна. — Но това… това минава всякакви граници. Да оставиш стригой да се измъкне, за да преследваш някаква идея — някаква идея, която е невъзможно да бъде осъществена, — е десет пъти по-лошо от това, което направи с

Виктор. Сто пъти по-лошо. Всеки ден, през който Дмитрий ходи по тази земя, означава, че ще умрат още хора.

Свлякох се до стената и затворих очи. Повдигаше ми се. Еди беше прав. Прецаках всичко. Бях си обещала, че ще убия Дмитрий, ако го срещна, преди да знаем как да осъществим наученото от Робърт. Всичко трябваше да свърши днес… Но аз се издъних. Отново.

Отворих очи и се изправих. Трябваше да си намеря някаква цел, преди да избухна в сълзи насред това казино.

— Трябва да намерим останалите. Те са някъде навън незащитени.

Това бе единственото, което в този момент можеше да спре гневните упреци на Еди. Инстинктите му на пазител тутакси се задействаха. Да защитаваме мероите.

— Можеш ли да разбереш къде е Лиса?

Връзката ми ме свързваше с нея през време на бягството ни, но досега не си бях позволила да проникна по-дълбоко. Стигаше ми само да зная, че е жива и е добре. Сега го направих.

— Тя е от другата страна на улицата. В хотел „Ем Джи Ем“.

Бях видяла огромния хотел, когато се втурнахме към този, но не бях осъзнала, че Лиса е там. Сега можех да я усетя, криеше се като нас сред тълпата. Беше уплашена, но не бе наранена. Бих предпочела тя и останалите да са в безопасност навън, на слънце, но инстинктът я бе накарал да потърси сигурност зад стените на сградата.

Докато прекосявахме оживената улица, двамата с Еди не говорихме повече за Дмитрий. Небето се бе обагрило в прасковено, но аз все още се чувствах сигурна навън. Много по-сигурна, отколкото във фоайето на „Луксор“. С помощта на връзката винаги можех да открия Лиса и сега поведох уверено Еди през лабиринта от коридори и завои — честно казано, все се чудех как посетителите не се губеха в тези места — докато не видяхме Лиса и Ейдриън близо до редицата игрални автомати. Той пушеше. Тя ме видя и затича към мен с разтворени ръце.

— О, Господи! Бях толкова уплашена. Не знаех какво е станало с вас. *Мразя* тази едностранна връзка.

Насилих се да се усмихна.

— Добре сме.

— Ако синините и натъртванията са доказателство за добро здраве — отбеляза Ейдриън замислено, като приближи. В разгара на схватката, с пулсиращия в тялото адреналин, не забелязваш раните и болката. По-късно, когато битката свърши, започваш да осъзнаваш през какви изпитания си преминал.

Бях толкова благодарна да видя Лиса, че пропуснах това, което Еди вече бе забелязал.

— А къде са Виктор и Робърт?

Щастливото лице на Лиса помръкна, а Ейдриън доби мрачен вид.

— По дяволите — промърморих, без да се нуждая от обяснения.

Лиса кимна смутено с разширени очи.

— Изгубихме ги.

ГЛАВА 11

Е, няма що. Идеално.

Отне ни известно време, за да решим какво да предприемем. За кратко обсъдихме няколко посредствени идеи да открием Робърт и Виктор, но отхвърлихме всички. Телефонът на Робърт беше мобилен и ако за ЦРУ не би било трудно да проследи такива неща, ние със сигурност не можехме. Дори и адресът на Робърт да фигурираше в телефония указател, знаех, че Виктор нямаше да му позволи да се върне там. И въпреки че Ейдриън и Лиса виждаха аурата на всеки, който владееше духа, определено не можехме да си позволим да се мотаем безцелно из града и да очакваме да открием нещо.

Не, нямахме късмет с онези двамата. Не можеше да се направи нищо, освен да се върнем в кралския двор и да посрещнем наказанието, което ни очакваше. Ние — *аз* — бях оплескала всичко.

С наближаването на залеза — и след като вече не бяхме в компанията на престъпник, което можеше да ни забърка в неприятности — моята група мрачно реши да се насочи към „Часът на вещиците“, за да направим план за заминаването си. Имаше вероятност да познаят Лиса и мен, но две избягали момичета не попадаха в същата категория като бегълци-предатели. Хвърлихме зара (преносно, не буквално) и решихме да се помотаем около пазителите, вместо да рискуваме да ни нападнат още стригои, преди да се измъкнем от Лас Вегас.

Наглед казиното в „Часът на вещиците“ не се различаваше от останалите казина, освен ако не знаете какво да търсите.

Представителите на човешката раса там бяха твърде запленени от игрите и екстравагантния блясък, за да забележат, че голяма част от останалите посетители са високи, слаби, с бледи лица. Колкото до дампирите? Човешките същества не можеха да ни различават. Единствено свръхестествените сетива на мороите и дампирите можеха да разберат кой какъв е.

Пазителите бяха пръснати сред оживената, бъбреща и понякога надаваща викове тълпа. Заради недостига на пазители, на подобно място можеха да бъдат назначени само неколцина на пълно работно време. За щастие броят им се увеличаваше от личните пазители на богатите и влиятелни морои, които идваха да играят. Превъзбудените морои надаваха възторжени викове край игралните автомати или масите за рулетка, докато мълчаливите, бдителни пазители обикаляха зад тях и зорко следяха всичко. Нито един стригой не можеше да проникне тук.

— Сега какво? — попита Лиса, като почти крещеше, за да надвика шума. За пръв път някой от нас проговаряше, след като решихме да дойдем тук. Бяхме се спрели край една от масите за блекджак, сред най-оживената и гъста тълпа.

Въздъхнах. Настроението ми беше толкова мрачно, че нямах нужда от страничните ефекти на духа. *Изгубих Виктор, изгубих Виктор.* Самообвиненията ми бяха като безкрайна спирала.

— Ще намерим бизнес центъра и ще си запазим билети — отвърнах. — От това за кой полет ще има свободни места ще зависи дали да си вземем стая в хотела.

Очите на Ейдриън оглеждаха оживената обстановка и се задържаха на един от многото барове.

— Няма да ни стане нищо, ако поостанем малко тук.

— Нима? — сопнах се аз. — След всичко, което се случи, само за това ли можеш да мислиш?

Прехласнатият му взор се извърна отново към мен и той се намръщи.

— Тук има камери. Могат да ви познаят. Не е зле да има доказателство, че сте били тук, *а не* в Аляска.

— Вярно — признах. Мисля, че с типичното си безгрижно държание прикриваше притеснението си. Като оставим настрана, че разбра защо съм дошла в Лас Вегас, той се сблъска със стригои — Дмитрий сред тях. Това не беше приятно преживяване за никой морой. — Макар че нямаме никакво алиби за времето, когато наистина бяхме в Аляска.

— Докато не забележат Виктор тук, никой няма да направи връзката. — Тонът на Ейдриън бе станал по-горчив. — Което всъщност показва колко са глупави.

— Ние помогнахме да осъдят Виктор — изтъкна Лиса. — Никой не би помислил, че сме толкова луди да го освободим.

Еди, който бе останал мълчалив, ми хвърли многозначителен поглед.

— Тогава се разбрахме — заключи Ейдриън. — Някой ще отиде да запази билети. А аз ще си взема питие и ще си опитам късмета в някоя от игрите. Вселената ми го дължи.

— Аз ще отида за билетите — предложи Лиса, докато оглеждаше надписите, които показваха накъде са басейнът, тоалетните и бизнес центърът.

— Ще дойда с теб — заяви Еди. Докато преди изражението му бе обвинително, сега изобщо избягваше погледа ми.

— Добре — съгласих се и скръстих ръце. — Кажете ми когато свършите и ние ще ви открием. — Последното бе насочено към Лиса и означаваше, че може да ми каже през връзката.

Уверил се, че е свободен, Ейдриън се насочи право към бара, а аз го последвах.

— „Том Колинс“[1] — каза той на бармана морой. Имах чувството, че Ейдриън има в главата си безкраен списък с коктейли и сега ги пробва един по един. Почти никога не съм го виждала да пие един и същ два пъти.

— Да го подправя ли? — попита барманът. Носеше безупречно бяла риза и черна папионка и едва ли изглеждаше по-голям от мен.

Ейдриън се нацупи.

— Не.

Барманът сви рамене и се обърна, за да приготви напитката. „Подправен“ на езика на мороите означаваше струйка кръв в питието. Зад бара имаше две врати, които навярно водеха към помещенията за захранване. Като огледах бара, забелязах щастливи и смеещи се морои с червени питиета. Някои обичаха да смесват кръв с алкохола. Повечето — очевидно като Ейдриън — не биха поели кръв, освен ако не е „направо от източника“. Предполагаше се, че вкусът й не е същият.

Докато чакахме, възрастен морой, застанал до Ейдриън, ме погледна и кимна одобрително.

— Имаш хубава компаньонка — каза на Ейдриън. — Млада, но тези са най-добрите. — Типът, който пиеше или червено вино, или

чиста кръв, тръсна глава към останалите край бара. — Повечето от тези са използвани и изхабени.

Погледнах натам, макар че нямаше нужда. Сред мероите и човешките създания имаше няколко жени дампири, облечени много елегантно в копринени и кадифени дрехи, които оставяха малко на въображението. Повечето бяха по-възрастни от мен. Онези, които не бяха, имаха уморени очи, въпреки кокетния им смях. Кървави курви. Метнах кръвнишки поглед към мероя.

— Не *смей* да говориш по този начин за тях, че ще разбия тази чаша в лицето ти.

Очите на типа се разшириха и той погледна към Ейдриън.

— Май е доста докачлива.

— Нямаш си и представа колко — отвърна Ейдриън. Барманът се върна с коктейла му. — Днес имаше лош ден.

Този задник, мероят, не погледна повече към мен. Очевидно не бе взел заплахата ми на сериозно, а би трябвало.

— Май всички имат лош ден. Чу ли новините?

Ейдриън изглеждаше отпуснат и развеселен, докато отпиваше от питието си, но тъй като стоях близо до него, усетих как леко се напрегна.

— Какви новини?

— За Виктор Дашков. Сещаш се, онзи, който отвлече момичето Драгомир и заговорничеше срещу кралицата? Избягал.

Ейдриън повдигна вежди.

— Избягал? Това е лудост. Чух, че е в някакъв строго охраняван затвор.

— Бил е. Никой не знае какво точно се е случило. Предполага се, че са замесени от човешката раса… а след това историята става странна.

— Колко странна? — попитах.

Ейдриън ме обгърна с ръка, което предположих беше мълчаливо послание да оставя говоренето на него. Не можех да кажа дали го направи, защото смяташе, че това би било поведението на истинска кървава курва, или защото се тревожеше за мен.

— Един от охраната участвал в случилото се, макар да твърди, че бил направляван от някаква сила. Постоянно повтарял, че бил като в

мъгла и не си спомня много. Чух го от някои от кралските приближени в двора, които помагали в разследването.

Ейдриън се засмя и отпи щедра глътка от питието си.

— Това *е* много удобно. На мен ми звучи като вътрешна работа. Виктор има много пари. Съвсем лесно е могъл да подкупи пазача. Точно това мисля, че се е случило.

Ейдриън говореше съвсем убедено и като видях отнесената усмивка, която се появи върху лицето на събеседника му, разбрах, че Ейдриън е използвал малка доза внушение.

— Обзалагам се, че си прав — кимна другият морой.

— Би трябвало да го кажеш на високопоставените си приятели — додаде Ейдриън. — Вътрешна работа.

Типът кимна енергично.

— Ще го направя.

Ейдриън задържа погледа му още малко, сетне сведе очи към коктейла си. Изцъкленият поглед изчезна от очите на мъжа, но аз знаех, че заповедта на Ейдриън да разпространи версията за „вътрешната работа“ ще бъде изпълнена. Ейдриън изпи на един дъх остатъка от питието си и остави чашата си на бара. Канеше се да заговори, когато нещо в другия край на помещението привлече вниманието му. Мъжът морой също го забеляза и аз проследих погледите им, за да видя какво толкова ги бе шашардисало.

Изпъшках. Жени, разбира се. Отначало помислих, че са дампири, след като представителките на моята раса бяха най-предпочитаните тук. Но когато се вгледах по-внимателно, трепнах от изненада. Жените бяха морои. По-точно морои шоугърли. Бяха няколко, облечени в подобни къси рокли с дълбоки деколтета. Само една от тях носеше по-различна на цвят — електрик — в тон с бижутата й. В окичените им с пера коси блестяха изкуствени диаманти и те се смееха шумно, докато минаваха през зяпналата ги в захлас мъжка тълпа — красиви и секси по начин, по-различен от този на жените дампири.

Което не беше изненадващо. Забелязала съм, че мъжете морои по-често се заплесваха по момичета дампири, просто защото бяха дампири. Но, съвсем естествено, мъжете морои бяха привличани и се влюбваха в жени морои. Така бе оцеляла и расата им и макар че мъжете морои обичаха да се въртят около жени дампири, почти винаги накрая си намираха за партньорка жена морой.

Шоугърлите бяха високи и грациозни, а свежите им лица и блестящият им външен вид ме наведоха на мисълта, че ще участват в някое представление. Представих си каква искряща феерия от цветове ще представляват на сцената. Оценявах това, но явно Ейдриън го оценяваше още повече, съдейки по зяпналата му уста и широко отворени очи. Смушках го.

— Хей!

Последното от момичетата изчезна сред тълпата в казиното към изхода с надпис „Театър“, точно както подозирах. Ейдриън извърна поглед към мен и ме удостои с дяволитата си усмивка.

— Не е грешно да се гледа — потупа ме той по рамото.

Мороят, седнал до него, кимна в знак на съгласие.

— Мисля, че днес може да посетя шоуто. — Завъртя чашата между пръстите си. — Цялата тази история с Дашков и бъркотията с момичето Драгомир ме изпълва с тъга заради бедния Ерик. Той беше свестен тип.

Аз го изгледах с подозрение.

— Познавал си бащата на Ли… искам да кажа Ерик Драгомир?

— Разбира се. — Мороят даде знак да му напълнят чашата. — Бях мениджър тук няколко години. Повярвай ми, *той* имаше слабост към тези момичета.

— Лъжеш — заявих студено. — Той обожаваше съпругата си. — Виждала съм родителите на Лиса заедно. Въпреки че още бях малка, можех да видя, че са лудо влюбени един в друг.

— Не казвам, че той е *направил* нещо. Както каза приятелят ти, не е грешно да се гледа. Но мнозина знаят, че принц Драгомир обичаше да се забавлява, особено в женска компания. — Мороят въздъхна и вдигна чашата си. — Жалко, че си отиде толкова рано. Надявам се, че ще заловят това копеле Дашков и ще оставят малкото момиче Драгомир на мира.

Никак не ми се понравиха намеците за бащата на Лиса и бях благодарна, че тя не е тук. Притеснявах се от това, което бяхме открили за брат й Андре. Оказа се, че той също обичал купоните и бил нещо като плейбой и разбивач на женски сърца. Да не би да се предаваше по наследство? Това, което бе направил Андре, не беше правилно, но имаше разлика между подвизите на един тийнейджър и тези на женен мъж. Не ми се щеше да го призная, но дори и влюбени,

повечето момчета продължаваха да се захласват по красивите момичета. Това не значеше непременно, че изневеряват на гаджетата си. Ейдриън беше доказателство за това. Все пак не мисля, че на Лиса би й се понравила идеята, че баща й е флиртувал с други жени. Тя понесе достатъчно тежко истината за Андре, а аз не исках нищо да помрачи прекрасните спомени, които пазеше за родителите си.

Хвърлих на Ейдриън поглед, който красноречиво казваше, че ако продължи да слуша този тип, събеседникът му може да опита юмруците ми. Не исках да съм тук, ако Лиса дойде да ни търси. Ейдриън, както винаги много по-проницателен, отколкото изглеждаше на пръв поглед, ми се усмихна.

— Е, скъпа моя, да опитаме ли късмета си? Нещо ми подсказва, че ще спечелиш — както винаги.

Аз на свой ред го стрелнах многозначително.

— Върхът.

Ейдриън ми смигна и се изправи.

— Приятно ми беше да си поговорим — кимна на мороя.

— На мен също — отвърна мъжът. Въздействието на внушението бе отминало. — Знаеш ли, би трябвало да я облечеш по-добре.

— Не ми е интересно да я *обличам* — подхвърли Ейдриън през рамо, докато ме подканваше да вървя.

— Внимавай — предупредих го през стиснати зъби — или ти ще си този, който ще получи винена чаша в лицето си.

— Играя си ролята, малък дампир. Старая се да не се забъркаш в неприятности. — Спряхме в казиното близо до залата за покер и Ейдриън ме огледа критично от главата до петите. — Макар че онзи тип е прав за дрехите.

Скръцнах със зъби.

— Не мога да повярвам, че надрънка всички онези неща за бащата на Лиса.

— Слуховете и клюките никога не стихват, от всички най-вече ти би трябвало да го знаеш. Няма значение дали си мъртъв. Освен това онзи разговор беше в наша — с което има предвид *твоя* — полза. Някой друг вероятно вече обмисля теорията за вътрешната работа. Ако този тип я раздуха, никой не би си помислил, че най-опасният пазител на света има пръст в цялата история.

— Предполагам. — Насилих се да се овладея. Винаги съм била избухлива и лесно се палех. Освен това знаех със сигурност, че част от мрака, който бях попила от Лиса през последните двадесет и четири часа, още повече влошаваше нещата, точно както се боях. Смених темата и заговорих за по-безопасни неща. — Ти беше много мил, имайки предвид колко ми беше бесен преди това.

— Никак не съм щастлив от цялата тази история, но имах време да си помисля — рече Ейдриън.

— О? Би ли ме осветлил?

— Не тук. По-късно ще поговорим. Сега имаме много по-важни неща, за които да се тревожим.

— Като например да прикрием престъпление и да се измъкнем от този град, без да бъдем нападнати от стригои?

— Не. Като например да спечеля пари.

— Да не си полудял? — Идеята да му задавам точни въпроси никога не беше много добра. — Току-що избягахме от група кръвожадни чудовища, а единственото, за което можеш да мислиш, е хазартът?

— Фактът, че сме живи, означава, че трябва да живеем — възрази той. — Особено след като и без това разполагаме с време.

— Ти нямаш нужда от повече пари.

— Ще имам, ако баща ми реши да ми отреже издръжката. Освен това наистина се наслаждавам на играта.

Много скоро установих, че под „наслаждавам на играта“ Ейдриън има предвид да „мами“. Ако смятате използването на духа за измама. Защото в духа има съсредоточена толкова много умствена сила, че тези, които го владееха, умееха много добре да отгатват мислите и намеренията на околните. Виктор беше прав. Ейдриън се шегуваше и продължаваше да си поръчва питиета, но аз виждах, че наблюдава отблизо околните. Въпреки че внимаваше да не каже нищо определено, изражението му говореше достатъчно красноречиво — веднъж уверено, друг път несигурно или раздразнено. Макар и без думи, той въздействаше чрез внушението и ловко заблуждаваше другите играчи.

— Ей сега ще се върна — казах му, когато усетих, че Лиса ме вика.

Той ми махна равнодушно. Аз също не се тревожех за безопасността му, след като видях няколко пазители в салона. Много повече се притеснявах, че някой от управата на казиното ще забележи, че използва внушение и ще ни изхвърли. Тези, които владееха духа, бяха най-силни при използване на внушението, но всички вампири притежаваха тази способност в известни граници. Да се използва внушението, се смяташе за неморално, така че бе забранено сред мороите. А управата на едно казино имаше всички основания да бъде още по-бдителна.

Оказа се, че бизнес центърът е близо до залата за покер и аз бързо открих Лиса и Еди.

— Какво стана? — попитах, след като тръгнахме.

— Имаме билети за полета утре сутринта — отвърна Лиса. Поколеба се. — Бихме могли да пътуваме и тази нощ, но…

Не беше нужно да довършва. След това, с което всички се сблъскахме днес, никой не искаше да рискува и най-малката вероятност да попаднем на стригои. Отиването до летището щеше да стане с такси, но дори и за кратко, пак щяхме да бъдем навън през нощта.

Поклатих глава и ги поведох към салона за покер.

— Правилно си постъпила. Сега разполагаме с известно време… Искаш ли да си вземем стая и да поспим?

— Не. — Лиса потръпна и аз усетих страха, надигнал се в нея. — Предпочитам да съм сред тази тълпа. А и се боя от това, което бих могла да сънувам…

Ейдриън може и да се държеше така, сякаш не му пукаше от стригоите, но онези лица продължаваха да преследват приятелката ми, особено това на Дмитрий.

— Ами — подех, като се надявах да я накарам да се почувства по-добре, — ако останем будни, ще можем по-лесно да се адаптираме към разписанието в двора. Освен това можеш да станеш свидетел как Ейдриън ще бъде изхвърлен най-позорно от охраната на казиното.

Както и се надявах, да наблюдава как Ейдриън мами с помощта на духа, наистина разсея Лиса — дотолкова, че дори пожела сама да опита. Страхотно. Подтикнах я към по-безопасни игри и й разказах как Ейдриън внуши на мороя, че освобождаването на Дашков от затвора Тарасов е вътрешна работа. Като по чудо нощта мина без инцидент —

нито от страна на стригоите, нито от охраната на казиното, а неколцина от посетителите разпознаха Лиса, което щеше да помогне на алибито ни. Еди не ми проговори през цялата нощ.

Напуснахме „Часът на вещиците“ рано сутринта. Никой от нас не се чувстваше добре след бягството на Виктор и нападението на стригоите, но престоят в казиното малко ни бе поуспокоил — поне докато стигнахме до летището. В казиното чухме новините от света на мороите, който бе отделен от човешкия. Но докато чакахме за нашия полет, нямаше как да не гледаме новините по телевизионните екрани, които, изглежда, бяха навсякъде.

Водещата новина тази нощ бе за масовото убийство в хотел „Луксор“, останало загадка за полицията. Повечето от охранителите на казиното били намерени мъртви с прекършени вратове, но не били открити никакви други трупове. Предположих, че Дмитрий е изхвърлил подчинените си навън и слънцето ги е превърнало в пепел. Междувременно Дмитрий се бе измъкнал, без да остави свидетели. Дори камерите не бяха записали нищо, което не ме изненада. Щом като аз успях да унищожа записите от охранителните камери в затвора, Дмитрий със сигурност би се справил с лекота в обикновен хотел.

И малкото подобрение на настроението ни тутакси се изпари и не говорихме много. Държах се настрани от съзнанието на Лиса, защото не исках потиснатите й чувства да засилят моите.

Щяхме да вземем директен полет до Филаделфия, а оттам до летището близо до кралския двор да пропътуваме с по-малък самолет. Какво ни очакваше там… е, това навярно беше най-малката ни грижа.

Не се притеснявах, че стригои могат да се качат на самолета ни през деня, и затова си позволих да потъна в толкова нужния ми сън. Не си спомнях кога за последен път по време на това пътуване имах такава възможност. Спах дълбоко, но и в сънищата си ме преследваше угризението, че бях помогнала на един от най-опасните престъпници морои да избяга и бях позволила на стригой да се измъкне безнаказано, както и да бъдат убити невинни хора. Никой от приятелите ми не беше виновен за това. Само аз носех вината за тази катастрофа.

---

[1] Коктейл от сух джин, лимонов сок, захарен сироп, сода, лимонов резен и една череша. — Бел.прев.) ↑

ГЛАВА 12

Което се потвърди, когато най-после се завърнахме унили в кралския двор.

Аз, разбира се, не бях единствената, която беше в беда. Лиса бе извикана при кралицата, за да я мъмрят, макар да знаех, че всъщност няма да я накажат. За разлика от Еди и мен. Може и да бяхме завършили училище, но сега формално се намирахме под юрисдикцията на придворните пазители, което означаваше, че ще понесем всички неприятни последствия и наказания за непокорни служители. Само Ейдриън се измъкна невредим от кашата. Той беше свободен да прави каквото си пожелае.

Всъщност наказанието ми не беше чак толкова лошо, колкото би могло да се очаква. А и честно, какво бих могла да изгубя? Шансовете ми да охранявам Лиса бяха нулеви, а и никой друг не ме искаше за свой пазител, освен Таша. Лудешкият уикенд в Лас Вегас — което беше разказът ни за прикритие — едва ли би могъл да я накара да се откаже от мен. Но някои от кандидатите на Еди оттеглиха молбите си да им бъде пазител. Разбира се, имаше още много, които го искаха, и нямаше опасност да изгуби добра работа, но аз се чувствах ужасно виновна. Той не бе казал на никого нито дума за това, което бяхме направили, но всеки път щом ме погледнеше, виждах укора в очите му.

А през следващите няколко дни се виждахме често. Оказа се, че пазителите имат система за справяне с непослушните.

— Това, което сте направили, е толкова безотговорно, че би трябвало отново да ви върнат в училище. По дяволите, дори в началните курсове.

Намирахме се в един от офисите в сградата, където се помещаваше главната квартира на пазителите и слушахме виковете на Ханс Крофт, който беше начело на пазителите в двора и вземаше дейно участие при назначаването им. Беше дампир в началото на петдесетте, с гъсти и големи посивели мустаци. Освен това беше задник и около него винаги се виеха облаци дим от пурата му. Двамата с Еди седяхме

свели смирено глави, докато той крачеше пред нас, скръстил ръце на гърба си.

— Заради вас последната представителка на рода Драгомир можеше да бъде убита, да не споменавам младия Ивашков. Как си мислите, че щеше да реагира кралицата, ако праплеменникът й беше убит? Да не говорим за момента, който сте избрали за своеволията си! Заминавате да купонясвате точно когато престъпникът, опитал се да отвлече принцесата, е избягал от затвора! Разбира се, вие не сте го знаели, имайки предвид колко сте били заети да играете на игралните автомати, използвайки фалшиви документи за самоличност.

При споменаването на Виктор трепнах, макар че би трябвало да изпитам облекчение, че не ни заподозряха за бягството му. Ханс сметна реакцията ми за признание на вината.

— Може и да сте се дипломирали — заяви, — ала това не означава, че сте недосегаеми.

Цялата среща ми напомни за една подобна, когато двете с Лиса ни върнаха в „Свети Владимир“ и мен ме мъмриха за същото: безразсъдно бягство и застрашаване на живота й. Само че този път го нямаше Дмитрий да ме защити. При спомена в гърлото ми заседна буца. В съзнанието ми изплува прекрасното му лице, онези тъмнокафяви очи, напрегнати и страстни, докато ме защитаваше и убеждаваше останалите в качествата ми.

Но не. Сега нямаше Дмитрий. Бяхме само аз и Еди, изправени пред последиците в реалния свят.

— Ти. — Ханс посочи с пръст към Еди. — Ти ще се смяташ за голям късметлия, ако се измъкнеш от всичко това без значителни последици. Естествено в досието ти завинаги ще остане черна точка. И напълно провали каквито и шансове да си имал да заемеш достойния пост на пазител на кралски потомък, когато щяха да ти помагат и други пазители. Все пак може да получиш някакво назначение. Вероятно ще работиш сам и ще охраняваш някой дребен благородник.

Високопоставените аристократи имаха повече от един пазител, което правеше защитата му по-лесна. Ханс искаше да каже, че Еди навярно ще получи по-малко престижен пост, което ще означава повече работа и по-голяма опасност за него. Когато се осмелих да му хвърля един бегъл поглед, видях същото твърдо и решително изражение. Изглежда искаше да покаже, че не му пука дори ако трябва

сам да защитава цяло семейство. Или дори десет семейства. Всъщност съдейки по това му изражение, можеше да се заключи, че биха могли да го оставят сам в леговище на стригои и той щеше да се справи с тях.

— А *ти*. — Острият глас на Ханс насочи погледа ми отново към него. — Ти ще имаш късмет, ако изобщо си намериш някаква работа.

Както винаги, заговорих, без да мисля. Трябваше да взема пример от Еди и да си мълча.

— Разбира се, че ще си намеря. Таша Озера ме иска. Пазителите и без това не достигат, за да ме оставят да се мотая без работа.

В очите на Ханс блесна язвително пламъче.

— Да, не ни достигат пазители, но има и друга работа, която трябва да се върши, не само лична охрана. Някой трябва да поддържа документацията в офисите. Други пък да пазят край предните порти.

Замръзнах. Канцеларска работа. Ханс ме заплашваше с канцеларска работа. Всичките ми ужасни кошмари се ограничаваха до вероятността да пазя някой случаен морой, когото не познавам и вероятно ще намразя. Но при всички тези сценарии пак щях да бъда навън по света. В постоянно движение. Щях да се бия и да защитавам поверените ми.

Но това? Ханс беше прав. Бяха нужни пазители и за административната работа. Наистина, те бяха малко — ние бяхме прекалено ценни — ала все някой трябваше да върши и това. Но вероятността аз да бъда една от тях беше твърде ужасна, дори само да си я представя. Да стоя по цял ден, часове и часове… също като пазачите в затвора Тарасов.

В този миг наистина, ама наистина осъзнах, че съм в реалния свят. Изтръпнах от страх. Когато се дипломирах, получих титлата пазител, но дали наистина разбирах какво означава тя? Или само се преструвах, че разбирам, наслаждавайки се на предимствата и пренебрегвайки задълженията? Вече не бях в училище. Като наказание за постъпката ми нямаше да има забрана да излизам или временно отстраняване от занятия. Това беше реално. Реалният живот.

Лицето ми сигурно е издало чувствата ми. Устните на Ханс се извиха в малка, жестока усмивка.

— Точно така. Разполагаме с различни начини да опитомим и укротим такива като теб, които обичат да създават неприятности. За твой късмет, крайната ти съдба още не е решена. Междувременно

наоколо има да се свърши *много* работа и вие двамата ще ни помогнете.

Тази „работа“ през следващите няколко дни се оказа черен труд. Честно, не беше много по-различно от извънкласните задължения, които ни налагаха като наказание в училище. Бях сигурна, че е била създадена с цел да се даде възможност на провинили се като нас да вършат нещо гадно. Работехме по дванадесет часа на ден, повечето навън. Мъкнехме огромни камъни и разчиствахме, за да се построят красиви вътрешни дворове към градските къщи на кралските персони. Понякога ни караха да чистим и да търкаме мръсни подове. Знаех, че за подобна черна работа се използват работници морои, но вероятно в момента бяха във ваканция.

Все пак беше по-добре от другата работа, която Ханс би ни възложил: да сортираме планини и планини от бумаги. Това ме накара да се изпълня с особено уважение към цифровата технология… както и с тревоги за бъдещето ми. Отново и отново прехвърлях в ума си разговора с Ханс. Заплахата, че това може да бъде животът ми. Че никога няма да бъда пазител — в истинския смисъл на думата — на Лиса или който и да е друг морой. През цялото време на обучението ни винаги сме имали един лайтмотив: *Мороите винаги са на първо място*. Ако наистина и завинаги бях прецакала бъдещето си, новата ми мантра щеше да е: *А е на първо място. След това Б, В, Г…*

Тези работни дни ме държаха далеч от Лиса, а и служителите на входа на сградите ни се стараеха да не се срещаме. Много гадно. Можех да следя какво става с Лиса през връзката ни, но исках да говоря с нея. Ейдриън също странеше от мен и не се появяваше в сънищата ми, което ме караше да се чудя как се чувства. Така и не „поговорихме“ за Лас Вегас. Двамата с Еди често работехме рамо до рамо, но той не разговаряше с мен, в резултат на което с часове оставах в плен единствено на собствените си мисли и вина.

А повярвайте ми, имах предостатъчно причини вината ми да се засили. В кралския двор не забелязваха обикновените работници. Така че, когато бях вътре или навън, околните винаги разговаряха, все едно че ме нямаше. Най-обсъжданата тема беше Виктор. Опасният Виктор Дашков бе на свобода. Как е могло да се случи? Дали той не притежаваше сили, за които никой не подозираше? Мнозина се страхуваха, някои дори бяха убедени, че ще се появи в двора и ще убие

всички, докато спят. Теорията за „вътрешната работа“ бе широко разпространена, което означаваше, че никой не ни подозираше. За съжаление това означаваше, че мнозина се тревожеха за предателите, които работеха сред нас. Кой можеше да знае точно с кого имаше връзка Виктор Дашков? Нищо чудно в двора да се спотайват шпиони и бунтовници, планирайки всякакви жестокости. Ала всеобщото заключение бе едно: Виктор Дашков беше на свобода. И само аз — и моите съучастници — знаехме, че това е благодарение на мен.

Това, че ни бяха видели в Лас Вегас, осигуряваше алибито ни за проникването в затвора, но в същото време правеше постъпката ни още по-безразсъдна. Всички бяха ужасени, че сме позволили принцеса Драгомир да избяга, докато най-опасният престъпник в кралството е бил на свобода — мъжът, който я бе нападнал! Слава Богу, повтаряха всички, че кралицата ни е открила, преди да го стори Виктор. Пътуването в Лас Вегас даваше воля на цяла плеяда нови спекулации — една от които включваше лично мен.

— Е, това за Василиса изобщо не ме изненадва — чух да казва някаква жена, докато един ден работех на двора. Тя и неколцина нейни приятели минаваха покрай сградата за захранващите и не ме забелязаха. — Тя и преди е бягала, нали? Всички от рода Драгомир са малко диви. Дай й на нея само купони, независимо дали Виктор Дашков е на свобода или не.

— Грешиш — възрази приятелката й. — Тя не е такава. Всъщност е много разумна. За всичко е виновно онова момиче дампир, което винаги е с нея — Хатауей. Чух, че тя и Ейдриън Ивашков са избягали в Лас Вегас, за да се оженят тайно. Хората на кралицата пристигнали в последния момент, за да им попречат. Татяна била бясна, особено след като тази Хатауей заявила, че нищо няма да я раздели с Ейдриън.

Леле. Това ми дойде като гръм от ясно небе. Искам да кажа, предполагам, че е много по-добре всички да си мислят, че двамата с Ейдриън сме избягали, за да се оженим, отколкото да ме обвинят, че съм помогнала на един престъпник да избяга от затвора, но все пак… Бях изумена, че се носят подобни клюки. Надявах се, че Татяна не е чула за нашето така нареченото „бягство“. Бях сигурна, че това ще съсипе окончателно и малкия напредък, който съществуваше в нашите взаимоотношения.

Първият ми истински социален контакт беше с някого, когото не очаквах. Насипвах пръст по цветни лехи и се потях като ненормална. За мороите наближаваше часът за лягане, което означаваше, че слънцето бе в пълния си летен блясък. Поне имах красив изглед: голямата църква на кралския двор.

Прекарала съм много време в параклиса на Академията, но рядко съм посещавала тази църква, тъй като тя е доста отдалечена от главните сгради в двора. Беше руска православна — доминиращата религия сред мороите — и ми напомняше за много от катедралите, които видях в Русия, макар че тази не беше чак толкова величествена. Беше изградена от красив червен камък, а кулите й бяха увенчани от куполи, покрити със зелени плочки, които на свой ред бяха украсени със златни кръстове.

Две градини маркираха границите на обширната църковна площ и аз работех в една от тях. Близо до нас се намираше една от забележителностите на кралския двор: гигантска статуя на древна кралица на мороите, която беше почти десет пъти по-висока: от мен. На отсрещната страна се издигаше съответна по височина статуя на крал. Не си спомнях имената им, но бях сигурна, че сме ги учили в някой от часовете по история. Те са били прогресивни за времето си владетели и са променили тогавашния свят на мороите.

С периферното си зрение зърнах да приближава някаква фигура и реших, че е Ханс, дошъл да ми възложи поредната отвратителна работа. Вдигнах глава и се изненадах да видя Кристиан.

— Типично за теб — промърморих. — Знаеш, че доста ще си изпатиш, ако някой те види да говориш с мен.

Кристиан сви рамене и седна на ръба на една недовършена каменна стена.

— Съмнявам се. Ти си тази, която ще си изпати, но не мисля, че положението ти може да се влоши повече.

— Вярно е — изръмжах.

Той остана да седи мълчаливо няколко минути, докато ме наблюдаваше да прехвърлям купчините пръст.

— Добре. И така, как и *защо* го направи?

— Да направя какво?

— Много добре знаеш какво. Твоето малко приключение.

— Качихме се на самолет и отлетяхме до Лас Вегас. Защо? Хмм. Нека да помисля. — Спрях, за да изтрия потта от челото си. — Защото къде другаде бихме могли да намерим хотели със скандална слава и бармани, които няма да ти искат лична карта?

Кристиан изсумтя.

— Роуз, не ме занасяй. Не си отишла в Лас Вегас.

— Имаме самолетните билети и разписки от хотела за доказателство, да не споменавам и тези, които видяха принцеса Драгомир да се опитва да обере игралните автомати.

Бях се съсредоточила върху работата си, но можех да се закълна, че Кристиан поклати раздразнено глава.

— Веднага щом чух, че трима са проникнали в затвора и са освободили Виктор Дашков, знаех, че сте били вие. Тримата го направихте, нали? Убеден съм.

Видях, че Еди се сепна и се огледа притеснено. Аз направих същото. Може и да бях зажадняла за социални контакти, но не и с риска някой нежелан свидетел да ни чуе. Бяхме сами, но все пак снижих глас и се опитах да изобразя най-невинната си и честна физиономия.

— Чух, че някакви от човешката раса са били наети от Виктор. — Това беше друг безумен слух, както и следващия: — Всъщност мисля, че се е превърнал в стригой.

— Как ли пък не! — възкликна Кристиан язвително. Познаваше ме прекалено добре, за да ми повярва. — Аз пък чух, че единият от пазачите не си спомня какво го е накарало да нападне приятелите си. Кълне се, че някой го е контролирал. Всеки, който владее подобно внушение, може да накара другите да видят човешки същества, мимове, кенгура…

Без да го поглеждам, ударих силно с лопатата по земята. Прехапах устни, за да спра гневния си отговор.

— Тя го направи, защото мисли, че стригой може да бъде върнат в първоначалното си състояние.

Вдигнах рязко глава и се вторачих невярващо в Еди, смаяна, че беше проговорил.

— Какво правиш?

— Казвам истината — отвърна Еди, без да спира работата си. — Той е наш приятел. Мислиш ли, че ще ни издаде?

Не, бунтовникът Кристиан Озера нямаше да ни издаде. Но това не означаваше, че исках да знае за случилото се. Едно основно житейско правило: колкото повече хора знаят една тайна, толкова по-голяма е вероятността да бъде разкрита.

Не беше никаква изненада, че реакцията на Кристиан не беше по-различна от тази на всеки друг.

— *Какво?* Това е невъзможно. Всички го знаят.

— Не и според брата на Виктор Дашков — вметна Еди.

— Ще престанеш ли? — възкликнах.

— Ако ти не му кажеш, аз ще го направя.

Въздъхнах. Бледосините очи на Кристиан се взираха в нас разширени и шокирани. Както повечето мои приятели, той не беше чужд на всякакви откачени идеи, но по лудост тази надминаваше всичко.

— Мислех, че Виктор Дашков е единствено дете — рече накрая Кристиан.

Поклатих глава.

— Не. Баща му имал любовна връзка, така че Виктор има незаконен полубрат. Робърт. И той владее духа.

— Само ти… — промърмори Кристиан, — само ти можеш да откриеш нещо такова.

Не обърнах внимание на завръщането му към типичния за него цинизъм.

— Робърт твърди, че е излекувал стригой. Убил е неживата част от нея и я върнал обратно към живота.

— Духът не притежава безкрайна сила, Роуз. Ти може и да си върната от света на мъртвите, но стригоите си отиват *завинаги*.

— Ние все още не знаем докъде се простират възможностите на духа — изтъкнах. — Поне половината е все още загадка.

— Но знаем за свети Владимир. Ако той е можел да връща стригоите в първоначалния им вид, не мислиш ли, че би го направил? Искам да кажа, какво по-голямо чудо от това? Ако беше истина, със сигурност би се предало на поколенията чрез легендите.

— Може би. А може би не. — Завързах отново косата си, докато за стотен път си припомнях срещата с Робърт. — Може би Влад не е знаел как. Не е толкова лесно.

— Да — съгласи се Еди. — Това е добрата новина.

— Хей! — избухнах аз. — Зная, че си ми бесен, но след като Кристиан е тук, не ми трябва още някой да прави саркастични забележки.

— Не съм съвсем сигурен — сви рамене Кристиан. — В този случай може наистина да са ти нужни двама. А сега ми обясни как би трябвало да се направи това чудо.

Въздъхнах.

— Като към сребърния кол се добави и духът заедно с останалите четири елемента.

Омагьосването на предмети с духа беше нещо ново за Кристиан.

— Никога не ми е хрумвало. Предполагам, че духът ще раздвижи нещата… но не мога да си представя как пронизването на стригой с омагьосан с духа сребърен кол ще го върне обратно.

— Ами… тъкмо в това е работата. Според Робърт *аз* не мога да го направя. Трябва да бъде някой, който владее духа.

Настъпи тишина. Кристиан отново загуби дар слово.

— Ние не познаваме много такива, които владеят духа — рече накрая. — А камо ли такъв, който би могъл да се бие със стригой и да го намушка.

— Познаваме двама, които владеят духа. — Намръщих се, като си припомних Оксана в Сибир и Ейвъри, която бе затворена… къде? В болница? В някое място като Тарасов? — Не, четирима. Петима, като броим и Робърт. Но, да, никой от тях не би могъл да го направи.

— Това няма значение — намеси се Еди, — защото и без това не може да бъде направено.

— Не го знаем! — Сепнах се от отчаянието, прозвучало в гласа ми. — Робърт вярва. Дори Виктор вярва. — Поколебах се. — Лиса също.

— И тя иска да го направи — зацепи Кристиан. — Защото тя би направила всичко заради теб.

— Тя не може.

— Защото не притежава нужните умения или защото ти няма да й позволиш?

— И двете! — извиках. — Никога няма да й позволя да се доближи до стригой. Тя вече… — Изпъшках. Не исках да издавам това, което бях открила през връзката, докато бяхме разделени. — Тя

се е сдобила със сребърен кол и се опитва да го зареди с магия. Засега, слава Богу, няма много късмет.

— Ако това наистина е възможно — поде Кристиан бавно, — то ще промени нашия свят. Ако тя може да се научи…

— Какво? Не! — Толкова много исках Кристиан да ми повярва, но сега ми се щеше да не беше. Единственото положително в цялата история беше, че никой от приятелите ми не вярваше, че е възможно. На никому дори не би му хрумнало, че Лиса наистина ще се опита да се бие със стригой. — Лиса не е воин. Както и нито един от познатите ни, които владеят духа. Така че, ако не намерим такъв, който да съчетава и двете, аз бих предпочела… — Потръпнах. — Бих предпочела Дмитрий да умре.

Това последното накара Еди да преустанови работата си. Захвърли лопатата си на земята.

— Нима? Никога не бих си го помислил.

Сарказмът му беше направо убийствен.

Извъртях се и се запътих към него със стиснати юмруци.

— Виж, повече не мога да понасям това! Съжалявам. Не зная какво друго да кажа. Зная, че се издъних. Позволих на Дмитрий да се измъкне. Оставих и Виктор да избяга.

— Ти си *оставила* Виктор да избяга? — слиса се Кристиан.

Не му обърнах внимание и продължих да крещя на Еди.

— Това беше грешка. С Дмитрий… беше момент на слабост. Провалих цялото си обучение. Зная го. И двамата го знаем. Но знаеш също, че не съм искала някой да пострада. Ако наистина си ми приятел, *трябва* да го знаеш. Ако можех да върна времето… — Преглътнах, изненадана да установя, че очите ми парят от напиращите сълзи. — Бих го направила. Наистина бих, кълна се, Еди.

Лицето му остана съвършено непроницаемо.

— Вярвам ти. Аз съм ти приятел и зная… зная, че не си искала нещата да се обърнат така.

От облекчение коленете ми се подкосиха. Досега не бях осъзнала колко много се страхувах да не изгубя уважението и приятелството му. Сведох поглед и се стреснах, като видях, че съм вдигнала юмруците си. Отпуснах ги, неспособна да повярвам, че толкова много съм се разстроила.

— Благодаря ти. Много ти благодаря.

— За какво е цялата тази врява?

И двамата се обърнахме и видяхме Ханс да крачи към нас. Изглеждаше раздразнен. В същия миг забелязах, че Кристиан сякаш се изпари във въздуха. Слава Богу.

— Да не би да сте се събрали тук на сладки приказки! — изръмжа Ханс. — Остава ви още един час работа. И ако ще се разсейвате, май е по-добре да ви разделим. — Махна към Еди. — Ела с мен. Трябва да подредиш едни картотеки.

Метнах съчувствен поглед към приятеля си, докато Ханс го отвеждаше. Все пак изпитах облекчение, че не на мен се падна да се ровя из бумагите.

Продължих работата си. В главата ми, както през цялата седмица, се въртяха все един и същи въпроси. Наистина мислех това, което казах на Еди. Толкова отчаяно исках тази мечта Дмитрий да бъде спасен да е истина. Исках го повече от всичко, ала не и с цената на живота на Лиса. Не биваше да се колебая. Трябваше да убия Дмитрий. Тогава Виктор нямаше да избяга. И Лиса нямаше да вземе насериозно думите на Робърт.

Мисълта за Лиса ме пренесе в съзнанието ѝ. Тя беше в стаята си и прибираше последните неща в багажа си, преди да си легне. Утре заминаваше за Лихай. Не беше изненада, че в светлината на последните събития поканата да отида с нея бе оттеглена. Рожденият ѝ ден — нещо, за което напълно бях забравила в цялата бъркотия — беше този уикенд и не ми се струваше никак честно, че няма да бъда с нея. Трябваше да го отпразнуваме заедно. Мислите ѝ бяха объркани и тя бе погълната от тях, когато внезапното почукване на вратата я накара да подскочи.

Чудейки се кой ли би могъл да я посещава в този час, тя отвори вратата и ахна, когато видя Кристиан на прага. На мен също ми се стори нереално. Част от мен все още мислеше, че сме в общежитията на Академията, където според правилата — теоретично — момчетата не биваше да посещават стаите на момичетата и обратно. Но вече не бяхме там. Вече официално бяхме зрели личности. Осъзнах, че след срещата си с мен той навярно се е запътил право към нейната стая.

Изумих се от това колко бързо се покачи напрежението помежду им. Взрив от емоции избухна в гърдите на Лиса — обичайната смесица от гняв и смут.

— Какво правиш тук? — попита тя остро.

Неговите емоции бяха отражение на нейните.

— Искам да поговоря с теб.

— Късно е — рече тя сковано. — Освен това, доколкото си спомням, ти не обичаш да говориш.

— Искам да поговорим за случилото се с Виктор и Робърт.

Това бе достатъчно да стопи гнева й. Тя хвърли тревожен поглед към коридора, сетне му даде знак да влезе вътре.

— Откъде знаеш за това? — изсъска и затвори бързо вратата.

— Току-що видях Роуз.

— Как така си я видял? Дори *аз* не мога да я видя.

Лиса бе разстроена не по-малко от мен от факта, че висшестоящите ни държаха разделени.

Кристиан сви рамене, като внимаваше да стои колкото се може по-далеч от нея, което не беше никак лесно в толкова малката стая. И двамата бяха скръстили отбранително ръце пред гърдите. Не мисля, че осъзнаваха какво огледално отражение са един на друг.

— Промъкнах се в затворническия й лагер. Накарали са я с часове да копае пръст.

Лиса се намръщи. Тъй като бяхме разделени, тя не знаеше нищо за последните ми трудови подвизи.

— Бедната Роуз.

— Тя се справя. Както винаги. — Кристиан насочи поглед към кушетката и отворения й куфар. Най-отгоре, върху една копринена блуза, лежеше сребърен кол. Съмнявах се, че дрешката ще оцелее през цялото пътуване, без да се намачка. — Интересна вещ за посещение в колеж.

Лиса припряно затвори куфара.

— Не е твоя работа.

— Наистина ли вярваш в това? — попита той, без да обръща внимание на коментара й. Пристъпи напред, нетърпението дори го накара да забрави за дистанцията, която си бе наложил да спазва. Колкото и да бе смутена от ситуацията, Лиса не остана безразлична към близостта му… уханието му, светлината, танцуваща върху черната му коса. — Наистина ли мислиш, че можеш да върнеш обратно един стригой?

Тя насочи вниманието си отново към разговора и поклати глава.

— Не зная. Наистина не зная. Но чувствам, че… чувствам, че трябва да опитам. Ако не нещо друго, искам да зная как духът може да повлияе върху сребърния кол. Това е достатъчно безвредно.

— Не и според Роуз.

Лиса му се усмихна тъжно, но се осъзна и бързо стана сериозна.

— Не. Роуз изобщо не желае дори да си мисля за това, макар че отчаяно желае да е вярно.

— Кажи ми истината. — Погледът му направо я изгаряше. — Мислиш ли, че имаш някакъв шанс да пронижеш стригой?

— Не — призна тя. — Едва мога да ударя някого. Но както казах, имам чувството, че трябва да опитам. Би трябвало да се опитам да се науча. Имам предвид да забивам кол.

Кристиан остана замислен няколко минути, сетне отново посочи към куфара.

— Утре сутринта ли заминаваш за Лихай?

Лиса кимна.

— И Роуз няма да те придружи?

— Разбира се, че не.

— Но кралицата ти предложи да вземеш със себе си друг приятел, нали?

— Да — призна Лиса. — Всъщност тя предложи Ейдриън. Но той се цупи… а не съм сигурна дали мога да го изтърпя в това му настроение.

Кристиан явно остана доволен да го чуе.

— Тогава вземи мен.

Бедните ми приятели. Не бях сигурна още колко шокиращи изявления можеше да понесе днес всеки един от тях.

— И защо, по дяволите, да взимам *теб*? — възкликна тя. Целият й гняв се върна при тази проява на самонадеяност и нахалство от негова стана. Ругатнята бе израз на крайната й възбуда.

— Защото — рече той със спокойно изражение, — аз мога да те науча как да пронижеш стригой.

ГЛАВА 13

— Можеш, ама друг път! — възкликнах на себе си гласно.

— Не, не можеш — заяви Лиса с изражение, пълно отражение на моето. — Зная, че се обучаваш да се биеш с огън, но никога не си тренирал да пронизваш със сребърен кол.

Лицето на Кристиан остана непреклонно.

— Обучавал съм се малко. И мога да науча още. Мия има приятели, които са пазители тук, които я обучават на бойни хватки и аз научих някои.

Споменаването, че двамата с Мия работят заедно, не подобри особено мнението на Лиса.

— Та ти си тук едва от седмица! А говориш така, сякаш трениращ от години при някой спец по бойни изкуства.

— Все пак е по-добре от нищо — възрази Кристиан. — А и от кого другиго би могла да се научиш? От Роуз?

Гневът на Лиса и недоверието малко се поуталожиха.

— Не — призна тя. — Никога. Всъщност Роуз би ми попречила с всички сили, ако ме хване да го правя.

Беше дяволски права, че щях. Въпреки всички пречки и забрани, които ме държаха настрани, се изкушавах още сега да отида при нея.

— Това е твоят шанс — заключи Кристиан. Гласът му доби горчива нотка. — Виж, зная, че нещата помежду ни не вървят… добре, но това не е важно, ако смяташ да се научиш да си служиш с кола. Кажи на Татяна, че искаш да ме вземеш със себе си в Лихай. Няма да й се понрави, но ще ти позволи. През свободното време ще ти покажа това, което зная. После, след като се върнем, ще те заведа при Мия и приятелите й.

Лиса се намръщи.

— Ако Роуз узнае…

— Тъкмо заради това ще започнем, когато сме извън двора. Тя ще бъде твърде далеч, за да може да направи каквото и да било.

О, за Бога! Можех да им предам няколко урока по бойна техника — като започна с юмрук в лицето на Кристиан.

— А когато се върнем? — попита Лиса. — Тя ще разбере. Неизбежно е с връзката ни.

Той сви рамене.

— Ако още е наказана да работи навън, ще успеем да се справим. Искам да кажа, че тя ще знае, но няма да може да се намеси. Поне не много.

— Може и да не е достатъчно — въздъхна Лиса. — Роуз е права, че не бих могла да очаквам за няколко седмици да науча това, което на нея й е отнело години.

Седмици? *Това* ли беше нейният срок?

— Трябва да опиташ — каза той почти нежно. Почти.

— Защо толкова се интересуваш от това? — попита Лиса подозрително. — Защо толкова много искаш да върнеш Дмитрий? Искам да кажа, зная, че го харесваше, но нямаш същите причини като Роуз.

— Той беше готин тип — отвърна Кристиан. — А ако има начин отново да бъде превърнат в дампир? Да, това би било удивително. Но има и нещо повече… не става дума само за него. Ако има начин да се спасят всички стригои, това ще промени нашия свят. Искам да кажа, не че не ми харесва идеята да ги подпаля след всички ужасни убийства, които са извършили. Но ако можем да спрем тези убийства? Това е ключът към спасението. На всички нас.

За миг Лиса остана безмълвна. Кристиан говореше с такава страст и от него се излъчваше надежда, каквато тя не бе очаквала. Беше… трогателно и увличащо.

Той побърза да се възползва от мълчанието й.

— Освен това няма начин да успееш, без някой да те учи и да ти помага. А и аз бих искал да намаля шансовете да те убият, защото дори и Роуз да ти забрани, зная, че си решила да опиташ и няма да се откажеш.

Лиса остана мълчалива още известно време, обмисляйки ситуацията. Четях мислите й и никак не ми се нравеше насоката, която бяха поели.

— Тръгваме в шест сутринта — рече тя накрая. — Можеш ли да ме чакаш долу във фоайето в пет и половина? — Татяна нямаше да

изпадне във възторг, когато чуе за новия й избор на придружител, но Лиса беше сигурна, че ще успее да я убеди в последната минута.

Той кимна.

— Ще бъда там.

Отново в стаята си, аз бях напълно втрещена. Лиса щеше да се опита да се научи как се пронизва стригой — *зад гърба ми* — при това Кристиан щеше да й помага. Откакто бяха скъсали, тези двамата постоянно се зъбеха един на друг. Би трябвало да се чувствам поласкана, че заради мен отново щяха да бъдат заедно, но не бях. Всъщност им бях бясна.

Обмислих възможностите си. В сградите, където бяхме настанени двете с Лиса, нямаше рецепция, нито служители, които да следят за спазването на някакъв вечерен час, както в общежитията ни в училище, но персоналът бе инструктиран да уведоми някой от пазителите в главната квартира, ако започна да имам твърде оживени социални контакти. Ханс също ми бе казал да стоя далеч от Лиса до второ нареждане. Размишлявах известно време дали си струва Ханс да ме извлече от стаята на Лиса и накрая измислих алтернативен план. Беше късно, но не *твърде* късно. Излязох от стаята и отидох до съседната врата. Почуках, като се надявах съседката ми да е още будна.

Тя беше дампир на моята възраст и наскоро се бе дипломирала в друго училище. Нямах мобилен телефон, но я бях видяла да говори по един по-рано през деня. След минута тя ми отвори вратата и за щастие личеше, че още не си е легнала.

— Здрасти — поздрави ме тя, съвсем разбираемо изненадана.

— Здрасти. Може ли да използвам мобилния ти телефон?

Не исках да натоварвам сметката й с разговор, а и Лиса можеше просто да ми затвори. Съседката ми сви рамене, върна се в стаята си и след секунда се върна с телефона в ръка. Бях запомнила номера на Лиса и й изпратих съобщение.

Зная какво смяташ да направиш и ти казвам, че това е ЛОША идея. Когато ви намеря, и двамата ще ви изритам по задниците.

Върнах телефона на собственичката му.

— Благодаря. Ако получиш отговор, ще ми кажеш ли?

Тя ми кимна, че ще го направи, но аз не очаквах отговор. Все пак го получих, макар и по друг начин. Върнах се в стаята си и в съзнанието на Лиса тъкмо когато от телефона й се разнесе мелодия —

знак, че е получила съобщение. Кристиан си бе тръгнал и тя прочете текста ми с тъжна усмивка. Отговорът дойде през връзката. Тя знаеше, че я наблюдавам.

Извинявай, Роуз. Това е риск, който ще поема. Ще го направя.

* * *

Тази нощ се мятах и въртях в леглото, все още ядосана на това, което се опитваха да направят Лиса и Кристиан. Не мислех, че изобщо ще мога да заспя, но след това Ейдриън се появи в съня ми и стана ясно, че физическото изтощение е взело връх над умствената възбуда.

— Лас Вегас? — попитах.

Сънищата на Ейдриън винаги се случваха на различни места по негов избор. Тази нощ стояхме на булевард „Стрип“, много близо до мястото, където двамата с Еди се срещнахме с Ейдриън и Лиса в грандхотел „Ем Джи Ем“. Ярките светлини и неоновите надписи на хотелите и ресторантите проблясваха в мрака, но в сравнение с реалността цялата сцена беше някак загадъчно притихнала. В този Лас Вегас на Ейдриън нямаше коли и хора. Приличаше на призрачен град.

Той се усмихна, облегнат на висок стълб, облепен с рекламни афиши на концерти и фирми, предлагащи компаньонки.

— Е, май всъщност нямахме достатъчно възможност да му се насладим, докато бяхме там.

— Вярно е. — Аз стоях на няколко метра настрани, скръстила ръце пред гърдите си. Носех джинси, тениска и моя *назар* около шията. Очевидно тази вечер Ейдриън бе решил да не ме облича в специални дрехи, за което му бях благодарна. Можеше да се озова в едно от онези одеяния на шоугърлите морои, цялата окичена с пера и блестящи пайети. — Мислех, че ме избягваш. — Все още не бях напълно сигурна какви са отношенията ни, въпреки безгрижното му и лекомислено поведение в „Часът на вещиците“.

Той изсумтя.

— Не е по мое желание, малък дампир. Онези пазители правят всичко възможно да те държат в изолация. Е, почти.

— Кристиан успя да се промъкне и да говори с мен по-рано — казах, надявайки се да избегна въпроса, който вълнуваше Ейдриън: че

бях рискувала човешки живот, за да спася бившето си гадже. — Той ще се опита да научи Лиса как да пронижe стригой със сребърен кол.

Изчаках Ейдриън да изрази възмущението си, но той изглеждаше отпуснат и язвителен, както винаги.

— Не съм изненадан, че тя ще се опита. Изненадва ме, че той иска да помогне да се докаже някаква безумна теория.

— Е, явно е достатъчно безумна, за да му се стори привлекателна… и очевидно е по-силна от омразата, която напоследък демонстрират един към друг.

Ейдриън наклони глава и кичур коса падна върху очите му. Една сграда със сини неонови палмови дървета хвърляше тайнствено сияние на лицето му. Той ме изгледа многозначително.

— Хайде, стига. И двамата знаем защо го прави.

— Защото смята, че като тренира през свободното си време с група от бойци доброволци, състояща се от Джил и Мия, е достатъчно квалифициран, за да учи някого на бойни хватки?

— Защото това му дава извинение да бъде около нея, без да изглежда сякаш той пръв е капитулирал. Така може да се покаже като истински мъжкар.

Аз се преместих леко, така че светлините на гигантската реклама на игрални автомати да не блестят в очите ми.

— Това е абсурдно. — Особено онази част, че Кристиан искал да се покаже като мъжкар.

— Когато са влюбени, момчетата вършат абсурдни неща. — Ейдриън бръкна в джоба си и извади пакет цигари. — Знаеш ли колко отчаяно ми се иска в този момент да запаля една от тези? Но колкото и да се измъчвам, не го правя, Роуз. И то само заради теб.

— Не ми излизай с тези романтични номера — предупредих го, опитвайки се да прикрия усмивката си. — Нямаме време за това, не и когато най-добрата ми приятелка се кани да тръгне на лов за чудовище.

— Да, но как ще го намери? Това е проблем. — Нямаше нужда Ейдриън да уточнява кой е „той“.

— Вярно е — признах.

— А и тя все още не е успяла да омагьоса сребърния кол, така че докато не го направи, всички умения по кунг-фу на света нямат значение.

— Пазителите не владеят кунг-фу. А ти откъде знаеш за сребърния кол?

— Тя няколко пъти ме помоли за помощ — обясни Ейдриън.

— Ха! Не го знаех.

— Е, ти беше доста заета. Предполагам, че дори не си помислила за нещастното си страдащо гадже.

С цялата работа, която трябваше да свърша, не прекарвах много време в главата на Лиса, само колкото да я проверявам от време на време.

— Хей, ако бях на твое място, щях по цял ден да си мисля само за теб — додаде той.

Толкова се боях, че Ейдриън ще ми бъде бесен след Лас Вегас, а ето че сега беше тук, весел и игрив. Дори *прекалено* весел. Исках да се съсредоточи върху настоящия проблем.

— Какво ти е впечатлението от магиите на Лиса? Напредва ли?

Ейдриън си играеше разсеяно с кутията с цигари и аз се изкуших да му кажа да си запали една. В крайна сметка това беше само сън.

— Впечатлението ми е неясно. И не зная дали напредва. Не съм толкова навътре с магиите като нея. Достатъчно странно е съществуването на другите елементи там… това затруднява манипулацията на духа.

— А ти помагаш ли й? — попитах подозрително.

Той поклати развеселено глава.

— Ти как смяташ?

Поколебах се.

— Аз… не зная. Ти й помагаш с доста неща, свързани с духа, но да й помагаш с това означава…

— … да помагам на Дмитрий?

Само кимнах, защото нямах сили за нищо повече.

— Не — рече Ейдриън накрая. — Не й помагам, просто защото не зная как.

Въздъхнах облекчено.

— Наистина съжалявам — промърморих. — За всичко… за това, че те излъгах къде съм и какво правя. Не беше правилно. И не разбирам… ами, не проумявам защо си толкова мил с мен.

— Трябва ли да съм лош? — смигна ми той. — Да не би да си падаш по такива неща?

— Не! Разбира се, че не. Но искам да кажа, че беше толкова ядосан, когато дойде в Лас Вегас и откри какво става. Просто си помислих… не зная. Мислех, че ме мразиш.

Развеселеното изражение изчезна от лицето му. Той приближи до мен и отпусна ръце върху раменете ми. Тъмнозелените му очи бяха сериозни.

— Роуз, нищо на този свят не може да ме накара да те намразя.

— Дори и това, че искам да върна бившето си гадже от мъртвите?

Ейдриън продължаваше да ме държи и дори в съня си усещах уханието на кожата и одеколона му.

— Да, ще бъда честен. Ако Беликов се появи сега такъв, какъвто беше някога? Тогава ще възникнат известни проблеми. Не искам да мисля какво ще стане с нас, ако… ами, не си струва да си губим времето с подобни размишления. Той не е тук.

— Аз все още… все още искам между нас да се получи — рекох плахо. — Ще се опитам, дори и той да се върне. Просто ми е трудно да се откажа от някого, на когото държа.

— Зная. Направила си всичко от любов. Не мога да ти се сърдя заради това. Глупаво е, но такава е любовта. Имаш ли представа какво бих направил за теб? За да си в безопасност?

— Ейдриън…

Не можех да срещна погледа му. Внезапно се почувствах недостойна. Лесно можеше да се подведеш и да подцениш Ейдриън. Затова просто оброних глава на гърдите му и се отпуснах в прегръдката му.

— Съжалявам.

— Съжалявай, задето излъга — прошепна той и ме целуна по челото. — Не съжалявай, че си го обичала. Да, това е част от теб, част, на която трябва да позволиш да си отиде, но в същото време тъкмо това те прави такава, каквато си.

Част, на която трябва да позволиш да си отиде…

Ейдриън беше прав, макар че дяволски ме беше страх да си го призная. Имах възможност. Имах възможност да спася Дмитрий, но се провалих. Лиса нямаше да стигне доникъде със сребърния кол, което означаваше, че наистина трябваше да се отнасям към Дмитрий така, както всички останали: той беше мъртъв. А аз трябваше да продължа.

— По дяволите — промърморих.

— Какво? — попита Ейдриън.

— Мразя, когато си толкова разумен. Това е моя работа.

— Роуз — заговори той, опитвайки се да запази сериозния тон, — идват ми наум много думи, с които да те опиша, като *секси и невероятна* са начело на списъка. Но знаеш ли коя не фигурира? *Разумна.*

Засмях се.

— Добре, тогава моята работа е да бъда по-малко лудата от двама ни.

Той се замисли.

— Бих могъл да се съглася.

Приближих устни до неговите и дори във връзката ни да имаше много объркани неща, в целувката нямаше нищо несигурно. Да се целуваме насън беше същото като в реалния живот. Сякаш ни заля гореща вълна и цялото ми тяло изтръпна от сладостна възбуда. Ейдриън пусна ръцете ми и ги плъзна около кръста ми, притегляйки ме по-плътно към гърдите си. Осъзнах, че е време да повярвам в това, което казвах. Животът продължаваше. Дмитрий може и да си е отишъл, но аз можех да имам нещо с Ейдриън — или поне докато работата ми не ни раздели. Ако, разбира се, получа такава. По дяволите, ако Ханс продължи да ми възлага канцеларска работа тук и Ейдриън продължи да мързелува и да не върши нищо, двамата бихме могли да бъдем вечно заедно.

Целувахме се дълго, притискайки все по-плътно телата си. Накрая аз сложих край. Ако се любиш в съня, дали това означава, че *наистина* си го направил? Не знаех и определено нямах намерение да го установявам сега. Още не бях готова.

Отстъпих назад и Ейдриън разбра.

— Намери ме, когато получиш малко свобода.

— Надявам се да е скоро — отвърнах. — Пазителите не могат да ме държат вечно наказана.

Ейдриън изглеждаше скептичен по въпроса, но не каза нищо и сънят изчезна. Върнах се в леглото си и в собствените си сънища.

Единственото, което ме спря да пресрещна Лиса и Кристиан, когато се срещнаха рано на другата сутрин във фоайето на нейната сграда, беше, че Ханс ме извика на работа дори още по-рано. Възложи

ми да се оправям с куп бумаги — и то тъкмо в подземието, по зла ирония на съдбата — оставяйки ме да картотекирам документи и да кипя от безсилен гняв, докато наблюдавах Лиса и Кристиан през връзката. Приех го като доказателство за умението ми да върша няколко работи наведнъж, след като едновременно подреждах картотеката по азбучен ред и ги шпионирах.

Ала разузнавателната ми дейност бе прекъсната от един глас:

— Не очаквах да те заваря отново тук.

Примигнах, излязох от съзнанието на Лиса и вдигнах глава от документите. Пред мен стоеше Михаил. На фона на усложненията, последвали инцидента с Виктор, почти бях забравила участието на Михаил в нашето „бягство“. Оставих папките и му се усмихнах неуверено.

— Да, странни са обратите на съдбата, нали? Сега всъщност те ми *наредиха* да съм тук.

— Така е. Доколкото чух, имаш огромни неприятности.

Усмивката ми се превърна в гримаса.

— Не ми го напомняй. — Огледах се, макар да знаех, че сме сами. — *Ти* нямаш някакви неприятности, нали?

Той поклати глава.

— Никой не знае какво съм направил.

— Добре.

Поне един се бе измъкнал невредим от този провал. И без това се чувствах достатъчно виновна, не исках и той да тежи на съвестта ми.

Михаил се наведе, така че очите му да са на едно ниво с моите и отпусна ръце върху масата, край която седях.

— Успя ли? Струваше ли си?

— Трудно е да се отговори на този въпрос.

Той повдигна вежди.

— Случиха се някои… не толкова успешни неща. Но научихме това, което искахме да знаем. Или поне вярваме, че е така.

Михаил затаи дъх.

— Научили сте как се възстановяват стригои?

— Така мисля. Ако информацията ни е вярна, тогава — да. Само че дори и да е вярна… ами, не е толкова лесно да се направи. На практика е почти невъзможно.

— За какво става дума?

Поколебах се. Михаил наистина ни помогна, но той не беше сред кръга ми от доверени приятели. Дори и в момента отново видях в очите му онова напрегнато изражение. Болката от загубата на любимата жена все още го терзаеше. И ми се струваше, че винаги ще е така. Дали нямаше да му навредя повече, ако му кажа това, което бях узнала? Дали евентуалната надежда нямаше да го нарани още повече?

Накрая реших да му кажа. Дори и да сподели с други — а аз не мислех, че ще го стори — те само щяха да му се изсмеят. Нямаше да се случи нищо лошо. Ала щяхме здравата да загазим, ако кажеше на някого за Виктор и Робърт, но всъщност нямаше защо да споменавам пред него за тяхното участие в цялата история. За разлика от Кристиан, явно на Михаил не му бе хрумнало, че проникването в затвора на мороите е осъществено от трима тайнейджъри, на които той бе помогнал да се измъкнат тайно от кралския двор. Изглежда, Михаил не можеше да мисли за нищо, което не е свързано със спасението на неговата Соня.

— Нужен е морой, който владее духа — обясних аз. — Да омагьоса сребърен кол с духа, а след това той… или тя… трябва да пронижe стригоя.

— Духът… — Този елемент все още бе непознат за повечето морои и дампири, но не и за Михаил. — Владеещи духа като Соня. Зная, че духът може да ги направи по-привлекателни… но, кълна се, че тя нямаше нужда от него. Беше родена красива. — Лицето на Михаил доби същото тъжно изражение, както винаги, когато се споменаваше госпожа Карп. Откакто го познавам, никога не съм го виждала истински щастлив, макар че щеше да бъде много хубав, ако се усмихваше по-често. Внезапно сякаш се засрами от романтичното отклонение и отново стана делови. — Кой от тези, които владеят духа, ще извърши пронизването?

— Никой — отвърнах категорично. — Лиса Драгомир и Ейдриън Ивашков са единствените владеещи духа, които познавам. Е, с изключение на Ейвъри Лазар. — Не смятах да замесвам Оксана и Марк във всичко това. — Нито един от тях не притежава нужните умения, за да го направи и ти го знаеш не по-зле от мен. А Ейдриън и без това не проявява интерес.

Михаил тутакси схвана недоизказаното от мен.

— Но Лиса проявява?

— Да — признах. — Но ще са й нужни години, за да се обучи. Ако не и повече. А тя е последната от рода. Животът й не бива да се рискува по този начин.

Той осъзна правотата на думите ми и помръкна. Не ми оставаше нищо друго, освен да споделя болката и разочарованието му. Също като мен и той бе повярвал в тази последна възможност да се събере отново с изгубената си любов. Току-що му бях потвърдила, че е възможно… и в същото време невъзможно. Струва ми се, че и за двама ни щеше да бъде много по-лесно, ако всичко беше само една измислица.

Михаил въздъхна и се изправи.

— Ами, оценявам усилията ти. Съжалявам, че наказанието ти е напразно.

Свих рамене.

— Всичко е наред. Заслужаваше си.

— Надявам се… — Поколеба се. — Надявам се, че скоро ще свърши и няма да навреди на нищо.

— Да навреди на какво? — попитах остро, тъй като не ми убягна особената нотка в гласа му.

— Само ако… ами, пазителите, които не изпълняват заповедите, понякога получават доста дълги наказания.

— О, това ли? — Той намекваше за постоянния ми страх да се окажа прикована към бюрото. Опитах се да се направя на непукистка и да не издавам колко много ме плаши подобна вероятност. — Сигурна съм, че Ханс блъфира. Искам да кажа, че няма вечно да ме кара да върша това само защото съм избягала и…

Млъкнах и ченето ми увисна, когато зърнах проблясъка на разбиране в очите му. Отдавна бях чула, че той се е опитал да открие госпожа Карп, но досега не се бях замисляла за последствията от това. Никой не бе подкрепил усилията му да я открие. Трябвало е да действа сам, нарушавайки правилата, а след като не я открил и се отказал от търсенето, се е принудил да се върне с наведена глава. Сигурно е имал същите неприятности като мен заради бягството и самоволните си действия.

— Заради това ли… — преглътнах, — заради това ли ти… заради това ли работиш тук, в архива?

Михаил не отговори на въпроса ми. Вместо това сведе поглед, усмихна се леко и посочи към купчината папки.

— Буквата „К“ е преди „Л“ — рече той, преди да се обърне и да си тръгне.

— По дяволите — промърморих и погледнах надолу. Той беше прав. Очевидно не се бях справила толкова добре с подреждането по азбучен ред, докато наблюдавах Лиса. При все това, когато останах сама, отново се върнах в съзнанието й. Исках да зная какво прави… и не исках да мисля, че в очите на пазителите постъпката ми можеше да бъде сметната за много по-голямо провинение от това на Михаил. Или че подобно — или по-лошо — наказание можеха да готвят и за мен.

Лиса и Кристиан бяха в хотела, разположен недалеч от кампуса на Лихай. Средата на вампирския ден означаваше вечер за човешкия свят. Обиколката на Лиса из университета нямаше да започне по-рано от сутринта на следващия ден, което означаваше, че тя разполагаше с достатъчно свободно време, за да се приспособи към режима на човешката раса.

„Новите“ пазители на Лиса — Серена и Грант — бяха с нея, както и още трима, които кралицата бе изпратила. Татяна бе разрешила на Кристиан да я придружи и изобщо не бе възразила, както Лиса се опасяваше, което отново ме накара да се замисля дали кралицата беше толкова ужасна, както винаги съм вярвала. Присила Вода, близка съветничка на кралицата, която двете с Лиса харесвахме, също беше член на групата, която заедно с Лиса щеше да обиколи университета. Двама от допълнителните пазители бяха с Присила, а третият с Кристиан. Всички вечеряха заедно и се оттеглиха по стаите си. Серена остана с Лиса в нейната стая, а Грант застана на пост пред вратата. Двойка пазители — за това се бях обучавала. Това, което очаквах през целия си живот да правя за Лиса.

Серена беше идеалният пример за резервиран пазител. Беше в стаята, но присъствието й оставаше незабележимо, докато Лиса оправяше дрехите си. Почукването на вратата тутакси задейства Серена. Със сребърен кол в ръка тя приближи до вратата и погледна през шпионката. Не можех да не се възхитя на бързината й, въпреки че част от мен продължаваше да вярва, че никой друг нямаше да защитава Лиса по-добре от мен.

— Дръпни се назад — каза Серена на Лиса.

Миг по-късно напрежението на пазителката леко намаля и тя отвори вратата. На прага стояха Грант и Кристиан.

— Дошъл е да те види — обяви Грант, сякаш не беше очевидно.

Лиса кимна.

— Нека влезе.

Кристиан пристъпи вътре, а Грант се отдръпна. Кристиан изгледа многозначително Лиса и кимна леко към Серена.

— Хей, хм, ще имаш ли нещо против да ни оставиш малко насаме? — Още докато изговаряше думите, лицето на Лиса поруменя. — Искам да кажа… ние само… ние само трябва да поговорим за някои неща, това е всичко.

Серена запази невъзмутимото си изражение, но беше ясно, че си мисли, че двамата ще правят нещо повече, а не само да говорят. Обикновените срещи между тийнейджърите не бяха сред най-горещите клюки в света на мороите, но Лиса бе известна и привличаше малко повече внимание с любовните си афери. Серена сигурно знаеше, че Кристиан и Лиса са били гаджета, но са се разделили. Сега явно смяташе, че отново са заедно. А поканата на Лиса той да я придружи на това пътуване потвърждаваше тази догадка.

Серена се огледа предпазливо. Винаги бе трудно да се постигне баланс между защитата и личното пространство в отношенията между един морой и неговия пазител, а в подобна хотелска стая беше още по-трудно. Ако бяха по разписанието на вампирите, когато всички спяха през деня, не се съмнявах, че Серена щеше да е в коридора при Грант. Но навън беше тъмно, а един стригой би могъл да проникне дори през прозорец на петия етаж. Серена не гореше от желание да остави сама новата си повереница.

Хотелският апартамент на Лиса се състоеше от просторна дневна, която преминаваше в работен кабинет и спалня в съседство, към която водеше двойна френска врата с матирани стъкла. Серена кимна към вратата.

— Какво ще кажете да отида там? — Умна идея. Така щеше да им осигури уединение и в същото време ще бъде наблизо. Тогава Серена осъзна многозначителността на думите си и се *изчерви*. — Искам да кажа… осен ако вие не искате да отидете там, тогава аз…

— Не! — възкликна Лиса още по-смутена. — Така е добре. Ние ще останем тук. Ние само ще *поговорим*.

Не бях сигурна в чия полза беше това — на Кристиан или Серена, но тя кимна и изчезна в спалнята с една книга, с което ми напомни за Дмитрий. Затвори вратата. Лиса не беше сигурна колко се чува в другата стая, затова пусна телевизора.

— Господи, това е ужасно — изпъшка тя.

Кристиан изглеждаше съвсем спокоен, когато се облегна на стената. Обикновено не си падаше по официалностите, но се бе облякъл за вечерята и още носеше същите дрехи. Стояха му добре, въпреки вечните му оплаквания колко мрази официалното облекло.

— Защо?

— Защото тя си мисли, че ние… тя си мисли, че ние… ами, сещаш се.

— Е, и? Какво толкова?

Лиса завъртя очи.

— Ти си мъж. Разбира се, че за теб няма значение.

— Хей, не е като да *не* сме били заедно. Освен това е по-добре да си мисли това, отколкото да знае истината.

Намекът за някогашния им сексуален живот събуди смесени чувства у Лиса — смущение, гняв и копнеж, но тя в никакъв случай нямаше да се издаде.

— Добре. Да се заемем с работа. За нас и без това сега е ден и едва ли ще можем да заспим скоро. Откъде да започнем? Да донеса ли сребърния кол?

— Още няма нужда. Първо трябва да упражним някои основни защитни движения. — Той се изправи, отиде в средата на стаята, като по пътя влачеше една маса.

Кълна се, че ако всичко не беше толкова сериозно, щях да умра от смях, докато ги наблюдавах как се готвят сами да тренират бойни техники.

— Добре — рече Кристиан. — Ти вече знаеш как да удряш.

— Какво? Нищо не зная!

Той се намръщи.

— Ударила си Рийд Лазар. Роуз го спомена най-малко сто пъти. Никога не съм я виждал толкова да се гордее с нещо.

— *Веднъж* в живота си съм ударила *една-единствена* персона — изтъкна Лиса. — А и Роуз ме наставляваше. Не съм сигурна, че бих могла отново да го направя.

Кристиан кимна. Изглеждаше разочарован, но не от неуменията й, а защото по природа си беше нетърпелив и искаше да пристъпи направо към същността на нещата. Въпреки това той се оказа изненадващо търпелив учител, докато й обясняваше основните правила на изкуството да сипеш удари и да раздаваш юмруци. В интерес на истината много от движенията бе изкопирал от мен.

Той се оказа доста прилежен ученик. Но беше ли на нивото на един пазител? Не. Дори не се доближаваше. А Лиса? Тя беше умна и съобразителна, ала не беше създадена да се бие, без значение колко старание влагаше да се научи. Ударът, който нанесе на Рийд Лазар, беше направо красив, но беше очевидно, че битките никога нямаше да бъдат нейната стихия. За щастие Кристиан започна с прости движения за отбягване и отклоняване на удари, както и наблюдение на противника. Лиса беше начинаеща, но доста обещаваща. Кристиан, изглежда, притежаваше вродени умения, но винаги съм смятала, че тези, които владеят духа, имат нещо като свръхестествен инстинкт относно следващите действия на останалите. Макар да се съмнявах, че би свършило работа при схватка със стригои.

Малко след това Кристиан мина към нападение и тогава нещата станаха зле.

Нежната природа на Лиса, както и инстинктите й да лекува й пречеха да удари с пълна сила от страх да не го нарани. Когато той осъзна какво става, избухливият му нрав взе да се проявява.

— Хайде! Не се колебай, удряй!

— Не се колебая — възрази тя и го удари е юмрук в гърдите толкова слабо, че Кристиан дори не помръдна.

Той прокара раздразнено ръка през косата си.

— Изобщо не се стараеш! Виждал съм те да удряш врата по-силно, отколкото сега мен.

— Това е нелепо сравнение.

— И — додаде той — не се целиш в лицето ми.

— Не искам да ти оставя белег!

— Е, като го даваме толкова леко, няма опасност от това — промърмори Кристиан. — Освен това веднага ще ме излекуваш.

Разправията им ме забавляваше, но не ми се понрави нехайството, с което я насърчаваше да използва духа. Все още не се

бях отърсила от вината за фаталните последствия, които можеше да има върху Лиса нахлуването ни в затвора Тарасов.

Кристиан се протегна, сграбчи я за китката и я дръпна към себе си. Сви пръстите й в шепата си и бавно й показа как да удари с юмрук нагоре, като се целеше в лицето си. Беше по-съсредоточен да й демонстрира техниката на движението, така че юмрукът й само леко го погали.

— Виждаш ли? Извий ръка нагоре. Ударът трябва да е тук. Не се страхувай, че ще ме нараниш.

— Не е толкова просто…

Протестът й замря и двамата внезапно осъзнаха ситуацията, в която се намираха. Телата им почти се допираха, а пръстите му обвиваха китката й. Топли и влажни до кожата й, те изпращаха електрически вълни по тялото й. Въздухът помежду им натежа, сякаш щеше да ги обвие и погълне. От разширените очи на Кристиан и начина, по който пое рязко дъх, можех да се обзаложа, че близостта й му действаше по същия начин, както неговата на нея.

Той се окопити, пусна ръката й и отстъпи назад.

— Е — рече грубо, — предполагам, че май не си особено сериозна в намерението си да помогнеш на Роуз.

И тогава се случи. Въпреки сексуалното напрежение помежду им, забележката му запали гнева у Лиса. Тя стисна юмрук, завъртя ръка и здравата го цапардоса в лицето, хващайки го напълно неподготвен. Ударът не притежаваше елегантността на онзи, с който беше зашеметила Рийд, но беше доста силен. За съжаление при рязкото движението тя изгуби равновесие и полетя към него. Двамата се строполиха заедно на пода, като събориха малката масичка наблизо с лампата върху нея. Лампата се удари в ъгъла на масата и се счупи.

Междувременно Лиса се бе стоварила върху Кристиан. Ръцете му инстинктивно я обгърнаха и ако преди малко се намираха на сантиметри един от друг, сега бяха плътно притиснати. Взираха се един в друг, а сърцето на Лиса туптеше бясно в гърдите й. Около тях сякаш отново захвърчаха електрически искри от обзелата ги възбуда, а за Лиса, изглежда, целият свят се бе съсредоточил в устните на Кристиан. По-късно и двете се питахме дали щяха да се целунат, но точно в този миг Серена нахлу в стаята.

Заела стойка на пазител, със сребърен кол в ръка, тя бе готова да се изправи срещу армия стригои. Бойният й вик замря на устните, когато видя сцената, разкрила се пред очите й: това, което приличаше на романтична прелюдия. Макар и доста странна, имайки предвид зачервената и започваща да се подува буза на Кристиан и съборената лампа. Ситуацията бе доста конфузна за всички, а бойната атака на Серена премина в смущение.

— О — промълви тя несигурно. — Съжалявам.

Лиса изпита срам и презрение към себе си, задето Кристиан й въздействаше по този начин. А й му беше бясна. Побърза да се отдръпне и седна. Във възбуденото си и объркано състояние тя реши да изясни, че в ситуацията няма нищо романтично.

— Това… не е това, което си мислиш — заекна тя, като избягваше да поглежда към Кристиан, който на свой ред се изправи на крака и имаше не по-малко засрамен вид. — Ние се биехме. Искам да кажа, упражнявахме бойни хватки. Искам да се науча да се защитавам от стригоите. Да ги нападам. И да ги пронизвам. Така че… Кристиан ми помага, това е всичко. — Имаше нещо много сладко и чаровно в пелтеченето й, с което ми напомни за Джил.

Серена видимо се отпусна и въпреки че отново бе надянала непроницаемата маска на пазител, беше ясно, че се забавлява.

— Е — заговори, — доколкото виждам, май не се справяте особено добре.

Кристиан разтърка ядосано нараненатa си буза.

— Хей! Справяме се. Аз я научих на това.

Серена продължаваше да го смята за забавно, но в очите й се появи сериозно и замислено изражение.

— Струва ми се, че по-скоро е имала късмет, отколкото нещо друго. — Поколеба се, все едно бе на път да вземе съдбоносно решение. Накрая каза: — Вижте, ако наистина сте сериозни за това, трябва да се научите да го правите както трябва. Аз ще ви покажа.

Не. Нямаше начин.

Сериозно се замислих дали да не избягам от двора, да се добера на автостоп до Лихай и наистина да им покажа как се раздават юмруци — като започна със Серена — когато нещо ме изтръгна внезапно от главата на Лиса и ме върна в моята реалност. Ханс.

Тъкмо отворих уста, за да го посрещна с някоя саркастична забележка, когато той ме изпревари.

— Зарежи картотекирането и ме последвай. Призована си.

— Аз… какво? — Напълно неочаквано. — Къде съм призована?

— При кралицата — отвърна той с мрачно изражение.

ГЛАВА 14

Последният път, когато Татяна искаше да ме ругае, тя просто ме бе завела в един от личните си салони.

Всичко беше много странно, сякаш бяхме на следобеден чай — само дето хората не си крещят един на друг, докато си пият чая. Нямах причини да смятам, че този път ще е по-различно… докато не забелязах, че ескортът ме водеше към една от главните сгради в двора, където се помещаваше правителството на мороите. Мамка му. Беше по-сериозно, отколкото си мислех.

И, разбира се, когато най-сетне ме въведоха в залата, където чакаше Татяна… ами, едва не се заковах на място, отказвайки да вляза. Единствено лекото докосване по гърба ми от един от пазителите ми помогна да пристъпя напред. Мястото беше претъпкано.

Не знаех със сигурност каква е тази зала. Мороите имаха официална тронна зала за краля или кралицата си, но не мисля, че тази беше такава. Въпреки това помещението тънеше в тежка украса, създавайки усещането за някогашен кралски двор с прецизно гравираната разноцветна украса и излъскани до блясък златни стенни свещници, в които горяха истински свещи. Светлината им се отразяваше от металните украшения в залата. Всичко блестеше и аз имах чувството, че съм се озовала на театрална сцена.

А може и да не грешах. Защото след краткотрайния първоначален оглед разбрах къде се намирам. Присъстващите в залата бяха разделени. Дванадесет от тях се бяха разположили около дълга маса върху платформа, издигаща се в средата на залата. Татяна седеше начело на масата с шестима морои от едната й страна и петима от другата. В другия край бяха подредени редици столове — доста натруфени, със сатенени възглавнички — които бяха запълнени с морои. Публиката.

Тези, които седяха от двете страни на Татяна, бяха най-влиятелните и доверени поданици. Бяха възрастни морои, които излъчваха царственост и достойнство. Единадесет морои от

единадесетте кралски фамилии. Лиса още не беше пълнолетна — макар че след броени часове щеше да навърши осемнадесет години — и още нямаше право да присъства. Някой представляваше Присила Вода. Бях изправена пред Кралския или Тронния съвет, съставен само от най-знатните принцове и принцеси в света на мороите. Най-възрастните членове на всяка фамилия притежаваха кралска титла и заемаха мястото си на първи придворни съветници до Нейно величество кралица Татяна. Понякога най-възрастният се отказваше от мястото си и го предоставяше на някой, който семейството смяташе за по-способен, но избраникът почти винаги беше най-малко на четиридесет и пет години. Съветът избираше крал или кралица на мороите — пост, който се запазваше до смъртта му или докато монархът реши да се оттегли по собствено желание. В много редки случаи, със съгласието и подкрепата на кралските фамилии, владетелят можеше да бъде принуден да се откаже от трона.

Всеки принц или принцеса от Кралския съвет на свой ред се съветваше от семеен съвет и като плъзнах поглед по присъстващите, разпознах представители на родовете, седнали заедно на групи: Ивашков, Лазар, Бадика… най-задните редици се заемаха от обикновена публика. Таша и Ейдриън седяха един до друг, а знаех със сигурност, че не бяха членове на Кралския съвет, нито на семейния. Все пак присъствието им малко ме успокои.

Останах близо до изхода на залата, като пристъпвах неловко от крак на крак, чудейки се какво предстои. Не само бях заслужила публично унижение; очевидно бях заслужила това да стане пред най-важните морои в света. Страхотно.

Висок и слаб морой с побеляла коса пристъпи напред, като заобиколи едната страна на дългата маса и се прокашля. Приглушените разговори тутакси замряха. В залата настъпи тишина.

— Откривам сесията на Кралския съвет на мороите — обяви той. — Председателства Нейно кралско величество Татяна Марина Ивашков. — Поклони се леко в нейна посока и се оттегли дискретно в единия край на помещението, където застана до един от пазителите, подредени покрай стените като някакви украшения.

Винаги когато съм я виждала на приемите, Татяна беше елегантно и изискано облечена, но за официално събитие като това бе избрала наистина кралско облекло. Роклята й с дълъг ръкав бе от

тъмносиня коприна, а върху сложно сплетената й коса блестеше корона, обсипана със сини и бели камъни. Ако беше кралица на красотата, оглавяваща карнавално шествие, бих се обзаложила, че скъпоценностите са изкуствени. Но щом бяха на нея, нито за миг не се усъмних, че са истински сапфири и диаманти.

— Благодаря — рече тя. Говореше с кралския си глас, силен и впечатляващ, който отекна ясно в цялата зала. — Ще продължим нашия разговор от вчера.

Чакай… какво? Те са ме обсъждали и *вчера*? Забелязах, че бях обвила ръце около себе си, сякаш несъзнателно исках да се защитя. Мигом ги отпуснах. Не исках да изглеждам слаба, без значение какво ми готвеха.

— Днес ще чуем свидетелските показания на един наскоро дипломирал се пазител. — Острият поглед на Татяна се спря върху мен. Както и на всички присъстващи. — Роузмари Хатауей, би ли пристъпила напред?

Направих го с вдигната глава и уверено изражение. Не знаех къде точно да застана, затова се спрях в средата на залата с лице право към Татяна. Щом щяха да ме излагат на показ, бих искала поне някой да ме бе предупредил, за да облека чернобелите дрехи на пазител. Все едно. Няма да покажа страх, нищо че бях по джинси и тениска. Направих лек, почтителен поклон, след което срещнах погледа й, без да трепна, готова за това, което предстоеше.

— Ще ни кажеш ли името си, ако обичаш — започна Татяна.

Тя самата вече го бе сторила, но се подчиних и изрекох високо:

— Роузмари Хатауей.

— На колко си години?

— Осемнадесет.

— И кога ги навърши?

— Преди няколко месеца.

Тя изчака няколко минути, сякаш бях съобщила особено важна информация.

— Госпожице Хатауей, доколкото ни е известно, приблизително по това време своеволно си напуснала академията „Свети Владимир“. Така ли е?

За *това* ли било всичко? Не за пътуването до Лас Вегас с Лиса?

— Да — отвърнах лаконично, без да се впускам в обяснения. О, Боже. Надявах се да не заговори за Дмитрий. Тя не би трябвало да знае за връзката ми с него, но никога не можеш да си сигурен каква информация се разпространява в двора.

— И замина за Русия на лов за стригои?

— Да.

— В знак на лично отмъщение, последвало нападението над „Свети Владимир“?

— Ъ… да.

Никой не каза нищо, но отговорът ми определено причини раздвижване в залата. Присъстващите се размърдаха притеснено и се спогледаха със съседите си. Стригоите винаги са събуждали страх, а някой, който съзнателно търси стълкновение с тях, все още се смяташе за нещо необичайно сред нашето общество. Странно, Татяна изглеждаше доволна от потвърждението ми. Дали щеше да бъде използвано като допълнително доказателство за обвиненията срещу мен?

— Тогава значи можем да предположим, че си една от тези, които смятат, че стригоите трябва да бъдат нападани, така ли е?

— Да.

— Мнозина сред нас имат различно мнение как трябва да се реагира на ужасното нападение над „Свети Владимир“ — продължи кралицата. — Ти не си единственият дампир, който е искал да отвърне на ударите на стригоите, макар че определено си най-младата.

Не знаех, че и други са тръгнали на самостоятелни походи срещу стригоите — е, с изключение на няколкото безразсъдни дампири в Русия. Щом бе решила да вярва в тази история за моето пътуване, за мен беше без значение.

— Разполагаме с докладите на пазители и алхимици в Русия, че мисията ти е била успешна. — За пръв път чувах да се споменават публично алхимиците, но разбира се, те не бяха тайна за членовете на Кралския съвет. — Можеш ли да ми кажеш колко стригои си убила?

— Аз… — Втренчих се изненадано в нея. — Не съм сигурна, Ваше Величество. Поне… — Напрегнах се да си спомня. — Седем. — Може да бяха и повече. Очевидно и тя смяташе така.

— Това е доста скромна цифра в сравнение с това, което ни докладваха източниците ни — отбеляза с величествено снизхождение

кралицата. — Както и да е, пак е доста впечатляваща бройка. Сама ли извърши тези убийства?

— Понякога да. Понякога ми помагаха. Имаше… имаше някои други дампири, с които работих заедно за известно време. — Технически ми беше помогнал и стригой, но нямах намерение да го споменавам.

— И те са били приблизително на твоята възраст?

— Да.

Татяна не каза нищо повече. Сякаш по даден знак жената до нея заговори. Според мен беше принцеса Конта.

— Кога уби първия си стригой?

Намръщих се.

— Миналия декември.

— И си била на седемнадесет?

— Да.

— Сама ли го уби?

— Ами… може да се каже. Двама приятели ми помогнаха, като го разсеяха. — Надявах се, че няма да поиска повече подробности. Първото ми убийство се случи, когато Мейсън умря и с изключение на събитията, свързани с Дмитрий, това бе споменът, който най-много ме измъчваше.

Но принцеса Конта не пожела да узнае повече подробности. Тя и останалите, които се присъединиха към разпита, най-вече искаха да узнаят за убийствата, които лично бях извършила. Проявиха лек интерес към случаите, когато ми бяха помогнали други дампири, но не искаха да знаят за помощта, оказана ми от морой. Освен това направиха някои критични забележки относно дисциплината ми, което ме озадачи. Споменаха се и останалите ми постиженията в училище — високите ми оценки по бойни изкуства, как съм била една от най-добрите, преди двете с Лиса да избягаме от Академията през втората година от обучението ни, и колко бързо съм наваксала пропуснатото и отново съм станала първенец на класа (е, що се отнасяше до бойните дисциплини). Говориха и за това как съм защитавала Лиса, докато двете сме били сами в реалния свят и накрая завършиха с изключително високите ми резултати от зрелостния изпит.

— Благодаря, пазител Хатауей. Можеш да си вървиш.

Татяна бе достатъчно ясна — искаше да си тръгна. Подчиних се с най-голямо удоволствие, отново се поклоних леко и побързах да се изнижа навън. Хвърлих кратък поглед към Таша и Ейдриън. Вече минавах през вратата, когато отново се разнесе звънкият глас на кралицата:

— С това днешното заседания се закрива. Утре ще се съберем отново.

Не се изненадах, когато Ейдриън ме настигна няколко минути по-късно. Ханс не ми беше заповядал да се върна обратно на работа и аз реших да си позволя малка глътка свобода.

— Добре — започнах, като плъзнах ръката си в тази на Ейдриън. — Я ме осветли с кралската си политическа мъдрост. За какво беше всичко това?

— Нямам понятие. Аз съм последният, който би трябвало да питаш по политически въпроси — отвърна той. — Дори не ходя по подобни места, но Таша ме откри в последната минута и настоя да дойда с нея. Предположих, че някой й е подшушнал, че и ти ще бъдеш там, но тя беше изненадана не по-малко от мен.

Никой от нас не каза нищо, но осъзнах, че го водя към една от сградите, където се помещаваха търговски обекти — магазини, ресторанти, кафенета. Внезапно огладнях.

— Останах с впечатлението, че всичко е част от нещо, за което вече са говорили. Татяна спомена за предишно заседание.

— Било е закрито, каквото ще бъде и утрешното. Никой не знае какво ще обсъждат.

— Тогава защо това беше публично? — Не ми се струваше честно, че кралицата и Кралският съвет решават и избират какво да споделят с останалите. Всичко трябваше да е публично достояние.

Ейдриън се намръщи.

— Вероятно защото скоро ще има гласуване и то ще бъде публично. Ако твоите показания имат някакво значение, тогава членовете на съвета може да са искали да ги чуят и други морои, така че да разберат решението, когато се стигне до него.

— Звучи ми сякаш вече всичко е решено — промърморих аз. — Защо изобщо да се гласува? И какво общо имам аз с правителството?

Той отвори вратата на малко кафене, където сервираха храна за лек обяд — най-различни сандвичи. Ейдриън бе отраснал с изискани

ресторанти и отбрана кухня. Мисля, че ги предпочиташе и сега, но знаеше също, че не обичам винаги да съм на показ *или* да ми се напомня, че излизам с кралски потомък от знатна фамилия. Оцених факта, че се бе досетил, че днес имам нужда от нещо обикновено и непретенциозно.

При все това нашата двойка си спечели няколко любопитни погледа и шушукания от клиентите на заведението. В училище понякога клюкарстваха по наш адрес, обаче в кралския двор? Тук си бяхме направо главната атракция. Имиджът беше много важен в двора и повечето връзки между морои и дампири се пазеха в тайна. Ние демонстрирахме нашата съвсем открито, а това — особено имайки предвид семейството на Ейдриън — беше скандално и шокиращо. Затова околните невинаги бяха дискретни с реакциите си. Откакто се върнах в двора, чух най-различни неща. Една жена ме нарече безсрамница. Друга обсъждаше на висок глас как Татяна „щяла да се разправи с мен“.

За щастие, по-голямата част от днешната ни публика се задоволяваше само да ни зяпа, така че беше по-лесно да не им обръщам внимание. Но докато се настанявахме на масата, Ейдриън се бе смръщил замислено.

— Може би все пак ще гласуват назначаването ти за пазител на Лиса.

Бях толкова смаяна, че няколко секунди не можах да кажа нищо, а в този миг се появи сервитьорката. Изрекох със запъване поръчката си, след което се втренчих с широко отворени очи в Ейдриън.

— Сериозно? — Все пак по време на заседанието се обсъждаха бойните ми умения. Имаше смисъл. Само че… — Не. Съветът няма да си прави труда да насрочва заседание само заради назначението на един пазител. — Надеждите ми угаснаха.

Ейдриън сви рамене в знак на съгласие.

— Вярно е. Но това не е обикновено назначение. Лиса е последната от рода Драгомир. Всички — включително моята леля — имат специален интерес към нея. Ако й дадат някой като теб, който е… — Метнах му предупредителен поглед, докато той се опитваше да намери подходящата дума. — … спорна личност, това може да разстрои някои хора.

— И заради това всъщност те искаха *аз* да съм там, за да опиша какво съм направила. Да ги убедя лично, че съм компетентна. — Ала дори докато изговарях думите, не смеех да им повярвам. Беше прекалено хубаво, за да е истина. — Просто не мога да си го представя, имайки предвид колко съм го загазила с пазителите.

— Не зная — рече Ейдриън. — Беше само предположение. Кой знае? Може би смятат, че пътуването до Лас Вегас е било безобидна лудория. — В тона му прозвуча горчива нотка. — А и аз ти казах, че леля Татяна започва да те приема. Нищо чудно вече да няма нищо против ти да си пазител на Лиса, но иска да получи публично одобрение.

Това беше изненадващо предположение.

— Но ако аз ще съм с Лиса, ти какво ще правиш? Ще се вразумиш, ще станеш порядъчен и също ще дойдеш в колежа?

— Не зная — отвърна той. Зелените му очи бяха замислени, докато отпиваше от питието си.

Това също бе неочаквано, но си припомних разговора ми с майка му. Какво ще стане, ако аз съм пазител на Лиса в колежа, а той е с нас през следващите четири години? Бях напълно сигурна, че Даниела смята, че през лятото ще се разделим. Аз също мислех така… и се изненадах от облекчението, което изпитах при мисълта, че можем да бъдем заедно. Дмитрий винаги щеше да изпълва сърцето ми с болка и копнеж, но в същото време не исках Ейдриън да напуска живота ми.

Ухилих му се и отпуснах ръка върху неговата.

— Не съм сигурна какво ще правя с теб, ако станеш разумен и порядъчен.

Той вдигна ръката ми, поднесе я към устните си и я целуна.

— Имам някои идеи — промълви. Не зная дали бяха думите му, или усещането на топлите му устни до кожата ми, но цялата настръхнах. Тъкмо се канех да попитам какви са тези идеи, когато бяхме прекъснати… от Ханс.

— Хатауей — произнесе той с вдигнати вежди, застанал до масата. — Ние двамата явно имаме различна представа за определението „наказание“.

Имаше право. Според моите, наказанието включваше такива неща като бой с камшици и глад, а не подреждане на картотека.

— Ти не ми каза да се върна след срещата ми с кралицата — оправдах се, вместо да го светна за въпросните различия.

Той ме изгледа раздразнено.

— Не съм ти казвал *същo* и да отиваш на среща с приятеля си. Хайде. Обратно в архива.

— Но обедната ми почивка почти наближава!

— Ще имаш обедна почивка след два часа, като всички нас.

Опитах се да потисна гнева си. По време на работа не ме държаха на хляб и вода, но храната не беше много по-добра. В този миг се появи сервитьорката с поръчките ни. Грабнах сандвича, преди тя да постави чиниите на масата, и го увих в една салфетка.

— Може ли да го взема?

— Ако можеш да го изядеш по пътя. — Тонът му бе скептичен, тъй като сутеренът с архивите не беше много далеч. Явно подценяваше способностите ми да поглъщам храна.

Под неодобрителния поглед на Ханс целунах Ейдриън за довиждане и го изгледах многозначително, за да му подскажа, че ще продължим разговора си по-късно. Той ми отвърна с щастлива усмивка, която зърнах само за секунда, тъй като Ханс ми заповяда да тръгвам. Вярна на себе си, успях да изгълтам сандвича, преди да стигнем до сградата на пазителите, макар че през следващия половин час доста ми се гадеше.

Моят обяд съвпадаше с вечерята на Лиса в човешкия свят. Като се върнах към злощастното си наказание, реших да си оправя настроението и проникнах през връзката в съзнанието й. Тя бе прекарала целия ден в обиколка из кампуса на Лихай и колежът не я бе разочаровал. Всичко й бе харесало. От пръв поглед бе обикнала красивите сгради, просторните зелени площи, общежитията… и особено класовете. Един бегъл поглед в каталога с курсовете й бе показал, че пред нея се открива огромно разнообразие от предмети, които не се изучаваха дори в такива престижни училища като академията „Свети Владимир“. Нямаше търпение да види всичко и да учи всичко, което колежът предлагаше.

И въпреки че й се искаше и аз да съм с нея, беше развълнувана и щастлива, че това е рожденият й ден. Присила й бе подарила няколко красиви бижута и бе обещала, че вечерта ще я заведе на изискана вечеря. Това не беше точно празнуването, на което Лиса се бе

надявала, но вълнението, че навършва осемнадесет години, я опиняваше — особено, докато разглеждаше колежа-мечта, в който много скоро щеше да постъпи.

Признавам си, че изпитах ревност. Въпреки теорията на Ейдриън за днешната ми среща с кралицата, аз знаех — както и Лиса — че шансовете ми да отида в колежа с нея са почти несъществуващи. Част от мен не разбираше как Лиса може да е толкова развълнувана и щастлива, след като нямаше да сме заедно. Знаех, че е детинско, но не можех да потисна разочарованието си.

Но нямах много време да се цупя, защото след като обиколката приключи, Лиса се върна в хотела. Присила им каза, че имат на разположение един час, за да се освежат и приготвят за вечерята. За Лиса това означаваше време за бойна тренировка. Самосъжалението ми тутакси се превърна в гняв.

Нещата се влошиха, когато разбрах, че по-рано през деня Серена е казала на Грант за желанието на Лиса и Кристиан да се научат да се отбраняват. Той очевидно също смяташе, че идеята е добра. Страхотно, няма що! Лиса щеше да има двама прогресивни пазители. Защо да иска край себе си някоя скучна, стара съученичка, която би била ужасена само при мисълта, че един морой може да си *помисли* да се бие със стригой?

И така, докато аз стоях безпомощна и лишена от възможността да им набия малко разум в главите, Лиса и Кристиан вече се бяха сдобили с *двама* инструктори. Това не само означаваше, че имаха възможност да научат повече неща, но сега Серена имаше компетентен партньор, за да демонстрира бойни хватки. Двамата с Грант им обясняваха различните маневри, докато Лиса и Кристиан ги наблюдаваха с широко отворени очи.

За щастие (е, не за Лиса) двете с нея много скоро забелязахме нещо важно. Пазителите не подозираха истинската причина за интереса на принцеса Драгомир към битките. Те нямаха представа — и как биха могли? — че тя искаше да намери един стригой и да пронижe сърцето му заради нищожната надежда да го върне към живота. Мислеха, че само иска да научи основните хватки при защитата, което им се струваше съвсем разумно. И тъкмо на това я обучаваха.

Освен това Грант и Серена накараха Лиса и Кристиан да тренират един с друг. Подозирах, че имаха две причини за това. Едната

беше, че Лиса и Кристиан не притежаваха достатъчни умения, за да се наранят взаимно. А втората беше, че схватките им забавляваха пазителите.

Но *не* и самите тях, Лиса и Кристиан. Помежду им продължаваше да съществува напрежение — сексуално и гневно — и те не желаеха да са толкова близо един до друг. Грант и Серена не им позволяваха да се удрят в лицето, но обикновените движения за отбягване на ударите често бяха свързани с докосвания, плъзване на пръстите по кожата в разгара на схватката. От време на време пазителите караха някой от двамата да влезе в ролята на стригой — по този начин Кристиан или Лиса бе нападателят. Двамата морои го приемаха със задоволство, в крайна сметка директните атаки бяха точно това, на което искаха да се научат.

Но когато Кристиан (в ролята на стригой) се хвърли върху Лиса и я тласна към стената, изведнъж идеята да се научат да нападат вече не й се струваше толкова добра. Двамата бяха притиснати един до друг, а ръцете му я държаха. Тя усещаше уханието му, топлината на тялото му и изведнъж бе залята неудържимо от фантазията как я прегръща и целува.

— Мисля, че вие двамата трябва да се върнете към основните положения на защитата — заяви Грант, прекъсвайки предателските й чувства. Само че прозвуча така, сякаш се боеше не толкова да не се наранят един друг, колкото заради вероятността да започнат да разкъсват дрехите си в прилив на буйна страст.

На Лиса и Кристиан им беше нужна минута, за да регистрират думите му и още толкова да се отдръпнат един от друг. Когато най-сетне го сториха, и двамата избягваха да се поглеждат в очите и се върнаха на дивана. Пазителите се впуснаха да им изреждат примери как да отбягват атаките и да нападат. Лиса и Кристиан го бяха виждали толкова много пъти, че знаеха урока наизуст, а привличането, което изпитаха преди малко се превърна в смущение.

Лиса беше твърде възпитана, за да каже нещо, но след като петнадесет минути Серена и Грант им показваха как да блокират с ръце и да отбягват нападател, Кристиан най-сетне не издържа.

— А как се пронизва стригой? — прекъсна ги.

Вместо да се шокира, Грант за засмя.

— Не мисля, че има защо да се тревожиш за това. Трябва да се съсредоточиш върху това как да *избегнеш* стригоите, а не как да се приближиш към тях.

Лиса и Кристиан се спогледаха притеснено.

— Аз вече съм помагал да се убиват стригои — изтъкна Кристиан. — Използвах огъня по време на нападението в Академията. Да не би да казваш, че не е било нужно? Че не е трябвало да го правя?

Сега бе ред на Серена и Грант да си разменят погледи. *Ха*, помислих си. Май тези двамата не са толкова прогресивни, за колкото ги мислех. Те разглеждаха нещата от гледна точка на защитата, а не на нападението.

— Разбира се, че е трябвало — призна накрая Грант. — Това, което си направил, е забележителен подвиг. И ако възникне подобна ситуация, със сигурност е правилното действие. Не бива да сте безпомощни. Но тъкмо в това е същността на това обучение. Ако се стигне до битка със стригои, твоята магия ще ти помогне да се измъкнеш. Вече знаеш как да я използваш и тя ще те държи извън обсега им.

— Ами аз? — намеси се Лиса. — Аз не владея подобна магия.

— Ти никога няма да се озовеш в близост до стригой, така че няма защо да се тревожиш — увери я пламенно Серена. — Ние няма да го позволим.

— Освен това — додаде развеселено Грант — никак не е лесно да се сдобиеш със сребърен кол. Не ги раздаваме под път и над път. — В този миг бих дала всичко, за да можех да ги накарам да погледнат в куфара й.

Лиса прехапа устни, но не погледна към Кристиан от страх да не се издадат. Нещата не се развиваха според плана им. Кристиан отново пое инициативата.

— Не може ли поне да ни покажете? — попита, като се опитваше, при това успешно, да изглежда като обикновен любител на сензации и силни усещания. — Толкова ли е трудно да се направи? На мен ми се струва, че само се прицелваш и удряш.

Грант изсумтя.

— Не е така. Изисква се и нещо повече.

Лиса се наведе напред, преплете ръце и последва примера на Кристиан.

— Ами, тогава не е нужно да ни обучавате. Само ни покажете.

— Да. Нека да видим. — Кристиан се размърда неспокойно до нея. Ръцете им се докоснаха и двамата мигом се отдръпнаха един от друг.

— Това не е игра — рече Грант, но отиде до палтото си и извади сребърния кол. Серена го зяпна невярващо.

— Какво смяташ да правиш? — попита. — Да *ме* пронижеш?

Той се засмя кратко и огледа стаята с острия си поглед.

— Разбира се, че не. А, ето. — Приближи до малкия фотьойл, върху който имаше декоративна възглавничка. Вдигна я и я претегли в ръка, за да определи теглото й. Беше издута и натъпкана с нещо твърдо. Върна се при Лиса и за всеобщо смайване й подаде кола.

Изпъна тяло в бойна стойка, стисна здраво възглавничката между ръцете си и я протегна на известно разстояние пред себе си.

— Давай — подкани новоизлюпената си ученичка. — Прицели се и мушкай.

— Да не си полудял? — възкликна Серена.

— Не се тревожи — успокои я Грант. — Принцеса Вода може да си позволи да плати някои непредвидени щети.

Лиса се поколеба само няколко секунди. Изведнъж се изпълни с необичайно силна възбуда. Знаех, че има желание да се научи, но сега ми се стори много по-голямо отпреди. Тя стисна зъби, пристъпи напред и се опита непохватно да промуши възглавничката с кола. Беше предпазлива — боеше се да не нарани Грант, но нямаше защо да се тревожи. Той дори не помръдна, а и острието едва разкъса плата на повърхността. Опита още няколко пъти, но със същия успех.

— Това ли е всичко, което можеш? — попита презрително Кристиан, верен на себе си.

Тя го изгледа кръвнишки и му подаде кола.

— Хайде, покажи ти какво можеш.

Кристиан се изправи. Подигравателната му усмивка се стопи, докато оглеждаше критично възглавничката и вдигна ръка, за да нанесе удара си. В този миг Лиса се огледа наоколо и зърна веселите пламъчета в очите на пазителя. Дори Серена се бе отпуснала. Те доказваха моята гледна точка: че не беше никак лесно да се научиш да пронизваш с кол. Бях доволна и мнението ми за двамата пазители на Лиса чувствително нарасна.

Кристиан най-сетне замахна и наистина прониза по-навътре плата, но пълнежът на възглавничката му пречеше да проникне по-надълбоко. И отново Грант дори не помръдна. След още няколко напразни опита Кристиан седна на дивана и върна кола. Беше забавно да видиш как от напереното му държание не остана и следа и той увеси нос. Дори и на Лиса й достави удоволствие да го види оклюмал за малко, въпреки нарасналото притеснение колко трудно се оказа всичко.

— Пълнежът пречи — оплака се Кристиан.

Грант отново зае поза, а Серена удари с кола. Върхът му изскочи от другата страна на възглавничката и се спря на сантиметър от гърдите на Грант. Малки пухкави парчета от пълнежа се посипаха по пода. Тя отскочи назад и му подаде кола, сякаш това беше най-простото нещо на света.

Лиса и Кристиан ги зяпаха смаяни.

— Дай да опитам отново — рече Кристиан.

Когато Присила ги извика за вечерята, в хотелската стая не бе останала нито една здрава възглавница. Леле, тя здравата щеше да се изненада, като й представят сметката. Лиса и Кристиан кълцаха възглавниците, докато двамата пазители ги наблюдаваха покровителствено, уверени, че мороите са разбрали посланието им. Да пронижеш стригой до смърт, никак не беше лесно.

Лиса най-после бе разбрала. Беше осъзнала, че в някои отношения да пронижеш възглавница — или стригой — не е дори въпрос на проумяване на принципа. Разбира се, тя нееднократно ме бе чувала да говоря за определена траектория на удара, така че да уцелиш сърцето между ребрата, но имаше нещо повече от това правило. Голяма част от техниката се коренеше в силата — физическа сила, която тя още не притежаваше. Серена, макар и дребна на външен вид, бе прекарала години в трениране на мускулите си и на практика можеше да пронижe с кола всичко. Един едночасов урок нямаше да даде на Лиса подобна сила и тя го сподели шепнешком с Кристиан, докато групата отиваше на вечеря.

— Отказваш ли се? — попита той с нисък глас. Пътуваха на задната седалка на джипа. Грант, Серена и третият пазител също бяха в автомобила, но бяха увлечени в някакъв спор.

— Не! — изсъска Лиса в отговор. — Но ще трябва доста да потренирам, докато го направя.

— Например да вдигаш гири?

— Аз… не зная. — Останалите продължаваха да си говорят, но темата, която обсъждаха, беше твърде важна и Лиса не можеше да рискува да ги чуят. Наведе се по-близо до Кристиан и отново се изнерви, задето близостта му и познатото му ухание й въздействаха толкова силно. Преглътна, като се опита да изглежда безразлична и отново се върна на темата. — Но просто не съм достатъчно силна. Физически е невъзможно за мен.

— Звучи ми, сякаш се отказваш…

— Хей! Ти също не произа нито една от възглавниците.

Той леко се изчерви.

— Почти успях със зелената.

— Да, ама в нея нямаше почти нищо!

— Просто се нуждая от малко практика.

— Не се нуждаеш от нищо — парира го тя, опитвайки се да говори тихо, въпреки обзелия я гняв. — Това не е твоя битка, а моя!

— Хей — процеди Кристиан, а сините му очи засвяткаха като бледосини диаманти, — ти си луда, ако си мислиш, че просто така ще те оставя да отидеш и да рискуваш…

Млъкна и прехапа устни, сякаш волята му не бе достатъчна, за да го спре да говори. Лиса се втренчи в него. Двамата се питаха как щеше да завърши изречението. Какво не би я оставил да рискува? Да се излага на опасност? Поне това предположих аз.

Но дори и без думи изражението му бе достатъчно красноречиво. През очите на Лиса видях как се опива от лицето й и се опитва да го скрие. Накрая трепна, като се отдръпна колкото бе възможно по-далеч от нея.

— Чудесно. Прави каквото искаш. Не ми пука.

След това нито един от двамата не проговори, а след като за мен вече беше време за обяд, се върнах в моята реалност, готова да се насладя на краткотрайната почивка от картотекирането. Ала надеждите ми бяха попарени от Ханс, който заяви, че трябва да продължа да работя.

— Хайде стига! Не е ли време за обедна почивка? Поне ми подхвърлете къшей хляб.

— Аз те нахраних. Е, добре де, ти сама се нахрани, когато погълна наведнъж онзи сандвич. Нали тогава искаше обедната си почивка. Е, получи я. А сега продължавай да работиш.

Ударих с юмрук по безкрайната купчина папки пред мен.

— Не може ли поне да правя нещо друго? Да боядисвам сгради? Да разчиствам камъни?

— Боя се, че не. — Ъгълчетата на устните му се извиха в усмивка. — Има много неща, които трябва да се свършат.

— Колко дълго? Колко дълго ще ме наказваш?

Ханс сви рамене.

— Докато някой ми каже да спра.

Остави ме отново сама, а аз се облегнах на стола. Нужна ми беше цялата сила на волята, за да не прекатуря масата пред себе си. Сигурно щеше поне за кратко да ме накара да се почувствам по-добре, ала щеше да унищожи целия ми досегашен труд. Въздъхнах и се захванах за работа.

Когато малко по-късно се върнах в съзнанието й, Лиса беше на вечеря. Технически тя може и да беше в чест на рождения й ден, но всъщност беше префърцунен кралски разговор с Присила. Едва ли е най-забавният начин да отпразнуваш рождения си ден, реших аз. Заклех се да си наваксаме, когато най-после отново се сдобия със свободата си. Щяхме да си устроим истински купон и аз щях да й дам моя подарък: жестоки кожени ботуши, с които Ейдриън ми помогна да се сдобия, още докато бяхме в Академията.

Щеше да е по-интересно да съм в главата на Кристиан, ала тъй като беше невъзможно, се върнах в моята и се замислих за по-ранния ми разговор с Ейдриън. Дали това наказание най-сетне щеше да свърши? Дали официален кралски декрет ще ни събере най-после с Лиса, въпреки обичайната политика на пазителите?

Да се опитвам да разбера всичко това, беше все едно да се въртя в колело за хамстери. Много работа. Никакъв прогрес. Но докато се усетя, и вечерята бе приключила, а Лиса и групата й се бяха насочили към вратата на ресторанта. Навън вече бе съвсем тъмно и Лиса се чувстваше странно заради човешкото дневно разписание. Ако беше в училище или в двора, сега щеше да е средата на деня. Вместо това те се връщаха в хотела, за да си легнат. Е, вероятно не веднага. Не се съмнявах, че Лиса и Кристиан ще престанат да се цупят един на друг и

ще се заемат отново с пронизването на възглавници. Колкото и да ми се искаше тези двамата отново да бъдат гаджета, разумът ми диктуваше, че ще са в по-голяма безопасност, ако са разделени.

Или може би не.

Групата се бе задържала в ресторанта доста след обичайния час за вечеря и затова паркингът беше почти празен, докато го пресичаха. Двамата пазители не бяха паркирали най-отзад, но не бяха и много близо до главния вход. Но колите бяха спрени до стълб с улична лампа, която осветяваше по-голямата част от паркинга.

Само дето сега не светеше. Лампата беше счупена.

Грант и пазителят на Присила го забелязаха веднага. Беше един от онези малки детайли, които бяхме обучени да забелязваме: всичко необичайно, всичко, което може да е било променено. За част от секундата двамата извадиха сребърните си колове и оградиха мероите. В същия миг Серена и пазителят, който охраняваше Кристиан, ги последваха. Това също бе едно от нещата, за които бяха обучени. Винаги да са нащрек. Реагирай. Следвай колегата си.

Те бяха бързи. Всички бяха бързи. Ала това нямаше значение.

Защото най-внезапно отвсякъде изскочиха стригои.

Дори не съм напълно сигурна откъде се появиха. Може би са били зад колите или притаени в краищата на паркинга. Ако имах гледка от птичи поглед върху ситуацията или присъствах там, моята „аларма“, гаденето, щеше да ме предупреди за тях. Тогава навярно щях да имам по-добра представа за случващото се. Но аз наблюдавах сцената през очите на Лиса, а пазителите правеха всичко по силите си, за да я блокират от стригоите, които, що се отнасяше до нея, се появиха изневиделица, все едно с магическа пръчка. Повечето от случващото се беше за нея като в мъгла. Бодигардовете й я бутаха наоколо, опитвайки се да я предпазят, докато чудовищата с бели лица и червени очи изскачаха от всички страни. Тя виждаше всичко през някаква мъгла на страх и вцепенение.

Двете и преди бяхме виждали да умират хора. Серена, бърза и силна, както в хотелската стая, прониза един мъж стригой в сърцето. Тогава една жена стригой скочи върху пазителя на Присила и прекърши врата му. С някаква далечна част на съзнанието си Лиса усещаше ръцете на Кристиан, които я обгръщаха и притискаха към джипа, докато той я закриваше с тялото си. Останалите пазители също

се опитваха да оформят предпазен пръстен, но атаките на противниците им не позволяваха и кръгът им се разпадна.

Един по един стригоите убиваха пазителите. Не беше заради липса на умения, просто врагът беше по-многоброен. Една жена стригой разкъса гърлото на Грант със зъби. Серена бе запратена с все сила върху асфалта. Падна по лице и не помръдна. И ужас на ужасите, стригоите, изглежда, не щадяха и мороите. Лиса, притисната толкова силно до джипа, че й се струваше, че се е сляла с автомобила, гледаше с широко отворени очи как един стригой бързо и ефективно разкъса шията на Присила и спря, за да изпие кръвта й. Жената морой нямаше дори време да се изненада, но поне й бе спестено истинско страдание. Ендорфините притъпиха болката, докато кръвта и животът й бяха изсмукани от тялото й.

Емоциите на Лиса минаха отвъд страха, когато вече не чувстваш нищо. Тя беше в шок. Вцепенена. Със студена, безмилостна сигурност знаеше, че смъртта й наближава и се бе примирила. Ръката й намери тази на Кристиан и я стисна силно. Когато се извърна към него, Лиса изпита малка утеха, че последното, което ще види в този живот, ще са красивите му, кристално сини очи. От изражението на лицето му разбра, че и той мисли същото. В очите му имаше топлина, любов и…

Пълен и абсолютен потрес.

Очите му се разшириха, втренчени в нещо зад Лиса. В същия миг една ръка сграбчи Лиса за рамото и я завъртя. *Това е*, прошепна й един слаб глас. *Сега ще умра.*

Тогава тя разбра изумлението на Кристиан.

Пред нея беше Дмитрий.

И тя като мен изпита същото сюрреалистично чувство, че хем е Дмитрий, хем не е той. Чертите му уж бяха същите… и в същото време беше толкова различен. Тя се опита да каже нещо, каквото и да е, но въпреки че думите се оформиха върху устните й, не можа да ги изрече.

Внезапно я лъхна горещина, зад нея избухна огнено кълбо и ярката му светлина освети бледите черти на Дмитрий. Нито Лиса, нито аз имахме нужда да видим Кристиан, за да знаем, че е негово дело. Или шокът от появата на Дмитрий, или страхът за Лиса го бяха тласнали към действие. Дмитрий присви леко очи срещу светлината, но после устните му се извиха в жестока усмивка, а ръката, отпусната върху рамото на Лиса се плъзна към врата й.

— Угаси го — каза. — Угаси го или тя ще умре.

Лиса най-после проговори, макар че почти бе останала без дъх от ужас.

— Не го слушай — изхъхри, — той и без това ще ни убие.

Но горещината и светлината зад нея изчезнаха. Сенките отново паднаха върху лицето на Дмитрий. Кристиан никога не би рискувал живота й, макар да мислеше, че е права. Вече едва ли имаше значение.

— Всъщност — заговори Дмитрий и гласът му прозвуча любезно в контраст с мрачната сцена, — предпочитам вие двамата да останете живи. Поне още малко.

Усетих как Лиса се намръщи. Не бих се изненадала, ако и Кристиан бе последвал примера й, съдейки по обърканията тон на гласа му. Дори не успя да направи някоя хаплива забележка. Можеше единствено да попита очевидното:

— Защо?

Очите на Дмитрий проблеснаха.

— Защото ми трябвате като примамка за Роуз.

ГЛАВА 15

Тогава в паникьосаното ми съзнание идеята веднага да се втурна към Лихай — въпреки че се намираше на километри оттук — ми се стори най-железният план. Но след миг осъзнах, че това не е по моите възможности. Всъщност беше далеч, далеч извън тях.

Когато скочих от стола и се стрелнах навън от стаята, изведнъж изпитах копнеж по Албърта. Виждала съм я как се впуска в действие в „Свети Владимир“ и знаех, че тя може да овладее и най-кризисната ситуация. В този момент отношенията ни бяха такива, че тя би реагирала на всеки мой зов за помощ или предупреждение за надвиснала опасност. Пазителите в кралския двор все още бяха непознати за мен. При кого да отида? При Ханс? Типът, който ме мразеше? Той нямаше да ми повярва, не както Албърта или майка ми. Докато тичах по тихите коридори, отхвърлих всички тези притеснения. Това нямаше значение. Щях да го накарам да ми повярва. Ще намеря някой, който ще ми повярва. Някой, който можеше да измъкне Лиса и Кристиан от този ужас.

Само ти можеш, изсъска гласът в главата ми. *Ти си тази, която Дмитрий иска.*

Пропъдих и тази мисъл, най-вече, защото заслепена от ужас и тревога, налетях на някого в коридора.

Нададох приглушен вик, което прозвуча като „умф“, когато лицето ми се блъсна в нечия гръд. Вдигнах глава. Михаил. В друг случай бих изпитала облекчение, но в момента бях обезумяла от тревога и щях да се пръсна от пулсиращия в мен адреналин. Сграбчих го за ръкава и го задърпах към стълбите.

— Хайде! Трябва да получим помощ!

Михаил не помръдна, въпреки яростното ми теглене. Намръщи се, но лицето му остана спокойно.

— За какво говориш?

— Лиса! Лиса! И Кристиан! Бяха пленени от стригои, от Дмитрий. Можем да ги намерим. Аз мога да ги намеря. Но трябва да

побързаме.

Объркването на Михаил нарасна.

— Роуз… колко време си там долу?

Нямах време за това. Пуснах го и хукнах нагоре по стълбите към главните етажи на комплекса. Миг по-късно чух стъпките му зад мен. Когато стигнах до кабинета в щаба на пазителите, очаквах някой да ме смъмри, задето съм напуснала работата си, само че… никой, изглежда, не ме забеляза.

В кабинета цареше хаос. Пазителите тичаха наоколо, звъняха телефони, обаждаха се и всички говореха като обезумели. Те знаеха, осъзнах. Те вече знаеха.

— Ханс! — извиках, докато си проправях път през тълпата. Той беше в другия край на стаята и тъкмо приключваше разговор по мобилния си телефон. — Ханс, аз зная къде са. Зная къде стригоите са отвели Лиса и Кристиан.

— Хатауей, нямам време за теб… — Млъкна и спря да се мръщи. — Вие имате онази връзка.

Зяпнах го смаяно. Бях подготвена да ме пропъди като досадна напаст. Бях готова за дълги обяснения, докато го убедя. Кимнах бързо.

— Видях го. Видях как се случи всичко. — Сега аз се намръщих. — А ти откъде знаеш?

— Серена — отвърна той мрачно.

— Серена е мъртва…

Той поклати глава.

— Не, не още. Макар че по телефона със сигурност звучеше като мъртвец, ако те биха могли да говорят. Каквото и да се е случило, тя със сетни сили е успяла да се обади. Изпратихме алхимиците да я приберат и… да почистят.

Припомних си случилото се и как Серена бе запратена към асфалта. Ударът беше много силен и когато тя не помръдна, предположих най-лошото. Все пак, ако тя е оцеляла — и очевидно беше — си я представих как измъква мобилния телефон от джоба си с окървавени ръце…

Моля те, моля те, нека да е жива…, помислих си, без да зная на кого точно се моля.

— Ела — рече Ханс. — Нуждаем се от теб. Вече се сформират спасителни екипи.

Това беше поредната изненада. Не очаквах толкова бързо да се съгласи да ме включи. Изпълних се с непознато досега уважение към Ханс. Той може и да се държеше като задник, но беше лидер. Щом нещо бе ценно, той не се колебаеше да го използва. С едно бързо движение изскочи през вратата, последван от неколцина пазители. Аз подтичвах, за да не изоставам и видях, че и Михаил идва с нас.

— Организирате спасителна акция — казах аз на Ханс. — Това е… нещо изключително. — Поколебах се, преди да изговоря думите. Със сигурност не исках да го обезкуражавам. Но не беше обичайно да се спасяват морои. Спасителната операция, организирана след нападението на Академията, беше изключение, за което бе нужно доста убеждаване.

Ханс ме изгледа мрачно.

— Както и принцеса Драгомир.

Лиса беше ценна за мен, много по-скъпа от всичко на този свят. Осъзнах, че и за мороите беше не по-малко ценна. Повечето морои, заловени от стригои, се смятаха за мъртви, но тя не беше само една от многото. Тя беше последната от семейството, последната от една от дванадесетте древни фамилии. Загубата й щеше да бъде удар не само по културата на мороите. Щеше да бъде знак, зловещо предзнаменование, че стригоите наистина са ни победили. Заради нея пазителите щяха да рискуват организирането на спасителна мисия.

Всъщност, изглежда, бяха готови да рискуват много неща. Когато пристигнахме в гаража, където се намираха автомобилите на кралския двор, видях да пристигат още много пазители, както и морои. Разпознах няколко. Таша Озера беше сред тях и останалите също като нея владееха магията на огъня. Ако бях научила нещо, то беше колко ценни са те в битка. Изглежда, спорът дали мороите да участват в директна схватка щеше да бъде забравен засега и аз бях удивена колко бързо се бе сформирала тази група. Очите на Таша срещнаха моите, лицето й бе бледо и изпито. Не ми каза нищо. Не беше нужно.

Ханс издаваше заповеди, разделяше хората на групи и ги разпределяше по автомобилите. С целия самоконтрол, на който бях способна, чаках търпеливо до него. Неспокойната ми натура ме подтикваше да скоча и да настоявам да ми кажат какво ще правя. Той ще стигне и до мен, повтарях си. Има задача за мен; просто трябва да почакам.

Още едно изпитание за самоконтрола ми беше Лиса. След като напуснах съзнанието ѝ, не можех да се върна. Още не. Не бих понесла да ги видя, да видя Дмитрий. Осъзнавах, че трябва да го направя, след като започна да давам указания на пазителите, но засега се сдържах. Знаех, че Лиса е жива. В момента това беше най-важното.

Нервите ми бяха толкова опънати, че когато някой докосна рамото ми, едва не се извърнах с изваден кол в ръка.

— Ейдриън… — промълвих задъхано. — Какво правиш тук?

Той стоеше там, вперил поглед в мен, а ръката му нежно разроши косата ми. Само два пъти бях виждала върху лицето му това сериозно, мрачно изражение. И както обикновено, не ми хареса. Ейдриън беше един от онези хора, които би трябвало винаги да се усмихват.

— Веднага щом научих, знаех къде ще те намеря.

Поклатих глава.

— Случило се е преди… не зная, десет минути? — Времето ми се губеше. — Как е възможно всички да научат толкова скоро?

— Разпространиха новините в двора веднага щом са станали достояние. Имат система за незабавно реагиране. На практика кралицата е заключена под засилена охрана.

— Какво? Защо? — Не зная защо, но това ме ядоса. Татяна не беше застрашена. — Защо се хабят ресурси за *нея*? — При тези мои думи стоящият наблизо пазител ме огледа критично от главата до петите.

Ейдриън сви рамене.

— Доколкото зная, атаката на стригоите е сравнително наблизо, нали? Те са решили, че това е сериозна заплаха за сигурността ни.

Сравнително беше ключовата дума. Лихай беше на час и половина път от двора. Пазителите винаги бяха нащрек, кажи-речи в състояние на постоянна бойна готовност, макар че с всяка изминала секунда ми се искаше да се движат по-бързо и най-сетне да се задействат. Ако Ейдриън не беше дошъл, без съмнение вече щях да съм изгубила търпение и да съм казала на Ханс да побърза.

— Беше Дмитрий — прошепнах на Ейдриън. Не бях сигурна дали трябва да кажа на някой друг за това. — Той ги отвлече. Използва ги като примамка за мен.

Лицето на Ейдриън потъмня още повече.

— Роуз… не можеш… — Гласът му заглъхна, но аз знаех какво иска да каже.

— Имам ли избор? — Възкликнах. — Трябва да отида. Тя е най-добрата ми приятелка и аз съм единствената, която може да ги отведе при нея.

— Това е капан.

— Зная. И той знае, че зная.

— Какво ще правиш? — Отново знаех какво има предвид.

Погледнах към сребърния кол, който преди малко несъзнателно бях извадила.

— Каквото съм длъжна. Трябва… трябва да го убия.

— Добре — рече Ейдриън и по лицето му се изписа облекчение. — Радвам се.

Поради някаква причина това ме вбеси.

— Господи — процедих гневно, — нима си толкова нетърпелив да се отървеш от съперника си?

Лицето на Ейдриън отново стана сериозно.

— Не. Само зная, че докато той е жив — или по-точно нещо като жив — ти си в опасност. А това е нещо, което не мога да понеса. Не мога да понеса мисълта, че залогът е твоят живот. А това е истината, Роуз. Докато той не изчезне напълно, ти никога няма да си в безопасност. Аз имам *нужда* ти да си в безопасност. Няма… няма да понеса, ако ти се случи нещо.

Избликът ми на гняв умря така бързо, както бе избухнал.

— О, Ейдриън, съжалявам…

Оставих се да ме привлече в обятията си. Отпуснах глава на гърдите му и усетих туптенето на сърцето му, меката коприна на ризата му. Позволих си този краткотраен миг на утеха. Искаше ми се да потъна завинаги в него. Не исках да бъда в плен на този разяждащ страх: за Лиса и за Дмитрий. Изстинах, когато внезапно осъзнах нещо. Без значение какво ще се случи, тази нощ щях да изгубя един от двамата. Ако спасях Лиса, Дмитрий щеше да умре. Ако той оцелееше, тя щеше да умре. Тази история нямаше щастлив край, нищо не можеше да попречи сърцето ми да бъде разбито на хиляди късчета.

Ейдриън погали челото ми с устни, сетне ги сведе към моите.

— Бъди внимателна, Роуз. Без значение какво ще се случи, моля те, *моля те* бъди внимателна. Не мога да те изгубя.

Не знаех какво да му кажа, как да отговоря на всички чувства, които го изпълваха. Разумът и сърцето ми бяха залети от толкова много смесени емоции, че едва можех да мисля. Вместо това приближих устните си към неговите и го целунах. В цялата смъртоносна вихрушка тази нощ тази целувка беше най-силната, която двамата някога сме си разменяли. Беше жива. Аз бях жива и исках да остана жива. Исках да доведа Лиса обратно и исках отново да се завърна в обятията на Ейдриън, към устните му, към целия този живот…

— Хатауей! Мили Боже, трябва ли да те полея с маркуч, за да охладя страстите ти?

Отдръпнах се рязко от Ейдриън и видях Ханс, вперил кръвнишки поглед в мен. Повечето от джиповете вече бяха натоварени. Сега беше мой ред да действам. Погледнах за последен път Ейдриън за сбогом, а той се насили да ми отвърне с нещо, което би трябвало да изобразява смела усмивка.

— Бъди внимателна — повтори той. — Доведи ги… и доведи и себе си.

Кимнах му кратко и последвах нетърпеливия Ханс към един от джиповете. Когато се плъзнах на задната седалка, ме обзе най-странното чувство на дежа вю. Толкова много приличаше на онзи път, когато Виктор отвлече Лиса, че едва не се смръзнах. Тогава също пътувах в подобен черен джип и насочвах пазителите към мястото, където я държаха. Само че тогава до мен седеше Дмитрий, някогашният прекрасен, смел Дмитрий. При това тези спомени бяха толкова дълбоко запечатани в ума и сърцето ми, че можех да си представя и най-малката подробност: начина, по който той затъкваше косата си зад ушите, непоколебимия поглед в тъмнокафявите му очи, докато настъпваше педала на газта, за да стигнем по-бързо при Лиса. Беше толкова решен, толкова готов да направи това, което беше правилно.

Този Дмитрий, Дмитрий стригоят, също беше решен. Но по съвсем различен начин.

— Ще можеш ли да се справиш? — попита Ханс от предната седалка. Една ръка стисна нежно рамото ми и аз се сепнах, когато видях Таша, седнала до мен. Изобщо не бях забелязала, че пътува в нашата кола. — Разчитаме на теб.

Кимнах, изпълнена с желание да заслужа уважението му. Както повеляваха традициите на пазителите, лицето ми беше лишено от емоции. Опитвах се да не мисля за конфликта между предишния и сегашния Дмитрий. Да не си припомням, че през онази нощ, когато преследвахме Виктор и Лиса, беше същата нощ, когато двамата с Дмитрий се поддадохме на магията за съблазняване…

— Посока Лихай — обявих със студен глас. Сега бях пазител. — Когато приближим, ще ви казвам накъде точно да се насочим.

Бяха изминали около двадесет минути, когато усетих, че групата на Лиса спря. Дмитрий очевидно бе избрал скривалище не много далеч от университета, където щяхме да ги намерим по-лесно, отколкото ако се движеха. Разбира се, трябваше да си напомня, че Дмитрий *искаше* да бъде намерен. Тъй като знаех, че пазителите няма да се нуждаят от моите указания, докато не приближим Лихай, събрах сили и скочих в главата на Лиса, за да разбера какво става.

Лиса и Кристиан не бяха наранени, като се изключи бутането и влаченето. Намираха се в нещо, което приличаше на складово помещение, което не е било използвано много дълго време. Дебел слой прах покриваше всичко и на места беше толкова много, че не можеха да се различат предметите, струпани върху разнебитените лавици. Може би някакви инструменти. Тук-там се виждаха пръснати листа, както и разкъсани кашони. Стаята се осветяваше от една гола крушка, която й придаваше още по-мрачен и потискащ вид.

Лиса и Кристиан седяха на дървени столове с облегалки, а ръцете им бяха вързани с въжета зад гърбовете. За миг отново ме връхлетя дежа вю. Спомних си последната зима, когато аз, заедно с мои приятели, бяхме завързани за столове и държани в плен от стригои. Те пиха кръв от Еди, а Мейсън умря…

Не. Не мисли за това, Роуз. Лиса и Кристиан са живи. Още нищо не им се е случило. Нищо няма да им се случи.

В момента умът на Лиса бе съсредоточен върху обкръжаващата я обстановка, но като проникнах малко по-навътре, видях как изглежда сградата отвън, когато я бяха довели. Приличаше на склад — стар, изоставен склад — което го правеше идеално убежище за стригоите, където да се скрият с пленниците си.

В стаята имаше четирима стригои, но що се отнасяше до Лиса, само един имаше значение. Дмитрий. Разбирах реакцията й. Да го видя

като стригой, беше тежко за мен. Дори сюрреалистично. Но някак си успях да привикна след цялото време, което прекарах с него. При все това дори аз понякога се изненадвах от вида му. Но Лиса изобщо не беше подготвена и беше в пълен шок.

Днес Дмитрий носеше пусната тъмнокестенявата си коса, която стигаше до брадичката му, така както винаги съм го харесвала, и крачеше припряно из стаята. Дългото му кожено палто се вееше около него. Почти през цялото време беше с гръб към Лиса и Кристиан, което беше още по-притеснително за нея. Като не виждаше лицето му, тя почти вярваше, че това е Дмитрий, когото винаги бе познавала. Той спореше с останалите трима, докато кръстосваше малкото пространство. Възбудата сякаш се излъчваше на осезаеми вълни от него.

— Ако пазителите наистина ще дойдат — озъби се едната жена стригой, — тогава би трябвало да сме на пост отвън. — Тя беше висока, слаба и червенокоса и навярно е била морой, преди да бъде превърната. От тона й личеше, че *не* вярва наистина пазителите да дойдат.

— Ще дойдат — заяви Дмитрий с нисък глас, с онзи готин акцент, който накара сърцето ми да се свие от божа. — Сигурен съм.

— Тогава ми позволи да изляза оттук и да си върша работата! — тросна му се жената стригой. — Не е нужно да стоим тук и да дундуркаме тези двамата. — Тонът й бе снизходителен. Дори презрителен. Беше разбираемо. Всички в света на вампирите знаеха, че мороите не се бият, а Лиса и Кристиан бяха здраво вързани.

— Ти не ги познаваш — възрази Дмитрий. — Те са опасни. Дори не съм сигурен дали не трябва да засилим охраната им.

— Това е нелепо!

С плавно движение Дмитрий се извърна и я зашлеви с опакото на ръката си. От удара тя се олюля и очите й се разшириха от ярост и изненада. Той възобнови кръстосването си из помещението, все едно нищо не се бе случило.

— Ще стоиш тук и ще ги пазиш толкова дълго, колкото ти кажа, ясно ли е? — Тя му хвърли свиреп поглед и докосна предпазливо лицето си, но нищо не каза. Дмитрий погледна към останалите. — Вие също ще останете. Ако пазителите проникнат дотук, ще ми трябвате не само за охрана.

— Откъде знаеш? — обади се друг стригой с черна коса, който някога може би е бил човек. Рядко срещано сред стригоите. — Откъде знаеш, че ще дойдат?

Стригоите притежават идеален слух, но докато се караха, Лиса имаше кратка възможност да поговори незабелязано с Кристиан.

— Можеш ли да изгориш въжетата ми? — промълви тя с едва доловим глас. — Също както при случая с Роуз?

Кристиан се намръщи. Когато двамата с него бяхме пленени, той бе направил точно това, за да ме освободи. Адски болеше и имах огромни мехури по ръцете и китките.

— Те ще забележат — също толкова тихо отвърна Кристиан. Разговорът им секна, защото Дмитрий рязко спря и се извърна към Лиса.

Тя ахна при това внезапно и неочаквано движение. Той приближи светкавично към нея, коленичи и се взря в очите й. Лиса потрепери, въпреки всички усилия на волята. Никога досега не е била толкова близо до стригой, а фактът, че това бе Дмитрий, правеше нещата още по-лоши. Червените пръстени около зениците му като че ли я прогаряха. Острите кучешки зъби изглеждаха готови за атака.

Ръката му се стрелна и я сграбчи за врата, като наклони лицето й, така че да погледне по-добре в очите й. Пръстите му се забиха в кожата й, не достатъчно дълбоко, за да се задуши, но достатъчно по-късно да й останат синини. Ако изобщо имаше по-късно.

— Зная, че пазителите ще дойдат, защото Роуз ни наблюдава — рече Дмитрий. — Нали, Роуз? — Отпусна малко хватката си и прокара пръсти по гърлото на Лиса, толкова нежно…

Все едно в този миг се взираше в *моите* очи. Моята душа. Дори имах чувството, че милва *моята* шия. Знаех, че е невъзможно. Връзката беше само между Лиса и мен. Никой не можеше да я види. И въпреки това в този момент сякаш не съществуваше никой друг, освен *той* и аз. Все едно Лиса не беше между нас.

— Ти си там, Роуз. — На устните му затрептя безмилостна усмивка. — Ти няма да ги изоставиш. Освен това не си толкова глупава, че да дойдеш сама, нали? Може би някога щеше, но вече не.

Изскочих от главата й, неспособна да се взирам в онези очи и да гледам как и те се взират в мен. Дали беше в резултат на собствения ми страх, или бе отражение на този на Лиса, но открих, че тялото ми

трепери. Насилих се да спра и се опитах да укротя бясното препускане на сърцето си. Преглътнах и се огледах да видя дали някой е забелязал, но всички бяха погълнати в обсъждане на стратегията, с изключение на Таша.

Студените й сини очи ме изучаваха внимателно, а лицето й бе изопнато от тревога.

— Какво видя?

Поклатих глава, неспособна да погледна и нея.

— Кошмар — промърморих. — Най-лошият ми кошмар се сбъдна.

ГЛАВА 16

Не знаех точния брой на стригоите, участващи в групата на Дмитрий. Голяма част от това, което видях през очите на Лиса бе неясно, замъглено от ужас и объркване. След като пазителите знаеха, че ще ни очакват, трябваше да се прецени колко от нас да изпратят. Ханс се надяваше да имаме числено превъзходство, за да се компенсира липсата на изненада. За целта бе включил в спасителния екип всички пазители, които можеше да си позволи, без да оставя двора без охрана. Разбира се, кралският двор се защитаваше от магическите пръстени, но въпреки това не можеше да бъде оставен без физическа защита.

Новото попълнение от пазители много помогна. Повечето от тях бяха оставени в двора, а опитните пазители се включиха в спасителния ни отряд. Наброявахме около четиридесет души, което беше също толкова необичайно, както и събирането на стригои на големи групи. Обикновено пазителите се изпращаха по двойки, най-много от групи по трима, за да охраняват семействата на мороите. Толкова голяма бойна сила притежаваше потенциала да участва в битка, съперничеща с тази при нападението на Академията.

Тъй като знаеше, че няма да можем да се промъкнем тайно в мрака, Ханс спря отряда ни малко преди да стигнем до склада, където се криеха стригоите. Сградата се намираше на страничен път, отбивка от магистралата. Това бе индустриален район и едва ли би могъл да се сравни с пуста пътека в гората, но толкова късно през нощта всички фабрики и работни помещения бяха затворени. Слязох от джипа и вдишах дълбоко топлия вечерен въздух. Беше влажен и душен, а аз и без това вече бях достатъчно задушена от страх.

Когато застанах на пътя, не усетих гадене. Дмитрий не бе разположил стригоите толкова далеч, което означаваше, че пристигането ни — поне донякъде — ще е изненада. Ханс приближи до мен и аз му докладвах възможно най-точната ми преценката за

ситуацията, имайки предвид ограничената информация, с която разполагах.

— Но можеш да намериш Лиса, нали? — попита той.

Кимнах.

— Веднага щом вляза в сградата, връзката ни ще ме отведе право при нея.

Той се обърна и се взря в колите, движещи се в нощта по близката магистрала.

— Ако те ни чакат отвън, ще ни подушат и чуят много преди ние да сме ги видели. — Фаровете на преминаващите коли осветиха за кратко лицето му, смръщено в размисъл. — Ти каза, че има три поста стригои?

— Поне доколкото мога да кажа. Има охрана при Лиса и Кристиан, както и отвън. — Спрях, опитвайки се да разбера какво би направил Дмитрий в тази ситуация. Със сигурност го познавах достатъчно добре, дори и да беше стригой, за да преценя стратегията му. — След това има друг пост вътре в сградата, преди да се стигне до складовото помещение. — Не го знаех със сигурност, но не казах на Ханс. Предположението се основаваше на инстинктите ми, както и на това, което аз бих направила, и това, което смятах, че Дмитрий ще направи. Реших, че ще е по-добре, ако Ханс планира стратегията си, като вземе предвид три поста.

И той направи точно това.

— Ще влезем на три групи. Ти ще водиш ударната група за извеждането. Друг екип ще те придружава и евентуално ще се разделите. Те ще се бият с тези, които са вътре, за да може твоята група да продължи напред към пленниците.

Звучеше толкова… военно. *Ударна група за извеждане. Пленници.* И… водач на група. Имаше смисъл заради връзката, но досега винаги само използваха знанията ми и ме оставяха встрани от основната битка. *Добре дошла в редиците на пазителите, Роуз.* В училище са ни възлагали ръководството на всички видове упражнения, упражнявали сме всевъзможни сценарии за стълкновения със стригои, които инструкторите ни можеха да измислят. И все пак, докато се взирах в склада, всичко досега ми се струваше като детска игра, която не можеше да се сравни с нищо от това, с което ми предстоеше да се сблъскам. За част от секундата отговорността се стовари върху ми,

като огромно, непосилно бреме, но бързо пропъдих тези съмнения и тревоги. За това бях обучавана, за това бях родена. Собствените ми страхове нямаха значение. *Мороите винаги са на първо място.* Време беше да го докажем.

— Какво ще предприемем, след като не можем да се промъкнем тайно и да ги изненадаме? — попитах. Ханс имаше право, че стригоите щяха да ни усетят.

На устните му затрептя почти дяволита усмивка и той обясни плана си, докато ни разделяше на екипи. Тактическият му подход беше дързък и безразсъден. План, който и аз бих измислила.

И след миг вече бяхме в действие. Външен анализатор навярно би казал, че сме потеглили на самоубийствена мисия. И може би нямаше да сгреши. Честно, нямаше значение. Пазителите нямаше да изоставят последната от рода Драгомир. А аз не бих изоставила Лиса, дори да имаше милион Драгомировци.

И така, след като се разбрахме за началния щурм, Ханс даде команда за начало на операцията. Отрядът ни се натовари отново в осемте джипа и подкарахме по улицата с неразрешено висока скорост. Автомобилите заемаха почти цялата ширина на шосето, като разчитахме на отсъствието на насрещно движение. Колоната се водеше от два автомобила, които се носеха един до друг, после следваха още две редици от по три джипа. Когато стигнахме до края на шосето, спряхме рязко, гумите изсвириха пред вратите на склада и ние се изсипахме от колите. След като безшумното и бавно проникване бе изключено, щяхме да компенсираме липсата на изненада с бързина и ефективност.

Някои от стригоите наистина се изненадаха. Бяха ни видели да приближаваме, но всичко стана толкова бързо, че те имаха съвсем малко време да реагират. Разбира се, ако сте толкова бързи и смъртоносни като стригоите, и малкото време е достатъчно. Една група се спусна към нас и „външният екип“ на Ханс пое удара. Тези пазители образуваха стена между моята група и другата, която трябваше да нахлуе вътре. Мороите, които владееха огъня, бяха включени във външната група, за да не се подпали сградата, ако влязат вътре.

Моят екип трябваше да заобиколи зоната на преките бойни действия, но неизбежно се натъкна на неколцина стригои, които не

бяха попаднали под ударите на първия екип за разсейване на вниманието. С вече отработена решителност пренебрегнах гаденето, което се надигна в мен при близостта на стригоите. Ханс категорично ми бе заповядал да не спирам, освен ако някой стригой не се озове директно на пътя ми. Той и още един пазител бяха плътно от двете ми страни, за ме прикриват, ако се появи заплаха за мен. Ханс не искаше нищо да ме забави по пътя ми към Лиса и Кристиан.

Проправихме си с бой пътя навътре в сградата на склада, като скоро се озовахме в мрачен коридор, блокиран от стригои. Оказах се права в предположението, че Дмитрий ще разположи няколко поста. Двете противникови сили се заклещиха в малкото пространство и след миг настана хаос. Лиса беше толкова близо. Все едно ме зовеше и аз изгарях от нетърпение да стигна по-бързо до нея, докато чаках коридорът да се изчисти. Моят екип беше отзад, докато другата група се биеше. Видях стригои и пазители да падат, но нямаше да позволя това да ме разсее. *Сражавай се сега, по-късно ще скърбиш. Лиса и Кристиан.* Трябваше да се фокусирам върху тях.

— Там — рече Ханс и ме дръпна за ръката. Пред нас се бе оформила малка пролука. Все още имаше много стригои, но те бяха твърде заети, така че моята група се промъкна през нея. Продължихме надолу по коридора, който завършваше с по-голямо отворено пространство — средата на склада. Няколко парчета боклук и отломки беше всичко, което бе останало от някогашната стока, складирана тук.

От помещението извеждаха няколко врати, но аз нямах нужда от връзката, за да разбера къде е Лиса. Трима стригои пазеха пред едната. Така. Четвърти пост. Дмитрий пак беше с една крачка пред мен. Нямаше значение. Моята група се състоеше от десет души. Стригоите се озъбиха и се приготвиха за атака, когато се спуснахме срещу тях. Като по безмълвна заповед половината от групата влезе в бой с тях. Останалите връхлетяхме върху вратата.

Въпреки че изцяло бях фокусирана върху една-едничка цел — да стигна до Лиса и Кристиан, в едно кътче на мозъка ми блещукаше неугасваща мисъл. Дмитрий. Не видях Дмитрий сред нито една от групите стригои, с които се бяхме срещнали. Тъй като цялото ми внимание бе насочено към атаката ни, не бях проникнала в съзнанието на Лиса, за да проверя ситуацията, но бях напълно сигурна, че той все

още е вътре в стаята. Щеше да остане с нея, защото знаеше, че ще дойда. Щеше да ме чака да се изправя срещу него.

Един от тях ще умре тази нощ. Лиса или Дмитрий.

След като бях достигнала целта ни, повече не се нуждаех от допълнителна защита. Ханс извади кола си и се хвърли срещу първия стригой, на който се натъкнахме. Останалите от групата ми последваха примера му. Изсипахме се в стаята и ако си мислех, че преди малко цареше хаос, то той беше нищо в сравнение с това, което последва сега. Всички ние — пазители и стригои — едва се побирахме в помещението, което означаваше, че се биехме много, много близко един до друг, в почти ръкопашен бой. Жената стригой — тази, която Дмитрий бе зашлевил по-рано — ме нападна. Отвърнах машинално, като едва обърнах внимание, че колът ми прониза сърцето й. В тази стая, пълна с крясъци, сблъсъци и смърт, имаше само трима души на този свят, които имаха значение за мен: Лиса, Кристиан и Дмитрий.

Най-после го открих. Дмитрий беше с двамата ми приятели, притиснати до стената в дъното. Никой не се биеше с него. Той стоеше със скръстени ръце — крал, наблюдаващ кралството си, докато войниците му се сражават с врага. Погледът му падна върху мен, изражението му беше едновременно развеселено и очакващо. Тук щеше да свърши всичко. И двамата го знаехме. Проправих си път през тълпата, като отбягвах стригоите. Колегите ми се биеха до мен, ликвидирайки всеки, който се изправеше на пътя ми. Оставих ги да се бият и се придвижих към крайната си цел. Всичко това, което се случваше, бе довело до този миг: последния сблъсък между мен и Дмитрий.

— Красива си в битка — отбеляза Дмитрий. Студеният му глас достигна съвсем ясно до мен, въпреки глъчта на битката. — Като ангел на отмъщението, дошъл от небесата да въздаде справедливост.

— Много забавно — отвърнах и нагласих кола в ръката си. — Точно заради *това* съм тук.

— Ангелите падат, Роуз.

Почти го бях достигнала. През връзката от Лиса ме прониза краткотрайна болка. Изгаряне. Никой не я бе наранил, но когато с ъгъла на окото си видях ръцете й да помръдват, разбрах какво е станало. Кристиан бе направил това, за което го бе помолила: бе изгорил въжетата й. Видях как тя се раздвижи, за да освободи и него, а

след това вниманието ми се фокусира отново върху Дмитрий. Ако Лиса и Кристиан бяха свободни, толкова по-добре. Двамата щяха да избягат по-лесно, след като убием останалите стригои. *Ако* убиехме останалите стригои.

— Създаде си доста главоболия, за да ме доведеш тук — казах на Дмитрий. — Мнозина ще умрат, от твоя и от моя страна.

Той сви нехайно рамене. Вече бях почти до него. Пред мен един пазител се биеше с плешив стригой. Липсата на коса го правеше още по-отблъскващ на фона на тебеширено бялата кожа на лицето му. Заобиколих ги.

— Няма значение — рече Дмитрий. Той се напрегна, когато приближих. — Никой от тях няма значение. Ако умрат, значи очевидно не струват нищо.

— Плячка и хищник — промърморих, припомняйки си какво ми бе казал, докато ме държеше в плен.

Стигнах до него. Сега вече никой не стоеше помежду ни. Това беше различното от предишните ни схватки, когато разполагахме с достатъчно място, за да се преценим взаимно и да планираме нападението си. Все още бяхме наблъскани в малката стая и докато се държахме на разстояние от останалите, скъсявахме това помежду си. Това беше неизгодно за мен. Стригоите превъзхождат физически пазителите; допълнителното място ни помагаше да компенсираме техните предимства с повече маневреност.

Макар че все още нямах нужда да маневрирам. Дмитрий чакаше аз да направя първото движение. Беше заел добра позиция, така че да нямам пряк достъп до сърцето му. Можех да го раня някъде другаде с кола, но той навярно щеше да отвърне на удара ми с още по-голяма сила, имайки предвид близостта ни. Затова реших също да изчакам.

— Цялата тази смърт е заради теб и ти го знаеш — заговори той. — Ако ми беше позволила да те пробудя… да бъдем заедно… нищо от това нямаше да се случи. Ние все още щяхме да сме в Русия, потънали в блаженството на прегръдките си, а всички твои приятели щяха да са в безопасност. Никой от тях нямаше да умре. Всичко е по твоя вина.

— А какво ще кажеш за хората, които щях да убивам в Русия? — настоях. Той премести малко тежестта си. Дали това бе началото? — Те нямаше да са в безопасност, ако аз…

Силен трясък отляво ме сепна. Кристиан, вече свободен, току-що бе стоварил стола си върху стригоя, който се биеше с един от пазителите. Стригоят отхвърли Кристиан като муха. Приятелят ми политна назад, удари се в стената и падна на пода със смаяно изражение. Въпреки че не биваше, му хвърлих един поглед и видях Лиса да тича към него. И, Бог да ми е на помощ, държеше кол в ръката си. Нямах представа как се бе сдобила с него. Може би го беше взела от някой паднал пазител. А може би никой от стригоите не се бе сетил да я претърси. В крайна сметка, защо, за Бога, една жена морой би носила сребърен кол?

— Спрете! Стойте настрани! — изкрещях им аз и отново се извърнах към Дмитрий. Краткотрайното разсейване можеше да ми струва много. Осъзнала, че Дмитрий се готви да нападне, се извъртях, без дори да видя какво прави. Оказа се, че се е протегнал към врата ми и неточното ми отбягване всъщност ме предпази от по-сериозно нараняване. Все пак ръката му сграбчи рамото ми и той ме запрати назад почти до мястото, където беше паднал Кристиан. Обаче за разлика от приятеля си, аз имах зад гърба си години на бойни тренировки, които ме бяха научили да реагирам бързо на подобни удари. Бях си изработила умения да запазвам равновесие. Олюлях се малко, сетне стъпих здраво на крака.

Можех само да се моля Лиса и Кристиан да ме послушат и да не направят нещо глупаво. Цялото ми внимание трябваше да бъде насочено към Дмитрий, иначе щях да бъда убита. А ако аз умра, без съмнение и Лиса и Кристиан ще умрат. Докато си проправяхме с бой път навътре в сградата, останах с впечатлението, че ние превъзхождаме по численост стригоите, макар че понякога това нямаше голямо значение. Оставаше ми само да се надявам, че колегите ми ще довършат врага, като ме оставят да свърша това, което трябва.

Дмитрий се изсмя на проявеното ми бойно умение.

— Щях да съм впечатлен, ако не беше нещо, което би могло да направи десетгодишно дете. Колкото до приятелите ти… те също се бият като десетгодишни. А що се отнася до мороите? Те всъщност са доста добри.

— Да, но ще видим дали ще ти е толкова забавно, когато те убия — озъбих се аз. Направих лъжливо движение, за да пробвам

концентрацията му. Той отстъпи безгрижно настрани с елегантността на танцьор.

— Не можеш, Роуз. Не си ли го разбрала досега? Не го ли *проумяваш*? Ти не можеш да ме победиш. Не можеш да ме убиеш. Дори и да можеше, не би могла да се заставиш да го сториш. Ще се поколебаеш. Отново.

Не, нямаше. Точно това той не разбираше. Беше направил грешка, довеждайки Лиса тук. Тя увеличи залозите. Беше тук. Беше реална. На карта бе заложен животът й, а заради това… заради това не бих се поколебала.

Дмитрий сигурно се бе уморил да ме чака. Скочи, а ръката му отново се стрелна към врата ми. И аз отново я отбягнах, като оставих рамото ми да поеме тежестта на удара. Този път той задържа рамото ми. Дръпна ме към себе си, а в червените му очи блесна тържество. В тясното пространство, където се намирахме, това навярно бе всичко, което му бе нужно, за да ме убие. Беше получил това, което искаше.

Очевидно обаче той не беше единственият, който ме искаше. Друг стригой, навярно смятащ, че помага на Дмитрий, се промуши напред към нас и посегна към мен. Дмитрий оголи зъбите си и изгледа другия стригой с омраза и бяс.

— Тя е моя! — изсъска Дмитрий и удари силно стригоя, нещо, което той явно не очакваше.

И това бе моят шанс. Краткотрайното разсейване на Дмитрий го бе накарало да охлаби леко хватката си. Същата близост, която го правеше смъртоносен за мен, сега правеше мен не по-малко опасна. Бях до гърдите му, до сърцето му, а колът бе в ръката ми.

Никога няма да съм сигурна точно колко дълго продължи последвалата серия от събития. В някои отношения ми се струваше, че е било само колкото трае един удар на сърцето. В същото време все едно бяхме замръзнали във вечността. Не дишах. Това се случваше. Колът ми беше там…

И в следващия миг не беше.

Нещо ме блъсна силно от дясната страна, избутвайки ме от Дмитрий и съсипвайки удара ми. Препънах се и за малко да падна върху някого. Винаги съм се старала да бъда бдителна и да не пропускам нищо по време на битка, но явно този път бях проявила

нехайство. Стригоите и пазителите бяха отляво. Стената, както и Лиса и Кристиан бяха отдясно.

И тъкмо Лиса и Кристиан ме бяха избутали настрани.

Мисля, че Дмитрий беше не по-малко изненадан от мен. Но съвсем се изуми, когато Лиса пристъпи към него със сребърен кол в ръка. Все едно светкавица проблесна през връзката ни и аз разбрах това, което тя много, много внимателно бе крила от мен през последния ден: беше успяла да омагьоса кола с духа. Това бе причината за възбудата й по време на последния й урок с Грант и Серена, когато пронизваха възглавниците в хотела. Мисълта, че притежава магическото оръжие, усилваше желанието й да го използва. Укриването на тази информация от мен беше не по-малък подвиг, отколкото омагьосването на кола.

Не че сега това имаше значение. С омагьосан кол или не, Лиса не можеше да приближи Дмитрий. Той също го знаеше и изненадата му тутакси бе заменена от искрена развеселеност — почти снизходителност, както когато наблюдаваш дете да върши някоя лудория. Атаката на Лиса бе несръчна. Тя не беше достатъчно бърза. Не беше достатъчно силна.

— Не! — изкрещях и се хвърлих към тях, въпреки че бях съвсем сигурна, че също няма да съм достатъчно бърза.

Внезапно пред мен избухна огнена стена от горещина и пламъци и аз едва успях инстинктивно да отстъпя назад. Огънят изскочи от пода и оформи пръстен около Дмитрий, който ме разделяше от него. Беше объркващо, но само след секунда осъзнах, че е дело на Кристиан.

— Престани! — Не знаех какво да правя, дали да атакувам Кристиан, или да скоча сред пламъците. — Ще ни изгориш живи! — Огънят беше напълно овладян, Кристиан притежаваше тези умения, но в толкова малко помещение дори овладеният огън бе смъртоносен. Дори останалите стригои се отдръпнаха.

Пламъците приближаваха Дмитрий, ставаха все по-високи и високи. Чух вика му, видях агонията по лицето му дори през огъня, който започна да обхваща краищата на палтото му. Изви се дим. Никакъв инстинкт ми крещеше, че трябва да спра това… и все пак, какво значение имаше? Дойдох тук, за да го убия. Имаше ли значение, че някой друг щеше да го стори вместо мен?

И тъкмо тогава забелязах, че Лиса продължава да напада. Огънят бе отвлякъл вниманието на Дмитрий, той крещеше, докато огнените езици го обгръщаха. Аз също крещях… за него, за нея… трудно е да се каже. Ръката на Лиса премина през пламъците и отново през връзката ме заля пронизваща болка — болка, която надвишаваше многократно предишната, докато Кристиан изгаряше въжетата. Ала тя продължи напред, без да й обръща внимание. Траекторията на удара й беше правилна. Колът бе насочен право към сърцето.

Колът продължи напред, пронизвайки го.

Е, почти.

Също както когато пронизваше възглавниците, Лиса не притежаваше достатъчно сила да забие оръжието. Почувствах как тя се стегна, призова всяка частица сила, която й бе останала. С цялата си тежест натисна отново, използвайки двете си ръце. Колът влезе малко по-навътре. Но все още не беше достатъчно. При нормална ситуация това забавяне щеше да й струва живота. Ала ситуацията не беше нормална. Дмитрий дори и не понечи да я блокира, не и с огъня, който бавно го обгръщаше. Все пак успя да се извие и да разхлаби кола, унищожавайки и малкия напредък, който Лиса бе направила. Смръщила чело тя се опита отново и натисна кола в предишното му положение.

Ала все още не беше достатъчно.

Тогава аз се окопитих. Трябваше да спра това. Ако продължаваше да се опитва да го пронижe, Лиса щеше да изгори жива. Тя не притежаваше нужните умения. Или аз трябваше да го промуша, или просто да оставя огънят да го довърши. Пристъпих напред. Лиса ме зърна с периферното си зрение и изпрати към мен вълна на внушение.

Не! Остави ме да го направя!

Заповедта ме удари толкова силно, невидима стена, която ме закова на място. Стоях там замаяна едновременно от внушението и изумлението, че го е използвала върху мен. Но ми бяха нужни само няколко секунди, за да се отърся от него. Вниманието й бе насочено другаде и затова не успя да вложи пълната си сила в заповедта, а аз на свой ред бях доста устойчива на внушение.

Но това малко забавяне ми попречи да я достигна. Лиса се вкопчи в последния си шанс. Знаеше, че друг няма да има.

Още веднъж, борейки се с изгарящата болка, влагайки в това последно движение всичко, което й бе останало, тя натисна кола към сърцето на Дмитрий. Ударът й бе непохватен, беше нужно още малко извъртане и натискане за разлика от чистия удар, който един обучен пазител би нанесъл. Но несръчно забит или не, колът най-сетне достигна целта си. Прониза сърцето му. И в този миг магията нахлу през нашата връзка, познатата магия, която бях изпитвала толкова пъти, докато тя лекуваше.

Само че… тази бе сто пъти по-силна от всичко, което бях усещала досега. Замръзнах, сякаш бях под въздействие на внушението. Имах чувството, че нервите ми експлодират все едно ме е поразил гръм.

Около Лиса внезапно избухна бяла светлина, светлина, която затъмни яркостта на пламъците. Сякаш някой бе изпуснал слънцето в средата на стаята. Изкрещях и ръката ми се стрелна инстинктивно да закрие очите ми, докато се люшнах назад. От звуците наоколо разбрах, че и останалите реагират по същия начин.

За миг сякаш вече не съществуваше никаква връзка. Не усещах нищо от Лиса — нито болка, нито магия. Връзката беше също толкова безцветна и празна като бялата светлина, изпълваща стаята. Силата, която Лиса бе използвала, заля, затрупа нашата връзка, все едно я бе сковала.

Тогава светлината изчезна. Не избледня. Просто… изчезна за миг. Сякаш някой бе щракнал ключ за осветление. В стаята настъпи тишина, с изключение на откъслечните тихи възгласи на тревога и объркване. Светлината трябва да е била унищожителна за чувствителните очи на стригоите. Дори за мен беше непоносима. Пред очите ми танцуваше цяло съзвездие. Не можех да фокусирам погледа си върху нищо, докато остатъчният образ от онзи ослепителен блясък прогаряше зрението ми.

Накрая, след като примигвах известно време, смътно успях да различа нещо. Огънят бе изчезнал, оставяйки зад себе си черни петна по стените и тавана, както и лека миризма на дим във въздуха. Според мен би трябвало да има много по-големи щети. Обаче нямах време за това чудо, защото друго чудо се случваше пред очите ми.

Не просто чудо. Вълшебна приказка.

Лиса и Дмитрий бяха на пода. Дрехите им бяха почти изгорели. Червени и розови петна обезобразяваха красивата й кожа там, където огънят я бе изгорил най-силно. Ръцете й, китките й бяха в ужасно състояние. Виждах кървавите следи там, където пламъците бяха прогорили кожата й. Изгаряния от трета степен, ако правилно си спомнях от уроците по физиология. При все това тя сякаш не усещаше болка, нито изгарянията пречеха на ръцете й да се движат.

Тя милваше косата на Дмитрий.

Докато тя бе приседнала, той бе проснат някак си сгърчен. Главата му почиваше върху скута й, а тя прокарваше пръсти през косата му с нежни, повтарящи се движения — като тези, с които успокояваме дете или животно. Лицето й, макар белязано от пламъците, сияеше, изпълнено с безкрайно състрадание. Дмитрий ме бе нарекъл ангел на отмъщението, но докато се взираше в него и го утешаваше, тя бе като истински ангел на милосърдието.

Съдейки по състоянието на дрехите му, очаквах той да представлява ужасяваща, почерняла купчина кости. Ала когато Дмитрий вдигна глава, давайки ми възможност за пръв път да зърна лицето му, видях, че е напълно незасегнато. По кожата му нямаше и следа от изгаряния — беше топла и загоряла, както през онзи ден, когато го срещнах за пръв път. Зърнах само за кратко очите му, преди да зарови лице в коляното на Лиса. Видях безкрайните кафяви дълбини, в които се бях влюбила толкова отдавна. Нямаше червени пръстени.

Дмитрий… вече не беше стригой.

И плачеше.

ГЛАВА 17

Цялата стая сякаш бе затаила дъх.

Но дори и пред това чудо на чудесата беше трудно да се разсеят пазителите и стригоите. Схватките, секнали за малко, се възобновиха с още по-голяма ярост. Пазителите имаха надмощие, а онези, които не се биеха с последните останали стригои, внезапно скочиха към Лиса, опитвайки се да я издърпат от Дмитрий. За всеобща изненада тя го стискаше с все сила и дори направи няколко немощни опита да се противопостави на тези, които я бяха наобиколили. Въпреки слабостта си тя защитаваше Дмитрий с отдадеността и страстта на майка, закриляща детето си.

Дмитрий също се бе вкопчил отчаяно в нея, но пазителите ги превъзхождаха по сила и накрая ги разделиха. Прозвучаха объркани викове, докато пазителите се опитваха да решат дали да убият Дмитрий. Нямаше да е трудно. Сега той беше беззащитен. Едва можеше да стои, когато най-после го изправиха на крака.

Това ме изтръгна от вцепенението ми. Дотогава аз просто се взирах, застинала в пълно изумление. Сега се отърсих от замайването и скочих напред, макар че не бях сигурна заради кого: Лиса или Дмитрий.

— Не! Недейте! — изкрещях, като видях, че някои от пазителите пристъпиха напред с насочени колове. — Той не е това, което мислите! Той не е стригой! Погледнете го!

Лиса и Кристиан крещяха същото. Някой ме сграбчи и ме дръпна назад, докато ми казваше да оставя на другите да се оправят. Без дори да мисля, аз се извъртях и цапардосах яко в лицето този, който ме държеше, за да установя твърде късно, че е Ханс. Той политна леко назад, по-скоро изненадан, отколкото раздразнен. Обаче нападението върху него беше достатъчно, за да привлече вниманието на останалите и много скоро трябваше да се бия с моята група от пазители. Но усилията ми не доведоха доникъде, отчасти защото те бяха твърде

много, но най-вече, защото не можех да се бия с тях така яростно, както със стригоите.

Докато пазителите ме усмиряваха, забелязах, че бяха отвели Лиса и Кристиан. Настоях да узная къде са те, крещейки, че трябва да ги видя. Но никой не ме слушаше. Извлякоха ме навън от сградата на склада. По пътя минахме покрай потискащо голямо количество трупове. Повечето бяха стригои, но разпознах неколцина пазители от дворцовата охрана. Потръпнах, въпреки че не ги познавах добре. Битката бе свършила и ние бяхме победили, но на огромна цена. Оцелелите пазители сега трябваше да разчистят. Нямаше да се изненадам, ако се появят и алхимиците, но в този момент това бе последната ми грижа.

— Къде е Лиса? — продължих да настоявам, докато ме набутваха в един от джиповете. Двама пазители се плъзнаха на седалката до мен — по един от двете ми страни. Не познавах никой от тях. — Къде е Дмитрий?

— Принцесата е отведена и е в безопасност — отвърна ми отсечено единият от пазителите. Двамата с колегата му се взираха напред и аз осъзнах, че няма да отговорят на въпроса ми за Дмитрий. Сякаш за тях той не съществуваше.

— Къде е Дмитрий? — повторих, този път по-високо с надеждата, че така ще получа отговор. — С Лиса ли е?

Последното ги накара да реагират.

— Разбира се, че не — каза пазителят, който ми отговори преди малко.

— Той… той жив ли е? — Беше един от най-трудните въпроси, които някога съм задавала, но трябваше да зная. Мразех да го призная, но ако бях на мястото на Ханс, нямаше да търся чудеса. Щях да унищожа всичко, което възприемах като заплаха.

— Да — отвърна най-после шофьорът. — Той… то… е живо.

И това беше всичко, което научих от тях, без значение колко спорих и настоявах да ме пуснат от колата — и, повярвайте ми, дълго време не мирясах. Наистина, способността им да ме игнорират напълно бе доста впечатляваща. Обаче, ако трябва да съм честна, не бях съвсем сигурна дали те разбираха какво се бе случило. Всичко стана толкова бързо. Тези двама пазители знаеха единствено, че им е наредено да ме изведат от сградата.

Надявах се, че някой, когото познавах, ще пътува с нашия джип. Напразно. Появиха се още непознати пазители. Нито Кристиан, нито Таша. Нямаше го дори Ханс — разбира се, напълно разбираемо. Вероятно се боеше, че може пак да го ударя.

Когато всички се качиха и потеглихме, накрая се отказах да тормозя околните с въпросите си и се отпуснах на седалката. Останалите коли потеглиха заедно с нас, но нямах представа дали приятелите ми бяха в някоя от тях.

Връзката между Лиса и мен все още беше скована. След онзи първоначален шок, когато не усещах нищо, много бавно започнах да долавям слаби сигнали от нея — знак, че все още сме свързани и тя е жива. Това беше всичко. Цялата онази сила, избухнала в Лиса, все едно беше прогорила временно връзката ни. Магията помежду ни беше съвсем крехка. Всеки път, когато се опитвах да използвам връзката, за да проверя как е тя, все едно се взирах в нещо твърде ярко, което ме заслепяваше. Оставаше ми единствено да се надявам, че скоро ще се възстанови, защото се нуждаех от нейното прозрение за случилото се.

Не, по дяволите прозрението. Трябваше да зная какво точно се е случило. Все още бях донякъде в шок и дългото пътуване до двора ми позволи да осмисля малкото факти, с които разполагах. Исках незабавно да стигна до Дмитрий, но трябваше да започна от началото, ако наистина исках да анализирам случилото се.

Първо: Лиса бе омагьосала сребърния кол и бе скрила тази информация от мен. Кога? Преди пътуването до колежа? В Лихай? Докато е била в плен? Нямаше значение.

Второ: въпреки провала с възглавниците тя бе успяла да пронижe сърцето на Дмитрий. Беше голяма борба, но Кристиан бе помогнал. Потръпнах, като си припомних страданията на Лиса от изгаряниятa, които бе получила по време на това изпитание. Усетих болката й, преди връзката да изчезне, освен това видях белезите по нея. Ейдриън не беше най-добрият лечител на света, но се надявах, че магията му ще е достатъчна, за да излекува раните й.

Третият и последен факт тук… ами… наистина ли беше факт? Лиса бе пронизала Дмитрий и бе използвала същата магия, с която лекуваше… и тогава? Това беше големият въпрос. Какво се бе случило, като изключим това, което през нашата връзка приличаше на ядрена експлозия? Наистина ли бях видяла това, което си мислех?

Дмитрий се бе… променил.

Той вече не беше стригой. Усещах го със сърцето си, макар че го бях зърнала само за миг. Чертите на стригоя бяха изчезнали. Лиса бе направила всичко, което Робърт се бе заклел, че е нужно да се направи, за да се промени стригой, и сигурно след цялата тази магия… ами, лесно беше да се повярва, че всичко е възможно. В съзнанието ми изплува образът на Дмитрий, вкопчил се в Лиса, с обляно от сълзи лице. Никога не го бях виждала толкова уязвим. Някак си не вярвах, че стригоите плачат.

Нещо в сърцето ми се сви болезнено и аз бързо примигнах, за да спра напиращите сълзи. Огледах се и се върнах в настоящето. Отвън небето изсветляваше. Слънцето скоро щеше да изгрее. Лицата на пазителите до мен бяха изпити и уморени, но очите им, както винаги, оставаха бдителни и нащрек. Бях изгубила представа за времето, но според вътрешния ми часовник вече пътувахме от доста време. Скоро щяхме да пристигнем в кралския двор.

Докоснах неуверено връзката и открих, че се е върнала, ала все още беше много крехка. Приличаше на лампа, която светваше и угасваше, още се възстановяваше. Но това бе достатъчно, за да ме успокои и аз въздъхнах облекчено. Когато преди години връзката се появи за пръв път, беше толкова странно… нереално. Сега я приемах като част от живота си. Отсъствието й днес ми се струваше нереално.

Когато погледнах през очите на Лиса в джипа, в който тя пътуваше, тутакси се изпълних с надеждата да видя Дмитрий с нея. Едно кратко зърване в онзи склад не ми беше достатъчно. Имах нужда да го видя отново, да се уверя, че чудото наистина се е случило. Исках да се опия от сладостта на онези черти, да се взра в лика на някогашния Дмитрий. Дмитрий, когото обичах.

Но той не беше с Лиса. Обаче Кристиан беше там и я погледна, когато тя се размърда. Лиса беше заспала и все още се чувстваше замаяна. Това, заедно с последващия ефект от онази изгаряща сила отпреди малко, замъгляваше връзката ни. Нещата за мен ту губеха фокус, ту се проясняваха донякъде, но като цяло можех да проследя какво става.

— Как се чувстваш? — попита Кристиан. Гласът и очите му, които се взираха в нея, бяха пълни с толкова нежност и любов, че

изглеждаше невъзможно да не ги забележи. Но в момента Лиса не беше съвсем на себе си.

— Уморена. Изцедена. Сякаш… не зная. Сякаш съм била подмятана от ураган. Или прегазена от кола. Представи си нещо ужасно и ще разбереш как се чувствам.

Той й се усмихна леко и докосна нежно страната й. Като се отвори повече за сетивата й, усетих болката от изгаряният, както и пръстите му, които галеха кожата близо до една от раните, макар че той внимаваше да не я докосва.

— Ужасно ли е? — попита го Лиса. — Цялата ми кожа ли се е разтопила? Приличам ли на извънземно?

— Не — засмя се Кристиан. — Раните не са чак толкова страшни. Ти си красива, както винаги. Ще е нужно много повече, за да се промени това.

Пулсиращата болка я караше да мисли, че щетите са много по-големи, отколкото той признаваше, но комплиментът и начинът, по който го каза, й подействаха като балсам. За миг цялото й същество се фокусира върху лицето му и начина, по който лъчите на изгряващото слънце го осветяваха.

После реалността се стовари отгоре й.

— Дмитрий! Трябва да видя Дмитрий!

В колата имаше пазители и Лиса се оглеждаше трескаво, докато говореше. Както и при мен, изглежда, никой не желаеше да говори за него, нито за случилото се.

— Защо не мога да го видя? Защо го отведохте? — Въпросите не бяха насочени към никого конкретно и най-накрая Кристиан отговори.

— Защото смятат, че е опасен.

— Не е. Той просто… Той има нужда от мен. Изпитва огромна болка отвътре.

Очите на Кристиан внезапно се разшириха и лицето му се сгърчи от паника.

— Той не е… Няма връзка между двама ви, нали?

По изражението му се досетих, че Кристиан си мислеше за Ейвъри и как телепатичните връзки с повече от една личност накрая я бяха подлудили. Кристиан не беше присъствал на обяснението на Робърт за отиването на душите в света на мъртвите и как

възстановеният стригой не може да бъде свързан с този, който го е върнал в първоначалното му състояние.

Лиса поклати бавно глава.

— Не… просто зная. Когато… когато го излекувах, помежду ни имаше връзка и аз го усетих. Това, което трябва да направя… не мога да го обясня. — Тя прокара пръсти през косата си, разстроена, че не може да опише магията си с думи. Изтощението започваше да си казва думата. — Все едно да опериращ душата — рече накрая.

— Те смятат, че е опасен — повтори Кристиан нежно.

— Не е! — Лиса изгледа свирепо останалите пътници в колата, които побързаха да извърнат очи. — Той вече не е стригой.

— Принцесо — поде притеснено един от пазителите, — никой не знае какво точно се случи. Не можете да бъдете сигурна, че…

— Сигурна съм! — Гласът й отекна силно в малкото пространство. Прозвуча царствено и властно. — *Аз зная*. Аз го спасих. Аз го върнах обратно. Всяка частица от мен знае, че той вече не е стригой!

Пазителите отново добиха смутени физиономии, но никой не каза нищо. Мисля, че просто бяха объркани, а и кой ли не би бил? Досега никога не се бе случвало подобно нещо.

— Шшт — промълви Кристиан и сложи ръка върху нейната. — Не можеш да направиш нищо, докато не се върнем в двора. Ти си ранена и изтощена — физически и емоционално.

Лиса знаеше, че той е прав. Тя *беше* ранена, беше изтощена. Магията сякаш я бе разкъсала на две. В същото време това, което бе направила за Дмитрий, бе създало връзка с него — не магическа, а духовна. Тя наистина му беше като майка. И освен безкрайна загриженост, изпитваше отчаяна необходимост да го закриля.

— Трябва да го видя — настоя тя.

Тя трябваше? Ами аз?

— Ще го видиш — отвърна Кристиан. Изрече го с по-голяма убеденост, отколкото чувстваше. — Но сега се опитай да си починеш.

— Не мога — отвърна Лиса, потискайки прозявката си.

Върху устните му трепна усмивка, докато обвиваше ръка около нея, доколкото му позволяваха предпазните колани.

— Опитай — повтори.

Тя отпусна глава на гърдите му. Самата му близост бе достатъчен лек. Тревогата и загрижеността за Дмитрий все още я измъчваха, но в момента тялото й изпитваше по-силни нужди. Накрая тя заспа в обятията на Кристиан, но малко преди да се унесе, го чу да прошепва:

— Честит рожден ден.

Двадесет минути по-късно конвоят ни пристигна в кралския двор. Мислех, че това означава незабавна свобода, но пазителите с мен не слязоха веднага. Явно чакаха някакъв знак или указания, но никой не си даде труда да ми обясни. Оказа се, че чакат Ханс.

— Не — каза той твърдо и отпусна ръка върху рамото ми, след като се изстрелях от колата и понечих да хукна към… ами, не бях сигурна къде. Където беше Дмитрий.

— Почакай — спря ме Ханс.

— Трябва да го видя! — извиках, опитвайки се да се промуша покрай него, но той беше като тухлена стена. Като се имаше предвид, че тази нощ се беше бил с повече стригои от мен, всеки би си помислил, че едва ще стои на краката си от умора. — Трябва да ми кажеш къде е.

За моя изненада той го стори.

— Заключен е. Много, много далеч, там, където не можеш да го достигнеш. Нито който и да било друг. Зная, че ти е бил учител, но засега е по-добре да го държат изолиран.

Мозъкът ми, уморен от случилото се през тази нощ и всички емоции, отказа да регистрира веднага думите му. Сетне си спомних казаното от Кристиан.

— Той не е опасен — рекох накрая. — Той вече не е стригой.

— Откъде си толкова сигурна?

Същият въпрос бе зададен и на Лиса. Откъде можехме да сме сигурни? Знаехме го, защото бяхме преминали през невероятни изпитания, за да разберем как може да се трансформира стригой. И когато завършихме всички стъпки, резултатът беше като избухване на атомна бомба с магия. Нима това не беше достатъчно доказателство за всички? Нима външният вид на Дмитрий не бе достатъчен, за да ги убеди в чудото?

Вместо това, отговорих като Лиса.

— Просто зная.

Ханс поклати глава и сега видях колко е уморен.

— Никой не знае какво става с Беликов. Онези от нас, които бяха там… не съм сигурен какво видях. Зная само, че допреди няколко часа той предвождаше група стригои, а сега е отвън на слънцето. В това няма логика. Никой не знае какво е той.

— Той е дампир.

— И докато не разберем — продължи Ханс, без да обръща внимание на забележката ми, — Беликов ще остане заключен, за да го изследваме.

Да го изследват? Никак не ми хареса как прозвуча. Сякаш Дмитрий беше някакво лабораторно животно. Кипнах и едва не се разкрещях на Ханс. След миг се овладях.

— Тогава трябва да видя Лиса.

— Отведоха я в медицинския център за лечение, от което тя силно се нуждае. Не можеш да отидеш там — додаде той, изпреварвайки следващите ми думи. — Половината от пазителите са там. Истински хаос е и ти само ще пречиш.

— Тогава какво, по дяволите, трябва да правя?

— Върви да поспиш. — Изгледа ме накриво. — Все още смятам, че се държа зле, но след това, което видях там… добре, ще го кажа. Знаеш как да се биеш. Ние се нуждаем от теб, вероятно за нещо повече от канцеларска работа. А сега върви и се погрижи за себе си.

И това беше всичко. Съвсем ясно беше, че ме отпраща.

Докато пазителите сновяха забързано наоколо, все едно не съществувах. Каквито и неприятности да имах преди, изглежда, бяха забравени. Повече никакви картотеки. Но какво трябваше да правя? Да не би Ханс да е откачил? Как бих могла да заспя? Трябваше да направя нещо. Трябваше да видя Дмитрий, но не знаех къде го бяха отвели. Вероятно в същия затвор, където държаха Виктор, но той бе недостъпен за мен. Освен това трябваше да видя Лиса, ала тя бе настанена някъде в медицинския център. Тук нямах никаква власт. Трябваше да се обърна към някой с влияние.

Ейдриън!

Ако отида при Ейдриън, той можеше да задвижи някои свои връзки. Имаше своите кралски контакти. По дяволите, кралицата го обичаше, въпреки мързела му. Колкото и мъчително да беше за мен да го приема, осъзнах, че е почти невъзможно да видя веднага Дмитрий. Но медицинския център? Ейдриън можеше да уреди да видя Лиса,

дори и там да е препълнено и да цари хаос. Връзката все още беше неясна, а разговорът с нея щеше да ми позволи по-бързо да открия отговорите за Дмитрий. Освен това трябваше лично да се убедя, че тя е добре.

Но когато отидох в сградата, където бе отседнал Ейдриън, портиерът ме информира, че той е излязъл преди известно време — каква ирония — за да отиде в медицинския център. Изпъшках. Разбира се, че вече ще е там. Заради лечебните му способности навярно го бяха вдигнали от леглото. Слаби или не, той определено би могъл да помогне.

— Ти беше ли там? — попита портиерът, когато се обърнах, за да си вървя.

— Какво? — За миг реших, че говори за медицинския център.

— Битката със стригоите! Спасителната мисия. Чухме всякакви неща.

— Вече? И какво си чул?

Очите му бяха разширени и развълнувани.

— Казват, че почти всички пазители загинали. Но че сте пленили стригой и сте го довели в двора.

— Не, не… имаше повече ранени, отколкото мъртви. А колкото до другото… — За миг дъхът ми секна. Какво се бе случило? Какво наистина се бе случило с Дмитрий? — Един стригой бе отново превърнат в дампир.

Портиерът ме зяпна сащисано.

— Да не би да са те ударили по главата?

— Казвам ти истината! Василиса Драгомир го направи. Със силата на духа си. Разкажи го на всички.

Оставих го с увиснало чене. И така, изведнъж се оказа, че нямах повече възможности, от никъде не можех да получа информация. Върнах се в стаята си с усещането за пълен провал, но бях твърде развълнувана, за да заспя. Поне така смятах. Отпуснах се на леглото, опитвайки се да измисля план за действие. Но не след дълго съм потънала в дълбок сън.

Събудих се изведнъж, объркана и замаяна. Боляха ме различни части на тялото, които дори не бях усетила, че са били ударени. Взрях се в часовника и се изумих, когато осъзнах колко дълго съм спала. По

вампирско време беше късна сутрин. За пет минути си взех душ и навлякох чисти и здрави дрехи. След още секунда бях извън стаята.

Наоколо сновяха хора, заети с ежедневните си занимания, но всяка група или двойка, покрай която минавах, обсъждаха битката в склада и Дмитрий.

— Знаеш, че тя може да лекува — чух един мъж морой да казва на съпругата си. — Защо не и стригой? Защо не и мъртвите?

— Това е лудост — възрази жената. — И без това никога не съм вярвала в тези приказки за духа. Това е лъжа, за да се прикрие фактът, че това момиче Драгомир никога не е специализирало.

Не чух останалата част от разговора, но и другите, покрай които минах, обсъждаха същите теми. Хората или бяха убедени, че цялата работа е измама, или смятаха Лиса за светица. От време на време чувах и други странни неща, като това, че пазителите пленили банда стригои, за да ги изследват. Въпреки всички тези спекулации нито веднъж не чух да се споменава името на Дмитрий, нито узнах нещо за него.

Реших да следвам единствения план, който имах: да отида в сградата на пазителите, в която се намираше затворът на кралския двор, макар че не бях сигурна какво ще правя, когато стигна там. Не бях сигурна и къде е Дмитрий, но това ми се струваше най-вероятното място, където биха го държали. На път за сградата минах покрай един пазител. Нужни ми бяха няколко секунди, за да осъзная, че го познавам. Спрях и се обърнах.

— Михаил! — Той също се обърна, видя ме и приближи. — Какво става? — попитах го облекчена, че най-сетне виждам приятелско лице. — Пуснаха ли Дмитрий?

Той поклати глава.

— Не, все още се опитват да разберат какво се е случило. Всички са объркани, въпреки че принцесата, след като го е видяла, не спира да се кълне във всичко свято, че той вече не е стригой.

В гласа на Михаил прозвуча благоговение пред чудото и тъга. Той се надяваше, че това е истина, че може да има шанс неговата любима да бъде спасена. Сърцето ми се сви от болка за него. Надявах се двамата със Соня да имат щастлив край, също както…

— Почакай. Какво каза? — Думите му разсеяха романтичните ми фантазии. — Лиса го е видяла? Искаш да кажеш след битката? —

Тутакси се отворих за връзката. Вече бе станала по-ясна, но Лиса спеше и не можах да науча нищо.

— Той е помолил да я види — обясни Михаил. — Така че са я завели при него. При строга охрана, разбира се.

Втренчих се стъписано в него, челюстта ми едва не увисна до земята. Дмитрий можеше да има посетители. Те са му позволили да има посетители. Новината мигновено разсея мрачното ми настроение. Обърнах се.

— Благодаря, Михаил.

— Почакай, Роуз…

Но аз не спрях. Затичах се с все сили към сградата на пазителите, нехаеща за любопитните погледи. Бях твърде развълнувана и въодушевена от тази нова информация. Можех да видя Дмитрий. Най-после можех да бъда с него, с някогашния Дмитрий.

— Не можеш да го видиш.

Заковах се на място, когато пазителят на рецепцията ме спря.

— К-какво? Трябва да видя Дмитрий.

— Не се разрешават посетители.

— Но Лиса… ъ, Василиса Драгомир го е видяла.

— Той поиска да я види.

Втренчих се невярващо в него.

— Той трябва да е поискал да види и мен.

Пазителят сви рамене.

— Ако го е направил, никой не ме е уведомил.

Гневът, който сдържах през цялата изминала нощ, най-сетне избухна.

— Тогава намери някой, който знае! Дмитрий иска да ме види. Трябва да ме пуснеш. Кой е шефът ти?

— Няма да ходя никъде, докато не ми свърши смяната — озъби ми се пазителят. — Ако получиш разрешение да го посетиш, някой ще те уведоми. А дотогава никой без специално разрешение не може да влиза там.

След като се бях справила с охраната на затвора в Тарасов, се чувствах достатъчно уверена, че и този тип няма да ми се опре. Обаче бях не по-малко уверена, че след като вляза в затвора, ще се натъкна на още пазители. За секунда ми се стори възможно да се справя и с тях. Ставаше дума за Дмитрий. Бих направила всичко за него. Лекото

размърдване във връзката промени намеренията ми. Лиса се бе събудила.

— Добре — казах. Вирнах брадичка и го измерих високомерно. — Благодаря за помощта. — Не ми трябваше този неудачник. Ще отида при Лиса.

Тя бе отседнала в противоположния край на кралския двор и аз взех разстоянието на бегом. Когато най-сетне стигнах до стаята й, тя отвори вратата почти едновременно с моето почукване. Останах с впечатлението, че се канеше да излиза. Огледах лицето и ръцете й и изпитах облекчение, че почти всички рани от изгаряниятa бяха изчезнали. Само тук-там по пръстите й се забелязваха малки червени петна, но това беше всичко. Ейдриън бе успял. Нито един лекар не би могъл да постигне подобен резултат. С бледосиньото си горнище и вързана на опашка руса коса тя не приличаше на някой, преминал през такова огромно изпитание само преди по-малко от двадесет и четири часа.

— Добре ли си? — попита тя. Каквото и да се случеше, Лиса винаги се тревожеше за мен.

— Да, добре съм. — Поне физически бях. — А ти?

Тя кимна.

— И аз съм добре.

— Наистина изглеждаш добре — признах. — Миналата нощ… искам да кажа, бях много уплашена. С огъня… — Не можах да довърша.

— Да — промълви тя и извърна поглед. Изглеждаше нервна и притеснена. — Ейдриън е страхотен лечител.

— Там ли отиваш? — През връзката почувствах безпокойство и възбуда. Имаше смисъл, ако бързаше за медицинския център, за да помогне при лечението. Освен ако… проникнах по-дълбоко и получих смайващ отговор. — Отиваш да видиш Дмитрий!

— Роуз…

— Не — прекъснах я нетърпеливо. — Това е идеално. Идвам с теб. Аз току-що бях там, но не ме пуснаха.

— Роуз… — сега вече Лиса изглеждаше наистина много притеснена.

— Пробутаха ми някакви дивотии, че искал да види теб, а мен не и затова не можели да ме пуснат. Но след като ти отиваш, ще пуснат и

мен.

— Роуз — рече тя твърдо и най-сетне спря бъбренето ми. — Ти не можеш да отидеш.

— Аз… какво? — Повторих думите й, в случай че не съм чула добре. — Разбира се, че мога. Трябва да го видя. Знаеш, че трябва. И той има нужда да ме види.

Тя поклати бавно глава. Все още беше нервна, но сега на лицето й се изписа съчувствие.

— Онзи пазител е бил прав. Дмитрий *не е* искал да те види Само за мен помоли.

Цялото ми нетърпение, целият огън в мен угаснаха. Бях потресена, объркана, нямах думи.

— Но… — Припомних си как той се бе вкопчил в нея миналата нощ, онова отчаяно изражение на лицето му. Не исках да го призная, но имаше смисъл защо той бе пожелал да види първо нея. — Разбира се, че ще иска да те види. Всичко е толкова ново и странно, а ти си тази, която го спаси. След като се осъзнае, ще поиска да види и мен.

— Роуз, не можеш да отидеш. — Този път тъгата в гласа на Лиса се предаде през връзката и нахлу в мен. — Не само че Дмитрий не е поискал да те види. Той помоли специално да *не* те пускат при него.

ГЛАВА 18

Когато си телепатично свързан с някого, най-лошото е, че винаги знаеш кога те лъже — или в този случай, че не те лъже. При все това отговорът ми бе незабавен и инстинктивен.

— Това не е вярно.

— Не е ли? — Лиса ме погледна многозначително. Тя също знаеше, че мога да разбера дали казва истината или не.

— Но това… не може… — Не ми се случваше често да изгубя дар слово и определено не и с Лиса. Толкова често в нашето приятелство аз съм била водещата и съм й обяснявала защо нещата трябва да станат по един или друг начин. Незнайно как, без да го забележа, Лиса бе добила увереност и сила да отстоява себе си.

— Съжалявам. — Тонът й беше любезен, но твърд. През връзката разбирах колко й е трудно да ми говори неприятни неща. — Той ме помоли… специално подчерта да не те водя при него. Каза, че не желае да те вижда.

Вторачих се умолително в нея, а гласът ми прозвуча като на малко дете:

— Но защо? Защо ще каже подобно нещо? Разбира се, че иска да ме види. Сигурно е объркан…

— Не зная, Роуз. Зная само това, което Дмитрий ми каза. Наистина много съжалявам. — Протегна ръце, сякаш искаше да ме прегърне, но аз се дръпнах. Главата ми все още беше замаяна.

— Все пак ще дойда с теб. Ще чакам при останалите пазители. Когато кажеш на Дмитрий, че съм там, той ще промени решението си.

— Не мисля, че ще го стори — поклати глава Лиса. — Изглеждаше твърдо убеден, че не иска да те вижда, дори прекалено настоятелен. Мисля, че ако разбере, че си там, ще се разстрои повече.

— Ще се разстрои? *Ще се разстрои?* Лис, това съм аз! Той ме *обича*. Нуждае се от мен.

Тя потръпна и аз осъзнах, че й крещя.

— Просто изпълнявам молбата му. Всичко е толкова смущаващо… моля те. Не ме поставяй в подобно положение. Просто… изчакай да видиш как ще се развият нещата. А ако искаш да знаеш какво става, винаги можеш…

Лиса не довърши, но аз разбрах какво иска да каже. Предлагаше ми да видя срещата й с Дмитрий през връзката. Това беше голям жест от нейна страна, не че би могла да ме спре, ако поискам да го направя. Въпреки това тя обикновено не одобряваше идеята да я „шпионирам“. Това бе най-доброто нещо, което би могла да измисли, за да се почувствам по-добре.

Не че действително се получи. Цялата работа изглеждаше шантава. Да ми бъде забранен достъп до Дмитрий! Да ми заявят, че Дмитрий не желае да ме види! Какво ставаше, по дяволите? Първата ми реакция беше да пренебрегна всичко, което тя току-що ми каза и да отида с нея, да настоявам да ме пуснат. Но през връзката тя ме умоляваше да не го правя. Не искаше да създава неприятности. Може и да не разбираше желанията на Дмитрий, но чувстваше, че те трябва да се уважават, преди ситуацията да се изясни.

— Моля те — повтори тя. Тъгата в тона й сломи настоятелността ми.

— Добре. — Струваше ми много да го кажа. Все едно признавах поражението си. *Мисли за това като за тактическо отстъпление.*

— Благодаря ти. — Този път тя ме прегърна. — Кълна се, че ще получа повече информация и ще разбера какво става, съгласна ли си?

Кимнах, но продължавах да се чувствам отхвърлена. Двете заедно напуснахме сградата. С мрачна неохота се разделих с нея и тя тръгна към главната квартира на пазителите, а аз се запътих към стаята си. Веднага щом се изгуби от погледа ми, проникнах в съзнанието й и наблюдавах през очите й как прекосява идеално окосената трева. Връзката все още беше малко замъглена, но с всяка минута се проясняваше.

В нея бушуваха объркани емоции. Чувстваше се зле заради мен, виновна, задето трябваше да ми откаже. В същото време бе нетърпелива да посети Дмитрий. Тя също имаше нужда да го види, но не по същия начин като мен. Продължаваше да изпитва онова чувство на отговорност за него, изгаряща нужда да го закриля.

Когато пристигна в главната квартира, пазителят, който ме беше спрял, я поздрави с кратко кимване, а след това проведе кратък телефонен разговор. След минута влязоха трима пазители и кимнаха на Лиса да ги последва във вътрешността на сградата. Всички изглеждаха необичайно мрачни и сериозни, дори за пазители.

— Не е нужно да го правите — рече единият от мъжете. — Само защото той продължава да ви вика…

— Всичко е наред — отвърна тя със студения си, властен тон на истинска принцеса. — Нямам нищо против.

— Също както миналия път ще има достатъчно пазители. Не се тревожете за безопасността си.

Тя ги изгледа остро един по един.

— Никога не съм се страхувала от него.

Спускането им към долните етажи на сградата събуди болезнени спомени за онзи път, когато двамата с Дмитрий посетихме Виктор. Тогава помежду ни съществуваше идеална хармония и той се вбеси от заплахите на Виктор към мен. Дмитрий ме обичаше толкова много, че беше готов на всичко, за да ме защити.

Електронната карта за достъп отвори вратата, водеща към затворническия етаж, който се състоеше главно от дълъг коридор с килии от двете страни. Не излъчваше потискащата атмосфера на затвора Тарасов, но голите му стоманени стени и бетонният под не будеха топли и приятни чувства.

Лиса напредваше трудно надолу по коридора, защото беше пренаселен с пазители. Такава голяма охрана само за една личност. За един стригой не беше невъзможно да премине през стоманените решетки на килията, но Дмитрий не беше стригой. Как бе възможно да не забелязват? Слепи ли бяха?

Лиса и ескортът й си проправиха път през тълпата и спряха пред килията му. Оттам лъхаше на студ, както и от целия затворнически етаж. Нямаше почти никакви мебели, освен най-необходимите. Дмитрий седеше на тясно легло, с крака, притиснати към гърдите, облегнат в ъгъла на стената, с гръб към входа на килията. Не това очаквах. Защо не удряше по решетките? Защо не настояваше да го пуснат, защо не крещеше, че не е стригой? Защо приемаше всичко толкова мълчаливо и покорно?

— Дмитрий.

Гласът на Лиса беше мек и нежен, изпълнен с толкова топлина, още по-осезаема на фона на студената и потискаща обстановка. Беше глас на ангел.

И когато Дмитрий бавно се обърна, беше ясно, че и той мисли така. Изражението му се преобрази пред очите ни — от пустота и безнадеждност към удивление.

Но не само той бе изпълнен с удивление. Съзнанието ми може и да беше свързано с това на Лиса, но в другия край на кралския двор тялото ми почти спря да диша. Когато миналата нощ го зърнах за кратко, бях изумена. Но това… сега, когато го видях да извръща цялото си лице към Лиса — и към мен — внушаваше благоговение. Беше невероятно. Дар. Чудо.

Сериозно. Как би могъл някой да си помисли, че той е стригой? И как бих могла да повярвам, че онзи Дмитрий, с когото бях в Сибир, е *този* Дмитрий? Той се бе преоблякъл след битката и сега носеше джинси и обикновена черна тениска. Кестенявата му коса беше вързана на опашка, а по-тъмната долна част на лицето му показваше, че трябва да се обръсне. Вероятно никой нямаше да го допусне близо до бръснач. Въпреки всичко наболата брада го правеше да изглежда още по-секси — по-истински, повече дампир. *По-жив.* Но очите му бяха сърцевината на всичко. Мъртвешки бледата кожа — от която сега нямаше и помен — винаги е била стряскаща, но онези червени очи бяха най-лошото. Сега неговите бяха идеални. Точно както някога. Топли и кафяви, обрамчени с дълги мигли. Можех да се взирам безкрайно в тях.

— Василиса — промълви той. От звука на гласа му гърдите ми се стегнаха. Господи, колко ми липсваше. — Ти се върна.

Щом той се приближи, пазителите на Лиса сгъстиха редици, готови да го спрат, ако се опита да строши решетките.

— Назад! — рече рязко тя с властния си тон на кралица, като ги огледа гневно. — Дайте ни малко пространство. — Никой не реагира и тя отново заговори, влагайки още повече сила в гласа си. — Вече ви казах! Отстъпете назад!

През връзката усетих лек прилив на магия. Не беше много, но тя подсилваше думите си с внушение. Едва ли би могла да контролира толкова голяма група, но те се подчиниха на заповедта й и отстъпиха малко, за да освободят повече пространство за нея и Дмитрий. Лиса

насочи вниманието си към него и държанието й тутакси се промени от гневно към мило.

— Разбира се, че ще се върна. Как си? Те… — Хвърли кръвнишки поглед към пазителите в коридора. — Добре ли се отнасят с теб?

Той сви рамене.

— Да. Никой не ме е наранил. — Ако отново беше някогашният Дмитрий, никога не би признал, ако някой го е наранил. — Само ми задават въпроси. Толкова много въпроси. — Отново прозвуча уморено… много по-различно от стригоите, които не се нуждаеха от почивка. — И очите ми. Постоянно искат да изследват очите ми.

— Но ти как се *чувстваш*? — попита тя. — В ума? В сърцето си? — Ако цялата ситуация не беше толкова сериозна, щеше да е забавно. Приличаше на въпросите на психотерапевт — нещо, което двете с Лиса бяхме изпитали на гърба си. Мразех да ми задават онези въпроси, но сега наистина исках да зная как се чувства Дмитрий.

Погледът му, втренчен напрегнато в нея, сега се отмести и разфокусира.

— То е… трудно е да се опише. Като че ли съм се събудил от сън. От кошмар. Сякаш съм наблюдавал някой друг, вселил се в тялото ми. Все едно гледах филм или пиеса. Но не беше друг. Бях *аз*. Всичко онова бях аз и ето ме сега тук и целият свят се промени. Имам чувството, че отново се уча на всичко.

— Това ще мине. Ще свикнеш и скоро отново ще станеш някогашният. — Това беше предположение от нейна страна, но тя бе уверена в думите си.

Той наклони глава към скупчените пазители, готови да действат.

— Те не го вярват.

— Ще го повярват — каза тя с упорита нотка в гласа. — Просто им е нужно повече време. — Възцари се тишина, а Лиса се поколеба, преди да изрече следващите думи. — Роуз… иска да те види.

Отнесеното, скръбно изражение на Дмитрий изчезна за миг. Очите му се фокусираха отново върху Лиса и за пръв път го видях да показва по-силна емоция.

— Не. Всеки друг, но не и тя. *Не мога* да я видя. Не й позволявай да идва тук. *Моля те.*

Лиса преглътна, неуверена как да отговори. Фактът, че имаха публика, правеше нещата още по-трудни. Най-многото, което можеше да направи, бе да снижи глас, за да не я чуят останалите.

— Но… тя те обича. Тревожи се за теб. Това, което се случи… това, че успяхме да те спасим, нямаше да бъде възможно без нея. По-голямата част е благодарение на нея.

— Ти ме спаси.

— Аз само довърших започнатото. Останалото… ами, Роуз направи, хм, много. — Като например организиране на проникване в строго охраняван затвор и освобождаване на престъпник.

Дмитрий се извърна от Лиса и светлината, озарила за миг лицето му, помръкна. Приближи до другия край на килията и се облегна на стената. Затвори очи за няколко секунди, пое дълбоко дъх и сетне ги отвори.

— Всеки друг, но не и тя — повтори. — Не и след това, което й причиних. А аз направих доста неща… ужасни неща. — Вдигна ръце с дланите нагоре и се втренчи в тях за няколко секунди, сякаш виждаше кръвта. — Това, което й сторих, е най-лошото от всичко, особено защото *беше* тя. Тя дойде да ме спаси от онова състояние, а аз… — Поклати глава. — Сторих й ужасни неща. Както сторих ужасни неща и на останалите. Не мога да се срещна с нея след всичко случило се. Това, което направих, е непростимо.

— Не е — настоя Лиса. — Не си бил ти. Не си бил истинският ти. Тя ще ти прости.

— Не. Няма прошка за мен. Не и след това, което направих. Аз не я заслужавам, не заслужавам дори да дишам един и същи въздух с нея. Единственото, което мога да направя… — Той приближи до Лиса и за изумление и на двете ни коленичи пред нея. — Единственото, което мога да направя, единственото изкупление, на което бих могъл да се надявам, е да ти се отплатя, задето ме спаси.

— Дмитрий — поде тя смутено, — казах ти…

— Почувствах онази сила. В онзи момент почувствах как върна душата ми. Усетих как я излекува. Това е дълг, който никога не мога да ти изплатя, но се кълна, че ще прекарам остатъка от живота си, опитвайки се да го сторя. — Гледаше я, а от очите му струеше безкрайно обожание.

— Аз не искам това. Няма за какво да ми се отплащаш.

— Имам да ти се отплащам за всичко — възрази той. — Дължа ти живота си, душата си. Да ти се отплатя, е най-доброто, което мога да направя, за да изкупя вината си за злините, които съм сторил. И пак не е достатъчно… но това е всичко, което мога да направя. — Сплете пръсти. — Кълна се, от каквото и да се нуждаеш, ще направя всичко, което е по силите ми. Ще ти служа и ще те защитавам до края на живота си. Ще направя всичко, което пожелаеш. Ще ти бъда верен до гроб.

Лиса отново понечи да каже, че не иска това, но след това й хрумна нещо.

— Ще видиш ли Роуз?

Лицето му се сгърчи.

— Всичко, само не и това.

— Дмитрий…

— Моля те. Ще направя всичко друго за теб, но да я видя… ще ме заболи твърде много.

Това навярно беше единствената причина, която би могла да накара Лиса да спре да настоява. Това и отчаяното му, сломено изражение. Тя никога не го бе виждала такъв, нито пък аз. За мен той винаги е бил толкова непобедим, но да видя уязвимостта му не го направи слаб в очите ми. Само го направи по-сложен, накара ме да го обичам повече и още повече да се изпълня с желание да му помогна.

Лиса успя само да кимне леко в отговор, преди началникът на пазителите да приближи и да й каже, че трябва да тръгва. Докато я отвеждаха, Дмитрий остана на колене, втренчен в нея с изражение, което казваше, че тя е единствената надежда, останала му на този свят.

Сърцето ми се сви от болка и ревност, и от малко гняв. Аз бях тази, която трябваше да гледа по този начин. Как смееше той? Как смееше да се държи така, все едно Лиса е най-великата на света? Истина е, че тя направи много, за да го спаси, но аз бях тази, която пропътува половината свят заради него. *Аз* бях тази, която постоянно рискуваше живота си заради него. И което е най-важно, *аз* бях тази, която го обичаше. Как можеше да загърби всичко това?

И двете с Лиса бяхме смутени и разстроени, когато тя напусна сградата. И двете бяхме объркани от състоянието му. Колкото и да бях бясна заради отказа му да ме види, в същото време се чувствах ужасно да го видя толкова безволев и унизен. Това ме убиваше. Никога досега

не се беше държал по този начин. След атаката над Академията той наистина беше тъжен и скърбеше за онези, които загинаха. Но това сега беше съвсем различен вид отчаяние. Беше дълбока потиснатост и вина, от която той не можеше да избяга. Двете с Лиса бяхме шокирани от състоянието му. Дмитрий винаги е бил дейна личност, готов да се изправи след преживяна трагедия и да се хвърли в следващата битка.

Но това? Никога не го бях виждала такъв. И двете с Лиса се опитвахме като обезумели да измислим как да се справим с този проблем. Нейният нежен и състрадателен подход беше да продължи да разговаря с него, като в същото време да убеждава дворцовите власти, че Дмитрий вече не е заплаха. Моето решение на този проблем беше да отида при него, без значение какво твърдеше. Бях проникнала и се бях измъкнала от строго охраняван затвор. Да се добера до килията му, щеше да е като детска игра за мен. Бях сигурна, че след като ме види веднъж, той ще забрави всички приказки за изкупление и други такива. Как може наистина да си мисли, че не бих му простила? Аз го обичах. Аз го разбирах. А колкото до това да се убедят властите, че той не е опасен… ами, моят метод още не се беше избистрил в главата ми, но имах чувството, че ще включва доста крещене и удряне по врати.

Лиса знаеше идеално, че съм била свидетел на срещата й с Дмитрий, затова не се чувстваше задължена да дойде да ме види веднага, не и като знаеше, че още може да бъде полезна в медицинския център. Беше чула, че Ейдриън едва не е припаднал заради магията, която бе използвал, за да помага на останалите. Постъпката му бе толкова нехарактерна за него, толкова неегоистична… той бе извършил смайващи дела, които му струваха много скъпо.

Ейдриън.

Тук имаше проблем. Откакто се завърнах след битката в склада, нямах възможност да се видя с него. С изключение на чутото, че лекува пострадалите, аз изобщо не се бях сещала за него. Бях казала, че ако Дмитрий наистина бъде спасен, това няма да означава край на връзката ни. При все това не бяха изминали и двадесет и четири часа от завръщането на Дмитрий, а ето ме, вече обсебена от…

— Лиса?

Въпреки че се бях завърнала в собственото си съзнание, част от мен продължаваше разсеяно да следва Лиса. Кристиан стоеше отвън пред медицинския център, облегнат на стената. От позата му си

личеше, че е тук от известно време и чака нещо — или по-скоро някого.

Тя спря и необяснимо защо всичките й мисли за Дмитрий се изпариха от съзнанието й. О, *хайде*. Исках тези двамата да оправят нещата помежду си, но сега не беше време за това. Съдбата на Дмитрий беше много по-важна, отколкото свалките с Кристиан.

Кристиан не изглеждаше в обичайното си заядливо настроение, а по-скоро любопитен и загрижен.

— Как се чувстваш? — попита. Двамата не бяха разговаряли от съвместното им пътуване обратно, по време на което тя не беше на себе си и почти не можеше да говори.

— Добре. — Лиса докосна неволно лицето си. — Ейдриън ме излекува.

— Предполагам, че все пак го бива за нещо. — Е, Кристиан може и да беше малко заядлив днес, но съвсем малко.

— Ейдриън го бива за много неща — отвърна тя, но не можа да потисне усмивката си. — Миналата нощ едва не припадна от изтощение, докато помагаше на ранените в медицинския център.

— Ами ти? Познавам те. Веднага щом си се почувствала малко по-добре, сигурно също си се включила.

Тя поклати глава.

— Не. След като той ме излекува, отидох да видя Дмитрий.

Усмивката на Кристиан се стопи.

— Говорила си с него?

— Вече два пъти.

— И?

— И какво?

— Как изглежда?

— Като Дмитрий. — Тя внезапно се намръщи и се поправи. — Ами… не съвсем като Дмитрий.

— Какво, да не би в него да е останало нещо от стригоя? — Кристиан се изправи, а сините му очи заблестяха. — Ако още е опасен, не бива да го доближаваш…

— Не! — възкликна Лиса. — Не е опасен. И… — Отстъпи назад и го изгледа не по-малко гневно. — Дори и да е, не е *твоя* работа да ми казваш какво трябва или не трябва да правя!

Кристиан въздъхна драматично.

— А аз си мислех, че Роуз е единствената, която винаги се забърква в глупави ситуации, с риск за живота си.

Гневът на приятелката ми избухна изведнъж, навярно заради всичката магия на духа, която бе използвала.

— Хей, ти самият не се поколеба да ми помогнеш да пронижа Дмитрий! Дори ме тренира за това.

— Онова беше различно. Вече бяхме изпаднали в тежка ситуация и ако нещата загрубееха… ами, винаги можех да го изпепеля. — Кристиан я огледа от главата до петите, а в погледа му имаше нещо… нещо повече от обикновена преценка. — Но не се наложи. Ти беше невероятна. Нанесе решителния удар. Не бях сигурен, че ще можеш, но ти го направи… а огънят… Дори не трепна, но навярно е било ужасно…

Задави се леко, докато говореше, сякаш едва сега наистина осъзнаваше какви последствия би могло да има за Лиса. Загрижеността и възхищението му я накараха да се изчерви и тя наклони глава — стар трик — така че кичурите от косата й, които се бяха измъкнали от опашката, да паднат напред и да скрият лицето й. Но нямаше нужда. Кристиан бе забил поглед в земята.

— Трябваше да го направя — рече тя накрая. — Да видя дали е възможно.

Той вдигна глава.

— И всичко е… наред? Наистина ли в него няма и следа от стригоя?

— Никаква. Сигурна съм. Но никой не вярва.

— Можеш ли да ги обвиняваш? Искам да кажа, аз ти помогнах и исках да е истина… но не съм сигурен дали някога наистина, *наистина* съм вярвал, че някой може да се върне обратно. — Отново се извърна и погледът му се спря върху един люляков храст. Лиса усещаше уханието му, но съдейки по помръкналото му изражение, Кристиан едва ли се възхищаваше на красотите на природата. Не мислеше и за Дмитрий, осъзнах аз, а за родителите си. Какво е щяло да стане, ако наблизо е имало морои, владеещи магията на духа, когато двамата Озера са се били превърнали в стригои? Ако е имало начин да бъдат спасени?

— Аз също не знаех дали да вярвам — отбеляза Лиса, която не се бе досетила за насоката на мислите му. — Но веднага след като се

случи, ами… вече знам. *Знам.* Той не е стригой. И сега трябва да му помогна. Трябва да накарам и останалите да го разберат. Не мога да позволя да го заключат завинаги… или да му се случи нещо по-лошо. — Да изведе Дмитрий от онзи склад, без пазителите да го убият, никак не беше лесно за нея и тя потръпна, като си припомни онези първи секунди след промяната, когато всички крещяха, че трябва да го убият.

Кристиан се извърна и срещна погледа й. В неговия се четеше любопитство.

— А какво имаше предвид, когато каза, че Дмитрий не е съвсем като предишния Дмитрий?

Когато заговори, гласът й леко трепереше.

— Той е… тъжен.

— Тъжен? Струва ми се, че би трябвало да е щастлив, че е бил спасен.

— Не… ти не разбираш. Той се чувства ужасно заради всичко, което е сторил, докато е бил стригой. Виновен, потиснат. Той се самонаказва заради това, защото е уверен, че никога не може да му бъде простено.

— По дяволите! — не успя да овладее изненадата си Кристиан. Няколко момичета морои, които в този момент минаваха покрай тях, бяха възмутени от ругатнята му. Побързаха да се отдалечат, докато си шепнеха нещо. Кристиан не им обърна внимание. — Но той не е можел да направи нищо…

— Зная, зная. Вече говорихме за това.

— Роуз не може ли да помогне?

— Не — отвърна тя рязко.

Кристиан изчака, очевидно надявайки се, че тя ще му обясни. Раздразни се, когато не го стори.

— Какво искаш да кажеш с това, че не може? Тя най-много от всички би могла да му помогне.

— Не искам да говоря за това. — Ситуацията между мен и Дмитрий много я притесняваше. Така ставахме две. Лиса се обърна към медицинския център. Отвън имаше царствен вид и приличаше на замък, но вътре по нищо не се отличаваше от най-модерната болница. — Виж, трябва да вървя. И не ме гледай така.

— Как? — настоя той и направи няколко крачки към нея.

— С този неодобрителен, вкиснат поглед, когато не става по твоему.

— Не гледам така!

— Гледаш. — Тя отстъпи назад към сградата. — Ако искаш да узнаеш цялата история, бихме могли да поговорим по-късно, но сега нямам време… и честно… наистина не ми се ще да говоря за това.

Онзи вкиснат поглед — тя беше права, наистина го *имаше* — малко избледня.

— Добре. По-късно тогава — съгласи се той почти нервно. — И, Лиса…

— Хмм?

— Радвам се, че си добре. Това, което направи миналата нощ… ами, наистина беше изумително.

Тя остана втренчена в него няколко напрегнати секунди, наблюдавайки как лекият бриз роши черната му коса.

— Не бих могла да се справя без помощта ти — промълви накрая. След тези думи се обърна и влезе вътре, а аз се върнах в собствената си глава.

И както преди малко не знаех какво да правя. Лиса щеше да бъде заета през останалата част от деня, а дори и да се изтъпанчех крещейки пред главната квартира на пазителите, това едва ли щеше да ми помогне да се видя с Дмитрий. Е, предполагам, че имаше шанс да ги вбеся до такава степен, че да *хвърлят* и мен в затвора. Тогава с Дмитрий щяхме да сме в съседни килии. Но незабавно отхвърлих този план, защото се боях, че единственото, което навярно щях да постигна, е да се озова отново в архива при картотеките.

Какво можех да направя? Нищо. Трябваше да го видя отново, но не знаех как. *Мразех*, когато нямам план. Срещата на Лиса с Дмитрий не продължи достатъчно дълго за мен, а и усещах, че е много важно да го видя през собствените си очи, а не през нейните. И, о… онази тъга… онова изражение на безнадеждност. Не можех да го понеса. Исках да го прегърна, да го уверя, че всичко ще е наред. Исках да му кажа, че съм му простила и че всичко помежду ни отново ще бъде както преди. Бихме могли да бъдем заедно, както го планирахме…

При мисълта в очите ми запариха сълзи. Почувствах се безкрайно самотна и нещастна с бездействието си, затова се върнах в стаята си и се плюснах върху леглото. Останала сама, най-сетне можех

да дам воля на сълзите, които сдържах от миналата нощ. Дори не знаех защо точно плача. Травмата и кръвта от предишния ден. Разбитото ми сърце. Тъгата на Дмитрий. Жестоките обстоятелства, съсипали живота и на двама ни. Наистина имах богат избор.

През по-голямата част от деня останах в стаята си, потънала в собствената си тъга и тревоги. Отново и отново превъртах в съзнанието си срещата между Лиса и Дмитрий, какво бе казал и как изглеждаше. Изгубих представа за времето и само силното почукване по вратата ме изтръгна от задушаващите ме емоции.

Изтрих припряно насълзените си очи и отворих, за да видя Ейдриън на прага.

— Здрасти — поздравих го, малко изненадана от появата му. Да не споменавам и виновна, имайки предвид, че тъгувах и плачех за друг. Още не бях готова да се срещна с Ейдриън, но както се оказа, нямах избор. — Искаш ли… да влезеш?

— Бих искал да мога, малък дампир. — Изглежда бързаше и явно не бе дошъл да си поговорим за нашата връзка — Само се отбих, за да ти отправя покана.

— Покана? — изненадах се. Мислите ми все още бяха при *Дмитрий. Дмитрий. Дмитрий. Дмитрий.*

— Покана за парти.

ГЛАВА 19

Да не си полудял? — зяпнах го стъписано.

Той ме изгледа е онзи безмълвен поглед, както винаги, когато му задавах този въпрос.

Въздъхнах и опитах отново:

— *Парти?* Това е прекалено, дори и за теб. Умряха толкова хора! Пазители. Присила Вода. — Да не споменавам тези, които се бяха върнали от мъртвите. Предполагам, че беше по-разумно да премълча последното. — Сега не е време за купони и бирени състезания.

Очаквах Ейдриън да ми заяви, че винаги е време за купони и бирени състезания, но той остана сериозен.

— Всъщност събирането е *заради* тези, които умряха. Не е бирено надпиване. Може би парти не е най-точното определение. Това е… — Той се намръщи, търсейки подходящите думи. — Специално събитие. Само за елита.

— Всички кралски партита са за елита — изтъкнах.

— Да, но на това не всички кралски особи са поканени. Това е… ами, елитът на елита.

Направо не можех да повярвам.

— Ейдриън…

— Не, чуй ме. — Той прокара ръка през косата си, както правеше, когато е притеснен. — Не е парти, а по-скоро церемония. Стара, стара традиция от… не зная. Мисля, че от Румъния. Наричат го Бдение. Това е начин да се почетат мъртвите; нещо като тайна, която се предава от поколение на поколение в най-древните кралски фамилии.

Изведнъж се сетих за тайното общество в „Свети Владимир“.

— Не е нещо като Мана, нали?

— Не, кълна се. Моля те, Роуз. Аз също не съм особено във възторг от цялата работа, но майка ми ме задължава да отида и наистина много бих искал да бъдеш там с мен.

Елит и древни кралски фамилии бяха думи, които звучаха като предупреждение за мен.

— Ще има ли там и други дампири?

— Не — отвърна той, но побърза да добави: — Но съм уредил да присъстват някои хора, които ще ти е приятно да видиш там. Така ще е по-добре и за двама ни.

— Лиса? — досетих се. Ако съществуваше уважавана древна кралска фамилия, то това бе нейната.

— Да. Току-що се видях с нея в медицинския център. Реакцията й бе подобна на твоята.

Това ме накара да се усмихна. Освен това събуди интереса ми. Исках да поговоря с нея по-подробно за това, което се бе случило по време на срещата й с Дмитрий и знаех, че тя ме избягва тъкмо заради това. Ако някакъв глупав кралски ритуал — или каквото там се нарича — може да ми помогне да поговоря с нея, толкова по-добре.

— Кой друг?

— Хора, които ще ти харесат.

— Добре. Остани си загадъчен. Ще дойда с теб на това култово сборище.

Това ми спечели усмивката му.

— Едва ли може да се нарече култ, малък дампир. Всъщност това е начин да се отдаде почит на онези, които бяха убити в битката. — Той се пресегна и ме погали по бузата. — И аз съм щастлив… Господи, толкова съм щастлив, че ти не си една от тях. Не знаеш… — Гласът му пресекна и на устните му за миг се мярна тъжна усмивка, преди да се овладее и да продължи: — Нямаш представа колко бях разтревожен. Всяка минута, през която те нямаше, всяка минута, през която не знаех какво става с теб… беше мъчение. И дори след като разбрах, че си добре, продължих да разпитвам всички в медицинския център какво знаят за теб. Дали са те видели да се биеш, дали си ранена…

Сякаш в гърлото ми заседна буца. Нямах възможност да се видя с Ейдриън, когато се върнах, но поне трябваше да му изпратя съобщение. Стиснах ръката му и се опитах да се пошегувам с нещо, което не беше смешно.

— И какво ти казаха? Че съм страхотен боец?

— Всъщност да. Не спираха да говорят колко си била невероятна в битката. Слухът за подвизите ти стигна до ушите на леля Татяна и дори тя беше впечатлена.

Леле. Това вече беше изненада. Отворих уста да попитам още нещо, но следващите му думи ме изпревариха.

— Освен това чух, че си крещяла на всички, изпречили се пред погледа ти, настоявайки да узнаеш какво е станало с Беликов. А тази сутрин си вдигнала пушилка пред вратите на главната квартира на пазителите.

Извърнах поглед.

— О, да. Аз… виж, съжалявам, но трябва да…

— Хей, хей. — Гласът му беше твърд и сериозен. — Не се извинявай. Разбирам.

Погледнах го.

— Наистина ли?

— Виж, не мога да кажа, че не съм го очаквал, ако той се завърне.

Вгледах се нерешително в него, опитвайки се да отгатна какво се крие зад сериозното му изражение.

— Зная. Спомням си какво каза преди…

Ейдриън кимна, сетне отново ми се усмихна тъжно.

— Разбира се, не съм очаквал, че наистина ще се получи. Лиса се опита да обясни магията, която е използвала… но, Господи. Не мисля, че някога бих могъл да направя подобно нещо.

— Вярваш ли? — попитах го. — Вярваш ли, че той вече не е стригой?

— Да. Лиса каза, че не е и аз й вярвам. Освен това го видях отдалеч на слънцето. Но не съм сигурен, че е разумна идеята да се опиташ да го видиш.

— Сега говори ревността ти. — Нямах абсолютно никакво право да го обвинявам, имайки предвид противоречивите чувства, които измъчваха сърцето ми заради Дмитрий.

— Разбира се, че е ревност — отвърна Ейдриън равнодушно. — А ти какво очакваше? Бившата голяма любов на живота ти се е върнала — при това от мъртвите. Това не е нещо, от което ще изпадна във възторг. Но не те обвинявам, задето се чувстваш объркана.

— Казах ти преди…

— Зная, зная. — Ейдриън не звучеше истински разстроен. Всъщност тонът му беше изненадващо търпелив. — Зная, че каза, че завръщането му няма да повлияе на отношенията ни. Но едно е да

кажеш нещо, преди да се случи дадено събитие, а съвсем друго след това.

— Какво намекваш? — попитах смутено.

— Искам те, Роуз. — Стисна ръката ми по-силно. — Винаги съм те искал. Искам да бъда с теб. Бих искал да бъда като другите мъже и да заявя, че винаги ще се грижа за теб, но… ами, ако се стигне до това, навярно ти ще си тази, която ще се грижи за мен.

Засмях се, въпреки че съвсем не ми беше до смях.

— Понякога си мисля, че представляваш по-голяма опасност за себе си, отколкото за другите. Знаеш ли, миришеш ми на цигари.

— Хей, никога, никога не съм казвал, че съм идеален. А ти грешиш. Най-опасното нещо в живота ми навярно си ти.

— Ейдриън…

— Почакай. — Притисна пръстите на другата си ръка към устните ми. — Само ме чуй. Ще бъде глупаво от моя страна да си мисля, че завръщането на старото ти гадже няма да ти се отрази. И така, харесва ли ми това, че искаш да го видиш? Не, разбира се, че не. Това е нормално. Но знаеш ли, има и нещо друго. Аз вярвам, че той отново е дампир. Абсолютно. Но…

— Но какво? — Думите на Ейдриън събудиха любопитството ми.

— Но само защото той вече не е стригой, не означава, че в него не е останало нищо от неживото същество, което е бил. Почакай. — Ейдриън видя, че отворих уста, готова да избухна. — Не казвам, че е зло или има намерение да прави злини, или нещо подобно. Но това, през което е преминал… Това е огромно. Епично. Ние не знаем много за процеса на промяната. Какво влияние е оказал върху него онзи живот? Дали някъде дълбоко в него не са останали скрити частици жестокост, които внезапно могат да избият? За това се тревожа, Роуз. Познавам те. Зная, че не можеш да го превъзмогнеш. Трябва да го видиш и да говориш с него. Но безопасно ли е? Това никой не знае. Не знаем нищо. Не знаем дали той е опасен или не.

Кристиан беше казал същото на Лиса. Гледах напрегнато Ейдриън. Звучеше като удобно извинение двамата с Дмитрий да бъдем разделени. Но в същото време видях истината в тъмнозелените му очи. Той наистина го вярваше. Притесняваше се от това, което Дмитрий би могъл да направи. Освен това Ейдриън беше съвсем честен, когато призна, че ревнува, което бе достойно за възхищение. Той не ми

заповяда да не виждам Дмитрий, нито се опита да диктува поведението ми. Това също ми харесваше. Протегнах ръка и сплетох пръсти в неговите.

— Той не е опасен. Той е… тъжен. Тъжен за това, което е направил. Вината го убива.

— Мога да си представя. Навярно аз също никога нямаше да си простя, ако внезапно осъзная, че през последните четири месеца съм извършвал жестоки убийства. — Ейдриън ме притегли към гърдите си и ме целуна по главата. — И заради доброто на всички — да, дори за негово добро — наистина се надявам, че той е пак предишният. Просто бъди внимателна, става ли?

— Ще бъда — отвърнах и го целунах по бузата. — Поне доколкото мога.

Той се ухили и ме пусна.

— Това е най-доброто, на което бих могъл да се надявам. А сега трябва да отида за малко при родителите си. Ще се върна в четири, за да те взема, съгласна ли си?

— Добре. Има ли нещо специално, което трябва да облека за това тайно парти?

— Някоя хубава рокля.

Изведнъж ми хрумна нещо.

— След като тази сбирка е толкова елитна и престижна, как ще вкараш вътре нисш дампир като мен?

— С това. — Ейдриън се наведе да вдигне чантата, която бе оставил на пода до вратата. Подаде ми я.

Отворих с любопитство чантата и ахнах. Вътре имаше маска, която покриваше горната половина на лицето около очите. Беше украсена със сложна плетеница от златни и зелени листа и цветя, обсипани с блестящи камъни.

— Маска? — възкликнах. — Ще носим маски на това нещо? Какво е това, Хелуин?

— Ще се видим в четири — смигна ми той.

* * *

Не си сложихме маските, докато не пристигнахме на мястото на бдението. Като част от цялата тайнственост на събитието Ейдриън заяви, че не е нужно да си ги слагаме, преди да стигнем там. Така че прекосихме зелените дворцови площи наконтени — аз носех същата рокля, която бях облякла за вечерята у родителите му — но не предизвикахме повече от обичайното любопитство, когато ни видеха заедно. Освен това беше късно и голяма част от обитателите на двора се готвеха да си лягат.

Но крайната ни цел ме изненада. Беше една от сградите, в която живееха обикновени работници и служители. Беше близо до тази, в която живееше Мия. Е, признавам, че имаше известна логика по отношение на тайнствеността. Последното място, където бихте очаквали да се състои кралско парти, би било жилището на обикновен морой. Само че ние не се запътихме към нито един от апартаментите. След като влязохме във фоайето, Ейдриън ми даде знак, че трябва да си сложим маските. След това ме поведе към нещо, което приличаше на портиерна.

Но не беше. Вместо това зад вратата имаше стълба, която водеше надолу в мрака. Не можах да видя дъното, което тутакси ме накара да застана нащрек. Инстинктивно исках да зная всички подробности за всяка ситуация, в която се оказвах. Ейдриън изглеждаше спокоен и уверен, когато заслиза надолу по стълбите, така че приех на доверие, че не води към някакъв жертвен олтар в подземието. Срам ме е да го призная, но любопитството около това тайнствено Бдение временно отвлече мислите ми от Дмитрий.

Двамата с Ейдриън най-сетне стигнахме до друга врата, пред която стояха двама пазачи. И двамата мъже бяха морои, с маски на лицата като мен и Ейдриън. Стойките им бяха сковани и готови за отбрана. Не казаха нищо, а само ни погледнаха очаквателно. Ейдриън произнесе няколко думи, които ми прозвучаха на румънски и след миг единият от пазачите отключи вратата и ни кимна да влезем.

— Тайна парола? — промърморих на Ейдриън, докато минавахме покрай охраната.

— Всъщност са две пароли. Една за теб и една за мен. Всеки гост има уникална парола.

Озовахме се в тесен тунел, осветен само от факлите в Стойките, забити в стените. Танцуващите им пламъци хвърляха причудливи

сенки, докато минавахме покрай тях. Отнякъде далеч в дъното до нас стигнаха приглушени гласове. Прозвучаха изненадващо нормално, като всеки разговор, който бихте чули на някое парти. Съдейки по описанието на Ейдриън, очаквах по-скоро да чуя монотонни припеви или зловещо думкане на барабани.

Поклатих глава.

— Знаех си. Под двореца има средновековна тъмница. Изненадана съм, че няма вериги по стените.

— Изплашена ли си? — подкачи ме Ейдриън, като стисна здраво ръката ми.

— От това? Едва ли. Искам да кажа, че по скалата на Роуз Хатауей за страхотии това е едва…

Излязохме от коридора, преди да успея да довърша. Озовахме се в просторно помещение със сводест таван, което донякъде беше предизвикателство към пространствените ми представи, докато се опитвах да преценя колко дълбоко под земята се намирахме. От тавана висяха полилеи от ковано желязо със запалени свещи, които хвърляха същата призрачна светлина като факлите. Стените бяха от камък, но много изкусно издялан: сив с червеникави жилки, полирани в гладки заоблени късове. Някой бе искал да запази атмосферата на тъмница от Стария свят, но в същото време да придаде стил и изисканост на мястото. Типичен начин на мислене за кралските потомци.

Около петдесетина души се разхождаха из залата, някои на групи. Също като двама ни с Ейдриън и те бяха облечени официално и носеха маски. Всички маски бяха различни. Някои бяха украсени с цветя като моята, а други — с животни. По други се виждаха спирали или геометрични фигури. Въпреки че маските покриваха само половината лице, на тази оскъдна светлина не беше възможно да се различат чертите. Вгледах се внимателно в някои, надявайки се да открия подробности, по които бих могла да разпозная притежателя им.

Ейдриън ме поведе към единия от ъглите на помещението. В средата на каменния под беше вградено голямо огнище. Вътре не гореше огън, но всички стояха настрани от него. За миг изпитах объркващо усещане за дежа вю, когато си спомних преживяното в Сибир. Там също присъствах на възпоменателна церемония — макар че нямаше пароли и маски — и всички бяха насядали около голям

огън, запален на двора. Беше панихида, за да почетат Дмитрий, и всички, които го обичаха, разказаха спомени за него.

Опитах се да разгледам по-добре мястото около огнището, но Ейдриън нетърпеливо ме придърпа по-назад в тълпата.

— Не привличай внимание върху себе си — предупреди ме.

— Само гледах.

— Да, но всеки, който се взре по-внимателно, ще забележи, че ти си най-ниската тук. Ще стане ясно, че си дампир. А това са елитът и потомците на древни кралски фамилии, забрави ли?

Намръщих се, доколкото ми позволяваше маската.

— Но аз останах с впечатлението, че ти си уредил да съм тук. — Изпъшках, когато той не отговори. — Да „уредиш нещата“ означава, че просто си ме вмъкнал тайно, така ли? Ако е така, онези типове са доста скапана охрана.

Ейдриън се ухили доволно.

— Хей, ние знаехме правилните пароли, а това е достатъчно. Откраднах ги — ъ-ъ-ъ, заех ги от списъка на майка ми.

— Майка ти е една от организаторките на всичко това?

— Да. Нейният клон от фамилията Тарус от векове са в групата на посветените. Предполагам, че тук е имало голяма церемония след нападението над Академията.

Замислих се, опитвайки се да преценя чувствата си. Мразех, когато хората са обсебени от положението и празната показност, но в същото време беше трудно да ги виниш, че искат да отдадат почит на убитите — особено след като голяма част от тях бяха дампири. Нападението на стригоите над „Свети Владимир“ беше спомен, който винаги щеше да ме преследва. Преди да се задълбоча в мислите си, ме обзе познато усещане.

— Лиса е тук — заявих и се огледах. Усещах, че е наблизо, но не можах да я различа веднага сред морето от маски и сенки. — Там.

Тя стоеше настрани от останалите. Носеше розова рокля и маска в бяло и златно с лебеди по нея. През връзката усетих, че търси познато лице. Импулсивно понечих да се отправя към нея, но Ейдриън ме задържа, като ми каза да изчакам, той щял да я доведе.

— Какво е всичко това? — попита тя, когато приближи до мен.

— Предположих, че ти знаеш — промърморих. — Строго секретни кралски работи.

— Прекалено строго секретни са и за мен — отвърна тя. — Получих поканата си от кралицата. Тя ми каза, че е част от моето наследство и да не казвам на никого. После дойде Ейдриън и ми каза, че непременно трябва да дойда заради теб.

— Татяна те е поканила лично? — възкликнах. Макар че не би трябвало да съм изненадана. Лиса нямаше нужда да се промъква тайно като мен. Предположих, че някой се е погрижил тя да получи покана, но реших, че е дело на Ейдриън. Огледах се притеснено. — Татяна тук ли е?

— Сигурно — отвърна Ейдриън с дразнещо нехаен тон. Както обикновено, присъствието на леля му не му въздействаше по същия начин както на всички нас. — О, вижте. Ето го и Кристиан. С маската с огъня.

Не ми стана ясно как Ейдриън бе различил Кристиан, като се изключи доста явната метафора с маската. С високия си ръст и тъмна коса Кристиан по нищо не се отличаваше от останалите морои около него. Дори си бъбреше с едно момиче, застанало до него, което не беше типично за него.

— Няма начин *той* да е получил законна покана — заявих. Ако някой Озера бъде сметнат за достатъчно специален, за да бъде допуснат тук, то това не би бил Кристиан.

— Не е — съгласи се Ейдриън и кимна леко на Кристиан да се присъедини към нас. — Снабдих го с една от паролите, които откраднах от майка ми.

Втрещих се.

— Колко пароли си откраднал?

— Достатъчно, за да…

— Госпожи и господа, моля за внимание.

Гръмкият глас на някакъв мъж отекна в залата, прекъсвайки излиянието на Ейдриън и приближаването на Кристиан. Кристиан се намръщи и се върна на мястото си, като по този начин остана далеч от нас, в другия край на помещението. Май нямаше да имам възможност да разпитам по-подробно Лиса за Дмитрий.

Без други указания, останалите присъстващи започнаха да оформят кръг около огнището. Залата не беше достатъчно голяма, за да се образува само един кръг, затова аз останах зад останалите морои, докато наблюдавах шоуто. Лиса стоеше до мен, но вниманието й бе

насочено към Кристиан. Тя беше разочарована, че той не успя да дойде при нас.

— Тази нощ сме се събрали да почетем духовете на онези, които загинаха, сражавайки се с най-голямото зло, което ни преследва от толкова отдавна. — Това беше същият мъж, който призова за вниманието ни. Черната му маска бе украсена с блестящи сребристи спирали. Не го разпознах. Предполагам, че беше някой от онези важни древни кралски фамилии и го бяха избрали заради силния и гръмък глас. Ейдриън потвърди предположението ми.

— Това е Антъни Бадика. Винаги го избират за конферансие.

В момента Антъни приличаше повече на религиозен водач, отколкото на конферансие, но не исках да отговарям, за да не привлека нечие внимание.

Сепнах се, когато почти всички повториха думите му. Двете с Лиса си размениxме смаяни погледи. Очевидно имаше сценарий, за който не ни бяха уведомили.

— Животът им бе прекъснат твърде рано — продължи Антъни.

— Тази нощ им отдаваме почит — отекнаха гласовете на присъстващите.

Е, май сценарият не беше чак толкова труден за следване. Антъни продължи да говори колко ужасна е била трагедията и ние повтаряхме същия отговор. Цялата тази идея за Бденията ми се струваше странна, но тъгата на Лиса проникна през връзката и обзе и мен. Присила винаги е била добра с нея и любезна с мен. Грант може и да беше пазител на Лиса само за кратко, но той я бе защитавал и й бе помогнал. Всъщност, ако не бяха тренировките на Грант с Лиса, Дмитрий може би още щеше да бъде стригой. Тежестта на всичко случило се започна бавно да се стоварва върху мен. Макар да смятах, че има по-добри начини да скърбим и оплакваме мъртвите, оценявах признанието и почитта, които те получаваха.

След още няколко рефрена Антъни посочи към някого отпред. Една жена с блестяща зелена маска приближи към огнището с факла в ръка. До мен Ейдриън се размърда.

— Моята скъпа майка — промърмори.

Наистина, тя беше. Сега, след като ми я посочи, можех съвсем ясно да разпозная чертите на Даниела. Тя хвърли факлата в огнището и то лумна като по време на празненствата за Четвърти юли. Някой

сигурно бе потопил дървото в бензин или в руска водка. А може и в двете. Нищо чудно, че останалите гости стояха на разстояние. Даниела се сля с тълпата и друга жена пристъпи напред с поднос със златни бокали. Обикаляше кръга и подаваше на всеки по една чаша. Когато свършиха, се появи друга жена с поднос.

Докато раздаваха чашите, Антъни поясни:

— Сега ще вдигнем тост за мъртвите, така че духовете им да напуснат тази земя и да намерят покой.

Размърдах се притеснено. Хората говореха за неспокойни духове и мъртви души, които да намерят покой, без наистина да разбират какво означава това. Когато си целунат от сянката, можеш да виждаш призраците на тези, които не са намерили покой. Беше ми нужно дълго време, за да се науча да контролирам тази способност и да не ги виждам. Те винаги бяха около мен; трябваше доста да поработя, за да ги блокирам. Запитах се какво ли щях да видя в този миг, ако отворя защитните стени. Дали духовете на убитите в нощната атака на Дмитрий бяха около нас?

Ейдриън помириса чашата си веднага щом му я връчиха и се намръщи. За миг ме обзе паника, докато не помирисах своята.

— Вино. Слава Богу — прошепнах му. — От изражението на лицето ти си помислих, че е кръв. — Спомних си колко много мразеше кръвта, която не беше директно от източника.

— Не — промърмори той в отговор. — Евтино вино.

След като всички се сдобиха с чаша вино, Антъни вдигна своята над главата си с две ръце. С огъня пред него, това му придаваше почти зловещ, неземен вид.

— Пием за Присила Вода — каза той.

Поднесе златната чаша към устните си и отпи малка глътка. Всички останали сториха същото, с изключение на Ейдриън. Той гаврътна своята до половината, без да се церемони много с евтиното вино. Антъни отново вдигна чашата над главата си.

— Пием за Джеймс Уилкет.

Докато повтарях, осъзнах, че Джеймс Уилкет беше името на един от пазителите на Присила. Тези откачени кралски особи наистина показваха уважение към дампирите. Едно по едно бяха изредени имената на останалите убити пазители, но аз отпивах само малки глътки, защото исках главата ми да бъде бистра тази нощ. Бях напълно

сигурна, че когато се стигна до края на списъка, Ейдриън се правеше, че отпива, защото отдавна бе пресушил чашата си.

Когато Антъни свърши с изброяването на загиналите, вдигна отново чашата си и приближи към пламтящия огън, заради който в залата бе станало неприятно горещо. Гърбът на роклята ми беше влажен от пот.

— За всички онези, погубени от огромното зло. Ние почитаме вашите души и се надяваме, че те ще намерят покой в по-добрия свят. — След тези думи Антъни изля остатъка от виното си в огъня.

Всички тези приказки за духове, останали да бродят по земята, със сигурност не се връзваха особено с обичайните християнски вярвания за живота след смъртта, които доминираха в религията на мороите. Това ме накара да се запитам колко стара е тази церемония. Отново изпитах желание да сваля бариерите си и да видя дали край нас витаят духовете на загиналите, но се боях от това, което щях да открия. Освен това се разсеях, когато всички започнаха да изливат остатъците от виното си в пламъците. Приближаваха един по един, движейки се по часовниковата стрелка. Докато траеше тази церемония, наоколо се бе възцарила тишина, нарушавана единствено от пращенето на дърветата в огнището. Всички бяха вперили почтителен взор в пламъците.

Когато дойде моят ред, с усилие се овладях да не треперя. Не бях забравила, че Ейдриън ме вкара тайно тук. Не присъстваха дори по-низкостоящи морои, камо ли дампири. Какво щяха да направят, ако ме разкриеха? Да обявят, че мястото е осквернено? Да ме линчуват? Да ме хвърлят в огъня?

Слава Богу, страховете ми не се оправдаха. Никой не каза, нито направи нещо необичайно, докато изливах виното си в огъня, а миг по-късно напред пристъпи Ейдриън. Аз се скрих зад Лиса. Когато всички изпълниха ритуала, останахме мълчаливи за миг като последен знак на почит към мъртвите. Тъй като бях наблюдавала отвличането на Лиса и последвалата спасителна мисия през съзнанието й, имах да мисля за много мъртви. Трябваше доста дълго да мълча, за да им отдам дължимата почит.

Сякаш по друг невидим сигнал кръгът се разпръсна и напрежението се разсея. Присъстващите отново образуваха малки

групи, както по време на всяко друго парти, макар че забелязах сълзи по лицата на мнозина.

— Изглежда, много хора оплакват Присила — отбелязах.

Ейдриън се извърна към масата, която по мистериозен начин бе подредена по време на церемонията. Беше разположена до стената в дъното и бе отрупана с плодове, сирена и бутилки вино. Естествено той си наля чаша вино.

— Не *всички* плачеха за нея — осведоми ме той.

— Трудно ми е да повярвам, че плачат за дампирите — изтъкнах. — Никой тук дори не ги познава.

— Грешиш — възрази Ейдриън.

Лиса тутакси разбра какво иска да каже.

— Повечето от тези, които са участвали в спасителната мисия, са били пазители на отделни морои. Не е възможно всички да са били от дворцовите пазители.

Тя беше права. В склада имаше твърде много пазители. Мнозина от тези морои бяха изгубили личните си пазители, с които са били близки. Въпреки презрението, което обикновено изпитвах към всички тези кралски особи, предполагах, че навярно някои от тях са се били сприятелили с телохранителите си.

— Много скучно парти — разнесе се глас наблизо. Обърнахме се и видяхме Кристиан, който най-сетне бе успял да се приближи към нас. — Не ми стана ясно дали присъстваме на погребална церемония, или призоваваме дявола. Май и в двата случая не беше особено успешен опит.

— Престани — скастрих го, изненадана от острия си тон. — Миналата нощ онези хора умряха заради *теб*. Каквото и да представлява това, в крайна сметка е знак на уважение към тях.

Кристиан тутакси доби сериозен вид.

— Права си.

До мен Лиса засия вътрешно, когато го видя. Преживеният ужас ги бе сближил и аз си припомних взаимната им нежност, докато пътуваха обратно. Тя го погледна топло, а в отговор той й се усмихна несигурно. Може би от всичко това щеше да излезе и нещо добро. Може би двамата щяха да успеят да разрешат проблемите помежду си.

Или може би не.

Ейдриън се ухили.

— Хей, радвам се, че успя да дойдеш.

За миг си помислих, че говори на Кристиан. Сетне погледнах и видях едно момиче с маска на паун, което се присъедини към нас. Сред цялото това многообразие на хора с маски не бях забелязала, че тя е застанала подчертано близо до нас. Вгледах се в нея и в първия миг различих само сини очи и златисти къдрици, сетне я познах. Мия.

— Какво правиш тук? — попитах аз.

Тя се усмихна.

— Ейдриън ме снабди с парола.

Той изглеждаше много доволен от себе си.

— Виждаш ли? — усмихна ми се. — Казах ти, че съм се погрижил да ти хареса. Цялата банда е тук. Почти.

— Това е едно от най-шантавите неща, които съм виждала — заяви Мия и се огледа. — Не разбирам защо трябва да е някаква супертайна, че хората, които са загинали заради други, се честват като герои. Защо не могат да почакат до погребалната церемония?

Ейдриън сви рамене.

— Казах ти. Това е древна церемония. Пренесена е тук от Стария свят и тези хора смятат, че е важна. Доколкото съм чувал, някога е била много по-зрелищна. Това тук е модернизираната версия.

В този миг осъзнах, че Лиса не е промълвила нито дума, откакто забелязахме, че Кристиан е дошъл с Мия. Отворих сетивата си за връзката и усетих прилив на ревност и яд. Все още бях убедена, че Мия е една от последните, с които Кристиан би искал да има нещо общо. (Добре де, беше ми трудно да си представя, че той ще се забърка с *която* и да било. Бях убедена, че двамата с Лиса са създадени един за друг и завинаги ще останат свързани.) Макар че Лиса май не можеше да го разбере. Единственото, което виждаше, е, че той постоянно се мотае с други момичета. Докато разговорът ни продължаваше, държанието на Лиса ставаше все по-студено и приятелските погледи, които Кристиан й хвърляше, започнаха да избледняват.

— Значи е истина? — попита Мия, очевидно неподозираща за драмата, разиграваща се под носа й. — Наистина ли Дмитрий… се е върнал?

Двете с Лиса се спогледахме.

— Да — отвърнах твърдо. — Той е дампир, но никой не ни вярва. Защото са идиоти.

— Нормално е, малък дампир. — Тонът на Ейдриън беше нежен, въпреки че явно темата го притесняваше. — Не можеш да очакваш всички незабавно да повярват.

— Но те наистина *са* идиоти — избухна Лиса. — Всеки, който го види и говори с него, веднага ще разбере, че той не е стригой. Настоявам да го освободят, така че всички да могат да се уверят със собствените си очи.

Искаше ми се тя да настоява малко повече *аз* да го видя, но сега не беше моментът да говорим за това. Огледах залата и се запитах дали на някого от присъстващите тук тази нощ ще му бъде трудно да повярва, че Дмитрий вече не е стригой, само защото бе виновен за смъртта на обичните му. Той не е можел да се контролира, но това нямаше да върне мъртвите.

Към притеснението на Лиса от близостта на Кристиан се прибави и безпокойство. Искаше да си тръгне и да провери как е Дмитрий.

— Колко дълго трябва да останем тук? Има ли още…

— Коя, по дяволите, си ти?

Малката ни групичка се обърна като един. Антъни стоеше до нас. Тъй като повечето бяхме тук нелегално, въпросът му би могъл да е отправен към всеки от нас. Но имайки предвид накъде бе втренчен погледът му, нямаше съмнение към кого се обръщаше.

Говореше на мен.

ГЛАВА 20

— Ти не си морой! — продължи той. Не крещеше, но определено привлече вниманието на застаналите близо до нас. — Ти си Роуз Хатауей, нали? Как смееш ти с нечистата си кръв да скверниш светостта на нашата…

— Достатъчно — прозвуча внезапно величествен глас. — Аз ще се погрижа оттук нататък.

Въпреки че лицето й бе покрито, никой не можеше да сбърка този глас. Татяна застана с плавна походка до възмутения тип. Носеше сребриста маска на цветя и сива рокля с дълги ръкави. Нищо чудно да съм я видяла по-рано в тълпата, без дори да разбера, че е тя. Преди да заговори, не се отличаваше от останалите присъстващи.

Цялата зала притихна. Даниела Ивашков приближи забързано и застана зад Татяна. Когато ме позна, очите й зад маската се разшириха.

— Ейдриън… — започна тя.

Но Татяна я прекъсна.

— Ела с мен — рече, поемайки контрол над ситуацията.

Нямаше съмнение, че това е заповед, на която трябваше да се подчиня. Кралицата се извърна и се насочи с бързи стъпки към изхода на залата. Аз побързах да я последвам, както и Ейдриън и Даниела.

Веднага щом се озовахме в осветения от факлите коридор, Даниела се обърна към сина си:

— Къде ти е умът? Знаеш, че нямам нищо против да каниш Роуз при определени случаи, но това беше…

— Неуместно — остро я прекъсна Татяна. — Макар че може би е добре тя като дампир да види колко много се уважават жертвите, направени от представители на нейната раса.

Думите й бяха толкова шокиращи, че всички онемяхме. Първа се окопити Даниела.

— Да, но традицията повелява…

Татяна отново я прекъсна.

— Много добре съм запозната с традицията. Случилото се е нарушение на етикета, но присъствието на Роузмари едва ли ще помрачи намеренията ни. Загубата на Присила… — Татяна не се задави, но изгуби част от обичайното си хладнокръвие. Не си представях, че някой като нея може да има най-добра приятелка, но Присила явно е била. Как щях да се държа аз, ако бях загубила Лиса? Едва ли щях да се владея толкова добре. — Загубата на Присила е нещо, за което ще страдам много, много дълго време — успя да промълви най-сетне Татяна. Острите й очи се впиха в мен. — Надявам се, че наистина разбираш колко много се нуждаем от вас и колко много ценим теб и останалите пазители. Зная, че понякога твоята раса се чувства недооценена. Но не е вярно. Онези, които умряха, оставиха не само дълбока празнота в нашите редици, но и несигурност, тъй като без тях сме още по-незащитени, както несъмнено осъзнаваш.

Кимнах, изненадана, че Татяна не ми крещи да се махна от погледа й.

— Загубата наистина е голяма — изрекох. — А това още повече влошава ситуацията, защото тъкмо ограничената ни численост е най-голямата ни уязвимост, особено след като стригоите образуват големи групи. Ние невинаги можем да сме равностойни противници.

Татяна кимна, приятно изненадана, че сме съгласни за нещо. Ставахме две.

— Знаех, че разбираш. При все това… — извърна се към Ейдриън. — Ти не биваше да правиш това. Трябва да се спазват известни граници на приличие.

Ейдриън беше изненадващо смирен.

— Съжалявам, лельо Татяна. Просто си помислих, че това е нещо, което Роуз трябва да види.

— Няма да кажеш на никого, нали? — обърна се Даниела към мен. — Голяма част от гостите са много, много консервативни. Те не биха искали това да се разчуе.

Че са се събрали маскирани край огъня и са си поиграли на тайна церемония? Да, разбирах, че искат да го запазят в тайна.

— Няма да кажа на никого — уверих ги.

— Добре — кимна Татяна. — А сега, все пак трябва да си тръгнете, преди… това Кристиан Озера ли е? — Погледът й се плъзна отново към пълната зала.

— Да — отвърнахме в един глас двамата с Ейдриън.

— Той не е получавал покана! — възкликна Даниела. — И това ли е по твоя вина?

— Не е толкова вина, колкото проява на гениалността ми — заяви Ейдриън.

— Съмнявам се, че някой ще забележи, стига да се държи прилично — въздъхна кралицата. — А и съм сигурна, че той би се възползвал от всяка възможност, за да поговори с Лиса.

— О — намесих се, без да мисля. — Това не е Лиса.

Всъщност Лиса се бе обърнала с гръб към Кристиан, който говореше с някой друг, докато хвърляше тревожни погледи към вратата и мен.

— Кой е това? — попита Татяна.

Мамка му.

— Това е, хм, Мия Риналди. Тя е наша приятелка от „Свети Владимир“. — Поколебах се дали да не излъжа и да назова някоя кралска фамилия, някои бяха толкова многобройни, че беше невъзможно да знаеш всичките им членове.

— Риналди — намръщи се Татяна. — Мисля, че познавам прислужник с такова име. — Впечатлих се, че знаеше имената на тези, които работеха в двореца. Мнението ми за нея отново се промени.

— Прислужник? — възмути се Даниела и стрелна с гневен поглед сина си. — Има ли още някой, за когото би трябвало да зная?

— Не. Ако имах повече време, вероятно щях да успея да вкарам и Еди. По дяволите, може би дори малкото сладкишче.

Даниела едва не припадна.

— Малко сладкишче ли каза?

— Това е само шега — побързах да обясня. Не исках ситуацията да се влоши още повече. Боях се как ще отговори Ейдриън. — Така наричаме понякога нашата приятелка Джил Мастрано.

Нито Татяна, нито Даниела останаха очаровани.

— Е, изглежда, никой не е разбрал, че не са от нашите — заключи Даниела, като кимна към Кристиан и Мия. — Макар че вече сигурно са тръгнали слухове за неуместното присъствие на Роуз на това събитие.

— Съжалявам — промърморих, чувствайки се виновна, че може би съм й причинила неприятности.

— Вече нищо не може да се направи — рече уморено Татяна. — Сега трябва да си вървиш, така че всички да помислят, че си била жестоко смъмрена. Ейдриън, ти ще се върнеш с нас в залата и ще се погрижиш другите ти „гости“ да не привличат вниманието. И повече *не* прави така.

— Няма — отвърна той, почти убедително.

Тримата понечиха да се отдалечат, като ме оставяха да се изнижа незабележимо, когато кралицата се спря и се извърна.

— Правилно или не, не забравяй какво видя тук. Ние наистина се нуждаем от пазители.

Кимнах. В гърдите ми се надигна вълна на гордост от признанието й. След това тя и останалите се върнаха в залата. Наблюдавах ги замислено, като в същото време кипях вътрешно, задето всички си мислеха, че съм била най-позорно изритана. Имайки предвид, че можеше да е и по-зле, реших, че все пак съм се отървала леко. Свалих маската си, защото повече нямаше защо да се крия, и поех нагоре по стълбите, за да изляза навън.

Не бях стигнала много далеч, когато една фигура се изпречи пред мен. Бях потънала толкова дълбоко в мислите си, че едва не поставих рекорд по отскачане от място.

— Михаил! — възкликнах. — Изкара ми ангелите. Какво правиш тук?

— Всъщност те търсех. — Беше нервен и притеснен. — По-рано се отбих до стаята ти, но те нямаше.

— Да, бях на Маскарада на прокълнатите.

Той се втренчи неразбиращо в мен.

— Няма значение. Какво има?

— Мисля, че може да имаме шанс.

— Шанс за какво?

— Чух, че днес си опитала да се видиш с Дмитрий.

А, да. Главният проблем, върху който трябваше повечко да помисля.

— Да. „Опитала“ е доста оптимистично казано. Той не иска да ме види, без да броим армията пазители, която го охранява.

Михаил запристъпва смутено от крак на крак и се озърна наоколо като подгонено животно.

— Затова те търсех.

— Добре, нищо не разбирам. — Главата вече започваше да ме боли от изпитото вино.

Михаил пое дълбоко дъх и издиша.

— Мисля, че мога да те вмъкна вътре, за да го видиш.

Изчаках секунда, питайки се дали не е някакъв майтап, или е слухова халюцинация, породена от силните ми емоции. Нищо. Михаил беше напълно сериозен и колкото и малко да го познавах, знаех, че не е от шегаджиите.

— Как? — попитах. — Аз се опитах и…

Михаил ми даде знак да го последвам.

— Ела с мен и ще ти обясня. Не разполагаме с много време.

Нямаше да пропилея шанса си, колкото и незначителен да беше. Забързах след него.

— Случило ли се е нещо? — продължих да го разпитвам, след като се изравних с него. — Той… той е поискал да ме види? — Това беше повече, отколкото можех да се надявам. Макар че Михаил бе казал „да те вмъкна“, което не се връзваше особено с тази идея.

— Намалиха охраната му — обясни другарят ми по съзаклятие.

— Наистина ли? И колко са сега? — Когато Лиса го посети, долу имаше дванадесет души охрана, включително ескортът й. Ако най-сетне са се вразумили и са осъзнали, че Дмитрий не се нуждае от повече от един или най-много двама пазители, то това щеше да помогне на всички да повярват, че той вече не е стригой.

— Петима.

— О! — Не беше върхът. Но пък и не беше ужасно. — Но предполагам това означава, че не са далеч от мисълта да го освободят?

Михаил сви рамене, без да извръща поглед към мен. По време на бдението бе валяло и въздухът още беше влажен и малко по-хладен.

— Някои от пазителите смятат, че може да бъде освободен. Но е нужен декрет на Кралския съвет, за да се обяви официално какво е той.

Едва не се заковах на място.

— *Да се обяви какво е той?* — възкликнах. — Той не е „какво“! Той е личност. Дампир като нас.

— Зная, но това не зависи от нас.

— Прав си. Съжалявам — промърморих. Нямаше смисъл да се убива вестоносеца. — Е, надявам се да си седнат на задниците и много скоро да вземат решение.

Последвалата тишина беше по-красноречива от всякакви думи. Изгледах остро Михаил.

— Какво? Какво не ми казваш? — настоях.

Той сви рамене.

— Носят се слухове, че в момента в Кралския съвет се обсъжда друго, много по-важно нещо, което има приоритет.

Това ме вбеси. Какво, по дяволите, може да е по-важно от Дмитрий? *Успокой се, Роуз. Спокойно. Съсредоточи се. Не позволявай на мрака да влоши още повече нещата.* Винаги съм полагала усилия да го заровя дълбоко в себе си, ала по време на стрес мракът често изригваше. А сега? Да, сега времената бяха особено стресиращи. Насочих мислите си към първоначалния си проблем за посещението при Дмитрий.

Стигнахме до сградата, където го държаха, като ми се налагаше да подтичвам, за да не изостана от спътника си.

— Дори и да са намалили охраната, те пак няма да ме пуснат. Пазачите там ще знаят, че ми е наредено да стоя настрана.

— В момента на смяна е един мой приятел. Не можем да останем дълго, но той ще каже на пазителите в ареста, че са ти разрешили да слезеш при затворника.

Михаил се канеше да отвори външната врата, но аз го спрях, като сложих ръка върху неговата.

— Защо правиш това за мен? Кралският съвет на мороите може и да не смята проблема с Дмитрий за много важен, но пазителите — да. Можеш здравата да загазиш.

Той погледна надолу към мен и на устните му отново се появи онази горчива усмивка.

— Нужно ли е да питаш?

Замислих се.

— Не — отвърнах тихо.

— Когато изгубих Соня… — Михаил затвори очи за секунда, а когато ги отвори, сякаш се взираше в миналото. — Когато я изгубих, не исках да живея. Тя беше добра, наистина добра. Стана стригой от отчаяние. Не виждаше друг начин да се спаси от духа. Бих дал всичко — *абсолютно всичко* — ако мога да й помогна, да оправя нещата помежду ни. Не зная дали за нас изобщо е възможно, но в момента за теб *е*. Не мога да позволя да пропуснеш този шанс.

След тези думи ние влязохме. На входа имаше друг пазител на пост. Както каза Михаил, той се обади, за да съобщи на охраната в ареста, че Дмитрий има посетител. Приятелят на Михаил изглеждаше доста нервен, което беше разбираемо. Но все пак ни помогна. Наистина е невероятно, помислих си на какво са способни приятелите един за друг. Последните две седмици бяха неоспоримо доказателство за това.

Също както при посещението на Лиса, се появиха двама пазители, за да ме ескортират до сутерена. Познах ги, защото ги бях видяла през нейните очи. Ако бяха чули упорития отказ на Дмитрий да ме види, то присъствието ми сигурно доста ги е изненадало. Но навярно предположиха, че някой влиятелен е разрешил да съм тук, така че не зададоха никакви въпроси.

Михаил ни следваше надолу по стълбите, а аз усещах как сърцето ми тупка все по-силно. Дмитрий. Щях да видя Дмитрий. Какво ще кажа? Какво ще направя? Беше твърде много, за да разсъждавам разумно. Трябваше мислено да си заповядам да се овладея, иначе щях да изпадна в шок.

Когато стигнахме до коридора с килиите, видях двама пазители, застанали пред тази на Дмитрий, един в другия край на коридора и още един до входа, през който влязохме. Спрях нерешително, притеснена от мисълта, че ще чуят разговора ми с Дмитрий. Не исках да има свидетели, както при срещата на Дмитрий и Лиса, но при тази толкова засилена охрана може би нямах друг избор.

— Може ли да останем насаме? — попитах.

Единият от ескорта ми поклати глава.

— Заповед на началството. Двама трябва постоянно да са на пост пред килията.

— Тя е пазител — изтъкна кротко Михаил. — Както и аз. Пуснете ни, а останалите могат да чакат до вратата.

Хвърлих благодарен поглед към Михаил. От него нямаше да се притеснявам. Останалите решиха, че ще сме в безопасност и дискретно се оттеглиха в другия край на коридора. Нямаше да бъдем съвсем сами, но те нямаше да чуят нищо.

Сърцето ми щеше да изхвръкне от гърдите, когато двамата с Михаил приближихме килията на Дмитрий и спряхме пред нея. Той

седеше в почти същото положение, както при посещението на Лиса: върху леглото, със свити до гърдите колене, с гръб към нас.

Думите заседнаха в гърлото ми. Всички мисли отлетяха от главата ми. Сякаш напълно забравих защо съм тук.

— Дмитрий — промълвих или поне се опитах. Задавих се, така че звуците, излезли от устата ми, бяха накъсани. Ала очевидно бяха достатъчно ясни, защото гърбът на Дмитрий внезапно се напрегна. Не се обърна.

— Дмитрий — повторих, този път по-ясно. — Аз… съм.

Нямаше нужда да казвам нищо повече. Още от първия път той знаеше кой е. Имах чувството, че при всякакви обстоятелства би познал гласа ми. Вероятно познаваше дори биенето на сърцето ми и дишането ми. Колкото до последното, мисля, че спрях да дишам за няколко секунди, докато чаках отговора му. Когато го чух, останах малко разочарована.

— Не.

— Не какво? „Не“, че не съм аз?

Той въздъхна безсилно, звук, който почти — но не съвсем — беше като онзи, който издаваше, когато направех нещо особено абсурдно по време на тренировките ни.

— „Не“, че не желая да те видя. — Гласът му бе натежал от емоции. — Не биваше да те пускат тук.

— Да. Но аз намерих начин да заобиколя забраната.

— Разбира се, че си го направила.

Продължаваше да седи с гръб към мен, което направо ме убиваше. Погледнах към Михаил, който ми кимна за кураж. Предполагам, че трябваше да съм доволна, задето Дмитрий изобщо ми говори.

— Трябваше да те видя. Трябваше да се уверя, че си добре.

— Сигурен съм, че Лиса вече те е осведомила.

— Трябваше да го видя с очите си.

— Е, вече видя.

— Виждам единствено гърба ти.

Беше влудяващо, но всяка дума от него беше като подарък. Имах чувството, че от хиляда години не бях чувала гласа му. Както и преди, се питах как въобще съм можела да сбъркам онзи Дмитрий в Сибир с този. И в двата случая гласът му беше идентичен, със същата

дълбочина и акцент, но като стригой, думите му винаги бяха като студен повей във въздуха. Сега бяха топли. Все едно ме обвиха мед, кадифе и всякакви прекрасни чудесии, независимо от ужасните неща, които изричаше.

— Не те искам тук — каза Дмитрий решително. — Не искам да те виждам.

Беше ми нужна минута, за да обмисля стратегията си. Около Дмитрий продължаваше да витае онази потисната, безнадеждна атмосфера. Лиса бе подходила с нежност и състрадание. Бе успяла да пробие защитите му, макар че голяма част от това се дължеше най-вече на факта, че той я възприемаше като своя спасителка. Можех да опитам подобна тактика. Можех да бъда нежна и всеотдайна, изпълнена с любов — и всичко щеше да е истина. Аз го обичах. Толкова силно исках да му помогна. При все това не бях сигурна дали точно този конкретен метод ще сработи при мен. Роуз Хатауей невинаги е била известна с внимателния си и нежен подход. Но реших да заложа на чувството му за дълг.

— Не можеш да ме пренебрегнеш — заявих, опитвайки се да говоря с нисък глас, за да не ме чуят пазачите. — Задължен си ми. Аз те спасих.

Изминаха няколко секунди в мълчание.

— Лиса ме спаси — отвърна той предпазливо.

В гърдите ми избухна гняв, също като онзи, когато наблюдавах посещението на Лиса. Как можеше той да я смята едва ли не за божество, а *мен* — не?

— А как мислиш, че тя успя? — попитах възмутено. — От кого мислиш, че научи как да те спаси? Имаш ли някаква представа през какво ние — през какво *аз* — трябваше да премина, за да се сдобия с тази информация? Ти смяташ, че отиването ми в Сибир е било лудост? Повярвай ми, дори не знаеш какво означава истинска лудост. Познаваш ме. Знаеш на какво съм способна. Но този път надминах дори себе си. ТИ СИ МИ ЗАДЪЛЖЕН.

Беше жестоко и грубо, но трябваше да го накарам да реагира. Да изтръгна поне някаква емоция. И успях. Той рязко се извърна, очите му святкаха, а от цялото му тяло се излъчваше толкова дълго сдържаната сила. Както винаги, движенията му бяха едновременно устремни и

грациозни. По същия начин гласът му беше смесица от емоции: гняв, безсилие и загриженост.

— В такъв случай най-доброто, което мога да направя е…

Той замръзна. Кафявите му очи, присвити от яд, внезапно се разшириха от… какво? Изумление? Благоговение? Или може би от същото смайващо чувство, което се надигаше у мен винаги когато го видех?

Защото внезапно се изпълних с непоколебима увереност, че той изпитва същото нещо, което и аз преди малко. Той ме беше виждал много пъти в Сибир. Видя ме и миналата нощ в склада. Но сега… сега най-сетне ме виждаше през собствените си очи. Сега, когато вече не беше стригой, цялата му същност беше различна. Възприятията му за света и чувствата му бяха различни. Дори душата му беше различна.

Беше един от онези моменти, за които хората казват, че животът им минава като на филмова лента пред очите. Защото докато се взирахме един в друг, отново преживях в съзнанието си всеки етап от връзката ни. Спомних си колко силен и непобедим беше той, когато се срещнахме за пръв път, когато дойде да върне двете ни с Лиса в обществото на мороите. Припомних си нежността на докосването му, когато превързваше окървавените ми и изранени ръце. Спомних си как ме носеше на ръце, след като Натали, дъщерята на Виктор, ме нападна. Но най-вече си спомних нощта, когато бяхме заедно в хижата, малко преди стригоите да го отведат. Една година. Познавахме се само от една година, но през нея сякаш бяхме изживели цял един живот.

И той също го осъзнаваше — знаех го — докато ме изучаваше. Пламтящият му поглед обхождаше една по една чертите ми. Някак смътно се опитах да си спомня как изглеждам днес. Все още бях облечена с роклята, с която бях на тайната сбирка и знаех, че ми стои добре. Очите ми вероятно бяха зачервени от сълзите, които бях изплакала по-рано и имах време само набързо да среша косата си, преди да изляза с Ейдриън.

Обаче се съмнявах, че това има значение. Начинът, по който Дмитрий ме гледаше… потвърждаваше всичко, което подозирах. Чувствата, които изпитваше към мен, преди да бъде превърнат — чувствата, които се бяха извратили, докато беше стригой — все още съществуваха. *Трябваше* да съществуват. Може би Лиса беше неговата спасителка. Може би останалите в двора я смятаха за богиня. В този

миг знаех, че без значение колко зле изглеждам или колко безразличен вид се опитва да си придаде, аз бях неговата богиня.

Дмитрий преглътна и си наложи да се овладее, както винаги правеше. Някои неща никога не се променят.

— В такъв случай най-доброто, което мога да направя — продължи спокойно той — е да стоя далеч от теб. Това е най-добрият начин да платя дълга си.

Беше ми много трудно да запазя самообладание и да поддържам някакъв разумен разговор. И аз като него бях обзета от благоговение. И от гняв.

— Ти предложи да се отплатиш на Лиса, като й каза, че винаги ще бъдеш до нея!

— Аз не съм й причинил нещата… — Той извърна очи за миг, отново опитвайки се да се окопити, после още веднъж срещна моите. — Не съм й причинил нещата, които причиних на теб.

— Ти не беше на себе си! Не ми пука. — Гневът ми отново заплашваше да избухне.

— Колко? — възкликна той. — Колко пазители умряха миналата нощ заради това, което направих?

— Аз… мисля, че шест или седем. — Тежки загуби. Сърцето ми се сви, като си припомних изреждането на имената по време на церемонията в подземието.

— Шест или седем — повтори Дмитрий с болка в гласа. — Умрели за една нощ. Заради мен…

— Ти не беше сам! Казах ти, онова същество не беше ти! Не си можел да се контролираш. За мен няма значение…

— Но за мен има! — изкрещя той и гласът му отекна в коридора. Пазителите в двата края се размърдаха, но не приближиха. Когато заговори отново, гласът му бе по-нисък, но трепереше от напиращите емоции. — За мен има значение. Това не можеш да проумееш. Не можеш да разбереш. Не можеш да разбереш какво е да знаеш какво си направил. Цялото време, докато бях стригой… сега е като някакъв сън, но сън, който си спомням съвсем ясно. За мен няма прошка. А това, което се случи с теб? Спомням си почти всичко. Всичко, което сторих. Всичко, което *исках* да сторя.

— Но сега няма да го направиш — не се предавах аз. — Затова го забрави. Преди… преди всичко да се случи, ти каза, че можем да

бъдем заедно. Че можем да уредим назначенията си и да…

— Роза — прекъсна ме той, а галеното име се заби като кинжал в сърцето ми. Мисля, че просто се изплъзна от устата му, всъщност нямаше намерение да го изрича. Устните му се изкривиха в усмивка, в която нямаше веселие. — Мислиш ли, че те някога изобщо ще ми позволят отново да бъда пазител? Ще бъде чудо, ако ме оставят жив!

— Не е вярно. След като веднъж осъзнаят, че си се променил и наистина си някогашният… всичко ще бъде както преди.

Той поклати глава.

— Твоят оптимизъм… вярата ти, че можеш да постигнеш всичко. О, Роуз. Това е едно от удивителните ти качества. Както и едно от най-вбесяващите.

— Аз вярвах, че може от стригой да бъдеш превърнат отново в дампир — изтъкнах. — Може би в крайна сметка вярата в невъзможното не е чак толкова безумна.

Този разговор беше толкова мрачен, толкова мъчителен, ала при все това ми напомни за старите ни практически занятия. Той се опитваше да ме убеди в нещо със сериозни доводи, а аз го контрирах с моята си логика. В резултат обикновено го развеселявах и вбесявах. Имах чувството, че ако настоящата ситуация беше малко по-различна, той щеше да реагира по същия начин. Но това не беше практическо занятие. Той нямаше да се засмее и да завърти очи. Това беше сериозно. На живот и смърт.

— Благодарен съм за това, което си направила — заговори той с официален тон, като се бореше да овладее чувствата си. Това беше друга наша обща черта — и двамата винаги се стараехме да се контролираме. В това отношение той винаги е бил по-добър от мен. — Наистина съм ти задължен. И това е дълг, който не мога да платя. Както казах, най-доброто, което мога да направя, е да стоя далеч от живота ти.

— Ако ще си част от живота на Лиса, тогава няма да можеш да ме избягваш.

— Хората могат да бъдат близо един до друг и без… без помежду им да има нещо повече — заяви той твърдо. Беше толкова типично за Дмитрий. Разумът се бори с чувствата.

И тогава не издържах. Както казах, той винаги е бил по-добър в самоконтрола. А аз? Не чак толкова.

Хвърлих се срещу решетките толкова бързо, че Михаил трепна.

— Но аз те обичам! — изсъсках. — И съм сигурна, че и ти ме обичаш. Наистина ли мислиш, че можеш да прекараш остатъка от живота си, като пренебрегваш чувствата си, докато си близо до мен?

Обезпокоителното тук беше, че дълго време, докато бяхме в Академията, Дмитрий беше убеден, че може да прави точно това. И се бе подготвил да прекара живота си, потискайки любовта си към мен.

— Ти ме обичаш — повторих. — Зная, че ме обичаш. — Протегнах ръка през решетките. Не можех да го докосна, но пръстите ми се разпериха отчаяно напред, сякаш внезапно щяха да се удължат и да го достигнат. Това беше всичко, от което се нуждаех. Да ме докосне поне веднъж, за да се уверя, че още го е грижа, едно докосване, за да усетя топлината на кожата му и…

— Вярно ли е — поде тихо Дмитрий, — че имаш връзка с Ейдриън Ивашков?

Ръката ми се отпусна.

— Къ… къде си чул това?

— Носят се разни слухове — отвърна той, все едно отглас от думите на Михаил.

— Определено се носят — промърморих.

— Вярно ли е? — настоя Дмитрий, този път по-твърдо.

Поколебах се, преди да отговоря. Ако му кажех истината, той щеше да има още по-силен довод в подкрепа на решението си да стоим далеч един от друг. Обаче не можех да го излъжа.

— Да, но…

— Добре. — Не бях сигурна как очаквах да реагира. Ревност? Шок? Вместо това, когато се облегна отново на стената, той изглеждаше… облекчен. — Ейдриън е много по-свестен, отколкото го смятат. Той е подходящ за теб.

— Но…

— Той е бъдещето ти, Роуз. — Лицето му отново доби част от онова безнадеждно, безкрайно уморено изражение. — Ти не разбираш какво е да преживееш всичко, през което преминах аз, да се завърнеш обратно, след като си бил стригой. Това променя всичко. И не е само това, че стореното от мен е непростимо. Всичките ми емоции… чувствата ми към теб… те се промениха. Не изпитвам същото, както преди. Може отново да съм дампир, но след това, през което

преминах… ами, то ме е белязало. Променило е душата ми. Вече не мога да обичам. Не мога — *не те* — обичам. Между теб и мен вече няма нищо.

Кръвта ми се смрази. Отказвах да повярвам на думите му, не и след начина, по който ме гледаше преди малко.

— Не! Това не е истина! Аз те обичам и ти…

— Стража! — изкрещя Дмитрий, гласът му беше толкова силен, че беше истинско чудо как цялата сграда не се разтресе. — Изведете я оттук. *Изведете я оттук!*

С удивителна скорост, само за един миг пазителите се озоваха до килията. Като затворник Дмитрий нямаше право да отправя искания, но охраната със сигурност нямаше да търпи ситуация, която можеше да причини смут. Подбраха ни с Михаил, но аз се възпротивих.

— Не, почакайте…

— Не се съпротивлявай — промърмори Михаил в ухото ми. — Времето ни изтича, а и без това днес няма да постигнеш нищо повече.

Исках да възразя, но думите заседнаха на устните ми. Оставих се пазителите да ме отведат, но не и преди да погледна Дмитрий за последно. Лицето му представляваше безизразна маска, типична за всеки пазител, но пронизващият начин, по който се взираше в мен, бе доказателство за чувствата, бушуващи в гърдите му.

Приятелят на Михаил все още беше на смяна, което ни позволи да се измъкнем, без да се забъркваме в повече неприятности. Веднага щом излязохме, аз се спрях и изритах ядно едно от стъпалата.

— По дяволите! — извиках. Двама морои, които пресичаха двора — навярно се прибираха от някой късен купон, ме изгледаха сепнато.

— Успокой се — рече Михаил. — Това беше първият път, когато го виждаш след промяната. Не можеш да очакваш прекалено много чудеса наведнъж. Той ще се осъзнае.

— Не съм сигурна — промърморих. Въздъхнах и погледнах към небето. Малки къдрави облачета се носеха лениво по него, но аз почти не ги забелязвах. — Не го познаваш като мен.

Защото докато част от мен смяташе, че повечето от това, което каза Дмитрий, е реакция на шока след връщането му в предишната му същност, имаше друга част, която се чудеше. Познавах Дмитрий. Познавах чувството му за чест, непреклонните му убеждения за добро и зло. Той отстояваше тези свои убеждения. Животът му беше

подчинен на тях. Ако наистина, наистина вярваше, че най-правилното е да ме избягва и да остави връзката помежду ни да угасне, ами… имаше огромна вероятност той да го направи, независимо от любовта помежду ни. Както си спомних по-рано, докато бяхме в „Свети Владимир“, той действително бе устоял на чувствата си.

А колкото до останалото… онова, че повече не ме обича или не е способен изобщо да обича… е, ако е вярно, това би било съвсем различен проблем. И Кристиан, и Ейдриън се безпокояха, че у него може да е останала някаква частица от стригоя, но страховете им се отнасяха за жестокост и кръвожадност. Никому не бе хрумнало това: животът като стригой бе вкоравил сърцето му, убивайки способността му да обича друго същество.

Убивайки способността му да обича *мен*.

А аз бях напълно сигурна, че ако това наистина е вярно, част от мен също щеше да умре.

ГЛАВА 21

След това с Михаил нямаше много какво да си кажем. Не исках да загази заради това, което бе направил, и затова мълчаливо се бях оставила да ме изведе от сградата на пазителите. Слънцето почти бе изгряло, което означаваше, че в нашия свят е полунощ. За кратко проникнах в съзнанието на Лиса и разбрах, че Бдението най-после е свършило и тя се е запътила към стаята си, разтревожена за мен и все още раздразнена, задето Кристиан се бе появил с Мия.

Реших да последвам примера на Лиса, чудейки се дали сънят няма да облекчи поне малко болката, останала в сърцето ми след срещата с Дмитрий. Вероятно не. Все пак благодарих на Михаил за помощта и риска, който бе поел. Той само кимна, сякаш нямаше за какво да му благодаря. Беше абсолютно същото, което би поискал от мен да направя за него, ако ролите ни бяха разменени и госпожа Карп беше зад решетките.

Когато си легнах, заспах дълбоко, но сънищата ми бяха неспокойни. Отново и отново чувах как Дмитрий ми казва, че повече не може да ме обича. Отново и отново думите се стоварваха върху мен, разбивайки сърцето ми на малки парчета. По някое време осъзнах, че ударите не са само в съня ми. Чувах ги наистина. Някой тропаше по вратата и аз бавно изплувах от ужасните сънища.

Със замъглени очи отидох да отворя вратата и открих Ейдриън на прага. Почти се повтаряше сцената от миналата нощ, когато дойде да ме покани за Бдението. Само че този път лицето му беше много по-мрачно. За миг си помислих, че е чул за посещението ми при Дмитрий. Или може би е загазил много повече, отколкото си мислехме, задето бе вмъкнал половината си приятели на тайната погребална церемония.

— Ейдриън… доста е рано за теб… — Погледнах към часовника и открих, че всъщност съм се успала.

— Не е чак толкова рано — потвърди той със сериозна физиономия. — Случиха се доста неща. Дойдох да ти съобщя новините, преди да си ги чула от някъде другаде.

— Какви новини?

— За декрета на Кралския съвет, онази важна резолюция, която обсъждаха. Тази, заради която призоваха и теб.

— Почакай. Значи са приключили? — Спомних си какво ми бе казал Михаил за мистериозния проблем, с чието обсъждане бил зает Кралският съвет. Ако бяха свършили, значи можеха да се заемат с нещо друго. Например официалното обявяване на Дмитрий отново за дампир. — Това са страхотни новини. — И ако, когато Татяна ме накара да опиша уменията си, е било свързано с обсъждането… дали наистина имаше реален шанс да бъда определена за пазител на Лиса? Дали кралицата в крайна сметка се е съгласила? Миналата нощ се държа доста приятелски с мен.

Ейдриън ме изгледа с изражение, което не бях виждала досега: съжаление.

— Нямаш представа, нали?

— Нямам представа за какво?

— Роуз… — Той отпусна нежно ръка върху рамото ми. — Кралският съвет току-що е утвърдил декрет, с който възрастта на пазителите се намалява на шестнадесет години. Дампирите ще се дипломират след втората година и веднага ще получават назначения.

— Какво? — Сигурно не бях чула правилно.

— Знаеш колко бяха паникьосани за защитата си и това, че няма достатъчно пазители, нали? — въздъхна той. — Това е тяхното решение да увеличат вашия брой.

— Но второкурсниците са твърде млади! — извиках. — Как може някой да си помисли, че шестнадесетгодишните са достатъчно подготвени, за да се бият?

— Самата ти свидетелства, че са — напомни ми Ейдриън.

Ченето ми увисна, светът около мен застина. *Ти свидетелства, че са…* Не, това не беше възможно.

Ейдриън ме побутна нежно, за да ме изтръгне от вцепенението ми.

— Хайде, да вървим. Те още доуточняват подробностите. Обявиха решението на открито заседание и някои хора са… малко разстроени.

— Да, не се съмнявам. — Нямаше нужда да ми го казва втори път. Мигновено понечих да го последвам, когато осъзнах, че съм по

пижама. Набързо се преоблякох и се сресах. Все още не можех да повярвам на чутото. Приготовленията ми отнеха само петнадесет минути и веднага излязохме. Ейдриън не беше от най-атлетичните, но закрачи доста бързо, когато се насочихме към сградата, където се помещаваше съветът.

— Как е могло да се случи подобно нещо? — попитах. — Наистина ли смяташ, че… че това, което казах, е изиграло някаква роля? — Възнамерявах думите ми да прозвучат остро и нападателно, но по-скоро приличаха на молба.

Без да спира, той запали цигара, а аз дори не си направих труда да го скастря.

— Явно от доста време се е водила разгорещена дискусия. Гласовете за и против са били почти наравно. Тези, които са настоявали за приемането на резолюцията, са знаели, че трябва да изтъкнат доста доказателства, за да спечелят. Ти си била големият им коз: дампир тийнейджър, който убива стригои наляво и надясно дълго преди да се дипломира.

— Не беше чак толкова дълго — промърморих. Усетих как гневът ми се разпалва. Шестнадесет години? Луди ли са? Та това беше абсурдно. Догади ми се при мисълта, че без да зная, са ме използвали в подкрепа на този декрет. Бях глупачка да си мисля, че са си затворили очите пред всичките ми нарушения на правилата и просто са решили да ме похвалят. Те ме използваха. *Татяна* ме използваше.

Когато пристигнахме, в залата, където заседаваше съветът, цареше истински хаос. Наистина, не бях присъствала на много подобни срещи, но бях сигурна, че не е нормално присъстващите да са събрани на групи и да си викат един на друг.

Дворцовият церемониалмайстор вероятно едва ли обикновено крещеше до прегракване, докато се опитваше да въдвори ред в разбунената тълпа.

Единственото островче на спокойствието сред това разбунено море беше самата Татяна, която седеше търпеливо на мястото си в средата на масата, както изискваше дворцовият етикет. Изглеждаше много доволна от себе си. Останалите членове на съвета напълно бяха изгубили чувство за приличие, скочили на крака също като публиката, спореха помежду си или с всеки друг, който им беше под ръка.

Втренчих се смаяно в цялата тази бъркотия, не знаейки какво да направя.

— Кой гласува „за“ и кой „против“? — попитах.

Ейдриън огледа членовете на съвета и започна да ги изброява на пръсти.

— Шелски, Озера, Бадика, Дашков, Конта и Дроздов. Те бяха против.

— Озера? — изненадах се. Не познавах много добре принцеса Евете Озера, но винаги ми се е струвала много надута и неприятна. Сега се изпълних с уважение към нея.

Ейдриън кимна към мястото, където Таша говореше гневно на голяма група хора. Очите й святкаха и тя размахваше буйно ръце.

— Евете явно е била убедена от някои членове на семейството.

Отговорът му ме накара да се усмихна, но само за миг. Беше хубаво, че Таша и Кристиан отново са признати в клана си, но това не разрешаваше най-важния проблем. Можех сама да изброя гласувалите „за“.

— Значи… принц Ивашков е гласувал „за“ — заключих, а Ейдриън сви рамене в нещо като извинителен жест за семейството си. — Също и Лазар, Зеклос, Тарус и Вода.

Това, че семейство Вода ще гласува за допълнителна защита, не беше голяма изненада, имайки предвид неотдавнашното убийство на член на фамилията. Присила дори още не бе положена в гроба и новият принц Александър не изглеждаше особено сигурен на новото си поприще.

Изгледах остро Ейдриън.

— Това прави само петима от шест. О! — Зацепих. — Мамка му, кралския тайбрек[1].

Системата за гласуване на мороите се основаваше върху вота на дванадесет членове, по един от всяка фамилия, и този на управляващия крал или кралица. Наистина, това означаваше, че често едната група разполагаше с два гласа, тъй като много рядко монархът гласуваше против семейството си. Макар че и това се бе случвало. Така че системата трябваше да разполага с тринадесет гласа, за да се предотврати равен резултат при гласуването. Само че… напоследък бе възникнал един проблем. В Кралския съвет нямаше представител на фамилията Драгомир, което означаваше, че сега на практика можеше

да се получи равен резултат. При такива редки случаи, според закона на мороите, гласът на монарха имаше допълнителна тежест. Чувала съм, че това винаги е бил спорен момент, но в същото време почти нищо не можеше да се направи. Равен брой гласове в Кралския съвет означаваше, че никога няма да се стигне до решение. Тъй като монарсите се избираха, повечето вярваха, че те ще действат в интерес на всички морои.

— Татяна е била шестият глас — казах. — И нейният е бил решаващият. — Огледах се и видях гняв, изписан по лицата на членовете на фамилиите, които бяха гласували против декрета. Очевидно не всички вярваха, че кралицата е действала в интерес на мороите.

През връзката усетих присъствието на Лиса, така че появата й след няколко секунди не беше изненада. Новините се разпространяваха бързо, макар че тя още не знаеше подробностите. Двамата с Ейдриън й махнахме. Тя беше не по-малко смаяна от нас.

— Как са могли да го направят? — попита, щом приближи.

— Защото са прекалено изплашени, че някой може да *ги* принуди да се научат да се защитават. Групата на Таша започва да има все повече поддръжници.

Лиса поклати глава.

— Не, не е само това. Искам да кажа, защо изобщо е свикано това заседание? Всички би трябвало да скърбим след случилото се вчера — публично. Целият двор, не само някаква тайна част от него. Един от членовете на Кралския съвет умря! Не можеха ли да почакат поне да мине погребението? — Видях в съзнанието й да се мяркат картини от онази отвратителна нощ, когато Присила умря пред очите й.

— Но много лесно го замениха — обади се нов глас. Кристиан се бе присъединил към нас. Лиса отстъпи няколко крачки от него, все още ядосана заради Мия. — И всъщност моментът е идеален. Тези, които са го искали, просто са се възползвали от ситуацията. Всеки път, когато има голяма битка със стригоите, мороите се паникьосват. Страхът е накарал мнозина да подкрепят това решение. И ако някои от членовете на съвета са се колебаели, то битката окончателно ги е убедила.

Беше доста мъдро изказване от страна на Кристиан и Лиса беше впечатлена, въпреки обърканите си чувства към него. Дворцовият церемониалмайстор най-сетне успя да надвика крясъците на публиката. Запитах се дали ще се усмирят, ако Татяна се изправи и им се разкрещи да млъкнат. Но не. Това навярно беше под достойнството ѝ. Тя продължаваше да седи спокойно, сякаш не се случваше нищо необичайно.

Въпреки това бяха нужни още няколко минути, преди всички да се успокоят и да заемат местата си. Аз и приятелите ми побързахме да се настаним на първите свободни места, които ни попаднаха пред очите. След като най-после се възцари тишина и спокойствие, изтощеният церемониалмайстор даде думата на кралицата.

Тя удостои насъбралото се множество с величествена усмивка и заговори с най-повелителния си тон:

— Бихме искали да благодарим на всички, че дойдохте днес, за да изразите вашите… мнения. Зная, че някои все още се колебаят относно това решение, но то бе взето при стриктно спазване на законите на мороите — закони, утвърдени от векове. Много скоро ще свикаме друга сесия, за да чуем какво имате да кажете, но *цивилизовано и без излишни емоции*. — Нещо ми подсказваше, че това беше празен жест. Хората можеха да си говорят каквото си искат, ала тя пак нямаше да се вслуша в тях. — Това решение — този *декрет* — е за благото на мороите. Нашите пазители са отлични професионалисти. — Тя кимна снизходително към дворцовите пазители, застанали покрай стените. Както обикновено, лицата им не изразяваха нищо, но бях сигурна, че в момента им се иска да натупат половината от членовете на съвета. — Всъщност те са толкова изключителни, че благодарение на обучението им учениците им са готови да ни защитават от ранна възраст. Така ще се предотвратят трагедии, каквито напоследък ни сполетяха.

Тя сведе глава за миг, което вероятно бе израз на скръб. Припомних си миналата нощ, когато гласът ѝ се задави, докато говореше за Присила. Дали е било преструвка? Дали смъртта на най-добрата ѝ приятелка е била удобен начин за Татяна, за да прокара решението си? Сигурно… сигурно, не можеше да е толкова бездушна.

Кралицата вдигна глава и продължи:

— И отново ще повторя, че ще се радваме да изслушаме мнението ви, въпреки че според нашите закони въпросът *е* решен. Следващите сесии ще се състоят след благоприличен период на траур за онези, които ни напуснаха толкова трагично.

Тонът и цялото й поведение показваха, че това е краят на дискусията. Тогава един дързък глас внезапно наруши тишината в залата.

Моят глас.

— Е, аз искам да изкажа мнението си сега.

Вътре в главата ми Лиса крещеше: *седни, седни!* Но аз вече бях на крака и вървях към масата на Кралския съвет. Спрях на почтително разстояние, така че хем да ме забележат, хем да не накарат пазителите да ме изхвърлят. И да, забелязаха ме. Лицето на церемониалмайстора стана пурпурно от наглото ми нарушаване на правилата.

— Поведението ти е скандално и нарушава дворцовия протокол! Веднага се върни на мястото си, преди да заповядам да те отстранят. — Той погледна към пазителите, сякаш очакваше те тутакси да се хвърлят към мен. Никой от тях не помръдна. Или не ме възприемаха като заплаха, или се чудеха какво смятам да правя. Аз също се чудех.

С плавен, деликатен жест на ръката Татяна махна на церемониалмайстора да замълчи.

— Смея да заявя, че днес имаше толкова много нарушаване на протокола, че едно повече няма да навреди. — Погледна ме с мила усмивка, сякаш бяхме приятелки. — Освен това пазител Хатауей е един от най-ценните ни служители. Нейното мнение винаги ме е интересувало.

Дали наистина? Време беше да разбера. Обърнах се към членовете на съвета:

— Това, което сте приели, е пълна лудост. — Можеше да се приеме за голям подвиг от моя страна, задето не използвах ругатни. На езика ми бяха някои прилагателни, които ми се струваха много по-подходящи. Сега кой би се осмелил да твърди, че не разбирам от дворцов етикет? — Как е възможно всички вие да седите тук и да си мислите, че е съвсем нормално шестнадесетгодишни да рискуват живота си?

— Разликата е само две години — обади се принц Тарус. — Не изпращаме седемгодишни.

— Две години са много време. — За миг се замислих за времето, когато бях на шестнадесет.

Какво се бе случило през тези две години? Избягах с Лиса, видях да умират приятелите ми, пътувах по света, влюбих се… — За две години можеш да изживееш цял един живот. И ако искате да ви защитаваме на живот и смърт, което повечето от нас правят с радост, след като се дипломират, тогава ни дължите тези две години.

Този път извърнах поглед към публиката. Реакциите бяха смесени. Някои, явно съгласни с мен, кимаха енергично. Други изглеждаха така, сякаш нищо на света не можеше да промени мнението им за правилността на приетия декрет. Трети не смееха да срещнат погледа ми… Дали ги бях разколебала? Дали се съмняваха? Или се срамуваха от егоизма си? Може би те бяха ключът към разрешаването на проблема.

— Повярвай ми, нямам нищо против дампирите да се радват на младостта си. — Говореше Нейтан Ивашков. — Но точно в момента нямаме друг избор. Стригоите ни нападат все по-често. Всеки ден губим все повече морои и пазители. Ако разполагаме с повече обучени бойци в действие, жертвите ще намалеят. Само пропиляваме напразно бойните умения на дампирите, като изчакваме още две години. Този план ще защити и *двете* раси.

— Ще убие по-бързо моята! — възразих. Осъзнах, че ако започна да крещя, съвсем ще изгубя самообладание, затова поех дълбоко дъх и продължих: — Те няма да са готови. Няма да са получили нужното обучение.

И в този миг Татяна направи решителния си ход.

— Да, но според собственото ти признание ти определено си била достатъчно подготвена на тази възраст. Убила си повече стригои, преди да навършиш осемнадесет години, отколкото някои пазители през целия си живот.

Вперих в нея присвитите си очи.

— Аз — заговорих студено — имах отличен инструктор. Този, който в момента е заключен като престъпник. Ако искате да говорите за напразно пилеене на умения, идете и погледнете в собствения си затвор.

Присъстващите се размърдаха неспокойно, а усмивката на Татяна „какви сме приятелки“ леко охладня.

— Този въпрос не е предмет на обсъждане на днешната сесия. Но увеличаването на нашата защита е. Доколкото си спомням, дори ти си казвала, че броят на пазителите не е достатъчен. — Връщаше ми собствените ми думи от миналата нощ. — Редиците им трябва да се попълнят. Ти и мнозина от другарите ти доказахте, че сте способни да ни защитавате.

— Ние бяхме изключение! — Може и да беше самохвално, но беше вярно. — Не всички начинаещи са достигнали това ниво.

В очите й блеснаха опасни искри, а гласът й отново стана копринено мек.

— Е, навярно се нуждаем от повече отлични професионалисти. Може би трябва да *те* изпратим в „Свети Владимир“ или някоя друга академия, за да подобриш обучението на младите си колеги. Доколкото съм осведомена, предстоящото ти назначение е свързано с дворцовата администрация. Ако имаш желание да помогнеш за успеха на новия декрет, бихме могли да променим това назначение и вместо това да те направим инструктор. Това може да ускори завръщането ти в редиците на действащите пазители.

Моята усмивка беше не по-малко опасна от нейната.

— Не се опитвайте да ме заплашвате, подкупвате или изнудвате. Никога. Последствията никак няма да ви харесат.

С това вече сигурно отидох твърде далеч. Присъстващите се спогледаха изумено. Израженията на някои от тях издаваха неподправено отвращение, сякаш не биха могли да очакват нищо по-добро от мен. Разпознах някои от тези морои. Те бяха същите, които дочух да обсъждат връзката ми с Ейдриън и колко против била кралицата. Подозирах, че някои от кралските особи, присъствали на тайната среднощна церемония, също бяха в залата. Те бяха видели как Татяна ме извежда и не се съмняваха, че сегашното ми избухване и невижданата проява на неуважение са нещо като отмъщение.

Мороите не бяха единствените, които реагираха. Независимо дали споделяха моето мнение, неколцина от пазителите пристъпиха напред. Аз не помръднах, а и Татяна очевидно не показваше признаци на страх, което не им даде повод да предприемат нещо.

— Ние вече се уморихме от този разговор — рече Татяна, използвайки кралското *ние*. — Можеш да говориш още — и го направи по благоприличен начин — по време на следващото заседание, когато

всички желаещи ще могат да изкажат мненията си. Засега, независимо дали ти харесва или не, тази резолюция е приета. Това е закон.

Тя ти дава възможност да се измъкнеш безнаказано! — прозвуча отново гласът на Лиса в главата ми. — *Зарежи това и се махни оттам, преди да си направила нещо, което ще ти навлече истински неприятности. По-късно ще спориш.*

Беше истинска ирония, защото бях на ръба да избухна и да излея целия си гняв. Думите на Лиса ме спряха, но не заради съдържанието им. А заради самата Лиса. Когато двамата с Ейдриън по-рано обсъждахме резултатите, забелязах нещо, което логически не пасваше.

— Вотът не е бил честен — заявих. — Не е законен.

— Да не би вече да сте станали адвокат, госпожице Хатауей? — Кралицата явно бе развеселена, а пропускането на титлата ми на пазител бе най-безочлива липса на уважение. — Ако имаш предвид, че вотът на монарха има повече тежест от този на останалите членове на съвета, то ние можем да те уверим, че законът на мороите в подобни ситуации е бил такъв от векове. — Обходи с поглед останалите членове на Кралския съвет и никой не възрази. Дори онези, които бяха гласували против декрета, не можеха да оспорят думите й.

— Да, но не е гласувал целият Кралски съвет — продължих. — През последните години едно място в съвета е било празно, но вече не е. — Обърнах се и посочих към редицата, където седяха приятелите ми. — Василиса Драгомир вече е на осемнадесет години и може да заеме полагащото й се място. — Сред целия този хаос рожденият й ден бе забравен, дори от мен.

Очите на всички присъстващи се извърнаха към Лиса — нещо, което *никак не й* хареса. Обаче Лиса беше свикнала да е публична личност. Знаеше какво се очаква от един кралски потомък, как да изглежда и как да се държи. Така че вместо да се свие на стола си, тя седеше с изправени рамене и се взираше напред със студен, царствен поглед, който все едно казваше, че може още в този момент да приближи до масата и да предяви правата, дадени й по рождение. Дали се дължеше само на великолепната й стойка, или на малко помощ от страна на духа, но беше почти невъзможно да откъснеш поглед от нея. Красотата й излъчваше обичайното си сияйно очарование и повечето от присъстващите в залата я гледаха със същото възхищение, граничещо с благоговение, което бях забелязала и у мнозина други

обитатели на кралския двор. Трансформацията на Дмитрий все още беше загадка, но онези, които вярваха в нея, смятаха Лиса за нещо като светица. В очите на мнозина тя беше по-велика от самия живот, заради фамилното си име и мистериозните сили, които владееше — а сега и с невероятната способност да възстанови стригой.

Обърнах се и погледнах Татяна със самодоволна усмивка.

— Осемнадесет години не е ли законната възраст за право на глас? — *Шах и мат, кучко.*

— Да — отвърна ведро тя. — Ако Драгомир имат кворум.

Не бих казала, че в този момент зашеметяващата ми победа бе разклатена, но сиянието й малко помръкна.

— Какво?

— Кворум. Според закона, за да може член на кралски род да има право на вот в съвета, той трябва да има семейство. А тя няма. Тя е единствената от рода Драгомир.

Втренчих се невярващо в нея.

— Какво, да не би да казвате, че тя трябва да има дете, за да придобие право на вот?

Татяна се намръщи.

— Не, разбира се, че не. Някой ден, сигурна съм, и това ще стане. За да има едно семейство право на вот, то трябва да има поне двама членове, единият от които трябва да е над осемнадесет години. Такъв е законът на мороите, закон, който е утвърден от векове.

Неколцина от присъстващите си размениха объркани и изненадани погледи. Беше ясно, че мнозина не са наясно със закона на мороите. И, разбира се, тази ситуация — наличие само на един потомък от кралски род — не беше от тези, които се бяха случвали в близката история, а може би и никога.

— Истина е — каза Ариана Шелски неохотно. — Чела съм го.

Е, добре, *това* вече разклати зашеметяващата ми победа.

Фамилията Шелски бе една от тези, на които имах доверие, а Ариана беше по-голямата сестра на мороя, когото майка ми защитаваше. Ариана си падаше нещо като книжен плъх и имайки предвид, че беше гласувала против смяната на възрастта за пазителите, изглеждаше малко вероятно да подкрепи кралицата, ако не беше вярно.

Останала без повече амуниции, аз прибягнах до старото изпитано средство — дадох воля на гнева си.

— Това — заявих на Татяна, вярна на себе си — е най-шибаният закон, който някога съм чувала.

Това ги довърши. След първоначалното сащисване всички присъстващи започнаха да говорят в един глас, а Татяна се отказа от всякакви приятелски преструвки. Извърна се с почервеняло лице към церемониалмайстора, пренебрегвайки предишните си заповеди.

— Изведете я! — изкрещя кралицата. Дори сред нарастващия шум гласът й отекна звънко и ясно из цялата зала. — Няма да търпим подобно вулгарно поведение!

За част от секундата пазителите се озоваха до мен. Честно казано, напоследък толкова често ми се случваше да ме извличат насила от разни места, че вече свикнах и чувствах някакво познато удобство в цялата работа. Не се съпротивлявах на пазителите, когато ме поведоха към вратата, но в същото време не позволих да ме отведат без прощална реплика.

— Ако искаше, можеше да промениш закона за кворума, лицемерна кучко! — изкрещях на свой ред. — Ти извърташ закона, защото си егоистка и се страхуваш! Правиш най-голямата грешка в живота си! Ще съжаляваш за нея! Почакай и ще видиш — ще ти се иска никога да не я беше правила!

Не зная дали някой чу тирадата ми, защото в този момент в залата цареше същият хаос, както когато дойдох. Пазителите — трима — не ме пуснаха, докато не се озовахме отвън. След като го направиха, всички застанахме в неловко мълчание.

— Сега какво? — попитах накрая. Опитвах се да говоря спокойно. Все още бях бясна и всичко отвътре ми кипеше, но тези момчета нямаха вина. — Ще ме арестувате ли? — имайки предвид, че това щеше да ме заведе при Дмитрий, за мен щеше да си бъде направо награда.

— Казаха само да те изведем от залата — изтъкна един от пазителите. — Никой не уточни какво да правим след това.

Другият пазител, стар и с посивяла коса, но с лице, което все още всяваше страх, ме изгледа накриво.

— На твое място щях да се скатая някъде, докато още имам възможност. Побързай, преди наистина да са те наказали.

— Не че няма да те намерят, ако наистина го искат — додаде първият пазител.

След тези думи тримата влязоха обратно в сградата, а аз останах отвън объркана и разстроена. Тялото ми все още жадуваше за битка и бях изпълнена със същото разочарование, което винаги изпитвах, когато се сблъсквах със ситуация, в която се чувствах безсилна. Всичкото това крещене за нищо. Не бях постигнала нищо.

— Роуз?

Отърсих се от бушуващите в гърдите ми емоции и погледнах към сградата. Възрастният пазител не беше влязъл вътре и още стоеше на прага. Лицето му бе строго, но аз видях весели пламъчета в очите му.

— Не зная дали има значение за теб — каза ми той, — но мисля, че беше фантастична там вътре.

Никак не ми беше до смях, но устните ми ме издадоха.

— Благодаря — отвърнах.

Е, може би все пак бях постигнала поне едно нещо.

---

[1] Термин при състезания, когато при равен резултат се дава допълнителна възможност да се излъчи победител. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

Не последвах съвета на пазителя да се махна оттам, макар че не седнах на предните стъпала, а застанах до близките черешови дървета. Знаех, че след малко сесията ще бъде закрита и тълпата ще се изсипе навън. След като изтекоха няколко минути и нищо не се случи, проникнах в съзнанието на Лиса и открих, че още нищо не е приключило. Въпреки че Татяна вече два пъти обяви, че сесията е закрита, хората не си тръгваха, а се бяха събрали на групи и оживено спореха.

Таша, застанала с Лиса и Ейдриън сред една такава група, държеше една от страстните си речи, в които бе толкова добра. Таша може и да не беше толкова хладнокръвно пресметлива като Татяна, когато ставаше въпрос за политически решения, но притежаваше вроден усет за надушване на подводните течения и нагласи и умееше да се възползва от предоставилите й се възможности. Тя беше против декрета за намаляване на възрастта на пазителите. Подкрепяше идеята мороите да се обучават да се бият. Ала досега не бе постигнала особен успех и по двата проблема, така че се бе насочила към следващия си шанс: Лиса.

— Защо въобще да спорим помежду си кой е най-добрият начин да избиваме стригоите, когато можем да ги спасяваме? — С едната си ръка прегърна Лиса, а с другата Ейдриън и ги побутна напред. Лиса беше спокойна и уверена, но Ейдриън изглеждаше готов да побегне при първа възможност. — Василиса, на която наистина бе отнето правото да гласува благодарение на толкова остарелия закон, ни показа, че стригоите могат да бъдат върнати в първоначалното им състояние.

— Това още не е доказано! — извика един мъж от тълпата.

— Шегуваш ли се? — възкликна жената до него. — Сестра ми е била с групата, която го е довела. Тя твърди, че той наистина е дампир. Дори е бил на слънце!

Таша кимна одобрително към жената.

— Аз също бях там. А сега ние имаме двама морои, които владеят духа и могат да направят същото и за други стригои.

Колкото и да уважавах Таша, не бях съгласна с идеята ѝ. Огромното количество сила — да не споменавам усилието за пробождането — която Лиса бе изразходвала с Дмитрий, беше зашеметяващо. Дори временно навреди на връзката ми с Лиса. Това не означаваше, че тя не може да го направи отново. Беше достатъчно състрадателна и готова да се хвърли в огъня, за да помогне на останалите. Но аз знаех, че колкото повече сила използваше владеещият духа, толкова по-бързо се спускаше надолу по пътя към лудостта.

А Ейдриън… е, почти нямаше смисъл да го обсъждаме. Дори и да искаше да пронижe стригой, той не притежаваше тази лечебна сила, която се изискваше, за да го преобрази — поне засега. Не беше необичайно мороите да използват магията на елементите по различни начини. Разбира се, някои като Кристиан, владеещи огъня, бяха придобили умението да контролират пламъка. Други можеха да прилагат магията, да кажем, само колкото да позатоплят една стая. Освен това Лиса и Ейдриън имаха пропуски в овладяването на духа. Най-голямото му лечебно постижение бяха фрактурите, а тя все още не можеше да се появява в чуждите сънища, колкото и да се упражняваше.

Така че Таша разполагаше само с един морой, който владееше духа и можеше да спасява стригои, ала той едва ли би могъл да трансформира легиони от тези чудовища. Изглежда, Таша не разбираше всичко това.

— Кралският съвет не бива да си губи времето със закони за възрастта — продължи тя. — Ние трябва да се посветим на откриването на повече морои, които владеят духа, и да обединим силите им за спасяването на стригоите. — Впери поглед в някой от тълпата. — Мартин, твоят брат не беше ли превърнат против волята му? С достатъчно усилия бихме могли да ти го върнем. Жив. Такъв, какъвто го познаваш. В противен случай ще бъде убит, когато пазителите го открият. А през това време, разбира се, той ще продължи да избива невинни хора.

Да, Таша си я биваше в приказките. Този тип Мартин едва не се разплака. Не спомена тези, които доброволно се бяха превърнали в

стригои. Лиса, която все още стоеше до нея, не беше сигурна как да възприеме идеята за образуването на армия от владеещи духа, която да тръгне на поход за спасяването на стригоите. Обаче разбираше, че всичко това е част от останалите планове на Таша — включително и този да възстанови правата на Лиса да гласува.

Таша възхвали способностите и характера на Лиса, като открито се присмя на един отдавна остарял закон от времена, през които никога не биха могли да предвидят подобна ситуация. По-нататък изтъкна, че дванадесетте членове на съвета трябва да изпратят навсякъде съобщение до стригоите по света за новото обединение на мороите.

Не ми се слушаше повече. Оставих Таша да упражнява политическото си красноречие и реших по-късно да поговоря с Лиса. Още бях прекалено възбудена от случилото се, когато се разкрещях пред целия съвет, така че повече не можех да остана в онази зала. Напуснах съзнанието на Лиса, върнах се в собственото си и изписках, когато видях едно лице директно пред моето.

— Амброуз!

Един от най-красивите дампири на планетата — след Дмитрий естествено — ме награди с ослепителната си усмивка на кинозвезда.

— Толкова си неподвижна, че реших, че се правиш на дриада.

Примигнах.

— На какво?

Той посочи към черешовите дървета.

— Горски нимфи. Красиви жени, неделима част от дърветата.

— Не съм сигурна дали е комплимент или не — промърморих, — но се радвам да те видя отново.

Амброуз беше истинско изключение в нашата култура: мъж дампир, който нито беше положил клетва за пазител, нито бе избягал, за да се скрие сред човешкото общество. Жените дампири често избират да не стават пазители, а да се посветят на семействата си. Затова ние, жените пазители, сме такава рядкост. Но мъжете? Те нямаха извинение, поне така мислеха повечето хора. Но вместо да се спотайва в немилост, Амброуз бе избрал да остане и да работи за мороите по друг начин. По същество той беше слуга от висока класа, който поднасяше питиета на елитни партита и масажираше благородните дами. Освен това, ако можеше да се вярва на слуховете,

обслужваше Татяна и по друг начин. Но това последното ми се струваше толкова отвратително, че не желаех да мисля за него.

— Аз също се радвам — рече той. — Но ако не общуваш с природата, *какво* правиш?

— Дълга история. Изхвърлиха ме от заседанието на съвета.

Това го впечатли.

— Буквално изхвърлена?

— По-скоро извлечена навън. Изненадана съм, че не съм те виждала наоколо — промених темата. — Разбира се, през последната седмица бях, хм, доста заета.

— И аз така чух — кимна той и ме погледна съчувствено. — Макар че аз всъщност отсъствах. Върнах се миналата нощ.

— Тъкмо навреме за веселбата — промърморих.

По простодушното изражение на лицето му разбрах, че още не е чул за декрета.

— Какво правиш в момента? — попита Амброуз. — Това не ми прилича на наказание. Излежа ли си присъдата?

— Нещо такова. В момента чакам някого. Тъкмо мислех да се прибера в стаята си и там да продължа с чакането.

— Е, ако убиваш времето, защо не дойдеш с мен да видиш леля Ронда?

— Ронда? — намръщих се аз. — Не искам да те обидя, но последния път способностите на леля ти не ме впечатлиха особено.

— Не се обиждам — заяви той жизнерадостно. — Но тя все питаше какво става с теб. И с Василиса. Така че, ако нямаш друга работа…

Поколебах се. Той беше прав, че в момента нямаше какво да правя. Нямах никаква идея и какво да правя с Дмитрий и тъпите резолюции на съвета. Но Ронда — неговата леля, която предсказваше бъдещето — не беше някой, който наистина исках отново да видя. Въпреки самонадеяните ми думи някои от предсказанията на Ронда се *сбъднаха*. А те никак не ми харесваха.

— Става — казах, като се постарах да си придам отегчено изражение. — Ама да е по-бързо.

Той отново се усмихна, сякаш му беше ясно, че се преструвам. Поведе ме към една сграда, която бях посещавала и преди. Вътре се помещаваше луксозен салон за красота, както и спа център за

благородници. На двете с Лиса тук ни правиха маникюр, а докато Амброуз ме водеше по коридорите към леговището на Ронда, ме прониза странна болка. Масажи и педикюри… изглеждаха като най-обикновените неща на света. Но през онзи ден те бяха страхотни. Двете с Лиса се смяхме и бяхме по-близки от всякога… малко преди училището да бъде нападнато и всичко да рухне…

Ронда предсказваше бъдещето в една от задните стаички, далеч от оживения спа център. Въпреки съмнителната си дарба, тя имаше доста процъфтяващ бизнес и дори разполагаше с лична рецепционистка. О, или поне преди разполагаше. Сега бюрото беше празно и Амброуз ме въведе направо в стаята на Ронда. Тя изглеждаше точно същата както преди — все едно да влезеш в нечие сърце. Всичко беше червено: тапетите, украсата, пръснатите по пода възглавници.

Самата Ронда седеше на пода и похапваше от кофичка кисело мляко, което изглеждаше ужасяващо обикновено за някой, който твърдеше, че притежава мистични сили. Къдравата й черна коса се стелеше като водопад по раменете, през който проблясваха големите златни халки на ушите й.

— Роуз Хатауей — посрещна ме тя радостно и остави кофичката настрани. — Каква приятна изненада.

— Не трябваше ли да предскажеш идването ми? — попитах сухо.

Устните й се извиха в усмивка.

— Моята сила не е в това.

— Извинявай, че прекъснах вечерята ти — рече Амброуз и сгъна грациозно мускулестото си тяло, за да седне на пода. — Но Роуз не е лесна за откриване.

— Предполагам, че не е — съгласи се Ронда. — Изненадана съм, че изобщо си я довел. Какво мога да направя за теб днес, Роуз?

Свих рамене и се отпуснах на пода до Амброуз.

— Не зная. Тук съм само защото Амброуз ме придума.

— Тя не мисли, че последните ти предсказания са били много добри — рече той.

— Хей! — стрелнах го аз укорително. — Не казах точно това.

Последния път Лиса и Дмитрий бяха с мен. Картите Таро на Ронда предсказаха на Лиса могъщество и светлина — нищо изненадващо. Ронда каза, че Дмитрий ще изгуби това, което цени най-много, и това се сбъдна: той изгуби душата си. А за мен? Ронда

недвусмислено ми съобщи, че ще убивам неживите. Приех това с насмешка, защото знаех, че разполагах с цял един живот да убивам стригои. Сега се питах дали „неживи“ означаваше стригоя у Дмитрий. Дори и да не бях забила сребърния кол в сърцето му, определено бях изиграла важна роля в това.

— Може би ако ти гледам сега, това ще помогне на предишното предсказание да добие повече смисъл? — предложи Ронда.

Обмислях каква по-сочна шега да измисля относно ясновидските й способности и затова нямаше по-изненадана от мен, когато устните ми произнесоха:

— В това е проблемът. Предишното предсказание *имаше* смисъл. Боя се, че… боя се какво друго ще покажат картите.

— Картите не определят бъдещето — каза Ронда спокойно. — Ако нещо е предопределено да стане, то ще се случи, независимо от това, което виждаме в тях. А дори и тогава… ами, бъдещето винаги се променя. Ако нямаме избор, няма смисъл да живеем.

— Виж ти — насмешливо рекох аз, — точно от подобен неясен отговор на циганска врачка имах нужда.

— Ромка — поправи ме тя. — Не съм циганка. — Въпреки заядливата ми забележка тя запази доброто си настроение. Сговорчивостта навярно беше тяхна семейна черта. — Искаш ли да ти гледам на карти или не?

Исках ли? Тя беше права за едно — бъдещето щеше да се случи, независимо дали картите ще ми го предскажат. А дори и тогава аз може би нямаше да разбера, преди да се случи.

— Добре — кимнах. — Просто за забавление. Искам да кажа, че последният път навярно е било само щастливо съвпадение.

Ронда завъртя очи, но не каза нищо, докато разбъркваше тестето карти. Правеше го толкова ловко, сякаш картите сами се движеха. Когато най-после спря, ми подаде колодата, за да цепя. Направих го и тя отново ги събра.

— Преди гледахме с три карти — каза. — Сега имаме време да изтеглим повече, ако искаш. Може би пет?

— Колкото повече са, толкова е по-голяма вероятността да се обясни всичко.

— Ако така и така не вярваш, не би трябвало да има значение за теб.

— Добре тогава. Нека са пет.

Лицето й беше сериозно, докато обръщаше картите, а очите й внимателно ги изучаваха. Две от картите бяха обърнати надолу. Не ми се стори добър знак. Последния път, когато ми гледаха, разбрах, че това означава, че наглед хубавите карти… ами, всъщност не са толкова хубави.

Първата беше Двойка чаши, която изобразяваше мъж и жена, нагазили в тревисто поле, осеяно с цветя, докато слънцето грееше над тях. Разбира се, беше обърната надолу.

— Чашите са свързани с емоциите — обясни Ронда. — Двойката чаши показва съюз, идеална любов и избуяване на радостни чувства. Но след като е обърната…

— Знаеш ли какво? — прекъснах я. — Мисля, че схванах идеята. Можеш да я прескочиш. Струва ми се, че ми е ясно какво означава. — Навярно картата изобразяваше двама ни с Дмитрий, празна чаша и сърдечна болка… наистина нямах нужда от Ронда, за да анализирам това, което вече бе разбило сърцето ми.

Тя мина към следващата: Кралица мечове, също обърната надолу.

— Карти като тази се отнасят до конкретни хора — обясни Ронда. Кралицата мечове изглеждаше много величествена, с кестенява коса и сребриста роба. — Кралицата мечове е умна. Тя е пълна с познание, може да надхитри враговете си и е много амбициозна.

Въздъхнах.

— Но обърната надолу…

— Обърната надолу — продължи ясновидката — означава, че всички тези качества са изкривени. Тя пак е умна, пак се опитва да постигне целите си… но го прави по не дотам почтен и искрен начин. Тук има много враждебност и измама. Бих казала, че имаш враг.

— Да — промърморих и погледнах короната. — Мисля, че се досещам кой е. Преди малко я нарекох лицемерна кучка.

Ронда не каза нищо и пристъпи към следващата карта. Тя беше нормално обърната, но някак ми се искаше да не беше. Показваше цял сноп мечове, забити в земята, а една жена бе завързана с превръзка на очите към един от тях. Осмица мечове.

— О, хайде! — възкликнах. — Каква е тази работа с мен и мечовете? И миналия път изтегли една подобна депресираща карта. — Върху онази се виждаше жена, която плачеше пред стена от мечове.

— Онази карта беше Деветка мечове — съгласи се Ронда. — Винаги може да бъде и по-зле.

— Трудно ми е да го повярвам.

Тя взе отново тестето карти, прегледа го и извади една. Десетка мечове.

— Би могла да изтеглиш и тази. — Върху нея се виждаше мъртъв мъж, проснат върху земята, пронизан от сноп мечове.

— Имаш право — съгласих се, а Амброуз се изкиска до мен. — Какво означава Деветката?

— Деветката означава да си в капан, безизходна ситуация. Също може да означава клевета или обвинение. Необходимо е да събереш цялата си смелост, за да избягаш от нещо. — Погледнах отново към кралицата и си припомних нещата, които бях изрекла в заседателната зала. Определено можеха да се квалифицират като обвинения. А да съм в капан? Е, винаги съществуваше вероятността до края на живота си да подреждам архивите…

Въздъхнах.

— Добре, каква е следващата? — Изглеждаше най-добре от всички досега. Шестица мечове. Показваше група хора в една лодка, която се носеше по вода, огряна от лунна светлина.

— Пътуване — каза Ронда.

— Току-що се връщам от пътуване. Всъщност от няколко. — Изгледах я подозрително. — Боже, това да не е нещо като духовно пътуване?

Амброуз отново се засмя.

— Роуз, иска ми се всеки ден да ти гледат на карти.

Леля му не му обърна внимание.

— Ако беше чаши, може би. Но мечовете показват нещо конкретно. Действие. Истинско, целенасочено пътуване.

Къде, за Бога, щях да пътувам? Дали означаваше, че ще отида в Академията, както бе предложила Татяна? Дали пък не бе възможно, въпреки че бях нарушила правилата и етикета, наричайки Нейно величество с разни имена, в крайна сметка да получа назначение? Далеч от двора?

— Може би търсиш нещо. Би могло да е физическо пътуване, комбинирано с духовно — отвърна Ронда, което ми прозвуча като начин да си застрахова задника. — Последната карта… — Веждите й

се свъсиха, докато се мръщеше на петата карта. — Тази е скрита за мен.

Втренчих се в картата.

— Паж чаши. Вижда ми се съвсем ясна. Това е паж с, хм, чаши.

— Обикновено виждам ясно… Картите ми разкриват подтекста си. Тази не е ясна.

— Единственото, което не е ясно, е дали е момиче или момче. — Лицето върху картата изглеждаше младо, но имаше коса и лице на андрогин[1], заради което не можеше да се отличи полът му. Сините панталони и туниката не помагаха, въпреки че фонът от окъпано в слънце поле изглеждаше обещаващ.

— Може да бъде и едното, и другото — каза Ронда. — Тази карта е най-ниска по ранг от картите, които представят хората от всяка боя: Крал, Кралица, Рицар и накрая е Пажът. Който и да е този паж, той е лоялна и творческа личност. Оптимистична. Може да означава някой, който ще дойде на това пътуване с теб или може би е причината за пътуването.

Какъвто и оптимизъм или вяра да имах в картите, след това изказване тутакси изчезнаха. Имайки предвид, че тя току-що бе изредила стотици неща, които можеха да означават картите, не можех да смятам предсказанията й за достоверни. Както обикновено, скептицизмът ми не й убягна, но вниманието й бе съсредоточено върху картите и тя се намръщи.

— Но просто не мога да разбера… Има облак около него. Защо? В това няма смисъл.

Не зная защо, но от объркването й по гърба ми полазиха студени тръпки. Винаги съм си казвала, че тези неща са измама, но ако си измисляше всичко… ами, нямаше ли да съчини нещо и за Пажа чаши? Нямаше да изглежда много убедителна като ясновидка, ако не можеше да разгадае значението на тази карта. Мисълта, че може би някъде там някаква мистична сила й пречи, ми подейства отрезвяващо и набързо забравих за циничното си поведение.

Ронда въздъхна и най-сетне вдигна глава.

— Съжалявам, това е всичко, което мога да ти кажа. Останалото, което ти казах, помогна ли ти?

Огледах картите. Сърдечна мъка. Враг. Обвинения. Безизходица. Пътуване.

— Някои от нещата, които показват картите, вече ги зная. Останалите пораждат повече въпроси.

Тя се усмихна многозначително.

— Обикновено е така.

Благодарих й за гледането, тайно доволна, че не трябваше да плащам. Амброуз ме изведе и аз се опитах да се отърся от потиснатото настроение, което ме налегна след предсказанията на Ронда за бъдещето ми. Имах си достатъчно проблеми на главата и без да се тормозя за някакви си тъпи карти.

— Добре ли си? — попита спътникът ми, когато най-после излязохме от сградата. Слънцето се бе издигнало по-високо в небето. Всички обитатели на кралския двор много скоро щяха да бъдат в леглата си, слагайки по този начин край на един ден, пълен с вълнуващи събития. — Аз… нямаше да те доведа, ако знаех, че толкова ще се разстроиш.

— Не, не — поклатих глава. — Не са картите. Не точно. Има един куп други неща, които стават… особено едно, за което би трябвало да знаеш.

Когато по-рано се натъкнахме един на друг, не исках да му казвам за декрета, но като дампир той имаше право да научи за случилото се. Докато говорех, лицето му остана съвършено спокойно, само тъмнокафявите му очи се разширяваха все повече с напредването на историята.

— Трябва да има някаква грешка — промълви накрая. — Те не биха направили това. Не биха го причинили на шестнадесетгодишните.

— Да, и аз не мислех, че ще го направят, но те очевидно са съвсем сериозни и ме изхвърлиха, когато аз, хм, оспорих решението им.

— Мога да си представя как си го „оспорила“. Всичко това ще накара все повече дампири да се откажат от попрището на пазител… освен ако, разбира се, младостта им не ги прави по-лесни за манипулиране.

— Доста чувствителна тема за теб, а? — попитах. В крайна сметка той също бе отказал да стане пазител.

Амброуз поклати глава.

— За мен беше почти невъзможно да остана в това общество. Ако някое от онези деца реши да се откаже, едва ли ще има влиятелни приятели като мен. Те ще бъдат отхвърлени, изгнаници. Това ще постигне този нов декрет. Или ще убие младите дампири, или ще ги откъсне от средата им.

Запитах се какви ли влиятелни приятели е имал, но сега едва ли беше подходящо да науча семейната му история.

— Е, изглежда, на онази кралска кучка не й пука.

Замисленият му, отнесен поглед изведнъж се изостри.

— Не я наричай така — предупреди ме той и очите му блеснаха гневно. — Тя не е виновна.

Леле. Това се казва изненада. Досега секси чаровникът Амброуз винаги се бе държал само приятелски.

— Разбира се, че е виновна! Забрави ли, че тя е върховният управник на мороите?

Челото му се смръщи още повече.

— Кралският съвет също е гласувал. Не е била само тя.

— Да, но тя е гласувала в *подкрепа* на декрета. Нейният глас е наклонил везните.

— Трябва да е имала причина. Ти не я познаваш като мен. Тя не би направила подобно нещо.

Отворих уста, за да го попитам, дали не е полудял, но се спрях, когато си спомних за връзката му с кралицата. Може и да ми се гадеше от онези романтични слухове, но ако бяха верни, предполагам, че е съвсем оправдано той да е загрижен за нея. Освен това реших, че може би е по-добре, че не я познавам, като него. Белезите от ухапване по шията му определено издаваха интимна близост.

— Вашите отношения не ме засягат — заявих му спокойно, — но тя сигурно те е заблудила и те е накарала да я мислиш за такава, каквато не е. Направи го и с мен, и аз паднах в капана й. Всичко е било преструвка.

— Не го вярвам — каза Амброуз с каменно лице. — Като кралица тя често е поставена в много тежки ситуации. Трябва да има още нещо, тя ще промени декрета, сигурен съм.

— Като кралица — изимитирах аз гласа му, — тя би трябвало да има способността да…

Думите ми секнаха, когато един глас заговори в главата ми. Гласът на Лиса.

Роуз, сигурна съм, че ще искаш да видиш това. Но трябва да ми обещаеш да не причиняваш неприятности. Лиса ми изпрати указание за мястото, както и усещане за спешност.

Твърдият поглед на Амброуз бе заменен от израз на загриженост.

— Добре ли си?

— Аз… да. Лиса се нуждае от мен. — Въздъхнах. — Виж, не искам да се караме. Очевидно сме на различно мнение за ситуацията… но мисля, че и двамата сме съгласни за основното.

— Че онези деца не бива да се изпращат на смърт? Да, за това сме съгласни. — Усмихнахме се нерешително един на друг и гневът помежду ни се разсея. — Аз ще поговоря с нея, Роуз. Ще разбера каква е истината и ще ти кажа, става ли?

— Става. — Трудно ми беше да повярвам, че някой може да поговори откровено и сърдечно с Татяна, но може би във връзката им имаше нещо много повече, отколкото си мислех. — Благодаря. Радвам се, че се видяхме.

— Аз също. А сега върви, върви при Лиса.

Нямах нужда от повече подканяне. Заедно с усещането за спешност Лиса ми бе предала по връзката още едно съобщение, което ме накара направо да полетя: *отнася се за Дмитрий.*

---

[1] Човек или животно с признаци на двата пола, хермафродит. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 23

Нямах нужда от връзката, за да открия Лиса. Тълпата беше достатъчно указание къде са двамата с Дмитрий. Първата ми мисъл беше, че пребиват някого с камъни или се извършва някакъв средновековен линч. Тогава осъзнах, че хората, които стояха наоколо, просто гледат нещо. Запровирах се през тях, без да обръщам внимание на възмутените погледи, които си спечелих, докато не стигнах до първата редица от зяпачи. Гледката, разкрила се пред очите ми, ме закова на място.

Лиса и Дмитрий седяха един до друг на една пейка, докато трима морои и — това се казва изненада — Ханс се бяха разположили срещу тях. Наоколо се бяха пръснали пазители, напрегнати и готови да скочат, ако нещата станат напечени. Преди да чуя и дума, вече знаех какво става. Това беше разпит, разследване, за да се реши какво точно е Дмитрий.

При всички положения беше доста странно място за официално разследване. Всъщност се намирахме, каква ирония, в един от вътрешните дворове, който разчиствахме двамата с Еди и в който се извисяваше статуя на младата кралица. Наблизо беше дворцовата църква. Този тревист участък не беше точно свята земя, но се намираше достатъчно близо до църквата, където насъбралите се можеха да намерят убежище, ако се наложи.

Разпятията не наранява стригоите, но те не можеха да стъпват в църква, джамия или друго свято място. Това, както и утринното слънце правеха мястото вероятно най-безопасното и подходящото, където да се проведе разпитът на Дмитрий.

Познах един от разпитващите — Рийс Тарус. Той беше роднина на Ейдриън от страна на майка му, но също така бе говорил в полза на декрета за възрастта. Затова мигом го възненавидях, особено заради надменния тон, с който се обръщаше към Дмитрий.

— Намираш ли слънчевата светлина за заслепяваща? — попита Рийс. Държеше клипборд и очевидно четеше въпросите от списък.

— Не — отвърна Дмитрий със спокоен и овладян глас. Вниманието му бе изцяло насочено към разпитващите. Нямаше представа, че съм там и така беше по-добре. Исках поне за кратко просто да го погледам и да се възхищавам на прекрасното му лице.

— А ако се втренчиш в слънцето?

Дмитрий се поколеба. Не зная дали останалите, освен мен, забелязаха мигновеното проблясване в очите му, или разбраха какво означава. Въпросът беше глупав и мисля, че Дмитрий — може би, само може би — искаше да се засмее. Но със свойственото си умение запази обичайното си самообладание.

— Очите на всеки биха се заслепили, ако се взира достатъчно дълго в слънцето — отвърна. — Аз няма да бъда изключение.

Изглежда, отговорът не се понрави на Рийс, но логиката му беше безупречна. Той стисна устни и мина на следващия въпрос.

— Изгаря ли кожата ти?

— Не и в момента.

Лиса погледна към насъбралото се множество и ме видя. Тя не можеше като мен да ме усеща през връзката ни, но понякога необяснимо как разбираше, когато съм наоколо. Мисля, че усещаше аурата ми, ако бях достатъчно близо. Всички, които владееха духа, твърдяха, че около целунатите от сянката има съвсем различно поле от светлина. Лиса ми се усмихна леко, преди да се извърне отново към разпитващите.

На Дмитрий, бдителен както винаги, не му убягна почти незабележимото й движение. Вдигна глава, за да види какво я бе разсеяло, видя ме и се запъна леко при отговора на следващия въпрос на Рийс, който беше:

— Забелязал ли си дали понякога очите ти стават червени?

— Аз… — Дмитрий се втренчи в мен за няколко секунди, сетне тръсна глава и се обърна отново към Рийс. — Не съм имал възможност да се гледам в огледало, но смятам, че пазачите биха го забелязали, а никой от тях не каза нищо.

Един от пазителите, застанал наблизо, издаде някакъв звук. Едва успяваше да запази невъзмутимото изражение на лицето си, но мисля, че той също искаше да се изсмее на нелепите въпроси. Не си спомнях името му, но когато преди време бях в двора, бях виждала двамата с Дмитрий да си бъбрят приятелски и да се смеят, когато бяха заедно.

Ако стар приятел започваше да вярва, че Дмитрий е отново дампир, това беше добър знак.

Мороят до Рийс се огледа сърдито наоколо, за да види откъде идва звукът, но не откри нищо. Разпитът продължи, като този път попитаха Дмитрий дали би влязъл в църквата, ако му кажат.

— Мога още сега да вляза — отвърна той. — Ако желаете, утре ще присъствам на службата. — Рийс си отбеляза нещо, несъмнено се чудеше дали да не накара свещеника да напръска Дмитрий със светена вода.

— Всичко това са глупости — произнесе един глас в ухото ми. — Вятър и мъгла. Така казва леля Таша. — Кристиан стоеше до мен.

— Трябва да бъде направено — промърморих в отговор. — Те трябва да се уверят, че той вече не е стригой.

— Да, но те току-що са подписали закона за възрастта. Кралицата даде съгласието си за този разпит, защото е нещо сензационно и ще привлече вниманието на всички. Така успяха да опразнят заседателната зала. Все едно казаха: „Хей, вървете да зяпате цирк!“

Сякаш почти чух Таша да използва думата „цирк“. Въпреки това имаше истина в казаното. Чувствах се раздвоена. Исках Дмитрий да бъде свободен. Исках отново да бъде някогашният Дмитрий. Но в същото време не одобрявах, че Татяна използва това за своите политически цели, а не защото наистина я е грижа да възтържествува справедливостта. Това навярно беше най-значителното нещо, което се бе случвало в нашата история. И всички трябваше да гледат на него като на изключително събитие. Съдбата на Дмитрий не биваше да бъде удобен „цирк“ или зрелище, за да се отвлече вниманието на хората от несправедливия закон.

В момента Рийс караше Лиса и Дмитрий да опишат какво бяха преживели в нощта на атаката. Явно двамата вече доста пъти бяха разказвали историята. Въпреки че Дмитрий изглеждаше напълно безопасен, усещах някакво мрачно напрежение у него, вината и терзанията, които изпитваше за онова, което бе сторил, докато е бил стригой. Но когато се обърна, за да изслуша разказа на Лиса, лицето му грейна от възхита. Благоговение. Преклонение.

Жегна ме ревност. Чувствата му не бяха романтични, но това нямаше значение. Имаше значение единствено това, че той бе

отхвърлил мен, а нея смяташе за най-великата личност на света. Каза ми, че не желае никога да говори с мен, а се закле да направи всичко за нея. Отново се изпълних с онова чувство на огорчение и яд, че са се отнесли несправедливо с мен. Отказвах да повярвам, че той вече не ме обича. Не беше възможно, не и след всичко, което двамата бяхме преживели. Не и след всичко, което бяхме изпитвали един към друг.

— Двамата определено изглеждат близки — отбеляза Кристиан с подозрителна нотка в гласа. Нямах време да го уверя, че тревогите му са безпочвени, защото исках да чуя какво ще каже Дмитрий.

Множеството трудно можеше да разбере историята за промяната му, най-вече защото болшинството все още не вярваха в духа и не го разбираха. Рийс зададе всички въпроси, които му хрумнаха, след което даде думата за разпит на Ханс. Ханс, както винаги практичен, не се нуждаеше от много приказки. Той беше мъж на действието, не на словото. Стисна сребърния си кол в ръка и накара Дмитрий да го докосне. Останалите пазители се напрегнаха, навярно в случай че Дмитрий грабне кола и започне да вилнее наоколо.

Вместо това Дмитрий се протегна спокойно и задържа върха на кола за няколко минути. Разнесе се колективна въздишка от всички, които очакваха той да закрещи от болка, тъй като никой стригой не можеше да докосне омагьосан сребърен кол. Но Дмитрий само изглеждаше отегчен.

След това изуми всички. Пусна върха на кола и протегна мускулестата си ръка към Ханс. Тъй като беше слънчево и топло, Дмитрий носеше тениска и кожата на ръцете му бе открита.

— Срежи ме с кола — каза на Ханс.

Пазителят повдигна вежди.

— Ако те срежа с това, ще те заболи, независимо какво си.

— Но ще бъде непоносимо, ако съм стригой — изтъкна Дмитрий. Лицето му бе твърдо и решително. Това беше Дмитрий, когото бях виждала в битка, Дмитрий, който никога не отстъпваше. — Направи го. Не ме щади.

Отначало Ханс не помръдна. Накрая по лицето му се изписа решителност, замахна и острието на сребърния кол сряза голата кожа на Дмитрий. Както бе пожелал сам Дмитрий, Ханс не го пощади. Върхът се вряза дълбоко и бликна кръв. Неколцина морои, несвикнали

да гледат кръв (освен ако не я пият), ахнаха, поразени от тази жестокост. Всички като един се бяхме навели напред.

Лицето на Дмитрий определено изразяваше болка, но ако стригой се среже с омагьосано сребро, не само щеше да боли — щеше да гори. Ранявала съм много стригои със сребърен кол и съм чувала агонизиращите им писъци. Дмитрий се намръщи и прехапа устни, докато кръвта струеше от ръката му. Кълна се, че в очите му имаше гордост от способността му да понесе смело това изпитание.

Когато стана ясно, че няма да започне да се гърчи и да вие от непоносими болки, Лиса се протегна към него. Усетих намеренията й: искаше да го излекува.

— Почакай — спря я Ханс. — Един стригой сам би се излекувал от подобна рана за минути.

Не можех да не се изпълня с уважение към Ханс. По този начин правеше два теста едновременно. Дмитрий го стрелна с благодарност, а Ханс кимна леко в знак, че е разбрал. В този миг осъзнах, че Ханс вярваше. Каквито и да бяха недостатъците му, Ханс смяташе, че Дмитрий е отново дампир. Винаги щях да го обичам заради това, независимо колко картотеки щеше да ме накара да подредя.

И така, всички стояхме там и гледахме как изтича кръвта на бедния Дмитрий. Беше донякъде извратено, но тестът се получи. Беше очевидно, че раната няма да зарасне сама. Накрая дадоха разрешение на Лиса да я излекува и този път реакцията на тълпата беше много по-силна. Около мен се разнесе благоговеен шепот и лицата на всички се озариха от онова прехласнато изражение, сякаш някоя богиня бе слязла сред тях.

Рийс погледна тълпата.

— Иска ли някой друг да зададе въпроси?

Никой не заговори. Всички бяха изумени от случилото се пред очите им.

Е, някой трябваше да продължи напред. Буквално.

— Аз имам — заявих и направих няколко крачки към разпитващите.

Не, Роуз, замоли се Лиса.

Дмитрий също не изглеждаше особено очарован. Както и всички, които седяха близо до него. Когато погледът на Рийс се спря върху мен, имах чувството, че все едно отново ме вижда в залата на Кралския

съвет и ме чува да наричам Татяна лицемерна кучка. Сложих ръце на кръста си, без да ме е грижа какво си мислят. Това беше моят шанс Дмитрий да ме признае.

— Докато си бил стригой — подех аз, давайки ясно да се разбере, че това е минало, — си имал много контакти с тях. Знаел си много за местонахождението на по-голяма част от стригоите в Русия и в Америка, нали така?

Дмитрий ме изгледа внимателно, опитвайки се да разбере накъде бия.

— Да.

— Все още ли ги знаеш?

Лиса се намръщи. Смяташе, че с думите си, без да искам намеквам, че Дмитрий все още е в контакт с други стригои.

— Да — кимна той. — Ако никой от тях не се е преместил. — Този път отговорът дойде много по-бързо. Не бях сигурна дали се е досетил за тактиката ми, или просто вярваше, че моята логика, запазена марка на Роуз, ще доведе до нещо полезно.

— Би ли споделил тази информация с пазителите? — попитах. — Би ли ни казал къде са скривалищата на стригоите, за да ги нападнем?

Това разбуни духовете. Търсенето на стригои беше още една от горещите и спорни теми напоследък. Имаше изразени категорични мнения „за“ и „против“. Чух някои от тях да се изказват и сега в тълпата зад мен, като едни твърдяха, че това, което предлагам, е чисто самоубийство, докато други признаваха, че сега разполагаме с много ценно оръжие.

Очите на Дмитрий светнаха. Това не беше погледът, изпълнен с обожание, с който бе удостоил Лиса, но не ми пукаше. Беше подобен на онези, които си разменяхме в моменти, когато двамата се разбирахме толкова идеално, че не се нуждаехме от думи. Онази връзка проблесна отново помежду ни, както и одобрението му — и благодарността.

— Да — отвърна той със силен и ясен глас. — Мога да ви кажа всичко, което зная за плановете на стригоите и техните местонахождения. Ще се изправя срещу тях заедно с вас или ще остана на заден план, както предпочитате.

Ханс се наведе напред в стола си с нетърпеливо изражение на лицето.

— Това може да е безценно. — Още точки в полза на Ханс. Той беше от тези, които смятаха, че е по-добре да нападаме стригоите, преди те да са го сторили.

Рийс се зачерви — или може би просто слънцето му действаше. В усилията си да видят дали Дмитрий ще изгори на светлината, мороите си причиняваха неудобство.

— Я почакайте! — възкликна силно той, за да надвика усилващия се шум. — Никога не сме подкрепяли подобна тактика. Освен това той винаги би могъл да излъже…

Протестите му бяха прекъснати от женски писък. Малко момче морой, на не повече от шест години, внезапно се откъсна от тълпата и хукна към нас. Тъкмо неговата майка бе изкрещяла. Аз се раздвижих, за да го спра и сграбчих ръката му. Не се боях, че Дмитрий ще го нарани, а по-скоро, че майка му ще получи инфаркт. Тя пристъпи напред с благодарно изражение.

— Аз имам въпрос — обяви момчето със слаб глас, макар че очевидно се опитваше да бъде смело.

Майка му се протегна към него, но аз вдигнах ръка.

— Почакайте секунда. — Усмихнах му се. — Какво искаш да попиташ? Казвай. — Зад него, по лицето на майка му пробягна сянка на страх и тя стрелна тревожен поглед към Дмитрий. — Няма да позволя да му се случи нещо — прошепнах аз, макар че тя нямаше откъде да знае, че ще мога да удържа на думата си. При все това остана на мястото си.

Рийс завъртя очи.

— Това е нелепо…

— Ако си стригой — прекъсна го вече на висок глас момчето, — тогава защо нямаш рога? Приятелят ми Джефри твърди, че стригоите имали рога.

Погледът на Дмитрий не бе насочен към момчето, а към мен. Задържа се за миг и помежду ни отново проблесна искра на разбирателство. След това, със сериозно и спокойно лице той се извърна към детето и му отговори:

— Стригоите нямат рога. А дори и да имат, това нямаше да има значение, защото аз не съм стригой.

— Стригоите имат червени очи — обясних. — Очите му червени ли ти изглеждат?

Момчето се наведе напред.

— Не. Кафяви са.

— Какво друго знаеш за стригоите? — продължих да питам.

— Имат остри и дълги кучешки зъби като нас — отвърна малкият следовател.

— А ти имаш ли остри и дълги кучешки зъби? — попитах напевно Дмитрий. Имах чувството, че този въпрос вече е разрешен, но имаше по-друг оттенък, когато се задаваше от дете.

Дмитрий се усмихна — широка и прекрасна усмивка, която ме свари неподготвена. Такива усмивки бяха рядкост за него. Дори когато беше щастлив или развеселен, обикновено се усмихваше сдържано. Тази беше искрена и открита, показваше всичките му зъби, които бяха равни като тези на всеки дампир или човек.

Момчето изглеждаше впечатлено.

— Добре, Джонатан — заговори майка му притеснено. — Вече попита. Хайде да си вървим.

— Стригоите са суперяки — продължи Джонатан, който вероятно някой ден щеше да стане адвокат. — Нищо не може да ги нарани. — Не си направих труд да го поправя от страх да не би да поиска да види как сребърен кол ще пронижe сърцето на Дмитрий. Всъщност беше удивително, че Рийс още не го бе пожелал. Джонатан се втренчи пронизващо в Дмитрий. — *Tu* суперяк ли си? Можеш ли да бъдеш наранен?

— Разбира се, че мога — отвърна Дмитрий. — Аз съм силен, но много неща могат да ми причинят болка.

И тогава, като истинска Роуз Хатауей, изтърсих нещо, което наистина не биваше да казвам на едно малко момче:

— Би трябвало да го фраснеш здравата, за да разбереш.

Майката на Джонатан отново изпищя, но той беше един бърз малък негодник и се изплъзна от протегнатите й ръце. Изтърча към Дмитрий и преди някой да успее да го спре — е, аз бих могла — заби малкото си юмруче в коляното на Дмитрий.

Тогава, със същите рефлекси, с които отбягваше атаките на врага, Дмитрий мигновено се престори, че пада назад, сякаш Джонатан го бе съборил. Стисна коляното си и простена като от ужасна болка.

Неколцина от зрителите се засмяха, а през това време един от другите пазители хвана Джонатан за ръката и го заведе при майка му, почти изпаднала в истерия. Докато отвеждаха детето, то погледна през рамо към Дмитрий.

— На мен не ми изглежда много силен. Мисля, че не е стригой.

Това предизвика още смях и третият морой от разпитващите, който досега не бе задал въпрос, изсумтя и се надигна от мястото си.

— Видях достатъчно. Не смятам, че трябва да се разхожда свободно без охрана, но той не е стригой. Отведете го на подходящо място и го пазете, докато се вземат по-нататъшни решения за съдбата му.

Рийс скочи.

— Но…

Другият мъж махна с ръка.

— Не губете повече време. Горещо е и искам да си легна. Не казвам, че разбирам какво се е случило, но в момента това е най-малкият ни проблем, не и след като половината членове на съвета са готови да откъснат главите на другата половина заради декрета за възрастта. Ако не нещо друго, днес бяхме свидетели на нещо добро — дори бих казал чудо. То би могло да промени начина ни на живот. Ще докладвам на Нейно величество.

И хората започнаха да се разпръсват, ала по лицата им все още се четеше удивление. Те също започваха да осъзнават, че ако случилото се с Дмитрий е реално, то всичките ни познания за стригоите бяха на път да се променят. Разбира се, пазителите останаха с Дмитрий, а двамата с Лиса се изправиха. Аз тутакси се запътих към тях, за да споделим радостта си от победата. Когато беше „повален“ от юмрука на Джонатан, Дмитрий ми се беше усмихнал за миг и сърцето ми бе подскочило в гърдите. Тогава разбрах, че съм права. Той все още имаше чувства към мен. Но сега тази мимолетна хармония помежду ни отново изчезна. Като видя, че приближавам към тях, лицето на Дмитрий тутакси придоби студено и предпазливо изражение.

Роуз, каза Лиса през връзката ни. *Сега си върви. Остави го на спокойствие.*

— Как ли пък не, по дяволите! — заявих на глас, като едновременно отвръщах на нея и се обръщах към него. — Току-що помогнах да се реши случаят ти.

— Справяхме се добре и без теб — отвърна Дмитрий сковано.

— О, нима? — Не можех да повярвам на ушите си. — Преди две минути изглеждаше много благодарен, когато подхвърлих идеята да ни помогнеш за стригоите.

Дмитрий се обърна към Лиса. Гласът му беше тих, но го чух съвсем ясно.

— Не искам да я виждам.

— Но ще се наложи! — възкликнах. Неколцина от тръгващите си се спряха, за да разберат за какво е цялата тази шумотевица. — Не можеш да ме пренебрегнеш.

— Кажи й да си върви — изръмжа Дмитрий.

— Аз не съм…

РОУЗ!

Лиса крещеше в главата ми, за да млъкна. Онези пронизващи нефритени очи все едно ме приковаха на място. *Искаш ли да му помогнеш, или не? Като стоиш тук и му крещиш, го разстройваш още повече! Това ли искаш? Искаш ли хората да го видят? Да видят как избухва и ти крещи в отговор, само заради удоволствието да се почувстваш забелязана? Те трябва да го видят спокоен. Те имат нужда да се убедят, че е… нормален. Вярно е, ти току-що помогна. Но ако не си тръгнеш незабавно, ще съсипеш всичко.*

Втренчих се втрещено в двамата, а сърцето ми бясно препускаше. Думите й бяха в главата ми, но имах чувството, че Лиса се е приближила до мен и ме е скастрила на глас. Още повече се вбесих. Исках да обсипя и двамата с яростни хули, но истината в думите й проникна през пелената от гняв. Ако направя сцена, нямаше да помогна на Дмитрий. Честно ли беше да ме отпращат? Честно ли беше двамата да са един отбор и да ме пренебрегват след всичко, което току-що направих? Не. Но нямаше да позволя на наранената си гордост да прецака това, което бях постигнала. Хората трябваше да приемат Дмитрий.

Хвърлих им по един красноречив поглед, за да са наясно с чувствата ми, и се отдалечих с гневни крачки. През връзката ни чувствата на Лиса мигом се превърнаха в съчувствие, но аз ги блокирах. Не исках да я усещам повече.

Едва се отдалечих от поляната около църквата, когато налетях на Даниела Ивашков. От потта внимателно положеният й грим бе

започнал да се размазва, което ме наведе на мисълта, че е тук от известно време и също е наблюдавала „спектакъла“ на Дмитрий. С нея имаше две приятелки, но те застанаха малко настрани, като продължиха да си бъбрят, а тя се спря пред мен. Преглътнах гнева си и си напомних, че тя не е виновна за нищо. Усмихнах се насила.

— Здравейте, лейди Ивашков.

— Даниела — поправи ме тя мило. — Без титли.

— Извинете. Все още не мога да свикна.

Тя кимна към Лиса и Дмитрий, които се отдалечаваха с пазителите.

— Видях те там. Мисля, че помогна за разрешаването на този случай. Бедният Рийс беше доста объркан.

Припомних си, че Рийс й беше роднина.

— О… съжалявам. Не исках да…

— Не се извинявай. Рийс ми е чичо, но в този случай вярвам на разказите на Василиса и господин Беликов.

Колкото и да бях ядосана на Дмитрий, инстинктивно се възмутих, че тя пропусна титлата „пазител“. Но можех да й простя, имайки предвид милото й държание с мен.

— Вие… ти вярваш, че Лиса го е излекувала? Че стригоите могат да бъдат върнати в първоначалното им състояние?

Вече бях осъзнала, че мнозина вярваха. Тълпата преди малко го бе доказала и Лиса имаше все повече обожатели. Но някак си винаги съм предполагала, че кралските особи ще са против мен. Усмивката на Даниела леко помръкна.

— Синът ми владее духа. След като приех това, ми се наложи да приема и други неща, които досега не вярвах, че са възможни.

— Предполагам, че е така — признах. Забелязах зад нея един морой, застанал до някакви дървета. От време на време ни поглеждаше и можех да се закълна, че съм го виждала и преди. Следващите думи на Даниела насочиха вниманието ми отново към нея.

— Като заговорихме за Ейдриън… по-рано те търсеше. Зная, че е в последния момент, но някои роднини на Нейтан организират късно коктейлно парти след около час и Ейдриън искаше да те покани.

Още едно парти. Само с това ли се занимаваха в двора? Жестоки убийства, чудеса… без значение. Всичко е повод за парти, помислих си горчиво.

Вероятно съм била с Амброуз и Ронда, когато Ейдриън ме е търсил. Интересно. Като ми предаваше поканата, Даниела показваше, че иска да отида. За съжаление аз не бях толкова ентусиазирана. Родните на Нейтан бяха от фамилията Ивашков, а те нямаше да бъдат толкова приятелки настроени.

— Кралицата ще присъства ли? — попитах подозрително.

— Не, тя има друг ангажимент.

— Сигурна ли си? Без неочаквани посещения?

Тя се засмя.

— Не, сигурна съм. Носят се слухове, че идеята двете да сте едновременно в една и съща стая… не е много добра.

Можех да си представя какви слухове се носят за представлението ми в заседателната зала, особено след като бащата на Ейдриън беше свидетел на изявата ми.

— Не, не и след онова постановление. Това, което тя направи… — Гневът ми отпреди малко отново се надигна. — Беше непростимо. — Онзи странен тип до дървото продължаваше да чака. Защо?

Даниела нито се съгласи, нито възрази и аз се зачудих какво е отношението й към проблема.

— Въпреки всичко тя все още доста те харесва.

— Трудно ми е да го повярвам — изсумтях аз. Обикновено тези, които ти крещят на публично място, не те „харесват“ особено, а дори студеното самообладание на Татяна се бе разклатило малко в края на словесния ни двубой.

— Вярно е. Всичко това ще се забрави и може дори да има шанс да те определят за пазител на Василиса.

— Шегуваш се! — възкликнах. Аз си знаех най-добре. Наистина Даниела Ивашков не беше от веселяците, които постоянно се шегуват, но бях убедена, че с Татяна прекрачих границата.

— След всичко, което се случи, те няма да искат да пропиляват напразно добрите пазители. Освен това кралицата не желае помежду ви да има враждебни чувства.

— Така ли? Е, аз пък няма да се оставя да ме подкупи! Ако си мисли, че след като изтъпанчи Дмитрий там или ми размаха под носа готина работа, аз ще променя мнението си, много греши! Тя е една лъжлива, интригантска…

Млъкнах. Гласът ми се бе извисил и приятелките на Даниела се взираха любопитно в мен. А и всъщност не исках да изричам пред Даниела епитетите, които Татяна заслужаваше.

— Съжалявам — промърморих и превключих на цивилизовани обноски. — Кажи на Ейдриън, че ще дойда на партито… но наистина ли искаш да присъствам? След като миналата нощ се промъкнах тайно на церемонията? И след всички, хм, други неща, които направих?

Тя поклати глава.

— Случилото се на церемонията е повече вина на Ейдриън, отколкото твоя. То е минало и Татяна не му отдаде особено значение. Това парти е много по-весело събитие и след като той иска да присъстваш, аз нямам нищо против. Искам да е щастлив.

— Отивам да си взема душ и да се преоблека и след един час ще се срещнем у вас.

Тя беше достатъчно тактична, за да пренебрегне избухването ми преди малко.

— Чудесно. Сигурна съм, че той ще е щастлив да го чуе.

Не й казах, че всъщност с удоволствие ще се поперча пред някои от фамилията Ивашков с надеждата, че ще докладват на Татяна. Вече не вярвах нито за секунда, че тя е приела връзката ми с Ейдриън, нито пък че ще позволи избухването ми в Кралския съвет да ми се размине. А и наистина исках да видя Ейдриън. Напоследък нямахме много възможност да си поговорим.

След като Даниела и приятелките й си тръгнаха, реших, че е време да разбера какво става. Запътих се право към мороя, който се спотайваше наоколо, с ръце на кръста.

— Добре — заговорих без предисловие. — Кой си ти и какво искаш?

Той беше само няколко години по-голям от мен и, изглежда изобщо не се стресна от поведението ми на кораво момиче. Устните му се извиха в усмивка и аз отново се зачудих къде съм го виждала.

— Имам съобщение за теб — каза той. — И малко подаръци. Подаде ми голяма чанта. Надникнах вътре и видях лаптоп, кабели и няколко листа хартия. Втренчих се сащисано в него.

— Какво е това?

— Нещо, което трябва да прибереш и да не казваш на никого за него. Бележката ще ти обясни всичко.

— Не ми се прави на герой от шпионски филм! Няма да направя нищо, докато ти… — Изведнъж си спомних. Бях го видяла в „Свети Владимир“ по време на дипломирането ми, винаги се мотаеше някъде на заден план. Изпъшках, внезапно разбрала тайнствеността на цялата работа и дръзкото му поведение. — Ти работиш за Ейб.

ГЛАВА 24

Мъжът се усмихна.

— Каза го, сякаш е нещо лошо.

Направих физиономия и погледнах подозрително торбата с апаратурата.

— Какво става?

— Аз съм пратеник. Само изпълнявам поръчка на господин Мазур.

— Това по-приличен начин ли е да се каже, че шпионираш за него? Да откриваш мръсни тайни, които той да използва срещу хората и да продължава игрите си? — Ейб, изглежда, знаеше всичко за всички — особено за придворните кръгове. Как иначе щеше да го постига, ако не разполагаше навсякъде с уши и очи? В кралския двор например. Нямаше да се учудя, ако цялата ми стая е наблъскана с микрофони.

— Шпиониране е груба дума. — Забелязах, че типът не го отрече. — Освен това плаща добре. И е много добър шеф. — Извърна се от мен, беше си свършил работата, но преди да си тръгне, ме предупреди за последно: — Както ти казах, времето е от значение. Прочети бележката колкото може по-скоро.

Идеше ми да запратя всичко срещу него. Вече бях посвикнала с мисълта, че съм дъщеря на Ейб, но това още не означаваше, че искам да бъда забъркана в някой от смахнатите му планове. Една торба с апаратура не вещаеше нищо добро.

Въпреки това я замъкнах в стаята си и изпразних съдържанието ѝ върху леглото си. Имаше няколко листа, а върху най-горния бе закрепено написано на компютър придружително писмо.

Роуз,

Надявам се Тад да ти е предал това навреме. Надявам се също да не си го посрещнала прекалено зле. Правя това

заради една личност, която иска да говори с теб по един спешен въпрос. Но това ще е разговор, който никой друг не бива да чува. Лаптопът и модемът за сателитна връзка ще ти позволят да проведеш разговора от стаята си. Прибавил съм подробни инструкции как да инсталираш всичко. Разговорът трябва да се проведе в седем сутринта.

Отдолу нямаше име, но и не ми бе необходимо. Оставих писмото и се загледах в плетеницата от кабели. Седем сутринта… това означаваше, че ми остава по-малко от час.

— О, *хайде*, старче — възкликнах.

Трябваше да призная, че инструкциите на Ейб съдържаха всички основни указания, така че не бе нужно да съм компютърен техник, за да се справя с монтажа. Единственият проблем бе, че бяха много, но пък съвсем точно се казваше как да се свърже всеки кабел, каква парола да се въведе, как да се конфигурира модемът и така нататък. За миг ми се прииска да зарежа цялата тази работа. Но когато някой като Ейб използва думата *спешно*, това ми подсказваше, че не бива да бързам да се отказвам.

Така че реших да се гмурна в това техническо изпитание и се заех да изпълнявам указанията стъпка по стъпка. Отне ми почти цялото време, с което разполагах до началото на разговора, но успях да скача модема и уебкамерата, както и да задействам защитната програма, която трябваше да ми позволи да проведа видеоразговор със загадъчното лице, за което ми бе споменал Ейб. Привърших само няколко минути преди уговореното начало на видеовръзката, като изразходвах оставащото ми време да се взирам в черния прозорец в средата на екрана, питайки се в какво ли се бях забъркала този път.

Точно в седем прозорецът оживя и едно познато, но неочаквано лице се появи върху него.

— Сидни? — попитах изненадано.

Като видях образа й, изпитах онова леко объркващо усещане както при повечето видеовръзки в интернет, но въпреки това лицето на моята приятелка (или нещо подобно) Сидни Сейд ми се усмихна насреща. Е, доста суховата усмивка, но това си беше типично за нея.

— Добро утро — започна тя, като сподави прозявката си. Съдейки по разрошената й руса коса, дълга до брадичката, предположих, че току-що е станала от леглото. Дори и при тази слаба разделителна способност на изображението татуировката на бузата й във формата на златна лилия блестеше. Всички алхимици имат такива татуировки. Съдържат мастило и кръв на морои, като даряват притежателя им с доброто здраве и дълголетието на мороите. Прибавено е и внушение, за да не могат членовете на тайното общество на алхимиците да разкриват нищо за съществуването на вампирите.

— Добър вечер, а не добро утро — поправих я.

— Друг път ще спорим за вашето нечестиво разписание — каза тя. — Не съм тук заради това.

— А *защо* си тук? — попитах, все още удивена, че я виждам. Алхимиците си вършат работата почти неохотно и въпреки че Сидни ме харесваше повече от мнозинството морои или дампири, тя не беше от онези, които ще ти се обадят по телефона (или по видеовръзка), за да си побъбрят приятелски с теб. — Почакай… не може да си в Русия. Не и щом при теб е сутрин… — Опитах се да си припомня часовите пояси. Да, за хората там слънцето би трябвало да е залязло или в момента залязваше.

— Върнах се в родината си — обяви тя с престорена приповдигнатост. — Получих нова длъжност в Ню Орлийнс.

— Леле, страхотно. — Сидни мразеше назначението си в Русия, но според мен се бе примирила да остане там, докато изкара стажа си като алхимик. — Как го уреди?

Леката й усмивка се стопи и лицето й доби смутено изражение.

— О, ами, Ейб, хм, ми направи тази услуга. Той уреди всичко.

— И ти си сключила сделка с него? — Сидни трябва *наистина* много да е мразила Русия. А влиянието на Ейб наистина се разпростираше доста надълбоко, след като стигаше и до организациите в човешкия свят. — И какво му даде в замяна? Душата си? — Всъщност никак не беше подходящо да се шегувам по този начин с някой, толкова религиозен като нея. Аз, разбира се, подозирах, че според нея мороите и дампирите ядат хорските души, така че коментарът ми май не беше съвсем неуместен.

— Не — отвърна тя. — Да кажем, че беше нещо като „ще ми се реванширaш в бъдеще“.

— Гадняр — не се сдържах да подхвърля.

— Хей — тросна ми се Сидни. — Не съм длъжна да се занимавам с това. Всъщност аз *ти* правя услуга, като говоря с теб.

— И защо всъщност *говориш* с мен? — Щеше ми се да я поразпитам още за постоянната й сделка с дявола, но предположих, че тя веднага ще прекъсне разговора.

Сидни въздъхна и отметна един кичур от лицето си.

— Трябва да те попитам нещо. Кълна ти се, че няма да те издам… Искам само да узная истината, за да не си губим времето заради една задача.

— Добре… — *Само моля те не ме питай за Виктор*, помолих се мислено аз.

— Да си проникvала напоследък в някое място?

По дяволите. Успях да запазя невъзмутимото си изражение.

— Какво имаш предвид?

— Наскоро са били откраднати документи от архивите на алхимиците — обясни ми тя. Сега придоби изцяло делови, крайно сериозен вид. — И всички откачиха, опитвайки се да открият кой го е направил. И защо.

Мислено въздъхнах от облекчение. Добре. Не беше заради затвора Тарасов. Сега, слава Богу, ставаше дума за някакво престъпление, за което нямах вина. И тогава осъзнах пълното значение на думите й. Моментално кипнах.

— Почакай. Твоите хора са били обрани, а ти подозираш мен? Мислех, че съм зачеркната от списъка ти с дяволските създания на мрака.

— Никой дампир не е зачеркнат от списъка ми с дяволските създания — обяви тя. Върху устните й отново затрептя лека усмивка, но не можех да разбера дали се шегуваше или не.

Усмивката й обаче бързо помръкна, което ме убеди, че тази задача е важна за нея. — Повярвай ми, ако някой би могъл да проникне в нашите архиви, то това ще си ти. Не е лесно. Практически е невъзможно.

— Хм, трябва ли да съм ти благодарна за комплимента? — Не бях сигурна дали да се чувствам поласкана или обидена.

— Разбира се — продължи тя с пренебрежителен тон, — те са задигнали само документи на хартия, което е глупаво. Днес всичко се копира върху цифрови носители, така че не съм сигурна защо са си направили труда да ровят из шкафовете, пълни с прашни папки от времето на динозаврите.

Можех да й изброя доста причини защо някой би го направил, но беше по-важно да разбера защо съм удостоена с „честта“ да съм заподозрян номер едно.

— Това е глупаво. Защо смяташ, че аз съм го извършила?

— Заради това, което е било откраднато: сведения за един морой на име Ерик Драгомир.

— Аз… какво?

— Това е твой приятел, нали? Или по-точно дъщеря му.

— Да… — Едва не онемях. Почти. — Вие имате архиви за мороите?

— Ние имаме архиви за всичко — заяви тя гордо. — Но когато се замислих кой би могъл да извърши подобно престъпление *и* освен това би се интересувал от фамилията Драгомир… ами, в главата ми изплува твоето име.

— Не съм го направила аз. Доста неща съм извършила, но не и това. Дори не знаех, че имате такива архиви.

Сидни ме изгледа подозрително.

— Истина е!

— Както вече ти казах — продължи тя, — няма да те издам. Наистина. Просто искам да зная, за да кажа на нашите хора да не си губят времето по грешна следа. — Самодоволното й изражение помръкна. — И, ами, ако си го направила… Трябва да отклоня вниманието от теб. Обещах на Ейб.

— Колкото и да ти е трудно, трябва да ми повярваш — не съм го направила! Но сега *аз* искам да зная кой го е направил. И какво са откраднали. Кажи ми всичко.

Тя прехапа устни. Да дължи услуга на Ейб, можеше да означава, че би действала зад гърба на своите хора, но очевидно имаше граници докъде да стигне с откровенията.

— Хайде, стига! След като всичко е копирано на електронни носители, би трябвало да знаеш какво е задигнато. Става дума за Лиса. — Хрумна ми една идея. — Може ли да ми изпратиш копия?

— Не — веднага отклони тя предложението ми. — Абсолютно не.

— Тогава, моля те… само ми подскажи за какво се отнася! Лиса е най-добрата ми приятелка. Не мога да допусна да й се случи нещо.

Подготвих се за отказ. Сидни не ми изглеждаше от тези, с които можеш да си разменяш подобни приказки. Имаше ли приятели? Можеше ли да разбере как се чувствах?

— Повечето са биографични данни — изрече тя най-после. — Описващи част от миналото му и нашите наблюдения върху него.

— Наблю… — Реших да не задълбавам, като прецених, че не искам да зная подробности за това, че алхимиците ни шпионират.

— Нещо друго?

— Финансови справки. — Тя се намръщи. — Особено за големите влогове, които е имал в една банкова сметка в Лас Вегас. Влогове, които доста се е постарал да прикрие.

— В Лас Вегас? Точно оттам се връщам… — Не че имаше някаква връзка.

— Зная — призна ми тя. — Видях някои от записите на охраната на „Часът на вещиците“, свързани с твоята авантюра. Бягството ти оттам всъщност бе причината да заподозра именно теб. Стори ми се типично за теб. — Поколеба се за миг. — Момчето, което беше с теб… онзи висок морой с черна коса… това гаджето ти ли е?

— Ъ, да.

Необходимо й бе доста време и значително усилие, за да й се откъсне следното признание от сърцето:

— Красив е.

— Като за дяволско създание на мрака?

— Разбира се. — Отново се поколеба. — Истина ли е, че сте избягали там, за да се ожените?

— Какво? Не! И такива слухове ли са ви известни? — Поклатих глава и едва не се разсмях, толкова абсурдно ми се струваше всичко това, но трябваше да се придържам само към фактите. — Значи Ерик е имал банкова сметка в Лас Вегас, в която е криел парите си?

— Не е била негова, а на някаква жена.

— Каква жена?

— Никоя… е, поне не е някоя, която можем да проследим. Заради това я наричаме просто Джейн Доу[1].

— Оригинално — промърморих. — Защо би го направил?

— Това не знаем. И всъщност не ни интересува. Искаме само да научим кой е проникнал в архива и е задигнал документите.

— Единственото, което зная за това, е, че не съм аз. — Видях как тя ме изгледа изпитателно и вдигнах ръце. — Хайде, стига! Ако толкова съм искала да науча нещо за него, щях да попитам Лиса. Или да откраднa съответни документи от нашите архиви.

Изминаха няколко мига в мълчание.

— Добре. Вярвам ти — каза тя.

— Наистина?

— Да не би да искаш да не ти вярвам?

— Не, но просто се оказа по-лесно да те убедя, отколкото си мислех.

Тя въздъхна.

— Искам да науча повече за тези сведения — настоях аз. — Искам да разбера коя е тази Джейн Доу. Ако можеш да ми осигуриш достъп до други архивни документи…

Сидни поклати глава.

— В никакъв случай. Дотук със сведенията. И без това вече знаеш твърде много. Ейб поиска от мен да те предпазя от неприятности и аз го направих. Свърших това, което се искаше от мен.

— Не мисля, че Ейб ще те остави толкова лесно да се измъкнеш. Не и ако си сключила сделка с него без конкретни уговорки.

— Лека нощ, Роуз. Или леко утро. Няма значение.

— Почакай, аз…

Екранът почерня.

— По дяволите — изръмжах и тръшнах капака на лаптопа по-силно, отколкото трябваше.

Всичко в този разговор бе шокиращо за мен, като се започне със Сидни и се завърши с новината, че някой е откраднал от алхимиците архивни документи за бащата на Лиса. Защо му е на някого да се интересува толкова от един мъртвец? И защо въобще е трябвало да краде от архива? За да научи нещо? Или е било опит да се прикрие тази информация? Ако последното е вярно, то тогава Сидни има право да твърди, че усилието е било напразно.

Мислено си повтарях всичко това, докато се приготвях за лягане и се взирах в отражението си, заето с миенето на зъбите ми. Защо,

защо, защо? Защо го е направил? И кой? Не се нуждаех от повече интриги в живота си, но всичко свързано с Лиса беше сериозно за мен. Обаче много скоро установих, че тази нощ едва ли ще стигна до някакво прозрение и заспах, докато всички тези въпроси продължаваха да кръжат в главата ми.

Когато се събудих на следващата сутрин, не се чувствах толкова объркана, но все още нямах отговорите на много въпроси. Поспорих със себе си дали да кажа или не на Лиса за това, което бях узнала и накрая реших да го споделя с нея. Щом някой събираше сведения за нейния баща, тя имаше право да знае, пък и освен това трудно бе да го опазя в тайна, когато плъзнат слухове за неговата…

Докато втривах шампоана в косата си, ме сепна една друга мисъл. Снощи бях прекалено уморена и изненадана, за да свържа отделните късове информация в едно цяло. Онзи тип от „Часът на вещиците“ бе споменал, че бащата на Лиса често се отбивал там. А сега в архивите, заради които ми се обади Сидни, се посочвало, че той правел големи влогове в някаква банкова сметка в Лас Вегас. Съвпадение? Но колкото повече време минаваше, толкова по-малко вярвах в каквито и да било съвпадения.

След като се приведох в представителен вид, се отправих към крилото на двореца, където можех да намеря Лиса. Но не стигнах далеч. Ейдриън ме чакаше долу, във фоайето на нашата сграда, излегнат в един фотьойл.

— Не е ли малко рано за теб? — подразних го, като спрях пред него.

Очаквах усмивка в замяна, обаче тази сутрин Ейдриън не изглеждаше много приветлив. Всъщност имаше по-скоро доста окаян вид. Косата му не бе с типичния за него елегантно разрошен стил, а дрехите му — необичайно изискани за това време от деня — бяха изпомачкани. Около него се разнасяше силният мирис на ароматни цигари.

— Лесно е да подраниш, след като не си спал много — отвърна ми той. — През по-голямата част от нощта останах буден в очакване на една личност.

— Почакай… О, Господи. — Партито. Напълно бях забравила за партито, на което майка му ме беше поканила. Ейб и Сидни съвсем ме разсеяха. — Толкова съжалявам, Ейдриън.

Той само сви рамене и не ме докосна, когато приседнах на страничната облегалка на фотьойла му.

— Вече няма значение. Вероятно не би трябвало повече да се изненадвам. Започнах да осъзнавам, че съм се заблуждавал.

— Не, не. Щях да дойда, но няма да повярваш какво ми се…

— Спести ми го. Моля те. — Гласът му звучеше уморено. Очите му бяха зачервени от недоспиване. — Не е нужно. Майка ми каза, че те е видяла на разпита на Дмитрий.

Намръщих се.

— Но не заради това пропуснах партито. А заради онзи тип, който…

— Това не е важно, Роуз. Важното е, че си намерила време за него, както и да го посетиш в килията му, ако е вярно това, което чух. Но не си направи труда да се появиш там, където бе обещала, че ще дойдеш с мен… дори не ми изпрати съобщение. Само това трябваше да направиш: да ми кажеш, че не можеш да дойдеш. Чаках те повече от час в къщата на родителите ми, преди да се откажа.

Понечих да отвърна, че той също би могъл да опита да се свърже с мен, но честно казано, защо трябваше да го прави?

Не беше негово задължение. Нали аз казах на Даниела, че ще се срещна с него. Вината беше изцяло моя.

— Толкова съжалявам, Ейдриън. — Стиснах ръката му, но в отговор той не стисна моята. — Наистина исках да дойда, но…

— Не — прекъсна ме той отново. — Откакто Дмитрий се върна… не, по-точно откакто се вманиачи по идеята да го промениш, ти се отдалечи от мен. Независимо от случилото се помежду ни, ти всъщност никога не се посвети докрай на нашата връзка. Исках да вярвам на това, което ми казваше. Мислех, че си готова… но не си.

Отново понечих да протестирам, но пак се въздържах. Имаше право. Аз бях заявила, че ще дам шанс на връзката ни. Дори приех удобната роля на негово гадже, но през цялото време… през цялото време част от мен си оставаше погълната от копнежа по Дмитрий. Знаех го, но продължавах да водя двойствен живот. Странно, но в главата ми изскочи споменът за Мейсън. Тогава бях в същото положение и той умря заради това. Животът ми беше пълна каша. Не познавах собственото си сърце.

— Съжалявам — повторих. — Наистина исках помежду ни да се получи… — Но думите прозвучаха кухо дори на самата мен. Ейдриън ми се усмихна разбиращо.

— Не го вярвам. Нито пък ти. — Изправи се и прокара пръсти през косата си, не че имаше ефект. — Ако наистина искаш да си с мен, този път трябва да е сериозно.

Мразех да го виждам толкова мрачен. Особено мразех да съм причината за това. Последвах го до вратата.

— Ейдриън, почакай. Нека да поговорим.

— Не сега, малък дампир. Нуждая се от сън. Точно сега не мога да играя тази игра.

Можех да тръгна след него. Можех да се опитам да го убедя. Но нямаше смисъл… защото нямаше какви отговори да му дам. Той беше прав за всичко и докато не сложех в ред мислите и чувствата си, нямах право да настоявам за разговор. А и състоянието, в което се намираше, се съмнявах дали щеше да има полза, ако продължим да говорим.

Но когато се запъти навън, не се сдържах и се провикнах след него:

— Преди да си тръгнеш… разбирам защо го правиш… искам да те попитам нещо. Нещо, което не е свързано с нас. То засяга… засяга Лиса.

Това го накара да се спре и бавно да се извърне към мен.

— Както винаги услуга. — Въздъхна с безкрайна умора и ме изгледа през рамо. — Но по-бързо.

— Някой е проникнал в архивите на алхимиците и е откраднал документи за бащата на Лиса. Някои от тях са свързани с обикновени факти от живота му, но имало и документи за тайните му влогове в банкова сметка в Лас Вегас. Сметката била на името на някаква жена.

Ейдриън изчака малко, преди да ме попита:

— Е, и?

— Опитвам се да си обясня защо някой би го направил. Не искам да душат около семейството й. Имаш ли някаква представа защо баща й би отворил тайна сметка?

— Чу онзи тип в казиното. Баща й често се отбивал там. Може би е имал дългове от хазарт и е плащал на някоя от акулите в лихварския бизнес.

— Семейството на Лиса винаги е било богато — изтъкнах. — Не би трябвало да е направил толкова големи дългове. Пък и защо му е на някого да открадне тези сведения?

Ейдриън вдигна ръце.

— Не зная. Това е всичко, което мога да ти кажа или поне сега, толкова рано сутрин, когато не разполагам с мозъчен потенциал за сложни интриги. Дори не мога да си представя каква заплаха би могло да бъде това за Лиса.

— Добре, благодаря — кимнах разочаровано.

Той си продължи по пътя, а аз се загледах след него. Лиса живееше близо до него, но не исках да си помисли, че го следя. Щом се отдалечи достатъчно, излязох навън и тръгнах в същата посока. Но далечен звън на камбани ме накара да се спра. Подвоумих се, внезапно разколебана накъде да продължа.

Исках да говоря с Лиса и да й кажа какво ми съобщи Сидни. За разлика от обикновено Лиса беше сама. Това беше идеална възможност. При все това… камбаните. Беше неделя сутрин. В придворната църква щеше да започне неделната служба. Загложди ме неясно предчувствие и въпреки всичко, което се бе случило — включително и това с Ейдриън — трябваше да проверя дали очакванията ми ще се оправдаят.

Затова се затичах към църквата, в противоположна посока спрямо сградата на Лиса. Когато стигнах, заварих вратите затворени, но неколцина от закъснелите се опитваха тихо да ги открехнат. Влязох с тях, като се спрях, за да се ориентирам. Във въздуха се носеха облаци от тамян. Необходим ми беше един миг, за да се пренастроят очите ми от ярката слънчева светлина навън към слабото мъждукане на свещите вътре. И тъй като тази църква беше много по-голяма от параклиса в академията „Свети Владимир“, вътре имаше повече хора, отколкото бях свикнала да виждам на литургия. Почти всички пейки бяха заети.

Но не всички.

Предчувствието ми се оправда. Дмитрий седеше на една от задните пейки. Разбира се, близо до него седяха няколко пазители, но това беше всичко. Дори и в толкова претъпканата църква никой не бе пожелал да седне на скамейката до него. Вчера Рийс попита Дмитрий дали кракът му ще стъпи в църква. Дмитрий му отговори, че дори ще посети неделната служба.

Свещеникът вече бе започнал проповедта си, затова се присламчих до Дмитрий колкото можах по-тихо. Но се оказа, че нямаше защо да се старая толкова, защото въпреки това привлякох вниманието на околните, които бяха смаяни да ме видят да сядам до един стригой, превърнат в дампир. Всички ме зяпнаха. Неколцина започнаха да си шушукат.

Пазителите бяха оставили свободно пространство около Дмитрий и когато седнах до него, изражението му ми подсказа, че беше изненадан и същевременно не беше изненадан от появата ми.

— Недей — промълви той тихо. — Не започвай… поне не тук.

— Не бих си и помислила, другарю — промърморих му на свой ред. — Дошла съм само заради спасението на душата си, това е всичко.

Нямаше нужда да казва нещо, за да разбера, че той отлично знае коя е истинската причина за появата ми, нямаща нищо общо със спасението на душата ми. Но останах безмълвна през цялата служба. Дори и аз спазвах някакви граници на приличие. След няколко минути напрежението му леко поспадна. Той бе настръхнал, когато се появих до него. Но после се успокои, решил, че ще се държа благопристойно. Вниманието му се отклони от мен и се съсредоточи върху пеенето и молитвите, а аз го наблюдавах, но без да е прекалено очебийно.

Дмитрий бе свикнал да посещава църквата в Академията, защото му носеше душевен покой. Все повтаряше, че макар да унищожава злото по света чрез убийства, все още изпитва необходимост да влезе в църква, да помисли за живота си и да потърси опрощение за греховете си. Докато го гледах сега, осъзнах, че това е по-вярно от всеки друг път.

Лицето му бе толкова изразително. Обикновено прикриваше емоциите си, така че беше малко шашващо да видя върху лицето му цяла гама от чувства. Беше напълно погълнат от словото на свещеника, прекрасното му лице — съсредоточено докрай. Осъзнах още, че възприема лично всичко, което свещеникът разказваше за греха. Дмитрий отново преживяваше ужасиите, които бе извършил като стригой. Съдейки по отчаянието, изписано върху лицето му, бихте си помислили, че е отговорен за всички грехове на света, за които свещеникът ни говореше.

За миг си помислих, че съзрях нещо като надежда по лицето на Дмитрий, може би само искра, проблеснала върху виновното му

скръбно изражение. Не, бързо се досетих. Не беше надежда. Надежда означава да вярваш, че имаш шанс за нещо. Това, което видях в Дмитрий, всъщност беше копнеж. Самозалъгване. Дмитрий искаше да вярва, че като е тук, на това свято място, заслушан в посланието на свещеника, може би ще намери опрощение за това, което бе извършил. Но… в същото време беше ясно, че не вярва в това чудо. Искаше, но никога нямаше да го получи, поне така мислеше той.

Тази негова безнадеждност ми причини болка. Не знаех как да реагирам на подобно черногледство. Той си мислеше, че за него няма надежда. А аз? Не можех да си представя живот без надежда.

Не си бях представяла и че ще цитирам откъс от църковна проповед, но когато останалите богомолци се надигнаха, за да приемат причастието, попитах Дмитрий:

— Не мислиш ли, че след като се предполага, че Бог може да ти прости, е проява на прекалена самовлюбеност, ако ти сам не простиш на себе си?

— Колко дълго си го обмисляла, за да използваш това срещу мен? — попита той.

— Всъщност ми хрумна в момента. Страшна съм, нали? Обзалагам се, че смяташе, че не съм слушала внимателно.

— И не внимаваше. Никога не си го правила. Дойде тук само за да ме наблюдаваш.

Интересно. За да знае, че съм го наблюдавала, дали самият Дмитрий не ме е наблюдавал как съм го наблюдавала? Мисълта ме объркa.

— Не отговори на въпроса ми.

Докато обмисляше отговора си, той гледаше само към опашката от чакащи за причастието.

— Въпросът ти е неуместен. Няма да си простя дори и ако Бог ми прости. А съм сигурен, че Той няма да ми прости.

— Свещеникът току-що каза, че Бог прощава на всички. И че прощава *всичко*. Да не би да изкарваш свещеника лъжец? Това е истинско светотатство.

Дмитрий изпъшка. Никога не съм си мислила, че ще ми доставя удоволствие да го измъчвам, но разстроената му физиономия не се дължеше на терзанията му. А на моето нахалство. Бях виждала това

изражение поне сто пъти и колкото и налудничаво да звучи, се почувствах стоплена от вида на нещо познато.

— Роуз, ти си тази, която светотатства. Ти изопачаваш за свои цели вярата на тези хора. Ти никога не си вярвала в нищо от това. И сега не вярваш.

— Вярвам, че мъртвите оживяват — заявих сериозно. — Доказателството е точно до мен. Ако е вярно, тогава мисля, че да простиш на себе си не е чак толкова трудно.

Погледът му се втвърди и ако се молеше точно сега за нещо, сигурно беше ритуалът за причестяването да приключи по-скоро, за да може да се махне оттук. За да се отърве от мен. И двамата знаехме, че трябваше да дочака края на службата. Ако побегне, ще заприлича на стригой.

— Не знаеш за какво говориш — каза ми той.

— Не зная ли? — просъсках, като се наведох по-близо до него. Направих го за по-голяма убедителност, ала вместо това се прехласнах по отблясъците от свещите в косата му и по стройното му, гъвкаво тяло. — Съвсем точно зная за какво говоря — продължих, като се опитах да не обръщам внимание на това как ми влияеше присъствието му. — Зная, че си преживял много. Зная, че си извършил ужасни неща — *видях* ги. Но това е в миналото. И не си можел да го контролираш. А и никога повече няма да го направиш.

По лицето му пробягна странно, призрачно изражение.

— Откъде си сигурна? Може би чудовището не ме е напуснало. Може би стригоят все още дебне някъде в мен.

— Тогава трябва да го победиш, като продължиш напред с живота си! И не само чрез рицарската клетва да защитаваш Лиса. Трябва отново да заживееш нормално. Трябва да отвориш сърцето си за хората, които те обичат. Никой стригой не би могъл да го направи. Така ще се спасиш.

— Не мога да позволя на другите да ме обичат — промърмори той мрачно. — Не съм способен да отвърна на обичта им.

— Може би трябва да се опиташ, вместо да се самосъжаляваш!

— Не е толкова лесно.

— По дя… — Едва се сдържах да не започна да ругая в църквата. — Ние никога нищо не сме постигали лесно! Животът ни преди, преди нападението, не беше лесен, но въпреки това се справихме! И с това

можем да се справим. С всичко можем да се справим. Няма значение дали вярваш в тази религия. Не ми пука. Има значение само дали вярваш в *нас*.

— Няма „нас“. Вече ти го казах.

— А ти знаеш, че никога не съм била много добър слушател.

Говорехме тихо, но мисля, че красноречивите ни жестове ясно свидетелстваха, че спорим ожесточено. Другите богомолци бяха заети с причестяването, така че не ни забелязваха, но пазителите на Дмитрий ни следяха много внимателно. Отново си припомних онова, за което ме бяха предупредили Лиса и Михаил: ще направя лоша услуга на Дмитрий, ако го вбеся в присъствието на други хора. Проблемът беше, че каквото и да *кажа*, той все се вбесяваше.

— Искаше ми се да не беше идвала тук — изрече той накрая. — За нас наистина ще е по-добре да не се виждаме.

— Това е много странно, защото мога да се закълна, че ти веднъж ми каза, че сме родени един за друг.

— Искам да стоиш далеч от мен — отсече той, без да обръща внимание на забележката ми. — Не желая повече да се опитваш да възкресяваш чувства, които са изгаснали. *Онова* остана в миналото. И нищо повече няма да се повтори. Никога. И за двама ни е по-добре да се държим като непознати. За самата *теб* е по-добре.

Всички чувства на любов и състрадание, които събуждаше в мен, се надигнаха и възпламениха.

— Ако ще ме поучаваш какво мога или какво не мога да правя — изръмжах с колкото можех по-нисък и по-заплашителен тон, — тогава поне имай смелостта да ми го кажеш в очите!

Той се извъртя тъй бързо, сякаш наистина още беше стригой. По лицето му беше изписано… какво? Не беше досегашната му потиснатост. Нито ярост, макар че се долавяше малко гняв. Имаше още нещо… някаква смесица от отчаяние, объркване и дори страх може би. Ала в основата беше болка, сякаш страдаше от ужасна, мъчителна, болезнена агония.

— Не те искам тук — изрече той с блеснали очи. От думите му ме заболя, но нещо в тях ме развълнува, също както предишното му раздразнение от лекомислените ми подмятания. Това не беше студен и пресметлив стригой. Не беше и сломеният мъж в килията. Това отново беше моят инструктор, моят любим, който се нахвърляше срещу всеки

и всичко в живота със страст и мощ. — Колко пъти да ти го повтарям? Трябва да стоиш настрана от мен.

— Но ти няма да ме нараниш. Уверена съм в това.

— Вече те нараних. Защо не го разбереш най-сетне? Колко още трябва да го повтарям?

— Ти ми каза… преди да тръгнеш, ми каза, че ме обичаш. — Гласът ми се разтрепери. — Как може да загърбиш всичко това?

— Защото е твърде късно! И е по-лесно, отколкото присъствието ти да ми напомня какво съм ти причинил! — Изгуби самоконтрол и гласът му отекна в задната част на църквата. Свещеникът и причестяващите се богомолци не го забелязваха, но определено успяхме да привлечем вниманието на всички струпани в дъното на църквата. Няколко от пазителите настръхнаха и аз отново си напомних да бъда внимателна. Независимо колко бях вбесена на Дмитрий, без значение колко предадена се чувствах заради отричането му от мен… *не* биваше да рискувам останалите да си помислят, че е опасен. Дмитрий изобщо нямаше вид на някой, готов да пречупи нечий врат, но несъмнено беше разстроен и някой отстрани лесно би могъл да сбърка смущението и болката му с нещо много по-зловещо.

Извърнах се от него. Опитвах се да овладея кипящите си емоции. Като го погледнах отново, погледите ни се кръстосаха и между нас припламна мощна електрическа искра. Колкото и Дмитрий да се опитваше да загърби всичко, тази връзка — този дълбок призив на нашите души — още бе тук. Исках да го докосна, не само леко да го допра с крака си, а да го почувствам целия. Да го обгърна с ръце и да го притегля към себе си, да го уверя, че бихме могли да бъдем завинаги заедно. Без дори да го осъзнавам, посегнах към него, нуждаеща се от това докосване. Но той подскочи, сякаш бях змия. Всичките му пазители се хвърлиха напред, готови да попречат на евентуалната му атака.

Но той не направи нищо. Нищо, освен да ме удостои с поглед, от който кръвта ми се вледени. Сякаш за него бях нещо странно и лошо.

— Роуз, моля те, престани. Моля те, стой настрани. — Пролича си колко много му струваше да остане спокоен.

Скочих на крака, вбесена и объркана колкото него. Имах чувството, че ако остана, ще се сбием. Само промърморих едва чуто:

— Нищо не е свършило. Няма да се откажа от теб.

— Но аз се отказах от теб — отвърна той също толкова тихо. — Любовта угасва. Моята угасна.

Втренчих се в него, неспособна да повярвам на ушите си. Никога досега не бе изричал нещо подобно. Искаше да се разделим, защото така било по-добре за мен. Разкайваше се, че е бил чудовище, твърдеше, че заради това вече не можел да обича. *Аз се отказах от теб. Любовта угасва. Моята угасна.*

Причерня ми. Жилото от тези думи така ме прониза, все едно че ме зашлеви. Нещо в чертите му се промени, сякаш знаеше колко силно ме е наранил. Но нямаше да стоя повече, за да се уверя. Вместо това скочих от пейката, проправих си път по пътеката и се затичах към вратите в дъното на църквата, изплашена, че ако остана вътре, всички ще видят как плача.

---

[1] Нарицателно име за лице, чието име не се знае или не трябва да се обявява. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 25

След всичко това не желаех да виждам никого. Довлякох се до стаята ми колкото можах по-бързо, почти без да поглеждам към препятствията и хората, изпречили се на пътя ми. В мозъка ми отново и отново пулсираха думите на Дмитрий: *Любовта угасва. Моята угасна.* Това бе най-лошото, което би могъл да каже. Не ме разбирайте погрешно, останалото също не беше приятно. За мен бе също толкова ужасяващо да чуя, че смята да ме избягва и да забрави за някогашната ни връзка. Но колкото и болезнено да бе това, все пак таях някаква малка надежда, че помежду ни все още съществуваше неугаснала искрица любов. Че той все още ме обича.

Но… любовта угасва.

Имаше и още нещо. То означаваше, че ние ще умрем, ще избледнеем, ще се разпаднем и ще бъдем отнесени от вятъра като изпопадали, изсъхнали листа. От тази мисъл ме заболяха гърдите и стомахът. Свих се на кълбо в леглото, обвила се с ръце, сякаш така щях да смекча болката. Не можех да приема това, което ми наговори. Не можех да приема, че по някакъв начин след изпитанията, които бе преживял, любовта му към мен окончателно се е изпарила.

Исках да остана в стаята си през целия ден, сгушена в мрака под завивките в леглото. Забравих за разговора си със Сидни, забравих и за доскорошното си безпокойство относно бащата на Лиса. Дори за самата Лиса забравих. Днес тя трябваше да изпълни няколко задачи и заради това ми изпрати съобщение през връзката ни: *Искаш ли да дойдеш с мен?*

Когато не се свързах с нея, тя се разтревожи. Внезапно се изплаших да не би тя — или някой друг — да ме потърси в стаята ми. Затова реших да изляза. Не бях намислила накъде конкретно да се отправя, затова просто продължавах да крача. Поразходих се из кралския двор, като надникнах на места, за които не бях подозирала, че съществуват. Всичките пълни с повече статуи и фонтани, отколкото бях очаквала. Красотата им обаче не ме впечатли. Като се прибрах в

стаята си след няколко часа, бях напълно изтощена от разходката. О, добре. Поне бях избегнала разговорите с когото и да било.

Но наистина ли бях успяла? Вече бе станало късно, доста след обичайното ми време за лягане, когато на вратата се почука. Поколебах се дали да отговоря. Кой може да ме търси толкова късно? Исках ли някой да ме поразсее, или исках да опазя самотата си? Нямах представа кой може да е, като изключим, че не можеше да е Лиса. Господи. Нищо чудно да беше Ханс, дошъл да ми иска най-подробни обяснения защо не съм се явила днес на работа. След още една солидна доза обмисляне (и след още по-настойчиво чукане) реших да отворя вратата.

Беше Ейдриън.

— Малък дампир — поздрави ме той с лека, уморена усмивка. — Имаш вид, като че ли си видяла призрак.

Не точно призрак. Повярвайте ми, можех да разпозная призраците веднага щом ги видя.

— Аз само… просто не очаквах да те видя след тази сутрин…

Той влезе и седна на леглото ми. С радост установих, че се беше пооправил след разговора ни по-рано. Беше се преоблякъл, косата му отново бе възвърнала обичайния си безупречен вид. Все още усещах замайващата миризма на цигарите му, но явно след като толкова го бях измъчила, той се бе отдал на своите пороци.

— Хм, да, аз също не го очаквах — призна той. — Но ти… ами… ти ме накара да се замисля за нещо.

Приседнах до него, но на благоприлично разстояние.

— За нас?

— Не. За Лиса.

— О! — Обвиних Дмитрий, че е самовлюбен, но и аз не оставах по-назад, предполагайки, че любовта му към мен е единственото, което би довело Ейдриън тук.

Зелените му очи ме огледаха замислено.

— Продължих да мисля за това, което ми каза, за нейния баща. Ти беше права за онова с хазарта. Той имаше достатъчно пари, за да си плати всички дългове. И не е имало защо да го крие. Затова реших да задълбая и попитах майка ми.

— Какво? — възкликнах. — Никой не биваше да научава, че…

— Да, да, разбрах, че твоите сведения са строго секретни. Не се тревожи. Казах й само, че докато сме били в Лас Вегас, сме чули някакви хора да говорят за тайните влогове на бащата на Лиса.

— И какво ти каза тя?

— Същото, което ти казах и аз. Всъщност първо ме скастри. Заяви, че Ерик Драгомир бил добър човек и не бивало да разпространявам слухове за мъртви хора. Предположи, че може да е имал някакъв комарджийски проблем, но дори и да е така, хората не би трябвало да фокусират вниманието си върху това, след като е направил толкова велики дела. Мисля, че след Бденето тя се бои да не причиня още някой публичен скандал.

— Тя има право. За Ерик — уточних. Може би някой е откраднал тези архивни документи, за да ги използва в клеветническа кампания. Не може да се отрече, че разпространението на слухове за мъртъвци е безсмислено, но може би някой искаше да очерни репутацията на фамилията Драгомир и да се възползва от този шанс, за да се попречи на промяната в закона, която би позволила на Лиса да гласува? Точно когато понечих да го споделя с Ейдриън, той ме прекъсна с нещо още по-шокиращо.

— И тогава баща ми чу разговора ни и се намеси с думите: „Вероятно е плащал на някоя любовница. Ти си права, той наистина беше свестен тип. Но обичаше да флиртува. И харесваше дамите.“ — Ейдриън завъртя очи. — Точно това каза: „Харесваше дамите.“ Баща ми е такъв задник. Понякога говори като два пъти по-стар от възрастта си.

Без да се замисля, се протегнах и улових ръката на Ейдриън.

— А какво каза след това?

Ейдриън сви рамене, но не отмести ръката ми.

— Нищо. Мама се разбесня и му каза същото, което преди това бе казала на мен, че е жестоко да се разпространяват слухове, които никой не може да докаже.

— Мислиш ли, че е вярно? Мислиш ли, че бащата на Лиса е имал любовница? И че й е плащал с парите от тази сметка?

— Не зная, малък дампир. Честно казано, баща ми е от онези, които вярват на всеки слух, достигнал до ушите им. Или си измислят друг. Искам да кажа само: всички знаят, че бащата на Лиса обичаше развлеченията. Лесно е да си направиш изводи от това. Вероятно е

имал своята малка мръсна тайна. По дяволите, всички си ги имаме. Може би този, който е откраднал документите, просто иска да се възползва от това.

Споделих му теорията си, че това би могло да се използва срещу Лиса.

— Но е възможно също — добавих след кратко обмисляне, — да е някой, който я подкрепя и се е погрижил тези компрометиращи сведения да не бъдат оповестени.

Ейдриън кимна.

— И в единия, и в другия случай не вярвам, че Лиса е изправена пред смъртна опасност.

Опита се да стане от леглото, но аз го дръпнах назад.

— Ейдриън, почакай… аз… — Преглътнах. — Искам да ти се извиня. Заради начина, по който се държах с теб, заради това, което направих… не беше честно към теб. Съжалявам.

Той отклони очи от мен и фокусира погледа си в пода.

— Не си виновна, че се чувстваш така.

— Работата е там, че… не зная как се чувствам. Може и да ти звучи глупаво, но е истина. Загрижена съм за Дмитрий. Беше тъпо да смятам, че завръщането му няма да ми повлияе. Но сега осъзнавам… — *Любовта угасва. Моята угасна…* — че между нас с Дмитрий всичко е свършено. Не казвам, че е лесно да се загърби миналото. Ще отнеме време и бих излъгала и двамата ни, ако твърдя обратното.

— Това вече има смисъл — съгласи се Ейдриън.

— Така ли?

Погледна ме развеселено.

— Да, малък дампир. Понякога говориш много смислено. Продължавай.

— Аз… е, както казах… трябва да се излекувам от него. Но в същото време съм загрижена за теб… Дори си мисля, че малко те обичам. — Това го накара леко да се усмихне. — Искам да опитаме отново. Наистина го искам. Харесва ми да си част от моя живот, но може би прекалих, като ускорих събитията. Нямаш никаква причина да ме искаш, особено след всичките тези истории, в които те въвлякох, но ако още желаеш да сме заедно, тогава и аз го желая.

Той задържа за дълго погледа си върху мен. Дъхът ми секна. Наистина съвсем сериозно мислех това, което казах: той имаше

пълното право да сложи край на отношенията ни… но дори мисълта за това ме ужасяваше.

Накрая той отново ме притегли към себе си и се излегна по гръб на леглото.

— Роуз, имам всичките възможни причини, за да те желая. Не мога без теб още от първата ни среща в ски-курорта.

Преместих се по-близо до Ейдриън на леглото и притиснах глава към гърдите му.

— Можем да се справим. Зная, че можем. Но ако пак оплескам нещата, можеш да си тръгнеш.

— Ех, ако всичко беше толкова просто — засмя се той. — Но ти забравяш, че аз съм от личностите, склонни към пристрастяване. Пристрастен съм към теб. Някак си съм убеден, че каквито и лоши неща да ми причиниш, аз винаги ще се връщам при теб. Само че искам да сме честни един с друг, става ли? Да ми казваш какво чувстваш. Ако изпитваш към Дмитрий нещо, което те смущава, сподели го с мен. Ще се опитаме да намерим решение.

Исках да му кажа, че независимо от чувствата ми няма защо да се безпокои заради Дмитрий, защото самият Дмитрий вече ме е отхвърлил безброй пъти. Можех да преследвам Дмитрий колкото си исках, но от това нямаше да излезе нищо добро. *Любовта угасва.* Тези негови думи още ме пареха, но не можех да споделя тази своя болка. Все пак, докато Ейдриън ме държеше в прегръдките си и си мислех колко добре ме разбира, в някаква болезнено наранена част от мозъка ми се зароди прозрението, че и обратното може да е вярно: *Любовта се разгаря.* Ще опитам с него. Наистина ще опитам.

Въздъхнах.

— Не бива да си толкова мъдър. От теб се очаква да си повърхностен и неразумен и… и…

Той ме целуна по челото.

— И?

— Хм… и забавен.

— Забавен? Е, да, за това ме бива. Колкото до останалото… може, но само при специални случаи.

Сега се прегърнахме още по-плътно. Наклоних глава, за да го огледам — високите му скули, артистично разрошената му коса… всичко, което го правеше толкова страхотен. Припомних си думите на

майка му, че независимо какво желаем, двамата накрая ще се разделим. Може би така ми е било писано: винаги да губя мъжете, които обичам.

Притеглих го още по-силно към себе си, като го целунах по устата с такава страст, че дори той се изненада. Ако съм научила досега нещо за живота и любовта, то е, че са изтъкани от неуловими нишки, които всеки миг могат да се скъсат. Предпазливостта беше важна, но не и ако заради нея прахосваш живота си. Реших да не прахосвам своя.

Ръцете ми вече се вкопчиха в ризата на Ейдриън, преди още някаква мисъл да се бе оформила в главата ми. На свой ред той също не ме попита, нито се поколеба, преди да се заеме със събличането на дрехите ми. Може и да е имал своите мигове на дълбок размисъл и нерешителност, но все пак си оставаше… ами оставаше си Ейдриън. Ейдриън живееше за мига и вършеше всичко без много-много да се замисля. Пък и от толкова отдавна ме желаеше.

Освен това много го биваше в тези работи, ето защо дрехите ми бяха съблечени по-бързо от неговите. Устните му бяха горещи и жадно се залепиха към шията ми, но в същото време внимаваше да не нарани кожата ми с кучешките си зъби. Аз обаче не бях чак толкова нежна — изненадах самата себе си, като забих нокти в оголения му гръб. Устните му се плъзнаха надолу, по очертанията на ключицата ми, докато ловко разкопчаваше сутиена ми с една ръка.

Бях леко изумена от реакцията на тялото ми, докато се надпреварвахме кой пръв да смъкне джинсите на другия. Бях убедена, че след Дмитрий няма да пожелая отново да правя секс, но точно сега? О, да, исках го. Може би беше някаква психологическа реакция срещу отхвърлянето ми от Дмитрий. Или импулс да се живее за момента. Или просто страст.

Но каквото и да беше, то ме остави беззащитна пред ръцете му и устните му, явно решени да изследват всеки сантиметър от мен. Поспря се само когато най-после смъкна всичките ми дрехи и аз останах чисто гола до него. И той беше почти съблечен, но още не бях посегнала към боксерките му. (Бяха копринени, защото наистина какви други би носил Ейдриън?) Притисна двете си длани към лицето ми, с очи изпълнени с напрегнатост и желание… и донякъде с учудване.

— Ти ли си това, Роуз Хатауей? Истинска ли си? За мен ти си като сън в друг сън. Страхувам се, че ако те докосна, ще се събудя. И

моментално ще изчезнеш. — Разпознах нещо от поетичния транс, в който понякога изпадаше. Магията, която ме караше да се питам дали не бе прихванал малко от лудостта на духа.

— Докосни ме и ще разбереш — прошепнах и го притеглих към себе си.

Повече не се колеба. Последната му дреха отлетя настрани и тялото ми пламна от досега с кожата му и начина, по който ръцете му се плъзгаха по мен. Физическото желание тутакси взе надмощие над всякакво благоразумие. Всички мисли се изпариха, останахме само ние и бясната припряност да се отдадем един на друг. Цялата изгарях от незадоволеност и желание и усещания и…

— Ох, мамка му.

Отрони се като леко, едва чуто промърморване между целувките, докато устните ни се търсеха жадно. Дори и с умелите си рефлекси на отлично трениран пазител едва успях да се отместя, миг преди бедрата ни да се сплетат. Рязкото отдръпване от изгарящата му плът бе шокиращо за мен, но още повече за него. Той се вцепени и просто ме зяпна удивено, докато аз се извих, за да се отдалеча още повече от него и да седна на леглото.

— Какво… какво не е наред? Промени решението си ли?

— Първо да се погрижим за предпазните мерки — заявих. — Имаш ли презервативи?

Необходими му бяха няколко секунди, за да се свести и да въздъхне:

— Роуз, само ти си способна да избереш точно този миг, за да ми напомниш за това.

Имаше право. Моментът си беше гаден. Но все пак беше по-добре да си спомня преди, а не *след това*. Въпреки силното желание на тялото ми — а то не беше изчезнало, повярвайте ми — внезапно си припомних съвсем живо образа на Каролина, сестрата на Дмитрий. С нея се запознах в Сибир. Тя имаше, бебе на шест месеца. Бебето беше възхитително, каквито са всички бебета, но Господи, тя имаше толкова много задължения. Каролина работеше като келнерка и щом се прибереше у дома, се посвещаваше на бебето си. Докато беше на работа, за него се грижеше майката на Дмитрий. А едно бебе винаги се нуждае от нещо: да бъде нахранено, да бъде преобуто, да се пази от задавяне с някоя дреболия. Сестра му Соня също щеше скоро да роди,

а както се очертаваха нещата с най-малката му сестра Виктория, нямаше да се изненадам, ако и тя забременее в най-скоро време. Огромни житейски промени, причинявани от дребни лекомислия.

А и бях напълно сигурна, че точно сега не желая в живота ми да се появи бебе, не и докато съм още толкова млада. Ако бях с Дмитрий, нямаше да съм загрижена за това благодарение на безплодието на дампирите. Но с Ейдриън? С него това бе проблем. Също както и с венерическите болести. Колкото и рядко да се случваше да заболее от тях някой или някоя от нашите две раси, аз не бях първото момиче, с което Ейдриън лягаше. Нито второто. Нито дори третото…

— И така, имаш ли презервативи? — попитах го нетърпеливо. Само защото бях отговорна, не означаваше, че вече не исках да се любим.

— Да — каза Ейдриън и се надигна, за да седне до мен на леглото. — Но са в спалнята ми.

Спогледахме се. Апартаментът му беше доста далеч, в крилото за мороите в двореца.

Той се приближи до мен, прегърна ме и ме захапа по ухото.

— Вероятността да се случи нещо е доста малка.

Затворих очи и отметнах глава назад. Той стисна бедрата ми и ме погали.

— Ти какво? Да не си доктор? — попитах го аз.

Ейдриън се засмя полугласно. Целуна ме зад ухото.

— Не. Просто съм готов да рискувам. Не можеш да ме излъжеш, че не го искаш.

Отворих очи и се отдръпнах от него, за да мога да погледна право в неговите. Имаше право. Исках го. Силно, много силно. И част от мен, всъщност по-голямата част, изгаряше от страст и се опитваше да надделее. Нали вероятността да забременея е доста малка? Нали имаше жени, които постоянно се опитват да забременеят, но не могат? Желанието ми беше много силен аргумент за мен, затова бе донякъде изненада, че здравият ми разум надделя.

— Не мога да поема този риск — заявих.

Сега бе ред на Ейдриън да загледа изпитателно. Накрая кимна.

— Добре. Тогава друг път. Тази вечер ще бъдем… отговорни.

— Това ли е всичкото, което ще ми кажеш?

Той се намръщи.

— Какво друго бих могъл да ти кажа? Ти каза „не“.

— Но ти… ти би могъл да използваш внушението върху мен.

Сега вече наистина се смая.

— *Искаш* насила да те заставя да ме желаеш?

— Не. Разбира се, че не. Просто ми хрумна, че… че можеш да го направиш.

Ейдриън притисна длани към лицето ми.

— Роуз, аз лъжа на карти и купувам алкохол за непълнолетни. Но никога няма да те принудя да направиш нещо, което не желаеш. Със сигурност не и това…

Думите му секнаха, защото се притиснах към него и отново започнах да го целувам. От изненада в първите няколко секунди той не предприе нищо, но скоро след това ме отдалечи от себе си, макар да пролича, че го стори с дълбоко нежелание.

— Малък дампир — заговори Ейдриън глухо, — ако искаш да се държиш отговорно, това съвсем не е най-подходящият начин.

— Няма да пропуснем този миг. Освен това пак *можем* да се държим отговорно.

— Всички тези приказки са…

Ейдриън ахна, когато отметнах косата си и му предложих шията си. Извърнах се леко, за да срещна погледа му, но не казах нищо. Не беше необходимо. Поканата ми бе съвсем очевадна.

— Роуз — прошепна той неуверено, макар че видях силния копнеж озарил лицето му.

Пиенето на кръв не беше като да правиш секс, но за това всички вампири направо умираха, а при възбудено състояние — както бях слушала — било взривяващо преживяване. Но беше табу и рядко го правеха или поне така се твърдеше. Именно от това произлизаше определението за кървава курва: дампири, които дават кръвта си по време на секс. Смяташе се за позорно дампирите да дават кръвта си, но аз го бях правила: с Лиса, когато тя се нуждаеше от захранване, както и с Дмитрий, когато беше стригой. И беше невероятно преживяване.

Той отново опита, този път с по-уверен тон:

— Роуз, имаш ли представа какво всъщност искаш?

— Да — отвърнах твърдо. Нежно погалих устните му с пръст, сетне го плъзнах навътре в устата му, за да докосна кучешките му зъби.

Реших да му припомня собствените му думи: — Не можеш да ме излъжеш, че не го искаш.

Искаше го. След само един удар на сърцето му устните му се прилепиха към шията ми, а кучешките му зъби пробиха кожата ми. Извиках от внезапната болка, но звукът се чу повече като охкане, когато в мен проникнаха ендорфините, съпътстващи всяко вампирско ухапване. Обгърна ме невероятно блаженство. Ейдриън ме притисна още по-силно към себе си, докато пиеше от мен. След няколко мига бях почти изцяло в скута му, като с ръката си ме притискаше към гърдите си. Смътно усетих как ръцете му плъзнаха надолу, без да откъсва устни от гърлото ми. Усещах как потъвам в най-чист, сладостен екстаз. Идеалната дрога.

Когато той се отдръпна, имах чувството, че откъснаха част от мен. Сякаш не бях цялостна. Смутена, нуждаеща се, аз посегнах към него. Той обаче отстрани ръката ми с деликатен жест. Усмихна се, докато облизваше устните си.

— Внимателно, малък дампир. И без това стигнах по-далеч, отколкото трябваше. Вероятно вече са ти пораснали криле и само след миг ще полетиш.

Идеята си я биваше. След още няколко мига обаче напрежението и лудата страст в мен заглъхнаха и отново се върнах в нормалното си състояние. Все още се усещах омаяна и блаженстваща, защото ендорфините подхранваха желанията на тялото ми. Но разумът бавно се завръщаше, което позволяваше, поне донякъде, по-трезви мисли да пробиват през омаята ми от щастие. Когато Ейдриън се убеди, че съм достатъчно отрезняла, се отпусна и се излегна на леглото. Само след миг се присъединих към него, като се сгуших от едната му страна. Той изглеждаше доволен, като мен.

— Това — промърмори Ейдриън, — беше най-страхотното не правене на секс.

Единствената ми реакция беше само една сънлива усмивка. Вече ставаше късно и колкото повече отмалявах заради мощния приток на ендорфини, толкова по-силно сънят ме надвиваше. Някаква малка част от мен ми нашепваше, че дори и да съм искала това и Ейдриън да не ми е безразличен, случилото се беше грешка. Не го направих заради правилните причини, а вместо това се поддадох на собствената си мъка и объркване.

Останалата част от мен реши, че това не е вярно, а и дразнещият глас скоро заглъхна в общото изтощение. Заспах до Ейдриън, като през тази нощ спах така добре, както отдавна не ми се бе случвало.

Не бях съвсем изненадана, че успях да се надигна от леглото, да си взема душ, да се облека и дори да си изсуша косата, без Ейдриън да се събуди. Досега често се бе случвало — на приятелите ми и на мен — да се опитваме сутрин да го измъкнем от леглото. Пиян или трезвен, той винаги спеше много дълбоко.

Този път посветих повече време на косата си от друг път. На шията ми още личеше издайническият белег от вампирското ухапване. Затова си спуснах косата, като я нагласих така, че да пада на дълги вълни върху белега. Доволна, че успях да прикрия следата, се замислих с какво да се заема след това. Оставаше около час до събирането на съвета за изслушване на аргументите на отделните фракции относно декрета за възрастта на пазителите, за участието на мероите в битките и за гласуването за принцеса Драгомир. Ако ми позволяха да присъствам в залата, нямах намерение да пропусна дебатите по най-горещо обсъждания въпрос в нашия свят.

Но не ми се искаше да будя Ейдриън. Той се беше усукал в чаршафите ми и спеше кротко. Ако го събудех, щях да се чувствам задължена да се мотая тук, докато той се приготви за излизане. Чрез връзката ни разбрах, че в момента Лиса седи сама край една маса в кафенето. Исках да се видя с нея и да закуся, затова реших, че Ейдриън може сам да се погрижи за себе си. Все пак му оставих бележка, за да знае къде отивам, добавих и напомнянето да заключи вратата на излизане, а накрая му написах няколко знака за целувки и прегръдки.

Но някъде по средата на пътя към кафенето усетих нещо, което провали плановете ми за закуска. На масата до Лиса се появи Кристиан.

— Виж ти, виж ти — промърморих. При толкова много събития нямах време да следя изтънко личния живот на Лиса. След онова, което се случи в склада, не се изненадах кой знае колко отново да видя Кристиан и Лиса заедно, макар че по нейните чувства се ориентирах, че не ставаше дума за романтична среща… или поне не още. По-скоро това при тях беше някакъв нелек опит за сдобряване, някаква възможност да преодолеят вечната си ревност и недоверие.

В никакъв случай не исках да преча на любовта да възтържествува. Знаех, че имаше още едно място край сградата на пазителите, където също предлагаха кафе и понички. Щеше да свърши работа. Дано само никой не си спомни, че формално още съм в период на пробация, заради сцената, която устроих в кралската заседателна зала.

Но вероятността за това като че ли не беше много голяма.

Все пак реших да опитам и се насочих нататък, като огледах тревожно небето. Един дъжд сега никак нямаше да ми подобри настроението. Като стигнах до кафенето, открих, че няма защо да се тревожа дали някой ще ми обърне внимание. Имаше по-голяма атракция: Дмитрий.

Беше излязъл с личната си охрана и макар да се зарадвах, че се е сдобил с известна свобода, пак ме раздразни това, че го следяха толкова плътно. Поне днес нямаше многочислена тълпа наоколо. Хората, които се отбиваха тук за закуска, не можеха да се сдържат и го оглеждаха многозначително, но малцина оставаха за по-дълго. Този път край Дмитрий имаше общо пет пазители, което беше значително намаляване на пазачите му. Това беше добър признак. Той седеше сам на масата, а пред него имаше чаша с кафе и наполовина изядена поничка с глазура. Четеше някакъв роман в мека подвързия. Бях готова да заложа живота си, че е уестърн.

Никой не седеше до него. Ескортът само поддържаше предпазен пръстен около него: двама пазители край стените, един на входа и още двама на съседните маси. Охраната ми се стори безсмислена. Дмитрий беше напълно погълнат от четенето, явно забравил за съществуването на пазителите и случайно присъстващите зрители, или просто се преструваше много добре, че не се интересува от тях. Изглеждаше съвсем безобиден, но аз си спомних думите на Ейдриън: дали в него не е останало нещо от стригоя? Някаква тъмна, скрита част? Самият Дмитрий бе заявил, че още носи в себе си някакъв остатък от това, който му пречи истински да обича когото и да било.

По някакъв свръхестествен начин двамата можехме да отгатваме взаимното си присъствие. Винаги можех да го открия в препълнено помещение. Ето и сега, въпреки че бе изцяло погълнат от четивото си, той вдигна глава, когато влязох и се запътих направо към барплота в дъното на кафенето. За хилядна част от секундата погледите ни се

срещнаха. Лицето му оставаше безизразно… обаче останах с впечатлението, че чака нещо.

Мен, проумях внезапно. Въпреки всичко, въпреки суровото ни спречкване в църквата… той все още си мислеше, че ще продължа да го преследвам и да му се кълна колко го обичам. Защо?

Нима наистина очакваше да се държа толкова неразумно? Или може би… възможно ли бе той да *иска* да отида при него?

Е, каквото и да чакаше, реших, че няма да му го дам. Вече толкова пъти ме бе наранил. Каза ми да стоя настрани от него. Ако всичко това беше някаква сложно замислена игра с чувствата ми, то аз нямаше да я играя. Изгледах го надменно и се извърнах рязко от него, докато се приближавах към барплота. Поръчах си чай и шоколадов еклер. Имах чувството, че ме очакваше един от онези тягостни дни, каквито доста ми се бяха насъбрали напоследък.

Възнамерявах да закуся отвън, но като погледнах към затъмнените прозорци, видях как дъждовните капки устремено се сипят по стъклата. По дяволите. За кратко обмислих шансовете си да се преборя с лошото време навън и да отида някъде другаде със закуската си, но реших, че няма да позволя на Дмитрий да ме прогони. Зърнах една маса по-далеч от него и се насочих натам, без да го гледам или да показвам, че съм го видяла.

— Хей, Роуз, днес ще ходиш ли на откритото заседание?

Трябваше да спра. Заговори ме един от пазителите на Дмитрий, като ми се усмихна приятелски. Не можах да си спомня името му, но ми изглеждаше дружелюбен, когато се бяхме засичали. Не желаех да се държа невъзпитано и затова, макар и неохотно, му отговорих, въпреки че това означаваше да остана близо до Дмитрий.

— Да — казах, като се постарах да фокусирам вниманието си единствено върху пазителя. — Само ще хапна нещо преди това.

— А дали ще те пуснат? — попита друг от пазителите. Той също ми се усмихваше. За миг си помислих, че ми се подиграват заради последното ми избухване. Но… не беше така. По лицата им явно се четеше одобрение.

— Чудесен въпрос — признах и отхапах от еклера си. — Но мисля, че си струва да опитам. Освен това ще се постарая да се държа прилично.

Първият пазител се ухили.

— Надявам се, че няма да го направиш. Заради глупавия закон за възрастта онази групичка си заслужава да й създадеш всичките ядове, които може да ти хрумнат. — Другите пазители кимнаха в знак на съгласие.

— Какъв закон за възрастта? — попита Дмитрий.

Погледнах неохотно към него. И както винаги, дъхът ми секна. *Престани, Роуз,* упрекнах се. *Ти си му бясна, забрави ли? А и вече избра Ейдриън.*

— Декретът, в който се казва, че според кралските особи шестнадесетгодишните дампири са годни да се сражават със стригоите също както осемнадесетгодишните — обясних му. И отхапах още малко от еклера.

Главата на Дмитрий отскочи нагоре толкова бързо, че едва не се задавих с еклера.

— Кога шестнадесетгодишните са се сражавали срещу стригоите? — Пазителите му настръхнаха, но не помръднаха.

Необходим ми бе един миг, за да преглътна хапката от еклера. Но когато най-после заговорих, бях почти уплашена.

— Точно за това е този декрет. Дампирите да се дипломират, като навършат шестнадесет години.

— Кога е станало това? — сърдито попита той.

— Само преди два дни. Никой ли не ти е казал? — Огледах другите пазители. Един от тях сви рамене. Останах с впечатлението, че те може би вярваха, че Дмитрий отново е станал дампир, но не бяха готови да си бъбрят приятелски с него. Единствените му социални контакти засега си оставаха Лиса и разпитващите го.

— Не. — Дмитрий сбърчи чело, докато обмисляше новината.

Доядох си еклера сред тишина, с надеждата, че това ще го накара да говори. Така и стана.

— Това е лудост — заяви той. — Да не говорим, че е равносилно на смърт. Толкова млади не са достатъчно подготвени. Ще бъде истинско самоубийство.

— Зная. Таша приведе наистина основателни аргументи срещу това решение. Аз също.

След последните ми думи Дмитрий ме изгледа подозрително, още повече че двама от пазителите се усмихнаха.

— Кога ще е следващото гласуване? — попита той. Говореше с мен настойчиво, сякаш ме разпитваше, сериозен и съсредоточен, което толкова го отличаваше от всички останали, когато беше пазител. Реших, че това е много по-добре, отколкото депресията. И категорично по-добре, отколкото да ми заповядва да се махна от живота му.

— Много скоро. Ако Лиса можеше да гласува, проектът няма да мине.

— Аха — кимна той и прокара пръст по ръба на чашата си за кафе. — Заради кворума.

— Знаеш за това? — изненадах се аз.

— Това е стар закон на мороите.

— И аз така чух.

— Какво се опитва да направи опозицията? Да промени решението на съвета или да издейства правото на Лиса да гласува като представител на фамилията Драгомир?

— И двете. Както и други неща.

Той поклати глава и затъкна кичур зад ухото си.

— Не могат да го постигнат. Трябва да изберат едната от двете каузи и да наблегнат максимално на нея. Лиса е най-разумният избор. Съветът отново се нуждае от подкрепата на фамилията Драгомир. Видях как я гледаха хората по време на разпита ми. — Само леката нотка на горчивина издаваше как се е чувствал тогава. После отново си възстанови деловия тон. — Няма да е трудно да се събере подкрепа за нея, но само ако не разпилеят усилията си.

Започнах да дъвча втория еклер, забравила за решителността ми допреди малко да не му обръщам внимание. Не исках да го отклонявам от темата. Това бе първият случай, когато в очите му отново се разгоря познатият стар огън. Единственото, което наистина го вълнуваше — е, като оставим настрани клетвата му да остане за цял живот предан на Лиса или да ми повтаря до втръсване, че иска да стоя настрани от живота му. Харесвах този Дмитрий.

Беше същият Дмитрий, какъвто го помнех отпреди, яростен и свиреп, готов да пожертва живота си за това, което според него бе правото дело. Почти ми се прииска да стане отново онзи раздразнителен, отчужден Дмитрий, който ми казваше да стоя настрани. Да го видя такъв… това пробуди твърде много от спомените ми — да не споменаваме за привличането, което смятах, че съм

потушила. Ето че сега, излъчващ цялата тази страст, той ми се струваше по-секси от всякога. Дори и откогато правихме любов. Такъв трябваше да бъде Дмитрий: могъщ и ангажиран, владеещ се и непреодолим. Радвах се и все пак… като го гледах такъв, какъвто го обичах, сърцето ми още повече се свиваше от мъка. За мен той бе изгубен.

Дори и да бе отгатнал чувствата ми, не го показа. Гледаше право в мен и както винаги силата на погледа му ме сгряваше.

— Следващия път, като видиш Таша, ще я изпратиш ли при мен? Трябва да поговорим за това.

— Значи Таша може да ти е приятел, но не и аз? — Острите хапливи думи се отрониха от устните ми, преди да успея да ги спра. Изчервих се, притеснена, че допуснах грешка пред другите пазители. Дмитрий очевидно също не желаеше свидетели на нашия разговор. Вдигна поглед към онзи пазител, който пръв се обърна към мен.

— Има ли начин да останем малко насаме?

Мъжете от ескорта му си размениха погледи и тогава, почти като един, всички отстъпиха назад. Дистанцията, която ни предложиха, не беше кой знае колко голяма, защото още оформяха пръстен около Дмитрий. Но въпреки това беше достатъчна, за да не подслушват разговора ни. Дмитрий отново се обърна към мен. Аз седнах на близкия стол.

— Ти и Таша сте два напълно различни случая. Тя може да остане съвсем безопасно в моя живот. Но ти не.

— При все това — разгорещих се и отметнах косата си, — явно мога да присъствам в живота ти, когато това е удобно. Да кажем да изпълнявам поръчки или да предавам съобщения.

— Изглежда, не съм особено нужен в живота ти — отбеляза той сухо, като леко наклони глава към дясното ми рамо.

Необходим ми бе един миг, за да схвана какво се бе случило. Като отметнах косата си, бях оголила шията си и белега от ухапването. Опитах се да не се изчервявам, защото знаех, че нямаше за какво да се притеснявам. Само закрих отново шията си.

— Това не е твоя работа — просъсках, надявайки се другите пазители да не са видели нищо.

— Именно. — Прозвуча триумфиращо. — Защото ти трябва да живееш живота си, далеч от мен.

— О, за Бога — възкликнах. — Ще престанеш ли да ме…

Очите ми се отместиха от лицето му, понеже изведнъж отнякъде бе изникнала цяла армия.

Добре де, не беше точно армия, но почти. Само допреди една минута бяхме само Дмитрий, аз и охраната му и тогава… съвсем внезапно… помещението загъмжа от пазители. И не само пазители. Те носеха черно-бели униформи, както се полагаше при официални поводи, но едно малко червено копче на коланите им ги бележеше като пазители, специално прикрепени към дворцовата стража на кралицата. Имаше поне двадесетина от тях.

Изглеждаха застрашителни и смъртоносни, елитът на елита. През цялата ни история всички убийци, нападали нашите монарси, много бързо са били ликвидирани от кралските стражи. Те бяха като ходеща смърт и сега всички те се бяха струпали около нас. Двамата с Дмитрий тутакси скочихме, неуверени какво става, но беше сигурно, че заплахата е насочена към нас. Между него и мен бяха масата и столовете край нея, но ние моментално заехме стандартната отбранителна позиция, когато си обкръжен от врагове: гръб о гръб.

Пазителите на Дмитрий носеха обичайните си дрехи и изглеждаха леко озадачени да видят своите събратя, но с типичната за всички пазители ефективност екскортът на Дмитрий много бързо се присъедини към напредващите стражи на кралицата. Повече нямаше усмивки, нито шеги. Исках да се хвърля пред Дмитрий, но в тази ситуация това беше доста трудно.

— Трябва веднага да дойдеш с нас — заяви единият от кралската стража. — Ако се съпротивляваш, ще те отведем насила.

— Оставете го на мира! — изкрещях, докато оглеждах лицата им. Онази мрачна ярост експлодира в мен. Как можеха все още да не му вярват? Защо продължаваха да го преследват? — Той не е направил нищо! Защо не разберете най-после, че той наистина е дампир?

Мъжът, който бе заговорил, повдигна вежди.

— Не говорех на *него*.

— Вие… вие сте тук за мен? — попитах. Опитах се да си припомня всичките си изпълнения напоследък. Хрумна ми налудничавата идея, че кралицата е узнала, че съм прекарала нощта с Ейдриън и се е вбесила. Но надали щеше да изпрати дворцовата

стража да ме арестува, макар че… или беше точно това? Наистина ли съм стигнала толкова далеч с лудориите си?

— Защо сте дошли за нея? — властно попита Дмитрий. Високото му, прекрасно тяло, което понякога можеше да бъде толкова чувствено, сега беше заредено със заплаха и напрегнатост.

Мъжът, който още ме гледаше втренчено, не обърна внимание на Дмитрий.

— Не ме карай да повтарям: тръгни кротко с нас или ще те заставим насила да ни последваш. — В ръцете му проблеснаха белезници.

Очите ми се разшириха.

— Това е лудост! Никъде няма да отида, докато не ми обясните какво, по дяволите, означава всичко това…

Това бе преломната точка, когато те явно решиха, че няма да ги последвам покорно. Двама от кралските стражи се нахвърлиха върху мен и макар че технически всички бяхме от един отбор, инстинктите ми изригнаха. Не разбирах какво става, освен че *нямаше* да позволя да ме повлекат със себе си като някакъв опасен престъпник. Изритах стола, на който допреди малко седях, върху първия пазител, а втория ударих с все сила. Но не го уцелих добре, защото той беше по-висок от мен. Обаче разликата в ръстовете ни ми помогна да избегна ответния му удар. Изритах го между краката и силното му изохкване ми подсказа, че съм го улучила където трябва.

Чух няколко сподавени вика. Персоналът на кафенето залегна зад барплота, сякаш очакваше да отекне стрелба с автоматично оръжие. Другите посетители, отбили се тук за закуска, с трескава скорост наскачаха от столовете си и в суматохата от масите изпопадаха чинии и чаши. Хукнаха към изходите, които обаче се оказаха блокирани от още пазители. Това породи още крясъци, въпреки че изходите бяха препречени само за мен, а не за тях.

Междувременно още пазители се присъединиха към сбиването. Макар че успях да раздам няколко доста добри удара, знаех, че числеността им превъзходство е прекалено голямо, направо зашеметяващо. Един пазител успя да ме улови за ръката и се опита да закопчее едната халка на белезниците около китката ми, но не успя, когато от другата страна две ръце ме измъкнаха от хватката му, за да ме отместят веднага настрани.

Дмитрий.

— Не я докосвай — изръмжа той.

В гласа му се прокрадна нотка, която ме изплаши, сякаш заплахата му бе насочена срещу мен. Дръпна ме зад себе си, като се изпречи отпред, за да ме закриля с гърдите си. Гърбът ми се опря до една от масите. Пазителите продължиха да ни нападат от всички посоки, но Дмитрий ги отблъскваше със същата смъртоносна грация, заради която хората го бяха провъзгласили за бог. Не уби нито един от тези, с които се биеше, но със сигурност ги извади от строя. Ако някой си мислеше, че животът му като стригой или престоят в килията са влошили бойните му способности, явно жестоко се заблуждаваше. Дмитрий приличаше на природна стихия, като едновременно отбиваше атаките и ме спираше всеки път когато се опитвах да се намеся в боя. Стражите на кралицата може да бяха елитът на елита, обаче Дмитрий… е, моят бивш любим и инструктор беше от много по-друга категория. Бойните му умения надвишаваха способностите на всички останали, а той използваше енергично всичките си таланти, за да ме брани.

— Стой назад — заповяда ми Дмитрий. — Няма да се доберат до теб.

Отначало бях зашеметена от покровителството му, въпреки че мразех да не участвам пряко в битката. Да го наблюдавам как се бие, беше невероятно изживяване. Той беше едновременно красив и смъртоносен. Беше човекът армия, като воин, бранещ тези, които обича, и сеещ ужас сред противниците си…

И точно тогава ме порази едно ужасно откровение.

— Спрете! — внезапно изкрещях. — Ще дойда! Ще дойда с вас!

Отначало никой не ме чу. Бяха прекалено увлечени в схватката. Пазителите продължаваха с опитите да се прокраднат незабележимо зад гърба на Дмитрий, но той сякаш ги предусещаше и ги замерваше със столове и всичко, до което се докопа, като в същото време успяваше да рита и удря онези, които го връхлитаха отпред. Кой знае? Може би наистина можеше да победи сам цяла армия.

Но не можех да му го позволя.

Раздрусах ръката на Дмитрий.

— Спри — повторих. — Не се бий повече.

— Роуз…

— *Спри!*

Бях напълно сигурна, че никога досега, през целия си живот, не бях извиквала толкова силно някоя дума. Отекна гръмко в цялото помещение. Стори ми се, че се чу в целия кралски двор.

Това не ги закова по местата им, но поне повечето от пазителите забавиха атаките. Иззад барплота надникнаха неколцина от персонала на кафенето. Дмитрий още раздаваше удари, готов да се справи с всеки, който му се изпречи пред очите. Трябваше да се хвърля към него, за да ме забележи.

— Спри. — Този път се задоволих само с шепот. Над всички надвисна неловка тишина. — Не се бий повече. Ще тръгна с тях.

— Не. Няма да позволя да те отведат.

— Трябва да го направиш — помолих го.

Дишаше тежко. Всяка част от него бе напрегната, готова да атакува. Приковахме погледи един в друг. Между нас като че ли прелетяха хиляди съобщения, докато някогашните електрически искри пращяха във въздуха. Само се надявах да е разбрал правилно посланието ми.

Един от пазителите пристъпи колебливо напред — като се наложи да заобиколи тялото на изпадналия в безсъзнание свой колега — и Дмитрий отново настръхна. Тъкмо се приготви да блокира приближаването на пазителя и отново да ме защити, когато аз изскочих напред и застанах между двамата мъже, като сграбчих ръката на Дмитрий и го погледнах в очите. Кожата му беше толкова топла и беше толкова хубаво да се докосне до моята. Най-хубавото нещо на света.

— Моля те. Стига вече.

Видях, че той най-после проумя какво се опитвах да му кажа. Хората още се страхуваха от него. Никой не знаеше какво беше той сега. Лиса му бе казала, че ако се държи спокойно и нормално, ще уталожи страховете на всички около него. Но това? Да се сражава съвсем сам срещу цяла армия от пазители? Това в никакъв случай нямаше да му донесе точки за добро поведение. Ако питаха мен, вече бе прекалено късно за това, но все пак трябваше да се опитам да предотвратя нови щети. Не можех да им позволя отново да го натикат в килията, не и заради мен.

Докато ме гледаше, той също ми предаде своето безмълвно послание: че ще продължи да се сражава заради мен, че ще се бие,

докато има сили, за да им попречи да ме отведат.

Поклатих глава и на раздяла му стиснах ръката. Пръстите му пак бяха същите, каквито ги помнех, дълги и изящни, макар и с мазоли от многогодишните тренировки. Пристъпих напред и се обърнах с лице към онзи пазител, който пръв ни беше заговорил. Предположих, че той е водачът на групата.

Протегнах ръце и бавно направих крачка напред.

— Ще се държа кротко. Но, моля ви… не го заключвайте отново. Той просто… той просто си помисли, че съм изпаднала в беда.

Работата беше в това, че щом белезниците щракнаха около китките ми, аз започнах да си мисля, че яко съм го загазила. Докато пазителите си помагаха един друг да се изправят от пода, водачът им пое дълбоко дъх и изрече това, което се бе опитал да направи още с влизането си. Преглътнах мъчително, докато чаках да чуя името на Виктор.

— Роуз Хатауей, арестувана си за държавна измяна.

Не беше точно това, което очаквах. С надеждата, че покорството ми ще ми помогне да облекча участта си, попитах:

— Каква държавна измяна?

— Убийството на Нейно кралско величество, кралица Татяна.

ГЛАВА 26

Може би някой тук имаше извратено чувство за хумор, но се озовах в килията, наскоро опразнена от Дмитрий.

Оставих се да ме водят най-покорно, след като пазителят ми съобщи в какво ме обвиняват. Всъщност изпаднах в някаква летаргия, защото просто не можех да проумея повечето от това, което ми каза водачът на дворцовата стража. Всъщност направо не можех да повярвам, че говори за мен. Не изпитвах нито гняв, нито обида от обвинението, защото още бях зашеметена от новината за смъртта на кралица Татяна.

Но не беше просто мъртва. Беше убита.

Убита?

Как е възможно това да се случи? Как въобще се е случило именно тук? Кралският двор беше едно от най-строго охраняваните места в целия свят и особено кралица Татяна беше изключително добре пазена — от същата група дворцови стражи, които само преди малко се нахвърлиха срещу Дмитрий и мен. Освен ако е напуснала кралския двор — аз обаче бях съвсем сигурна, че не го е напускала — никой стригой не можеше да я убие. При постоянните заплахи, сред които живеехме, убийството сред морои и дампири беше нещо почти нечувано. Е, понякога се случваше. Това бе неизбежно във всяко общество, но след като бяхме толкова жестоко преследвани, ние рядко имахме време да се нахвърляме един срещу друг (ако не броим ожесточените спорове в съвета). Отчасти именно заради това Виктор бе осъден толкова сурово. Неговите действия бяха сред най-тежките възможни престъпления.

До днес.

След като преглътнах невероятната новина за убийството на кралица Татяна, успях да си задам най-важния, истинския въпрос: „Защо аз? Защо обвиняват мен?“ Не бях адвокат, но бях напълно сигурна, че да наречеш някого лицемерна кучка не е достатъчно солидно доказателство за съдебен процес.

Опитах се да науча повече подробности от пазачите, дежурещи пред килията ми, но те оставаха мълчаливи, с намръщени лица. Понеже гласът ми беше прегракнал от крещене, се свих на леглото и проникнах в съзнанието на Лиса, откъдето можех да се сдобия с повече информация.

Лиса не беше на себе си от тревога, като се опитваше да получи отговори от всеки, с когото се срещаше. Кристиан още беше с нея. Сега стояха във фоайето на една от административните сгради, която кипеше от оживление и трескава дейност. Дампири и морои търчаха навред, някои изплашени от новопоявилата се нестабилност на правителството, други пък се надяваха да се възползват от нея. Лиса и Кристиан бяха насред тази суматоха като есенни листа, повлечени от мощна буря.

Макар Лиса да беше вече пълнолетна, досега винаги е била под закрилата на някои от по-старите членове на съвета — обикновено Присила Вода, а понякога дори и кралица Татяна. Но сега не можеше да разчита нито на едната, нито на другата по съвсем очевидни причини. Въпреки че много от кралските особи я уважаваха, всъщност Лиса нямаше към кого да се обърне за помощ.

Като видя колко е объркана, Кристиан я докосна по ръката.

— Леля Таша би трябвало да знае какво става — каза й той. — Рано или късно ще се появи. Знаеш, че тя няма да позволи нещо да се случи на Роуз.

Лиса знаеше, че долавя малка доза от неувереност в това твърдение, но не каза нищо. Таша може и да *не искаше* да ме сполети нещо лошо, но със сигурност не беше всемогъща.

— Лиса!

Викът на Ейдриън накара Лиса и Кристиан едновременно да се обърнат. Ейдриън тъкмо бе влязъл, придружаван от майка си. Самият той имаше вид като на току-що измъкнал се от леглото. Носеше вчерашните си дрехи, леко измачкани, а косата му явно бе лишена от обичайните грижи. В сравнение с него Даниела изглеждаше елегантна и овладяна, като илюстрация на безупречна бизнесдама, която обаче не беше лишена от женственост.

Най-после! Ето ги хората, които можеха да знаят отговорите. Лиса се втурна с благодарност към тях.

— Слава Богу — заговори. — Никой не иска да ни каже какво се е случило… освен че кралицата е мъртва, а Роуз е в затвора. — Лиса погледна умолително към Даниела. — Кажи ми, че това е само някаква ужасна грешка.

Даниела потупа Лиса по рамото и я изгледа утешително, доколкото беше възможно при тези обстоятелства.

— Опасявам се, че не е. Снощи Татяна е била убита, а Роуз е главната заподозряна.

— Но тя никога не би го направила! — възкликна Лиса.

Кристиан се присъедини към справедливото й възмущение.

— Крясъците й в съвета онзи ден не са достатъчно основание, за да я обвинят в убийството. — Аха, двамата с Кристиан разсъждавахме еднакво. Беше едва ли не плашещо. — Нито пък тайното й промъкване на Бдението.

— Прав си. Не е достатъчно — съгласи се Даниела. — Но това не подобрява положението й. Очевидно разполагат с друго доказателство, което доказва вината й.

— Какво доказателство? — настоя Лиса.

Даниела заговори с извинителен тон.

— Не зная. Това все още е част от разследването. Ще има предварително изслушване за представяне на уликите и разпит за това къде е била, за възможни мотиви… такива неща. — Огледа забързаните хора наоколо. — Ако въобще се стигне до това. Подобна трагедия… не се е случвала от векове. До избора на нов монарх съветът ще разполага с цялата власт, но неминуемо ще възникне хаос. Хората са изплашени. Няма да се изненадам, ако съветът въведе извънредно положение.

Кристиан се обърна към Лиса с лице, озарено от надежда.

— Снощи видя ли се с Роуз? Беше ли с теб?

Лиса се намръщи.

— Не. Мисля, че тя беше в стаята си. За последен път я видях онзи ден.

Даниела не се зарадва от това уточнение.

— Това няма да помогне. Ако е била сама, тогава няма алиби.

— Не е била сама.

Три чифта очи се извърнаха към Ейдриън. Той заговори за пръв път, след като се провикна към Лиса още с влизането си. Самата Лиса

досега не му обръщаше много внимание, което означаваше, че и аз — през телепатичната ни връзка с Лиса — не се интересувах от него. Но когато Ейдриън пристъпи към нея, й направи впечатление небрежният му вид. Тревогата и смущението бяха оставили своя отпечатък по лицето му и сега изглеждаше по-възрастен за годините си. Когато се настрои към аурата му, Лиса видя обичайните златисти оттенъци, типични за владеещите магията на духа, но те бяха замъглени и смесени с по-тъмни участъци. Имаше и проблясъци като предупреждения за нестабилност на духа. За Ейдриън всичко се разиграваше твърде бързо, за да успее да реагира, но подозирах, че при първата удобна възможност ще посегне към цигарите и алкохола. Така се справяше Ейдриън с подобни затруднения.

— Какво каза? — попита Даниела остро.

Ейдриън вдигна рамене.

— Тя не беше сама, защото аз бях с нея през цялата нощ.

Лиса и Кристиан запазиха неутрални физиономии, но Даниела не успя да прикрие горчивата си изненада — като всеки родител, когато научи нещо за сексуалния живот на детето си. Недоволната й реакция не убягна от погледа на Ейдриън.

— Спести ми ги — предупреди я той. — Моралните ти поучения, мнението ти… всичко това сега няма никакво значение. — Махна с ръка към група паникьосани морои, които нахлуха вътре с викове, че се очаквало Виктор Дашков да се завърне в кралския двор и да ги избие всичките. Ейдриън поклати глава и отново се обърна към майка си: — Бях с Роуз. Това доказва, че не го е извършила. По-късно ще обсъждаме майчинското ти неодобрение относно интимния ми живот.

— Не това ме тревожи! Ако те разполагат с неопровержимо доказателство и ти се забъркаш в това, също ще бъдеш заподозрян. — Първоначалното самообладание на Даниела явно бе започнало да се пропуква.

— Тя ми е леля! — възкликна Ейдриън невярващо. — Защо, за Бога, двамата с Роуз ще я убиваме?

— Защото тя не одобряваше връзката ти с Роуз. И защото Роуз беше яростен противник на закона за възрастта. — Това обяснение изрече Кристиан. Лиса го изгледа възмутено, но той само сви рамене. — Какво? Само припомних очевидното. Ако не аз, все някой друг

щеше да го направи. Всички ние се наслушахме на какви ли не слухове. Хората си съчиняват разни истории, които са прекалени дори за Роуз. — Доста силен многозначителен коментар, впрочем.

— Кога? — попита Даниела, като улови ръкава на Ейдриън. — Кога беше с Роуз? Кога си отишъл при нея?

— Не зная. Не си спомням — отвърна той.

Майка му го стисна още по-здраво за ръката.

— Ейдриън! Отнасяй се по-сериозно. Това ще повлияе много на развоя на събитията. Ако си отишъл там, преди Татяна да бъде убита, тогава не могат да те замесят в това. Ако си бил с Роуз след убийството…

— Тогава тя има алиби — прекъсна я той. — И никакви проблеми няма да има.

— Надявам се да се окаже вярно — промърмори Даниела. Очите й вече не се фокусираха върху приятелите ми. Зъбните колела в мозъка й трескаво се въртяха и мислите й препускаха напред, докато се опитваше да измисли най-добрия начин да защити сина си. За нея аз си оставах само един злополучен случай. Най-големият източник на тревогата й си оставаше синът й, което естествено бе напълно разбираемо. — Все още разполагаме с време да ти намерим адвокат. Ще говоря с Деймън. Но трябва да го намеря преди изслушването довечера. Трябва да уведомим и Руфъс. По дяволите! — Като чу последното, Ейдриън повдигна вежди. Останах с впечатлението, че не се случва често лейди Ивашков да ругае. — *Трябва* да установим по кое време си бил там.

Ейдриън продължаваше да изглежда безкрайно объркан и имаше вид, сякаш още в следващия миг ще припадне, ако в най-скоро време не получи обичайната си доза от никотин или алкохол. Никак не ми беше приятно да го виждам такъв, особено когато бе заради мен. Никой не оспорваше, че не му липсваше сила, обаче характерът му, както и страничните ефекти на духа му пречеха да се справя с трудностите. Все пак въпреки възбудата и тревогата успя да си спомни нещо, което можеше да помогне на обезумялата му майка.

— Като влязох, във фоайето на сградата имаше някой… мисля, че беше портиер или някой от пазачите. Но не видях никого зад бюрото на рецепцията. — В повечето сгради обикновено разполагаха с подобен персонал за спешни случаи или за различни услуги.

Лицето на Даниела светна.

— Ето, от това се нуждаем. Деймън ще установи кога точно си влязъл, за да можем да свалим всички обвинения от теб.

— И ще успее ли да ме защити, ако нещо се влоши?

— Разбира се — отвърна му тя забързано.

— Ами Роуз?

— Какво за нея?

Ейдриън продължаваше да изглежда като готов да рухне, но сега зелените му очи гледаха сериозно и съсредоточено.

— Ако се установи, че леля Татяна е била убита, преди да съм отишъл там, и Роуз бъде хвърлена на вълците, Деймън ще се яви ли като неин адвокат?

— О, ами, скъпи… — заекна майка му, — Деймън всъщност не се занимава точно с това…

— Ще го направи, ако го помолиш — заяви Ейдриън твърдо.

— Ейдриън — въздъхна тя уморено, — не знаеш за какво говориш. Те заявиха, че разполагат с много сериозна улика срещу нея. И ако семейството ни покаже, че я подкрепя…

— Това не означава, че подкрепяме убиец! Ти познаваш Роуз. Харесваш я. Можеш ли да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че за нея ще бъде добре да я защитава някакъв си некадърен адвокат, който ще й натресат? *Можеш ли!*

Даниела пребледня. Кълна се, тя наистина се сгърчи. Не мисля, че бе свикнала на такъв яростен отпор от своя безгрижен син. И макар думите му да прозвучаха съвсем разумно, в интонацията му се долавяше някакво диво отчаяние, пък и цялото му поведение беше малко плашещо. Но не можех да преценя дали се дължеше на магията с духа, или само на емоциите му.

— Аз… ще говоря с Деймън — обеща Даниела накрая, но преди да изрече думите, няколко пъти преглътна мъчително.

Ейдриън въздъхна дълбоко и част от гнева му стихна.

— Благодаря.

Тя побърза да се отдалечи, като се смеси с тълпата, оставяйки Ейдриън с Кристиан и Лиса, които изглеждаха смаяни почти колкото Даниела преди малко.

— Деймън Тарус? — предположи Лиса. Ейдриън кимна.

— Кой е той? — попита Кристиан.

— Братовчед на майка ми — поясни Ейдриън. — И наш семеен адвокат. Истинска акула. Голям мръсник, но може с всичко да се справи.

— Е, предполагам, че ще помогне — отрони Кристиан със замислена физиономия. — Но дали ще е достатъчно добър, за да се пребори въпреки така наречената сериозна улика?

— Не зная. Наистина не зная. — Ейдриън бръкна разсеяно в джоба си, където обикновено държеше цигарите си, но днес не ги бе взел. Въздъхна. — Дори не зная каква е тази улика, нито как е умряла леля Татяна. Чух само, че тази сутрин я намерили мъртва.

Лиса и Кристиан се спогледаха. Кристиан сви рамене, а Лиса отново се обърна към Ейдриън, като пое ролята на вестоносец.

— Намерили са я в леглото й, прободена в сърцето със сребърен кол.

Ейдриън не каза нищо. Изражението му почти не се промени. На Лиса й хрумна, че при всичките тези разговори за невинност, улики и адвокати всички някак си забравиха факта, че кралица Татяна беше пралеля на Ейдриън. Той не одобряваше някои от нейните решения и имаше навика да сипе доста шеги по неин адрес зад гърба й. Но тя си оставаше от неговото семейство. Много близка негова роднина, която той бе познавал през целия си живот. Нормално бе сега да страда заради смъртта й, освен всичките останали тревоги. Дори аз се почувствах донякъде объркана. Мразех Татяна заради това, което ми стори, но никога не съм пожелавала смъртта й. Пък и не можех да забравя, че понякога тя говореше за мен, сякаш бях достойна личност. Може и да беше преструвка от нейна страна, но бях напълно сигурна, че кралица Татяна бе искрена през онази нощ, когато се отби за кратко в дома на Ивашков. Беше изтощена и замислена, най-вече загрижена как да осигури мира за своите поданици.

Лиса се загледа в отдалечаващия се Ейдриън със симпатия и тъга. Кристиан я докосна нежно по рамото.

— Хайде — рече. — Ще изясним това, което ни е нужно. Сега сме още в началото.

Почувствала се съвсем безпомощна, Лиса се остави да я изведе навън, за да се отдалечат от изпадналите в паника тълпи. Оранжевата светлина на залязващото слънце къпеше листата и дърветата в топли златисти багри. Когато се връщахме с Дмитрий от склада, навън също

се бяха насъбрали доста хора, но изобщо не можеше да се сравнява със сегашното множество. Подплашени, всички си разменяха какви ли не слухове. Някои вече се бяха преоблекли в траурни дрехи, изцяло в черно. Сълзи се стичаха по лицата им. Зачудих се колко от тези сълзи са искрени. Дори и в разгара на тази трагедия, след това жестоко престъпление, кралските фамилии продължаваха да си съперничат за властта.

Всеки път щом чуеше името ми, Лиса все повече се разгневяваше. Гневът й бе примесен с озлобление, сякаш черен дим преминаваше през връзката ни и тя често губеше контрол върху постъпките си. Всичко това се дължеше на магията с духа.

— Не мога да повярвам! — извика тя на Кристиан. Аз забелязах, но не и тя, че той бързаше да я отведе някъде, където нямаше хора. — Как би могъл някой да си помисли такива неща за Роуз? Това е заговор. *Трябва* да е заговор.

— Зная, зная — кимна й той. Много добре познаваше признаците на страничния ефект на духа и се опитваше да я успокои. Скоро стигнаха до малка тревиста поляна. Седнаха на тревата, в сянката на един голям лешников храст. — Ние с теб знаем, че не го е извършила. Не се съмняваме в това. И ще го докажем. Не може да я накажат за нещо, което не е извършила.

— Не познаваш тази клика — изръмжа Лиса. — Ако някой е решил да я накисне за това убийство, те са способни на всичко. — Много внимателно, без тя да забележи, аз изтеглих част от мрака в нея, опитвайки се да я успокоя. За нещастие гневът й щеше да се прелее в мен и да усили моя.

Кристиан се засмя.

— Забравяш, че и аз съм израснал сред тази клика. Нали ходя на училище заедно с децата им. Познавам ги… но не бива да изпадаме в паника, преди да сме научили повече, нали?

Лиса въздъхна. Почувства се по-добре и се усмихна леко на Кристиан. Аз пък си казах да внимавам, за да не отнема твърде много от мрака в нея.

— Не си спомням досега да си бил толкова разумен.

— Това е защото всеки има различно определение за „разумен“. Просто не разбират правилно моето, това е всичко. — В гласа му сега се долавяше лека надменност.

— Май си доста неразбран — засмя се тя.

Погледите им се преплетоха. Усмивката на лицето му се преобрази в нещо по-топло, по-нежно.

— Е, надявам се този път да не съм неразбран. В противен случай може да получа някой юмрук.

Наведе се напред и доближи устните си до нейните. Лиса откликна без колебание или задна мисъл, като се потопи изцяло в сладостта на целувката му. За нещастие и аз се потопих. Когато най-после се отдръпнаха един от друг, Лиса усети как сърцето й се разтуптя, а бузите й пламнаха.

— И какво означава твоето определение? — попита тя, все още омаяна от вкуса на устните му.

— Означава „съжалявам“ — отвърна той.

Тя извърна поглед и отскубна нервно малко трева. Накрая, е въздишка, отново се вгледа в лицето му.

— Кристиан… имало ли е някога… имало ли е някога нещо между теб и Джил? Или Мия?

Той я зяпна смаяно.

— Какво? Откъде ти хрумна това?

— Толкова много време прекарваш с тях.

— Ти си единствената, която някога съм желал. — Изрече го на един дъх. Искреният му поглед, който нито за миг не се отклони от очите й, тези негови кристално сини очи… всичко това не оставяше място за съмнение на кое момиче принадлежи сърцето му. — Никога не съм и помислял за друга. Въпреки всичко, въпреки случилото се с Ейвъри…

— Кристиан, толкова съжалявам за това…

— Не е нужно да…

— Но аз наистина съжалявам…

— По дяволите! — ядоса се той. — Ще ме оставиш ли да довърша изречe…

— Не — прекъсна го Лиса. Наведе се напред и го целуна — силно и завладяващо, от което цялото й тяло пламна. Беше от онези целувки, които ясно й подсказваха, че и за нея не съществуваше друг на този свят.

Добре. Очевидно Таша имаше право: аз бях единствената, която можеше отново да ги събере. Но просто не очаквах арестът ми да

изиграе решителната роля.

Измъкнах се от главата й, за да ги оставя насаме. Пък и нямах желание да им светя. Не завиждах на техния миг. Точно сега не можеха да направят нищо за мен, а заслужаваха да бъдат щастливи заедно. Оставаше им само да чакат нови разкрития, а и техният метод за убиване на времето беше доста по-здравословен от това, което Ейдриън вероятно вършеше в момента.

Излегнах се върху леглото и се загледах в тавана. Около мен нямаше нищо, освен голи метални повърхности и неутрални цветове, способни окончателно да ме подлудят. Нямаше какво да гледам. Нямаше какво да чета. Чувствах се като животно в клетка. Струваше ми се, че килията все повече и повече се смалява. Единственото, което ми оставаше, бе да си припомням отново и отново това, което бях научила от Лиса, за да анализирам всяка дочута дума. Разбира се, че за всичко имах въпроси, но единственото, което сериозно ме разтревожи, бе споменатото от Даниела изслушване. Ето за това трябваше да узная нещо повече.

И получих отговора, от който се нуждаех, макар че трябваше да изчакам още цял час за него.

Тъкмо се бях унесла в нещо като неясна омая и едва познах Михаил, изправил се пред вратата на килията. Скочих от леглото и се улових за металната решетка. Видях, че той започна да отключва вратата. Заля ме сгряваща надежда.

— Какво става? — попитах. — Освобождават ли ме?

— Опасявам се, че не — поклати глава той. Думите му се потвърдиха секунди по-късно, защото веднага след като отключи вратата, той чевръсто щракна белезниците около китките ми. Не оказах никаква съпротива. — Тук съм, за да те отведа на изслушването.

Като излязох в коридора, видях струпани там много пазители. Личната ми охрана. Същото както с Дмитрий. Да се разплачеш от умиление. Двамата с Михаил закрачихме напред един до друг и, слава Богу, че той не спря да говори, вместо да тънем в онази ужасна тишина, тъй свойствена за всички затворници.

— Какво по-точно ще бъде това изслушване? Като съдебен процес ли?

— Не, не. Твърде рано е за съдебен процес. При всяко изслушване се решава дали ще изправят обвиняемия пред съда.

— На мен ми се струва чиста загуба на време — изтъкнах му аз. Излязохме от сградата на пазителите. Свежият и влажен въздух беше най-сладкото нещо, което някога бях вкусвала.

— Ще бъде по-голяма загуба на време, ако организират съдебен процес по всички правила и чак тогава осъзнаят, че няма дело, което да изложат пред съда. При изслушването ще представят всички доказателства, с които разполагат, а съдията или някой, който действа като съдия, ще реши дали трябва да те изправят пред съдебен състав. Защото съдебният процес придава на всичко съвсем официален вид. На него произнасят присъдата и определят наказанието.

— А защо изчакаха толкова дълго, преди да започнат изслушването? Защо ме държаха цял ден в килията?

Той се засмя, но не защото това му се стори смешно.

— Напротив, сега действаха бързо, Роуз. Много бързо. Понякога за изслушване се чака с дни или дори със седмици. А ако ще има съдебен процес, през цялото време, докато започне, ще си под ключ.

Преглътнах.

— И тогава ли ще действат толкова бързо?

— Не зная. Почти от сто години не е бил убиван наш монарх. Хората са полудели, а съветът иска да наложи ред. Вече кроят грандиозни планове за погребението на кралицата. Ще бъде гигантски спектакъл, за да се разсее публиката.

— Какво? Как?

— Колкото по-скоро осъдят убиеца, толкова по-сигурни ще се почувстват всички. Те смятат, че доказателствата срещу теб са солидни и затова искат да избързат. Те *искат* ти да си виновна. Искат да погребат кралицата, но чак след като са изправили убиеца й пред правосъдието, за да могат всички да заспят спокойно след избора на новия крал или кралица.

— Но аз не съм… — Не довърших опита си да отрека обвинението. Нямаше смисъл.

Пред нас се извиси сградата, в която заседаваше Тронният съвет. Стори ми се застрашително отблъскваща още като я видях за пръв път — при процеса срещу Виктор, но ето че сега тук щеше да се реши моето собствено бъдеще. И очевидно не само моето бъдеще. Целият свят на мороите ще следи този процес и ще изчаква с надеждата аз да

се окажа злодеят, който безпроблемно ще бъде отстранен завинаги. Преглътнах и нервно изгледах Михаил.

— Мислиш ли, че… че ще има съдебен процес?

Той не ми отговори. Един от пазителите ни отвори вратата.

— Михаил? — настоях. — Наистина ли ще ме изправят на съд за убийство?

— Да — отвърна той и ме изгледа съчувствено. — Сигурен съм, че ще го направят.

ГЛАВА 27

Влизането в съдебната зала беше едно от най-сюрреалистичните преживявания в живота ми — и то не само защото бях обвиняема. Всичко вътре ми напомняше за процеса срещу Виктор, пък и самата идея сега аз да съм на неговото място беше прекалено шантава, за да повярвам на случващото се.

Когато се появих в залата, обградена от пазители, всички се втренчиха в мен — а повярвайте ми, вътре беше претъпкано — така че аз естествено не се стъписах, нито се свих засрамено. Вървях с уверена стъпка и високо вдигната глава. Отново ме връхлетя споменът за Виктор. Той също бе влязъл с предизвикателен вид и тогава бях ужасена, че някой, извършил толкова тежки престъпления, може да се държи по този начин. Дали сега присъстващите не си мислеха същото и за мен?

На подиума в предната част на залата седеше непозната на мен жена. Мороите обикновено избират за съдия юрист, назначаван на тази длъжност само докато трае изслушването или друга съдебна процедура. Съдебният процес — или поне такъв от ранга на този срещу Виктор — се ръководеше от самата кралица. Тя бе тази, която взимаше окончателното решение за присъдата. А сега членовете на съвета щяха да решават, ако въобще стигнех до този последен етап. *Съдебният процес придава на всичко съвсем официален вид. На него произнасят присъдата и определят наказанието.*

Ескортът ме отведе до най-предната скамейка в залата, зад преградата, разделяща ключовите играчи от публиката, и ми посочиха мястото до един морой на средна възраст, в строго официален, черен дизайнерски костюм. Костюм, който сякаш крещеше на всички: *много съжалявам, че кралицата е мъртва, но дори и в скръбта си трябва да изглеждам модерно*. Косата му беше светлоруса, леко прошарена с първите посребрени кичури. Някак си му отиваше. Предположих, че е Деймън Тарус, моят адвокат, но той не размени нито дума с мен.

Михаил седна зад мен. Зарадвах се, че именно него бяха избрали да ме придружава неотлъчно навсякъде. Като се озърнах назад, видях Даниела и Нейтан Ивашков, седнали сред останалите най-високопоставени кралски особи и техните семейства. Ейдриън не беше при тях, седеше доста по-назад, до Лиса, Кристиан и Еди. И тримата изглеждаха тревожно напрегнати.

Съдията — възрастна дама от мороите, с посивяла коса, с вид на все още способна да изрита нечий задник — призова залата да запази тишина, а аз отново се извърнах напред. Влязоха членовете на Кралския съвет, като съдията обявяваше името на всеки един. За тях бяха подредени скамейки в две редици — на първите две за по шестима от членовете, а отзад още една, по-висока, за тринадесетия член. Разбира се, днес бяха заети само единадесет места. Потиснах негодуванието си, защото там би трябвало да седи и Лиса.

Щом съветът зае местата си, съдията се обърна към нас и заговори с ясен глас, отекващ в цялата зала:

— Изслушването вече е в ход, при което ние ще определим дали са представени достатъчно доказателство, за да…

Прекъсна я някаква суматоха край вратата и всички в залата извиха глави, за да видят какво става.

— Кой нарушава редът? — властно попита съдията.

Един от пазителите открехна леко вратата и излезе отвън, очевидно за да говори с този, който се намираше в коридора. След миг се върна обратно в залата.

— Тук е адвокатът на обвиняемата, Ваша чест.

Съдията погледна към Деймън и мен, след което се обърна, намръщена, към пазителя.

— Тя вече си има адвокат.

Пазителят само сви рамене с комично безпомощен вид. Ако сега отвън дебнеше някой стригой, пазителят щеше да знае какво да направи. Но това странно прекъсване на протокола явно бе отвъд възможностите му. Съдията въздъхна.

— Добре. Доведете смутителя, за да разберем какво става.

Влезе Ейб.

— О, Господи! — ахнах на висок глас.

Не се наложи да бъда смъмрена, задето заговорих без позволение, защото цялата зала моментално се разбръмча.

Предположих, че поне половината от присъстващите се ужасиха, защото познаваха и Ейб, и репутацията му. Останалата половина вероятно просто се вцепени при появата му.

Той беше облечен в костюм от сив кашмир, значително по-светъл от строгия черен костюм на Деймън. Под него носеше скъпарска риза, толкова ярко бяла, че сякаш сияеше — особено в съчетание с вратовръзката му от блестяща пурпурна коприна. По него се набиваха в очи и други червени аксесоари — носната кърпичка в малкото му джобче и рубинените копчета за ръкавели. Естествено всичко по него беше съвършено скроено и не по-малко скъпо от претенциозното одеяние на Деймън. Само че Ейб нямаше вид като за заупокойна служба в някоя църква. По-скоро създаваше впечатление, че току-що бяха прекъснали забавлението му на някое елегантно парти. И, разбира се, не беше забравил златните си обици, проблясващи на фона на добре оформената му черна брада.

Той пристъпи към съдията, която махна властно с ръка, за да призове залата към тишина.

— Ибрахим Мазур — заговори тя и поклати глава. В гласа й се прокраднаха едновременно удивление и неодобрение, по равни дози. — Това е… толкова неочаквано.

Ейб я почете с галантен поклон.

— За мен е удоволствие да те видя отново, Пола. Въобще не си остаряла.

— Не се намираме в кънтри клуб, господин Мазур — сухо го осведоми тя. — И докато сте тук, ще се обръщате към мен със съответната ми титла.

— Е, добре. — Смигна й закачливо. — Моля да приемете моите извинения, Ваша чест. — Извърна се и се огледа, докато накрая погледът му се прикова върху мен. — Ето я и нея. Съжалявам, че закъснях. Но вече можем да започваме.

Деймън се изправи.

— Какво означава това? Кой *сте* вие? Аз съм нейният адвокат.

Ейб поклати глава.

— Трябва да има някаква грешка. Отне ми известно време, за да пристигна, затова разбирам защо сте бил назначен за обществен защитник.

— Обществен защитник! — От възмущение лицето на Деймън се зачерви като домат. — Аз съм един от най-прочутите адвокати сред общността на американските морои.

— Прочут, но сред общността — сви рамене Ейб и се олюля на пети. — Няма да споря. И не влагам нищо лично.

— Господин Мазур — прекъсна го съдията, — самият *вие* адвокат ли сте?

— Аз имам много професии, Пола… Ваша чест. Освен това, какво значение има? Тя се нуждае само от някой, който да говори от нейно име.

— И тя вече го има! — възкликна Деймън. — Мен.

— Вече не — заяви любезно Ейб. Нито за миг не спря да се усмихва, но ми се стори, че зърнах в очите му онзи опасен блясък, който всяваше ужас сред враговете му. Сега бе като жива илюстрация на спокойствието, докато Деймън изглеждаше така, сякаш всеки миг ще получи апоплектичен удар.

— Ваша чест…

— Достатъчно! — отекна гневният й глас. — Нека момичето да избере. — Прикова в мен погледа на кафявите си очи. — Кого избираш да говори от твое име?

— Аз… — Ченето ми едва не увисна, когато вниманието на всички рязко се пренасочи към мен. Досега само наблюдавах цялата драма, разиграваща се между двамата мъже, сякаш бях на тенис мач, но ето че топката ме уцели по главата.

— Роуз. — Сепната, леко се извърнах. Даниела Ивашков неусетно се бе промъкнала до скамейката зад мен. — Роуз — отново зашепна тя, — нямаш представа кой е този Мазур. — *О, нима!*, мислено й възразих. — За нищо на света не би искала да си имаш работа с него. Деймън е най-добрият. И никак не е лесно да го наемеш.

Отдръпна се назад към мястото си, а аз изгледах поред физиономиите на двамата кандидати за мои адвокати. Разбрах какво искаше да ми подскаже Даниела. Явно Ейдриън бе успял да я убеди да го ангажира със защитата ми, след което тя бе уговорила Деймън да я поеме. Да го отхвърля сега, означаваше да я обидя, а като се имаше предвид, че Даниела Ивашков бе сред малкото кралски особи, които се държаха мило с мен, със сигурност не бих искала да я настройвам срещу себе си. Пък и ако всичко това беше някакъв заговор на

дворцовия кръг, да имам на своя страна един техен член навярно беше единственият ми шанс за спасение.

И все пак… там беше застанал Ейб, загледан в мен с чаровната си усмивка. Със сигурност умееше да постига своето, макар и до голяма степен благодарение на въздействащото си присъствие и страховитата си репутация. Ако обаче разполагаха с някакво абсурдно доказателство срещу мен, само личността на Ейб нямаше да е достатъчна, за да ме спаси. Разбира се, той беше много хлъзгав. Истинска змия. Можеше да постигне дори невъзможното. Със сигурност е задействал доста от връзките си заради мен.

Това обаче не променяше факта, че не беше адвокат.

Обаче ми беше баща.

Да, той бе моят баща и въпреки че едва се познавахме, той бе изминал толкова дълъг път, за да дойде и да се изправи пред съда в изискания си сив костюм, за да ме защитава. Можеше ли да ми навреди бащината му любов? И наистина ли го биваше за адвокат? Ще се потвърди ли към края на деня старата мъдрост, че кръвта вода не става? Не знаех. И тази мъдрост всъщност никога не ми бе допадала. Може да беше в сила при хората, но при вампирите нямаше смисъл.

През това време Ейб продължаваше да се взира напрегнато в мен с тъмнокафявите си очи, почти като моите. *Довери ми се*, искаше да ми внуши той. Но можех ли? Можех ли да се доверя на семейството си? Можех да имам доверие на майка си, ако беше тук, но знаех също, че тя вярваше на Ейб.

Въздъхнах и посочих с ръка към него.

— Избирам него. — И добавих едва чуто: — Само да не ме провалиш, Змей.

Усмивката на Ейб се разшири, докато в залата отекваха смаяни викове, а Деймън едва не се задави от бурните си протести. Даниела Ивашков отначало може и да го е убеждавала с много усилия да поеме моя случай, но сега това дело се бе превърнало за него във въпрос на лична гордост. Нищо чудно решението ми да се откажа от него да навреди на репутацията му.

Но аз бях направила избора си и раздразненият съдия не желаеше да слуша повече спорове. Нареди на Деймън да освободи адвокатската скамейка, а Ейб се настани на мястото му. Съдията

започна със стандартната уводна процедура, като ни обясни защо сме се събрали тук и така нататък. Докато говореше, аз се наведох към Ейб.

— В какво ме забърка? — просъсках му аз.

— Аз ли? *Ти* в какво си се забъркала? Не може ли, като повечето бащи, най-много да ми се наложи от време на време да те прибирам от полицейския участък, защото си се напила?

Започнах да разбирам защо хората се дразнеха, когато се шегувах в напечени ситуации.

— Става дума за шибаното ми бъдеще! Ще ме изправят пред съда и ще ме осъдят!

Всяка следа от веселие изчезна от лицето му. Изражението му стана твърдо, мъртвешки сериозно. По гърба ми пробягнаха ледени тръпки.

— Това — изрече той с нисък, равен глас — е нещо, за което ти се заклевам, че никога, никога няма да се случи.

Съдията отново насочи вниманието си към нас и към представителя на обвинението — жена на име Айрис Кейн, която не беше от кралска фамилия, но изглеждаше дяволски безчувствена. Може би всички прокурори бяха такива.

Преди да бъдат представени доказателствата срещу мен, убийството на кралицата бе описано до най-отвратителните подробности. Как е била намерена тази сутрин в леглото си, със сребърен кол, забит в сърцето й, и с лице, изкривено от ужас и изненада. Навсякъде имало кръв: върху нощницата, сред чаршафите, по тялото й… На всички в залата бяха показани снимки, които предизвикаха най-различни реакции.

Изненадани възклицания. Още страх и паника. А някои… някои се разплакаха. Част от тези сълзи несъмнено се дължаха на ужасната ситуация, но мисля, че мнозина плачеха, защото наистина обичаха или харесваха Татяна. Понякога тя беше студена и надменна, но като цяло царуването й беше мирно и справедливо.

След показването на снимките ме призоваха. Изслушването не протичаше като нормален съдебен процес. Липсваше обичайната размяна на реплики между адвокат и прокурор, докато разпитваха свидетелите. Просто стояха там и се редуваха да задават въпроси, докато съдията се грижеше за реда.

— Госпожице Хатауей — започна Айрис, като пропусна титлата ми. — По кое време миналата нощ се върнахте в стаята си?

— Не си спомням точния час… — Стараех се да гледам към нея и Ейб, но да не обръщам внимание на морето от лица. — Мисля, че беше някъде около пет сутринта. Може би шест.

— Имаше ли някой с вас?

— Не, ами — да. По-късно. — *О, Господи. Ето че се започна.* — Хм, Ейдриън Ивашков ме посети.

— По кое време дойде той? — попита Ейб.

— И за това не съм сигурна. Предполагам… няколко часа след като се прибрах.

Ейб отправи очарователната си усмивка към Айрис, която се ровеше в някакви листа.

— Интервалът на часа на убийството на кралицата е стеснен между седем и осем. Роуз не е била сама. Разбира се, господин Ивашков трябва да го потвърди.

Огледах набързо залата. Даниела беше пребледняла. Сбъдваше се най-лошият й кошмар: Ейдриън беше замесен. Но като погледнах по-назад, видях самия Ейдриън, който изглеждаше странно спокоен. Искрено се надявах да не е пиян.

Айрис вдигна тържествуващо един лист.

— Разполагаме с подписано изявление на портиера, който твърди, че господин Ивашков е пристигнал в сградата на обвиняемата приблизително в девет и двадесет.

— Това е доста конкретно — обади се Ейб. Прозвуча развеселено, сякаш тя бе казала нещо забавно. — Може ли някой от служителите на рецепцията да го потвърди?

— Не — отвърна Айрис с леден тон. — Но това е достатъчно. Портиерът си го спомня, защото тъкмо по това време е смятал да излезе в почивка. Госпожица Хатауей е била сама по време на убийството. Тя няма алиби.

— Е — рече Ейб, — според някои доста спорни „факти“.

Нищо повече не се каза за времето. Това свидетелство бе записано в съдебния протокол и аз поех дълбоко дъх. Никак не ми се нравеше насоката на разпита, но можеше да се очаква, имайки предвид по-ранните разговори, които бях дочула през връзката ни с Лиса. Не беше добре, че нямах алиби, но донякъде споделях интуитивния

оптимизъм на Ейб. Това, с което разполагаха досега, не изглеждаше достатъчно, за да се насрочи съдебен процес. Освен това те не попитаха нищо друго за Ейдриън, което го оставяше настрани от разследването. Следващото доказателство — обяви Айрис със самодоволна усмивка. Тя беше наясно, че това е часа на убийството не е достатъчно убедително, но каквото и да следваше, тя смяташе, че е истинско злато.

Но всъщност се оказа сребро. Сребърен кол.

Господ да ми е на помощ, но тя размаха сребърен кол в найлонов плик за веществени доказателства. Той проблесна на светлината на лампите — с изключение на върха му. Той беше потъмнял. От кръв.

— Това е сребърният кол, с който е била убита кралицата — обяви Айрис. — Сребърният кол на госпожица Хатауей.

Ейб се засмя.

— О, стига. Пазителите постоянно използват сребърни колове. И всички са много, изключително подобни.

Айрис не му обърна внимание, а се втренчи в мен.

— Къде се намира в момента сребърният ви кол?

Намръщих се.

— В стаята ми.

Тя се обърна и погледна някъде над множеството.

— Пазител Стоун?

От множеството се надигна висок дампир с рунтави черни мустаци.

— Да?

— Вие извършихте обиска на стаята на госпожица Хатауей и нейните вещи, нали така?

Ахнах възмутено.

— Претърсвали сте моите…

Строгият поглед на Ейб ме принуди да млъкна.

— Точно така — кимна пазителят.

— И намерихте ли сред тях сребърен кол? — попита Айрис.

— Не.

Отново се обърна към нас, все още преливаща от самодоволство, но Ейб сякаш намери това ново разкритие дори за по-смешно от предишното.

— Това още нищо не доказва. Може да е изгубила сребърния си кол, без да е разбрала.

— В сърцето на кралицата?

— Госпожице Кейн — предупреди я съдията.

— Извинете, Ваша чест — изрече Айрис най-невъзмутимо. Обърна се към мен. — Госпожице Хатауей, има ли нещо специално в сребърния ви кол? Нещо, което да го отличава от другите?

— Д-да.

— Можете ли да го опишете?

Преглътнах. Имах лошо предчувствие за това.

— Около върха има гравирано изображение, нещо като геометрична фигура. — Пазителите често гравират подобни украшения. Намерих този сребърен кол в Сибир и го задържах. Е, всъщност Дмитрий ми го изпрати, след като го е измъкнал от гърдите си.

Айрис пристъпи към скамейките с членовете на съвета и им показа найлоновия плик така, че всеки от тях да може да го огледа. Като се върна при мен, ме попита:

— Това вашият сребърен кол ли е? Вашият ли е?

Вгледах се смаяно. Той беше. Наистина. Отворих уста, готова да изрека *да*, но тогава улових погледа на Ейб. Той, разбира се, не можеше да ми говори открито, но с този поглед ми изпрати няколко съобщения. Най-важното бе да внимавам какво говоря, да бъда хитра. Какво друго можех да очаквам от хлъзгав човек като Ейб?

— Той… прилича на моя, фигурата е подобна — изрекох накрая. — Но не мога да съм сигурна дали е именно моят. — Усмивката на Ейб ми подсказа, че съм отговорила правилно.

— Разбира се, че не можете — съгласи се Айрис с тон, сякаш не бе очаквала нищо по-добро. Подаде найлоновия плик на един от съдебните пристави. — Но сега членовете на съвета успяха да се убедят лично, че фигурата, гравирана върху този сребърен кол, е *почти* идентична с тази върху нейния кол. Искам да изтъкна още, че при нашето разследване се установи — вдигна още листа, като лицето й се озари от победоносна усмивка, — че пръстовите отпечатъци по този сребърен кол са нейни.

Ето. Това беше. Големият им удар.

— Има ли по него други пръстови отпечатъци? — попита съдията.

— Не, Ваша чест. Само нейните.

— Това още нищо не означава — пак се обади Ейб и вдигна рамене. Имах чувството, че ако се изправя и внезапно призная, че съм извършила убийството, той ще продължава да настоява, че уликите са съмнителни. — Някой е откраднал нейния сребърен кол и е носил ръкавици. Нормално е пръстовите й отпечатъци да са там, защото е *нейният*.

— Става някак си прекалено заплетено, не мислите ли? — попита Айрис.

— Целият доказателствен материал изобилства с пробойни — възрази той. — Това е заплетеното. Как е проникнала в спалнята на кралицата? Как е преминала през пазителите?

— Е — замисли се Айрис, — това са въпроси, с които ще се занимаваме на съдебния процес, но като се има предвид обемистото досие на госпожица Хатауей как е проникнала и как се е измъквала от най-различни места, както и безбройните други дисциплинарни нарушения, извършени от нея, не се съмнявам, че може да е открила многобройни начини да проникне вътре.

— Нямате доказателство — заяви Ейб. — Дори теория нямате.

— Не ни е необходима — обори го Айрис. — Или поне засега. Притежаваме повече от достатъчно, за да започнем съдебен процес, нали? Искам да кажа, че дори не се налага да се занимаваме с онази част от обвинението, според която безброй свидетели са чули как госпожица Хатауей заплашва кралицата, че ще съжалява за издаването на последния декрет за пазителите. Ако желаете, мога да намеря протокола. Да не споменаваме докладите за други „крайно изразителни“ коментари на госпожица Хатауей, направени на публични места.

В съзнанието ми изплува един спомен. Стоях заедно с Даниела и гръмко изнасях тирада — докато другите ме наблюдаваха — как кралицата няма да ме подкупи с някакво си назначение. Много неразумно поведение от моя страна. Както и промъкването ми на Бденията, да не говорим за изразеното възмущение, че няма смисъл да се засилва охраната на кралицата, когато отвлякоха Лиса. Да, доста материал за обвинението бях подсигурила на Айрис.

— О, да — продължи Айрис. — Разполагаме също със сведения за решителното неодобрение на кралицата за интимната афера между госпожица Хатауей и Ейдриън Ивашков, особено когато двамата тайно са избягали. — Отворих уста, за да възразя, но Ейб ми изшътка да си замълча. — Има още безброй други протоколи, описващи споровете между Нейно величество и госпожица Хатауей в присъствието на много свидетели. Желаете ли да предоставя и тези документи? Или предпочитате да обявите, че вече сме готови да гласуваме за съдебния процес?

Това последното беше предназначено за съдията. Аз не притежавах юридически познания, но бях абсолютно уверена, че доказателствата срещу мен бяха дяволски уличаващи. Дори самата аз бих казала, че определено съществува основание да ме възприемат като заподозряна в убийство, с изключение само на…

— Ваша чест? — попитах. Подозирах, че вече се готвеше да направи своето окончателно изявление. — Мога ли да кажа нещо?

Съдията се замисли за миг, сетне сви рамене.

— Не виждам причина да ви откажа. Събираме всички доказателства.

Едва ли в плановете на Ейб влизаше да се изявявам като допълнителен сътрудник. Той пристъпи към мен с надеждата да ме спре с поредния си мъдър съвет, обаче не се оказа достатъчно бърз.

— Добре — заговорих, надявайки се, че звуча разумно, както и че няма да си изтърва нервите. — Представихте доста на пръв поглед уличаващи доказателства. Признавам го. — Ейб пребледня и лицето му се сгърчи. Досега не го бях виждала с подобно изражение. Не се случваше често да губи контрол върху ситуациите. — Но има още нещо. Всичко е *твърде* подозрително. Ако смятах да убия някого, нямаше да действам толкова глупаво. Мислите ли, че щях да оставя сребърния си кол забит в гърдите й? Допускате ли, че нямаше да си сложа ръкавици? Хайде де, та това си е направо обидно. Ако съм чак толкова способна, колкото твърдите че съм според моето досие, тогава защо бих действала по този начин? Питам ви съвсем сериозно. Ако го бях извършила, щях да се справя значително по-добре. И нямаше да оставя никаква улика, за да ме заподозрете. Всичко това е открита обида за интелигентността ми.

— Роуз… — поде Ейб със застрашителна нотка в интонацията си.

Аз обаче продължих:

— Всички доказателства, които представихте, са прекалено очевидни. По дяволите, този, който е замислил всичко това, би могъл със същия успех да нарисува една стрелка, сочеща право към мен. А някой наистина ме е *накиснал*, но вие всичките сте твърде глупави, за да се замислите за това. — Неусетно бях заговорила по-силно, затова побързах да снижа глас. — Вие искате лесен отговор. Бърз отговор. И особено много искате да е някой без връзки, без могъща фамилия зад гърба си, която да го брани… — Поколебах се за миг, неуверена как да класифицирам Ейб. — Защото винаги така става. Така стана и с декрета за възрастта. Никой не надигна глас в подкрепа на дампирите, защото проклетата система не го позволява.

Хрумна ми, че се бях отклонила много от разследването — с което сигурно изглеждах още по-виновна заради заклеймяването на закона за възрастта. Опитах се отново да се съсредоточа върху обвинението срещу мен.

— Хм, както и да е, Ваша чест… това, което се опитвам да кажа, е, че тези улики не са достатъчни, за да ме обвините или да ме изправите пред съда. Не бих планирала толкова зле едно убийство.

— Благодаря ви, госпожице Хатауей — каза съдията. — Това беше много… полезно като сведение. А сега можете да седнете, докато съветът гласува.

Двамата с Ейб се върнахме на нашата скамейка.

— Какво, за Бога, си въобразяваш? — прошепна ми той.

— Просто казах истината. Защитавах се.

— Не бих стигнал чак дотам. Ти не си адвокат.

Удостоих го само с един кос поглед.

— Нито пък ти, старче.

Съдията призова членовете на съвета да гласуват дали смятат, че представените доказателства са достатъчни за повдигане на обвинение срещу мен и изправянето ми пред съда. Направиха го. Единадесет ръце се вдигнаха вкупом, като една. И всичко свърши, просто така.

Усетих тревогата на Лиса през връзката ни. Когато с Ейб се изправихме, огледах присъстващите, които започнаха да се разотиват, шумно обсъждащи това, което се случи. Светлозелените й очи бяха

разширени от страх, а лицето й беше необичайно бледо. До нея Ейдриън също изглеждаше силно разстроен, но като впери очи в мен, долових излъчваната от тях любов и решителност. А зад тях двамата…

Дмитрий.

Не знаех, че присъства в залата. И неговите очи бяха приковани в мен, черни и бездънни. Само че не успях да прочета какво чувства. Лицето му не изразяваше нищо, но все пак имаше нещо в тях… нещо напрегнато и заплашително. Във въображението ми проблесна сцената как поваля цялата охрана от пазители, за да ме защити. Нещо ми подсказваше, че ако поискам, той отново ще го направи. С бой ще си проправи път до мен в съдебна зала и ще направи всичко по силите си, за да ме отърве от тях.

Някакво леко докосване по ръката прекъсна мислите ми за него. Двамата с Ейб се бяхме запътили към изхода, но централната пътека беше толкова препълнена с хора, че трябваше да спрем. След още едно докосване по ръката между пръстите ми се озова листче хартия. Като се озърнах, видях Амброуз, спрял се наблизо насред пътеката, но загледан право напред. Исках да го попитам какво става, обаче някакво инстинктивно предчувствие ме застави да си замълча. Като видях, че опашката от чакащи още не помръдва, предпазливо — за да не ме види Ейб — разгънах листчето.

Хартията беше тънка, изписана с елегантен курсив, почти невъзможен за четене.

Роуз,

Ако четеш това, значи се е случило нещо ужасно. Вероятно ме мразиш, но не те обвинявам за това. Само те моля да ми повярваш, че стореното от мен относно декрета за възрастта е много по-добро за твоите хора, отколкото онова, което другите бяха планирали. Сред мороите има такива, които искат насила да задължат всички дампири да бъдат пазители, независимо дали го желаят или не, като за тази цел използват внушението. Декретът за възрастта ограничава възможностите на тази фракция.

Както и да е, изпращам ти тази бележка, за да споделя с теб една тайна, от която трябва да се възползваш

разумно, като я споделяш с колкото е възможно по-малко хора. Василиса трябва да заеме полагащото й се място в съвета и това може да бъде постигнато. Тя не е последният представител на фамилията Драгомир. Има още един жив представител на тази кралска фамилия — незаконното дете на Ерик Драгомир. Нищо друго не ми е известно, но ако ти успееш да откриеш този негов син или тази негова дъщеря, ще осигуриш на Василиса влиянието в кралския двор, което тя заслужава. Независимо от недостатъците ти и опасния ти темперамент ти си единствената, за която вярвам, че е способна да се справи с тази задача. Не губи време, за да я изпълниш.

Татяна Ивашков

Вгледах се в късчето хартия. Редовете плуваха пред очите ми, но съдържанието на прочетеното пламтеше в мозъка ми. *Тя не е последният представител на фамилията Драгомир. Има още един жив представител.*

Ако всичко това е истина, ако Лиса има полубрат или полусестра… това ще промени всичко. Тя ще може да гласува в съвета. И повече няма да е сама. *Ако* беше вярно. И ако наистина написаното беше от Татяна. Всеки можеше да се подпише вместо нея върху това късче хартия. Подписът не го правеше истинско. Все пак изтръпнах, смутена от мисълта, че получавам писмо… от умрял. Ако смъкна бариерите и видя призраците около нас, дали Татяна ще е сред тях, неспокойна и отмъстителна? Ала не можех да премахна всички прегради, за да се уверя в това мое смътно предположение. Още не. Трябваше да има и други отговори. Амброуз ми бе дал бележката. Трябваше да го попитам… само че отново започнахме да се придвижваме нататък по пътеката. Един пазител ме побутна напред.

— Какво е това? — попита ме Ейб, както винаги нащрек, изпълнен с подозрения.

Побързах да сгъна бележката.

— Нищо.

Погледът, с който ме измери, ясно ми подсказа, че не ми повярва. Зачудих се дали да му кажа. *Това е тайна, която трябва да споделиш с*

възможно по-малко хора. Той беше един от тези малко хора, тук не му беше мястото. Опитах се да отклоня вниманието на Ейб и да залича смаяното изражение, което сигурно бе изписано върху лицето ми. Бележката беше голям проблем, но не толкова голям колкото този, пред който бях изправена сега.

— Нали ми каза, че няма да ме съдят — казах на Ейб. Отново се пробуди предишното ми раздразнение. — Голям късмет извадих с теб, няма що!

— Не става дума за късмет. Тарус също нямаше да може да те измъкне от това.

Лекотата, с която Ейб посрещаше всичко, още повече ме вбеси.

— Да не би да ми казваш, че още от самото начало си знаел, че това изслушване е загубена кауза? — Точно същото ми бе заявил и Михаил. Колко мило, че всички наоколо ми имат такова доверие.

— Изслушването не е от значение — отвърна Ейб уклончиво. — Важно е това, което ще се случи после.

— И какво по-точно?

Отново ме изгледа с неговия черен, неясен поглед.

— Не е нещо, за което отсега трябва да се тревожиш.

Един от пазителите отпусна ръка върху рамото ми и ми съобщи, че трябва да вървя напред. Но аз за миг удържах на натиска му, като се наведох към Ейб.

— Нямало защо да се тревожа, как ли пък не! Сега се решава съдбата ми! — извиках. Знаех какво ще последва. До края на процеса ще ме държат затворена в килия. А ако ме осъдят, ще ме държат за доста, доста дълго време затворена в килия. — Това е сериозно! Не искам да ме съдят! Не искам да прекарам остатъка от живота си в място като Тарасов.

Пазителят ме притисна по-силно, тласна ме напред, а Ейб ме фиксира с пронизващите си очи, от които кръвта ми застина.

— *Няма* да те съдят. *Няма* да отидеш в затвора — просъска той, за да не го чуе пазителят. — Няма да го позволя. Разбра ли?

Поклатих глава, ужасно объркана. Не знаех какво да мисля.

— Дори и твоите възможности имат предел, старче.

Усмивката му се възвърна.

— Ще останеш изненадана. Освен това те не изпращат в затвора осъдените за държавна измяна, Роуз. Всички го знаят.

Усмихнах се горчиво.

— Да не си полудял? Разбира се, че го правят. Какво друго, според теб, правят с предателите? Пускат ги на свобода, като ги съветват да не го вършат отново?

— Не — каза ми Ейб, преди да се извърне. — Предателите ги екзекутират.

Издание:
Ришел Мийд. Кръвно обещание
Американска. Първо издание
ИК „Ибис“, София, 2010
ISBN: 978-954-932-140-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.